

DÜNYA YANACAK

KACI DOKUNUŞU

SCARLETT ST. CLAIR

HADES X PERSEPHONE

DÜNYA YANACAK

Bahar Tanrıçası Persephone, Yeraltı Dünyası'nın Tanrısı Hades'le tesadüfen karşılaşmasının hayatını sonsuza dek değiştireceğini asla tahmin edemezdi... Ancak Hades her şeyi değiştirmişti.

İnsanlık adına büyük bir mücadele ve tanrılar arasında yaşanan savaşlar... Bunlar Persephone'nin göreceğini asla düşünmediği bir dünyaydı. Kaosu sona erdirmek için karanlığını kabul etmeli ve dönüştüğü kişiyi kucaklamalıydı.

Tanrıça, Eş, Yeraltı Dünyası'nın Kraliçesi.

İÇERİK UYARISI

Bu kitapta intihar göndermesi ile şüpheli rıza ve cinsel saldırı dahil olmak üzere, cinsel şiddet içeren sahneler bulunmaktadır.

Bu romanda intihar göndermeleri, 32. (Theseus) ve

37. Bölümlerde (Theseus) yer almaktadır.

Cinsel saldırı göndermeleri, 32. (Theseus) ve

37. Bölümlerde (Theseus) yer almaktadır.

Şüpheli rıza bulunan sahne, 11. Bölümde (Theseus)
yer almaktadır.

Sahneler detaylı değildir ve ima edilmektedir ancak dikkatli okuyun ya da ruh sağlığını korumak için bu sahneleri atlayın.

Eğer siz veya tanıdığınız biri intihar konusunda düşünüyorsa,
lütfen bir uzmanla görüşün.

Yaşadıklarına rağmen hayatta kalmış biri misiniz?

Danışmanlık veya desteğe mi ihtiyacınız var?

Cinsel Şiddetle Mücadele Derneği

<https://cinselsiddetlemucadele.org>

info@cinselsiddetlemucadele.org

Lütfen sessiz kalıp acı çekmeyin. İnsanlar size önem veriyor.

Arkadaşlarınız ve aileniz size önem veriyor.

Ben size önem veriyorum.

KISIM I

"Gene de sizi öldürmekten ellerimi alıkoyamam,
Duramam almadan bütün bu suçların öcünü."
- HOMEROS, ODYSSEIA

BÖLÜM I

Persephone

Persephone'nin kulakları çınladı ve Yeraltı Dünyası ayaklarının altında şiddetle titredi.

Hekate'nin sözlerinden dolayı beyninden vurulmuş gibiydi. *O, Theseus'un Titanları serbest bırakmasının sesi.*

Sadece bir kez öylesine tanıştığı Poseidon'un oğlu Theseus, birkaç saat içinde hayatını paramparça etmeyi başarmıştı. Her şey Sybil ve Harmonia'nın kaçırılmasıyla başlamış ve kötüye gitmişti. Şimdiyse Zofie'yle Demeter ölmüş, Karanlığın Miğferi gitmişti ve Hades kayıptı.

Bunun doğru kelime olduğundan bile emin değildi ama gerçek şuydu ki onu Alexandria Tower'daki ofisinde büyüleriyle dizginlenmiş bir halde bıraktığından beri görmemişti. Gidişini izlerken tanrının yüzündeki ifade aklından çıkmıyordu ama başka seçeneği yoktu. Onun gitmesine izin vermeyecekti, o da

bir iyilik bahşetmediği için Hades'in sonsuza kadar cezalandırılmasına izin vermeyecekti.

Ancak bir sorun vardı Hades onun için gelmemiştir ve şu anda diyarları parçalanırken o burada değildi.

Yeraltı Dünyası bir kez daha sarsıldığında, Persephone koyulaşmış gözleri ve bitkin yüzüyle karşısında duran Hekate'ye baktı.

"Gitmeliyiz," dedi Hekate.

Persephone, "Gitmek mi?" diye tekrar etti.

"Titanları durdurmak zorundayız," dedi Hekate. "Elimizden geldiği kadar."

Persephone ona sadece baktı. Cadılık Tanrıçası da bir Titan'dı. Yaşlı tanrılarla savaşabilirdi fakat Persephone Olymposlu annesine karşı çıkmayı daha yeni başarmıştı.

"Hekate, yapamam-" diyerek başını iki yana salladığında, Hekate yüzünü ellerinin arasına aldı.

Gözleriyle doğrudan ruhuna bakarak, "Yapabilirsin," dedi. "Mecbursun."

Başka seçeneğin yok.

Persephone, Hekate'nin söylemediklerini duyduğunda tanrıçanın haklı olduğunu biliyordu. Bu, diyarını korumanın ötesine geçmişti.

Artık tamamen dünyayı korumakla ilgiliydi.

Kendisine verilen taca ve unvana layık olduğunu kanıtlama kararlılığı giderek güçlenirken şüphelerini bir kenara itti.

"Ah, canım," diyen Hekate ellerini onun yüzünden çekip parmaklarını Persephone'ninkilerle birleştirdi. "Bu bir layık olma meselesi değil."

Büyüsü güçlü bir patlamayla parlayıp onları Asphodel çayırlarına ışınlamadan önce söylediği tek şey bu oldu. Persep-

hone, Thebes'in dışında Olymposlularla yüzleştğinde tanık olduğu yıkıma rağmen, Titanların onun diyarına neler yapabileceğini yine de hayal etmeyi başaramamıştı. Ancak gerçek yıkıcıydı.

Tartarus'un dağları, bir zamanlar öfkeli bir denizin dalgaları gibi dik bir şekilde yükselip alçalıyordu. Kullanım şekillerine, içerdikleri dehşete rağmen güzellerdi... Sessiz ufkun üzerinde karanlık ve sivri uçlu bir gölgeydiler.

Artık bir devin ayakları altında ezilmiş gibi neredeyse aynı hızadaydılar. Gökyüzü ise Yukarı Dünya'ya açılan öfkeli bir yara gibi yarılmıştı.

Bir şey çoktan Yeraltı Dünyası'ndan kaçmıştı.

Yer sarsıldı ve Tartarus'un derinliklerinden bir el fırladı, kayaların patlamasına neden olarak hepsinin etrafa saçılmasına sebep oldu. Hapsediği yerden başını çıkaran bir Titan kükreyerek haykırdı. Ses, sağır edici olduğu kadar yıkıcıydı; yakındaki zirveleri sanki camdan başka bir şey değillermiş gibi paramparça etti.

Persephone, Hades'in Titanlar hakkında söylediklerini hatırlamıştı. Ölmedikleri, yalnızca hapsedildikleri için tüm güçlerini ellerinde tutuyorlardı.

"Iapetus," diyen Hekate'nin sesi neredeyse tıslar gibiydi. "O, Cronos'un erkek kardeşi ve Ölümsüzlük Tanrısı." Hekate, Persephone ile göz göze geldi. "Onu ben halledeceğim. Sen gökyüzünü mühürlemelisin."

Persephone başını sallasa da zihni bunun tam olarak ne demek olduğunu anlamak için çabalıyordu. Hades'le evlendiğinde kendisine bahşedilen büyüü henüz kullanmamıştı.

İlk önce Hekate ısınlandı ve Iapetus'un başının üzerinde havada belirdi. Aniden Ölümsüzlük Tanrısı'nın etrafını saran üç

Hekate ortaya çıktı ve ellerinden, yanan bir akıntı halinde Titan'a gönderdiği siyah alevler fışkırdı. Büyüsü ona çarptığında Iapetus'un öfke dolu kükremesi havayı titretti.

Titan'ın dikkati dağılmışken Persephone içindeki karanlığa seslendi. Ümitsizlik Ormanı'nda Hades ve Leuce'la karşılaştığında, Yeraltı Dünyası'nı yok etmesine neden olan duygularına uzandı. O zamanı hatırlamak, kendisini gergin ve hassas hissetmesine neden oldu. Tanık olduğu şey gerçek olmasa da duygular hâlâ içini titretiyordu. Gücü, hissettiği bu ıstıraptan yeşerdi; üstündeki Yukarı Dünya'nın köklerine seslenen bir güçtü bu. Karanlık gökyüzünü birbirine dolanmış yılanlar gibi geçerek açık uçurumu kapattılar.

İçini bir rahatlama duygusu kapladı ve dikkatini hâlâ Iapetus'la meşgul olan Hekate'ye verdi. Persephone artık Titan'ı dağlık hapishanesine yeniden hapsetmeye odaklanabilirdi fakat sert bir şey ona çarpınca tanrıça havaya uçtu. Yere düştüğünde, çayırın bir vadiye dönüştüğü Asphodel'in en ucuna yuvarlandı.

Persephone, ciğerleri göğsünde donmuş gibi hissetmesine rağmen derin ve bitkin bir nefes aldı. Elleriyle dizlerinin üzerinde doğrulduğu sırada bir canavarla yüz yüze geldi. Aslan, keçi ve yılan olmak üzere üç başlı bir yaratıktı.

Dudaklarını keskin dişleri görünecek şekilde geriye çeken aslan yüzüne doğru kükredi. Keçi ağzını açtı ve havayı yakan zehirli bir alev üfledi. Yılan hızla ileri atıldı ama zehirli dişleriyle isabet edecek kadar yakın değildi.

Yaratık bir kimeraydı, hepsi bir dereceye kadar tehlikeli hayvanların gelişigüzel bir birleşimiydi ve Tartarus'tan kaçmıştı.

"Siktir."

Canavar saldırdığında vadiye ne kadar yakın olduğunu unutan Persephone, geriye çekildi. Kenardan yuvarlanarak sert, çimenli toprağa çarpa çarpa düşmeye başladı.

Işınlandı ve çayırın zeminine kıcının üzerinde inmeyi başardı. Yukarıdan kendisine kükreyen kimeraya baktığı sırada, arkasından bir kükreme daha gelince şaşırdı. Persephone döndüğünde başka bir kimeranın yaklaştığını gördü. Canavarın iki tarafından birer tane daha kendisine doğru ilerliyordu.

Başının üzerinden bir gölge geçerken sendeledi. İlk kimera uçuşundan atlamış ve tanrıçanın elinde kalan azıcık alanı da aşarak mücadeleye katılmıştı.

Gözleri bir yaratıktan diğerine kayarak değerlendirme yaparken hüsrana uğramış bir şekilde, "Neden bu kadar çoksunuz?" diye mırıldandı.

Kimeralardan birinin sırtından çıkan keçi kafasına aniden büyük bir nar çarptı. Yaratık başını yana çevirip öfkeli bir feriyatla ateş püskürterek yanındaki kimerayı ateşe verdi. Ağzından korkunç bir çığlık kaçan diğer yaratık sık çimlerin arasında yuvarlandı. Buna rağmen alevler daha da yayılıyor gibi görünüyordu.

İlkini daha fazla nar takip etti ve canavarların üzerine yağmur gibi yağdı. Yaratıklar yüzlerini yeni saldırganlarına döndüklerinde, Persephone ruhların büyük bir kalabalık halinde toplandıklarını gördü. İlk sırada meyve sepetleri taşıyan kadınlar ve yaşlılar vardı, Yuri de aralarında vardı. Halkını görünce Persephone'nin yüreğine su serpildi ama kimeranın onlara doğru yaklaştığını görünce neşesi hızla dehşete dönüştü.

Ölülerin kendi diyarlarında bir tehditle karşı karşıya kaldıklarında ne olacağına dair hiçbir fikri yoktu, öğrenmek de istemiyordu.

Ancak Persephone izleyeme devam ederken ikinci sıradaki silahlı erkek ve kadınlar öne çıktı. Başlarında lan vardı, kimera yaklaşıırken emirler yağdırıyordu.

“Boyunlarına saldırın!” dedi. “Boğazları ateşten yapılmış, silahlarınızı eritip onları boğarak öldürecek.”

Kimeralardan üçü, toplanan ruhlara doğru hücum ettiği sırada, bir tanesi Persephone’ye döndü. Keçinin gözleri alevlerle kıpkırmızı olurken aslan dişlerini gösterdi. Yılan başını kaldırarak saldırmaya hazırlandı. Yaratık ona doğru birbiri ardına yırtıcı adımlar atarken Persephone geri çekildi. Üç kafasının geniş çeneleri açılan yaratık tam saldırmak üzereydi ki tanrıça ışınlandı. Büyüsünü çağırarak yarattığı dikenli sarmaşıkların arasına hapsedme niyetindeydi ama kimeranın arkasında belirir belirmez, devasa bir yaratık kimeraya saldırdı. Neyin saldırdığını anlaması Persephone’nin biraz zamanını aldı: Üç başlı bir köpek.

Herhangi bir üç başlı köpek değildi. Cerberus, Typhon ve Orthrus’tu.

Persephone onları tekil hallerinde hiç görmemişti ama Hades bundan bahsetmişti. “*Cerberus bir canavardır,*” demişti. “*Bir hayvan değil.*”

Cerberus bazen bir, bazen de üç yaratık olarak var oluyordu. Kimerayı havaya fırlatırken boyu üç katına çıkmış gibiydi, Persephone’nin üzerinde kule gibi yükseldi. Biraz uzakta yere düşen yaratık bir daha hareket etmedi. Cerberus Persephone’ye döndü, iri bedeni onu görünce kıpırdanmaya başladı.

“Cerberus-”

Keskin bir çatırtı, dikkatini Hekate’nin hâlâ Iapetus’la savaşmakta olduğu dağlık ufka çektiğinde sözleri yarıda kaldı. Titan’ın devasa elleri, Persephone’nin gökyüzünü mühürle-

mek için çağırıldığı güçlü köklerin arasına girmeyi başardı ve hızla çektiğinde hepsi serbest kaldı. Parçalara ayrılmış kökler Yeraltı Dünyası'na yağarken çayırda toplanan ruhlardan dehşet dolu çığlıklar yükseldi.

Düşen köklerin darbeleri daha fazla dağın çökmesine neden oldu. Tartarus'un un ufak olan derinliklerinden yılan benzeri yedi baş ortaya çıkarken bunu şiddetli ve öfke dolu bir çığlık izledi. Hydra'nın şişkin gövdesini tanıyan Persephone'nin kanı dondu.

"Siktir!"

Daha önce bu durum üzerindeki kontrolü zaten azdı fakat şu anda o da kalmamıştı.

"Hapı yutmuş gibi görünüyorsun, Sephy."

Soluna, hâlâ Olymposlularla önceki karşılaşmalarında giydiği zırhın içindeki Hermes'in tüm altın ihtişamıyla ortaya çıktığı yere doğru döndü. Savaş alanında onun izini kaybetmişti ama tanrıçanın yanında yer alan ve Zeus'a karşı çıkan ilk kişilerden biri o, diğeri de Apollo olmuştu. Toprağımsı defnenin tanıdık kokusu dikkatini çekince Persephone arkasına döndü ve sağ tarafında Müzik Tanrısı'nı gördü. Metanetli ve sakin görünüyordu, tanrıçaya ufak bir gülümseme gönderdi.

"Selam, Seph," dedi.

Tanrıça gülümsemesine karşılık verdi. "Selam, Apollo."

"Çok kabasın," dedi Hermes. "Bana selam veren olmadı."

Yeniden ona bakan Persephone, "Merhaba, Hermes," dedi.

Tanrı dudak büktü. "Bunu belirtmek zorunda kalıyorsam, hiçbir anlamı yok."

Persephone, onların varlığından duyduğu minnetle dolar-ken sırtıp gözyaşlarına boğuldu.

"Ağlama, Sephy," dedi Hermes. "Sadece bir şakaydı."

Apollo, "Senin aptal şakan yüzünden ağlamıyor," diye tersledi.

"Ah... Yani onu bu kadar iyi tanıyorsun, öyle mi?"

Gözlerini hızla silen Persephone, "Haksız değil, Hermes," dedi. "Ben sadece... ikinizin de burada olmasına çok sevindim."

Hermes'in ifadesi yumuşadı ancak dikkatleri kısa süre sonra, Hydra'nın kükreyerek üzerinde durduğu zirveden fırlayıp Ümitsizlik Ormanı'na inmesiyle yeniden Tartarus'a çevrildi. Ağaçlar, canavarın devasa vücudunun altında sanki ince bir daldan farkları yokmuş gibi kırıldı. Kafalarını hızla savuran canavar zehrini serbest bıraktı. Zehir, Yeraltı Dünyası'na ölümcül bir yağmur gibi inerek dokunduğu her şeyi yakıp kararttı. Zehirle yanıp kül olurken korkunç feryadı havayı dolduran bir kimera da buna dahildi.

Aynı anda Iapetus kendini biraz daha serbest bırakmayı başarmıştı, artık geniş omuzlarına kadar kafasının tamamı açıktaydı ve yüzü zayıftı. Çökmüş, kızgın gözleri sanki ateşle doluymuş gibi parlıyordu; nefret dolu, acımasız görünüyordu. Persephone yüzyıllardır hapsedilen Titan'dan farklı bir şey beklemese de hiddetinin keskin gücüyle karşı karşıya gelmek başka bir şeydi.

Persephone, Hekate'nin kadim büyüünün toplandığını hissetti. Sanki Yeraltı Dünyası'ndaki her şeyden enerji çekiyormuş gibiydi. Kollarıyla ensesindeki tüylerin diken diken olmasına sebep oldu ve dilindeki nemi çaldı. Ardından Hekate gücünü büyük bir patlamayla serbest bıraktı. Iapetus büyüünün ağırlığı altında ezildi, başını dağlara çarptı fakat Persephone bunun yeterli olmadığını biliyordu.

"Onları Tartarus'a geri götürmeliyiz," dedi Persephone.

Hermes, "Biz bunun üzerinde çalışacağız," dedi. "Sen gökyüzündeki şu devasa delik için endişelen."

Şüphe duyduğunu hissetmiş olmalılardı ki Apollo, "Bu iş sende, Seph. Sen Yeraltı Dünyası'nın Kraliçesi'sin," diye ekledi.

"Biricik kraliçesi," dedi Hermes. "Bildiğimiz kadarıyla."

Persephone ve Apollo ters ters ona baktı.

"Sadece şaka yaptım," diye sızlandı Hermes.

Apollo içini çekerek ileri doğru birkaç adım attı. Elinde yayı, sırtında ok kılıfı belirdi. "Gidelim, Hermes."

Kurnazlık Tanrısı bir adım attıktan sonra Persephone'ye doğru döndü. "Eğer bir faydası olacaksa," deyip hemen ardından ekledi. "Başka kimse yok."

Ne demek istediğini biliyordu. Başka hiç kimse Titanları tuzığa düşüremez ya da Tartarus'taki canavarları zapt edemezdi. Başka hiç kimse yarılmış gökyüzünü onaramazdı.

Bu, Yeraltı Dünyası'nın Kral ve Kraliçesi'ne bahsedilen bir güçtü. Sadece Hades ya da o yapabilirdi ve Hades orada değildi. Yokluğu göğsünü ağrıtıyordu ama onu son görüşünden bu yana, tanrının başına gelenler yüzünden acı çekmenin zamanı olmadığını biliyordu. İlk önce elindekilerle baş etmek zorundaydı, bu tehdidi ne kadar çabuk kontrol altına alabilirse kocasını da o kadar çabuk bulabilirdi.

Hermes'in kanatları arkasında açıldı, yanında Apollo'yla birlikte kendini havaya fırlatarak diyar boyunca ilerledi ve Hydra'ya doğru atıldı. Persephone, Asphodel çayırlarının sınırına ışınlandı. Tek başına kaosu incelemek için biraz zaman ayırdı.

Çoğu zaman hatalarının farkındaydı ama hiçbir zaman şu anki kadar farkında olmamıştı. Tartarus dağları moloz yığının-

dan başka bir şey değildi. Hades'in büyüünün güzelliği Hydra'nın zehriyle kavrulmuş ve dumanı tüten toprak parçalarıyla gölgelenmişti. Hava yanan et gibi kokuyordu ve tüm bunların ortasında ruhlar hâlâ kimeralarla savaşıyordu. Hermes altın kılıcını Hydra'ya karşı savururken Apollo, yaraları dağlamak ve başların yenilenmesini önlemek için kör edici ışık demetleri gönderiyordu. Iapetus, Hekate'nin büyüünün altında savaşarak Yeraltı Dünyası'nı sarsmaya devam ediyordu.

Persephone derin bir nefes alıp gözlerini kapattı. Bunu yaparken etrafındaki dünyanın sessizleştiğini hissetti. Öfkesinden, acısından ve endişesinden başka hiçbir şey alanına sız-mıyordu. Kulakları bu hisle çınladı, kalbi onunla çarptı; büyüünün daha karanlık bir parçasını çekmek için yine o hissi kullandı. Bu, harekete geçip hiddetlenen ve dünyanın tümüyle iyi bir yer olmadığına artık inanmayan yanıydı.

"Sen benim karım ve kraliçemsin."

Hades'in sesi zihninde yankılandı. Omurgasından aşağı ürpertiler göndererek kalbini kucakladı. Ses gözlerini yaşartıp ciğerlerindeki havayı çekerek göğsünün sıkışmasına neden oldu.

"Sen, beni iyi yapan her şeysin," dedi tanrı. *"Ve ben de seni korkunç yapan her şeyim."*

Persephone, boğazında biriken tabakayı yuttu. Eskiden olsa bu sözlere karşı çıkardı ama artık korkulmanın gücünü anlıyordu.

Ve tanrıça korkudan titremelerini istiyordu.

Hades'in çaresizce yanında, ait olduğu yerde ortaya çıkmasını dileyerek, *"Neredesin?"* diye sordu. Ama yalnız kalmaya devam ettikçe enerjisi daha da karardı.

"Eğer beni aydınlığa çıkarırsan, seni karanlığın içinde taşımak için bekliyorum."

Kalbi çok ağırdı, göğsünün içinde ağırlık yapıyordu.

“Sana ihtiyacım var,” diye fısıldadı.

“*Bana sahipsin,*” dedi tanrı. “*Senin bittiğin ya da benim başladığım bir yer yok. Kullan beni, sevgilim, zevkin için kullandığın gibi. Bu acının içinde güç var.*”

Hem de ne *acı* vardı.

İliklerine kadar işleyen acı içinde yayılırken artık öyle bir parçası olmuştu ki neredeyse normal görünüyordu. Kederin derin acısı kalbinde bir oyuk açmadan önce kim olduğunu hatırlamıyordu.

“*Ben gittiğime göre artık daha fazlasısın,*” dedi Lexa.

Persephone, doğru olduklarını bilmesine rağmen en iyi arkadaşının acımasız sözleri karşısında gözlerini sımsıkı kapattı. Yaşamın kayıp karşısında güç vermesi tuhaftı. Ancak bununla en çok gurur duyacak kişinin tanık olmak için burada olmaması daha da tuhaftı.

Lexa, “*Senin gerçeğini biliyorum,*” dedi. “*Buna tanık olmama gerek yok.*”

O anda bir şey Persephone’yi yarıp geçti, öyle yoğun bir acıydı ki içinde tutamadı. Gözlerini açtığında içlerindeki parıltı yüzünden görüşü keskinleşmişti. Gücü, vücudunu saran bir alev gibi bekleyerek tanrıçanın iradesine itaat ediyordu. Bir an için her şey hareketsiz kaldı ve Hades’in varlığını arkasından gelip sahiplenici kolunu beline dolamış gibi hissetti.

Sıcak nefesi kulağına vuran Hades, “*Besle onu,*” dediğinde Persephone çığlık attı.

Gücü etrafında toplandıkça ıstırapı gerçek ve yaşayan bir şeye dönüştü. Sel gibi taşarak Yeraltı Dünyası’nı kapladı, gökyüzünü kararttı. Avuçlarından fırlayıp katı mızraklara dönüşen gölgeler kimeraları ve Hydra’yı delip geçti. Tiz çığlıklarla acı dolu kükremelerden oluşan bir kakofoni havayı doldurdu

ve bu tanrıçayı daha da ateşledi. Toprak titremeye başlayana, Hydra'nın ve Tartarus'un altındaki zemin kararıp sıvıya dönene dek daha derine inmesine neden oldu. Sıvının içinden kalın dallar fırladı ve Hydra'nın büyük, pençeli ayaklarıyla başlarından geride kalanlara tutunarak çığlıkları aniden kesilene kadar canavarı derinliklerine doğru sürükledi.

Persephone'nin büyüü Iapetus'un üzerinde de karanlık dalgalar halinde yükseldi. Gücüyle Titan'ı dağlardaki hücrelerinin derinliklerine sürükleyen Hekate de ona yardım etti. Titan buna karşı mücadele etti, kollarını uzatıp hâlâ açık olan gökyüzüne uzandı. Persephone'nin karanlığı yükselmeye devam ederek Iapetus'un saçlarını matlaştırıp gözlerini kör etti ve açık ağzından içeri girdi. Titan, boğazı dolup artık konuşamaz hale gelene kadar öfkeyle feryat etti. Üzeri örtüldüğünde büyü sertleşti ve Tartarus'un dağları karanlık ufka karşı obsidiyen gibi parlamaya başladı.

Artık taşlaşmış haldeki Iapetus'un elinin ucu olan en yüksekteki zirveden, Persephone'nin büyüü ilerlemeye devam etti ve yarılmış gökyüzünü onardı. Bittiğinde tanrıça ellerini indirdi, büyüü geri dönerek içinden geçti. Persephone titremesine rağmen ayaklarının üzerinde kaldı. Yüzünde ıslak bir şey hissetti ve ağzına dokunmak için elini uzattığında kan buldu.

Kaşlarını çattı.

Aniden önünde beliren Hermes, "Sephy, harikaydın," deyip onu sımsıkı kucakladı. Tanrının zırhı Persephone'nin bedenine batmasına rağmen kucaklamasını memnuniyetle karşıladı.

Tanrıçayı ayaklarının üzerine bıraktığında Apollo, Hekate ve hâlâ üç başlı bir canavar olan Cerberus'un önündeydi. Cerberus ileri atılarak üç çenesinden de tükürük ve kan damlarken burnunu nazikçe tanrıçanın eline sürttü.

Persephone umursamadı, yine de her birinin başını okşadı.

“Aferin oğullarım,” dedi. “Aferin size.”

Aşağıdaki çayırda ruhlar tezahürat yapıyordu. Coşkuları normalde kalbini neşelendirirdi fakat bunun yerine korku hissediyordu.

Büyüsü dayanacak mıydı? Onları güvende tutabilecek miydi?

Bakışlarını ufka ve artık Tartarus dağlarını gökyüzüne bağlayan tuhaf kuleye çevirdi. Onu nasıl yarattığına dair hiçbir fikri yoktu ama büyüsünü neyin beslediğini biliyordu. İçinde yankılanan o duyguları hâlâ hissedebiliyordu.

“Hoşuma gitti,” dedi Hermes. “Bu bir sanat eseri. Biz buna... *Iapetus'un hesap günü* diyeceğiz.”

Persephone bunun daha çok bir yara izine, Hades'in krallığının başına gelen bir felakete benzediğini düşünüyordu ama belki eve döndüğünde Hades bunu düzeltirdi.

Boğazının arkasında yoğun bir şey biriktiğinde yutkunamıyordu. Diğerlerine bakmak için arkasına döndü, içlerinden biri en önemli sorusunun cevabına sahipmiş gibi her bir yüzü inceledi.

“Hades nerede?” diye sordu.

BÖLÜM 2

Hades

Bileklerindeki yanma onu uyandırdı. Kafatasını ikiye ayıran baş ağrısı, gözlerini açmayı neredeyse imkânsız hale getiriyordu ama inleyerek denedi. Düşünceleri cam gibi paramparça oldu. Parçaları ayırt etme, buraya nasıl geldiğini hatırlama yetisi yoktu. O yüzden bunun yerine vücudundaki acıya odaklandı. Bileklerinin soyulmuş derisine batan metal, tırnaklarının avuçlarına saplanma şekli, parmaklarının Persephone'nin yüzüğünün etrafında kıvrılması gerekirken kendi içlerine kıvrılmasından kaynaklanan zonklama.

Yüzük. Gitmişti.

İçinde histerik bir duyguyla birlikte onu kelepçelerine karşı gelmeye zorlayan bir çatlak oluştu ve sonunda gözlerini açtığı anda küçük, karanlık bir hücrede tutulduğunu gördü. Onu Mi-

notaur*'un hapishanesinde yere seren aynı ağa sarılı bedeniyle tavandan sarkarken yalnız olmadığını biliyordu.

Huzursuz bir şekilde karanlığa baktı, orada var olan büyü-
nün kendisine ait olduğunu farkındaydı. Ancak yine de bu bir
şekilde yabancı hissettiriyordu, muhtemelen çağırmasına rağ-
men onu toplamadığı içindi.

"Orada olduğunu biliyorum," dedi Hades. Ağzının içindeki
dili şişmiş gibi hissettiriyordu.

Bir sonraki saniye, Karanlığın Miğferi'ni kafasından çıkara-
ran Theseus ortaya çıktı. Sırtarak silahı kolunun üzerine koy-
du. Hades, "Theseus," diye homurdandı ama kendisine bile
sesi zayıf gelmişti. O kadar yorgun ve acı içindeydi ki istediği
gibi ses çıkaramıyordu. Aksi takdirde esip gürlerdi.

Yarı tanrı, deniz mavisini gözleri parlayarak, "Daha dramatik
bir giriş yapmayı umuyordum," dedi. Hades tıpkı Poseidon'in-
kiler gibi olan o gözlerden nefret ediyordu. "Tabii sen her za-
man bir oyunbozandın."

Hades'in göğsü dehşetle sıkıştı ama bir gram bile korku
göstermemeye çalıştı. Theseus'un yanında böyle bir duygunun
tehdidini hissetmekten bile nefret ediyordu fakat yarı tanrının,
miğferini nasıl ele geçirdiğini bilmek zorundaydı.

"Onu nasıl aldın?"

"Beni ona karın götürdü," dedi Theseus. "Sana onu sadece
ödünç almam gerektiğini söylemiştim."

Hades'in pek çok sorusu vardı ama en içlerinde en önemli
olanı sordu.

"Karım nerede?"

Theseus sanki Hades'in bu dünyada en çok sevdiği şeye sa-
hip değilmiş gibi, "İtiraf etmem gerekirse onu kaybettim," dedi.

*Yunan mitolojisindeki yarı insan, yarı boğa şeklindeki yaratık. (ç.n.)

Hades, kendini öne atmaya çalıştı. Ellerini Theseus'un boynuna dolayıp kemiklerinin ellerinin altında kırıldığını hissedene kadar sıkmak istiyordu ama ağır ağırlığı bu hareketi neredeyse imkânsız hale getiriyordu. Sanki onun yerine kendisi boğuluyormuş gibi hissediyordu. Nefes almaya çalışırken göğsü inip kalkıyordu.

Theseus kıkırdayınca Hades dik dik ona baktı, gözleri harcadığı çabadan dolayı sulanıyordu. Kendini hiç bu kadar zayıf hissetmemişti. Aslında hiç bu kadar zayıf *olmamıştı*.

"Onu en son gördüğümde Yeraltı Dünyası'nda annesiyle sa-
vaşıyordu. Kimin kazandığını merak ediyorum."

"Seni öldüreceğim," dedi Hades. "Bu bir yemin."

"Deneyeceğinden hiç şüphem yok ama şu anki durumun göz önüne alındığında, zor zamanlar geçireceğini düşünüyorum."

Hades'in öfkesi alevlendi, onu içten dışa yaktı ama hiçbir şey yapamıyordu; hareket edemiyor ya da gücünü çağırı-
yordu.

Ölümlü olmak böyle bir şey olsa gerek, diye düşündü. Ber-
battı.

Theseus sırttıktan sonra miğferi kaldırıp inceledi. "Bu ilgi çekici bir silah," dedi. "Tartarus'a girmeyi aşırı kolaylaştırdı."

Dik dik ona bakan Hades, "Övünmek istiyormuşsun gibi görünüyor, Theseus," dedi. "Peki neden hemen yapıp bitirmiyorsun?"

Theseus, "Bu kesinlikle övünmek değil," diye yanıt verdi. "Sana nezaket gösteriyorum."

"Diyarıma zorla girerek mi?"

"Babanı Tartarus'tan serbest bıraktığımı sana haber vererek."

"Babam mı?" Hades sesindeki şaşkınlığı gizleyemedi. Tekrar etti. Tam olarak nasıl hissettiğini tarif edemiyordu, sadece

bu haberin onu uyuşturduğunu biliyordu. Eğer hareket edecek enerjisi olsaydı, bu onu olduğu yerde durdururdu.

Babası, Zaman Tanrısı Cronos özgürdü ve neredeyse beş bin yıl kilit altında kaldıktan sonra Yukarı Dünya'da dolaşıyordu. Kendi babasının hükümdarlığını kıskanan ve yakın zamanda kara borsada yeniden ortaya çıkan tırpanıyla onu deviren adam Cronos. Çocuklarının kaderindeki başkaldırıdan çok korktuğu için onları doğar doğmaz bütün olarak yutan adam.

Onları o korkunç, karanlık hapisshaneden kurtaran Zeus'tu. Çıktıklarında tamamen büyümüş ve öfke doluydular. Şimdi bile Hades nasıl hissettiğini, öfkenin bedeninde nasıl dolaştığını, intikamın zihnini nasıl doldurduğunu ve her düşüncesini nasıl beslediğini hatırlıyordu. Titanları devirmeyi başardıktan sonra, bu duygular onu takip ederek egemenliğinin ve hükümdarlığının her alanına yansımıştı.

Çok uzun zaman önceymiş gibi görünmüyordu.

Theseus, "Onunla birlikte başka kimin kaçmayı başardığını bilmiyorum," dedi. "İtiraf etmeliyim ki oradan ayrılmak zorunda kaldım ama önümüzdeki günlerde öğreneceğimize eminim."

"Seni *embesil*," diye köpürdü Hades kısıp bir sesle. "Ne yaptığının farkında mısın?"

Cronos'un son beş bin yıldır pek uyuduğu söylenemezdi. Tartarus'taki tüm zamanını bilinci açık ve tıpkı Hades'in şu anda yaptığı gibi intikamını planlayarak geçirmişti. Babasının özgürlüğüyle ilk olarak ne yapacağı konusunda endişeliydi. Düşünceleri annesi Rhea'ya kaydı.

Zeus hayatta kalıp onu devirebilsin diye, Cronos'u bir kayayı yutması için kandıran Rhea'ydı. Cronos'un gazabına ilk uğrayacak olan oydu. Hades bundan emindi.

"Hadi ama Hades," dedi Theseus. "İkimiz de aceleci kararlar vermediğimi biliyoruz. Bir süredir bu konuyu düşünüyordum."

“Peki, tam olarak ne düşündün? Babamı Tartarus’tan serbest bırakacağını ve onun da sana borçlu hissedip davana katılacağını mı?”

Theseus, “Böyle bir yanılsama içinde değilim,” dedi. “Ancak onun beni kullanacağını düşündüğüm şekilde ben de onu kullanacağım.”

“Seni kullanmak mı?” diye sordu Hades. “Peki teklif edecek neyin var?”

Theseus sırttı. Rahatsız edici derecede samimi bir gülümsemeydi.

“Başlangıç olarak,” dedi. “Sana sahibim.”

Hades bir an ona baktı. “Ne yapacaksın? Beni kurban olarak mı sunacaksın?”

“Eh, evet,” dedi Theseus. “Cronos’un gücünü ve kudretini beslemek için adaklara ihtiyacı olacak. Oğlundan ve bir gaspçıdan daha iyi kim var?”

“Baban da bir gaspçıydı. Onu da kurban edecek misin?”

“Eğer durum bunu gerektirirse,” dedi Theseus.

Hades, yarı tanrının cevabına şaşırmadı. Dürüstlüğü muhtemelen Hades’in bu hapishaneden asla çıkmayacağına olan inancının bir göstergesiydi.

“İkiniz de diğerinin ölmesine karar verdiğinde ne olacak?” diye sordu.

Theseus, “O zaman sanırım kaderimin tanrıları devirmek olması iyi bir şey,” dedi.

Hades, yarı tanrının, ölümü tanrılara karşı zaferi garantileyen yarı boğa yarı yılan şeklindeki yaratık Ophiotauros’un kehanetinden bahsettiğini biliyordu.

Canavarı öldüren Theseus’tu, o da bunun Olymposluları devireceği anlamına geldiğini varsayıyordu. Ancak kehanet

hiçbir zaman zaferin nasıl ortaya çıkacağını ya da kime ait olacağını belirtmemişti.

Kibri onun çöküşü olacaktı ama Hades'in tartışmaya niyeti yoktu. Theseus herkesin kaçınılmaz olarak yaptığı gibi kibrinin sonuçlarıyla yüzleşebilirdi.

"Yenilmez bile değilsin. Tanrılara karşı kazanabileceğini mi sanıyorsun?"

Belki de bunu söylememeliydi. Theseus'un en büyük zayıflığını, diğer tanrılar gibi iyileşemediğini bildiğini bilmesini istiyordu. Dionysus, Thrinacia Adası'nda mahsur kaldığında bu kadarını keşfetmişti. Hades bunu şahsen test edebilmeyi her şeyden çok istiyordu ve yakında bunu yapacaktı.

Gölgeler Theseus'un yüzündeki çizgileri kararttı ve Hades daha önce hiç karşılaşmadığı şeytani bir şeyin, gözlerinin arkasında pusuda yattığını gördü. Yarı tanrı miğferi bırakarak bir bıçak çıkardı. Theseus onu, yan tarafına saplamadan önce Hades parlayan bıçağı zar zor gördü. Bir an için ciğerleri kilitlenmiş gibi oldu ve nefes alamadı.

Hades'in bakışlarıyla buluşmak için başını kaldıran Theseus dişlerinin arasından konuştu.

"Belki bana bunun nasıl bir şey olduğunu söyleyebilirsin," diyerek Hades'in bedeninden çıkarmadan önce bıçağı döndürdü.

Hades, yan tarafından aşağı doğru yayılan keskin ve neredeyse elektrik çarpmış gibi hissettiren acıya karşı dişlerini gıcırdattı. Yarı tanrıya ne kadar acı çektiğini gösterecek bir ses çıkarmayı reddetti.

Theseus, onun kanına bulanmış bıçağı aralarında yukarı kaldırdı. Hades bunun babasının tırpanı olduğunu fark etti. En azından onun bir parçasıydı. Uç kısmı eksikti, La Rose'un dışında saldırıya uğrayan Adonis'in cesedinde bulunmuştu. Adonis,

Theseus'un Olymposlulara karşı yürüttüğü kampanyanın ilk kurbanı Aphrodite'yi kızdırmak için yapılan bir fedakârlıktı. Daha sonra Hades, Aşk Tanrıçası'nın Persephone ile olan ilişkisi üzerindeki etkisi nedeniyle Demeter tarafından hedef olarak seçildiğini keşfedecekti. Büyüsünü ve kutsal emanetlerini kullanması karşılığında istediği bedel buydu.

"Şuna bak," dedi Theseus. "Senin kanın da benimki gibi akıyor." Eserini takdir edermiş gibi bir adım geriye gitti. "O ağın altındayken ölümlü olduğunu hatırlasan iyi edersin."

Hades nefes almaya çalışırken ve göğsü hızla ınıp kalkarken bunun hiç bu kadar farkında olmamıştı. Üşüdüğünü, cildinin nemlendiğini hissetti.

"Hepimizi ölümlü yapabileceğini mi sanıyorsun?"

"Evet," dedi Theseus. "Yenilmez olabileceğim kadar kolay bir şekilde."

Yarı tanrı ne demek istediğini açıklamadı, yine de Hades tahmin edebiliyordu. Bu dünyada yenilmez olmanın yalnızca birkaç yolu vardı. Bunlardan biri Tanrıların Kralı olarak yenilmezliği bahşedebilen Zeus aracılığıyla idi. Bir diğeri de Hera'nın meyve bahçesi olan Hesperides Bahçesi'nden bir altın elma yemekti. İkisi bir tür ittifak kurduğu için, Hades yarı tanrının izleyeceği yolun bu olduğunu varsaydı.

Theseus kanlı bıçağı kınına koyduktan sonra Karanlığın Miğferi'ni aldı ve cebine uzanıp küçük, gümüş bir şey çıkardı. Hades'in kalbi onu gördüğü anda sıkıştı.

Theseus, yüzüğü başparmağı ve işaretparmağı arasında tutarak, "Bu çok güzel bir yüzük," dedi. Çevirdiğinde mücevherler loş ışıktaki bile parladı. Hades, her hareketiyle midesi düğümlenerek onu izledi. "Bunun senin çöküşün olabileceğini kim tahmin ederdi?"

Theseus yanıliyordu.

O yüzük, elinde tutamasa hatta düşmanının elinde olsa dahi Hades'in umuduydu.

"Persephone gelecek," dedi emin bir şekilde. Sesi kısıktı, gözleri ağırlaşmıştı.

Parmaklarını yüzüğün üzerine kapatan Theseus, "Biliyorum," dedi. Hades'in midesini bulandıran ürkütücü bir neşeyle konuşmuştu. Gerçi belki de sadece ağın ve yarasının ağırlığını hissettiği içindi.

Hades yarı tanrıya, "O senin yıkımın olacak," dediğinde bu sözlerin doğruluğuyla göğsü sıkıştı.

Kaybettiğini sandığı bir aşk adına diyarını parçalamadan hemen önce, "*Benim için dünyayı yukardın öyle mi? Ben senin için o dünyayı yok edeceğim,*" demişti.

Theseus, aşklarını bir zayıflık olarak görüyordu ama ne kadar yanıldığını çok geçmeden anlayacaktı.

BÖLÜM 3

Persephone

“Kocam nerede?” diye sordu Persephone.

Hermes ve Apollo birbirlerine endişeli bir şekilde baksa da kimse konuşmadı.

Sessizlikleri uzadıkça kendini daha da çılgına dönmüş hissetti.

“Hekate?” Persephone üçlü tanrıçaya baktı, yüzündeki sıkıntılı ifade endişesini hafifletecek hiçbir etkide bulunmadı. Bir anda umutlanarak ona doğru bir adım attı. “Onun izini sürebilirsin,” dedi ama Hekate’nin yüzünde garip bir ifade vardı. Persephone’de anında yoğun bir korku hissi uyandıran tuhaf ve dehşet verici bir ifadeydi.

Hekate başını iki yana salladı. “Denedim, Persephone.”

“Denemedin,” diye karşılık verdi Persephone. “Ne zaman denedin?”

Buna inanmayı reddetti ama bir şeylerin yanlış olduğunu biliyordu. Hades'in büyüsunü her zaman hissedebilmesine rağmen o his bile gitmişti ve bu boşluk, titremesine sebep oluyordu.

Hermes ona doğru bir adım atarak, "Persephone," diye başladı.

"Dokunma bana," diye parladı etrafındaki herkese kızgınca bakarak.

Onu rahatlatmalarını istemiyordu. Acımalarını istemiyordu. Bu şeyler, bunları gerçeğe dönüştürüyordu.

Gözleri yaşlarla bulanıklaştı.

Persephone, bazı gerçekleri bekler olmuştu: şafağın söküp gecenin çökmesini, yaşamın ölümden önce gelmesini ve umudun umutsuzluğu takip etmesini. Hades'in her zaman yanında olmasını bekler olmuştu ve onun yokluğu şu anda dünyanın yanlış hissettirmesine neden oluyordu.

"Kocamı istiyorum," dedi ve boğazından yabani bir çığlık koptu. Sanki onu tutmak istiyormuş gibi ağzını kapattıktan sonra, Hades'in büyü ağına dolanmış bir halde bıraktığı Alexandria Tower'daki kulesine ışınlanarak ortadan kayboldu. Yaptığı seçimin kanıtları ortadaydı; bükülmüş zemin, kırılmış sarmaşıklar. Onun burada olmayacağını biliyordu. Büyüsünün onu yalnızca kısa bir süreliğine tutabilecek kadar güçlü olduğunu da biliyordu. Yine de yanlış yönlendirilmiş küçük bir umut tanesine tutunmuştu.

Kırık zeminde diz çökerek koyu renkli, kopmuş sarmaşıklara dokundu. Elini uzattığında orada eksik olan ağırlığı hatırladı.

Hermes'in sıcak büyüsunünün patlaması, onu artık yalnız olmadığı konusunda uyardı.

"Theseus yüzüğümü aldı," dedi Persephone.

“O zaman neler olduğunu tahmin edebiliriz,” diye yanıtladı Hermes.

Hades yüzüğü takip edebilir, Persephone’nin yerini bulmak için kullanabilirdi. Ancak yüzük şimdi neredeydi, onlar izini sürebilirler miydi?

“Onu bırakmamalıydım,” dedi tanrıça.

Otelde eli ayağı tutmayan Sybil ve Harmonia’yla beklerken onu çağırması gerekirdi ama sonuçlarından çok korkmuştu. O zaman bile, bu bir fark yaratır mıydı? Tanrının hangi noktada yanlış yönlendirildiğine dair hiçbir fikri yoktu.

“Sen gerekeni yaptın,” dedi Hermes.

“Ya öyle değilse?” diye sordu. Yine de ne kadar düşünürse düşünsün, başka seçeneği olmadığını hissediyordu. İlahi adalet ve Sybil’in sağlığı gibi, çok fazla tehdit söz konusuydu. Fakat Persephone’nin şu anda merak ettiği tek şey, Hades’i başka bir korkunç kadere gönderip göndermediği idi.

“Artık fark etmez,” dedi Hermes. “Olan oldu.”

Haklı olduğunu biliyordu. Tek seçenekleri ilerlemektir. Ayağa kalkarak en yakın arkadaşlarından biri haline gelen tanrıyla yüz yüze gelmek için döndü. “Kocamı bul, Hermes. Ne yapman gerekiyorsa yap.”

Hermes bir an için onu inceledi. Güzel yüzü her nasılsa aynı anda hem yumuşak hem de haşındı. “Ne istediğini biliyor musun, Sephy?”

Persephone, tanrının altın rengi bakışlarını yakalayarak bir adım yaklaştı. “Kan istiyorum, Hermes. O bulunana kadar ırmakları kanla dolduracağım.”

Theseus çok geçmeden güneşe çok yakın uçtuğunu keşfedecekti.

Hermes sırıttı. “İntikam peşindeki Sephy’yi sevdim,” dedi. “Korkutucu biri.”

Persephone'nin bakışları kapının hemen ilerisindeki kırmızımsı parıltıya kaydı. Ofisinden çıkarak New Athens'a yukarıdan bakan bekleme alanına adım attı.

Işık ufku aydınlattığında, Persephone bunun ateşe çok benzediğini düşündü. Güneşi bir tehdit olarak göreceğini asla düşünmemişti ama bugün yeni ve korkunç bir dünyanın şafağı gibi görünüyordu.

İşin ironik tarafı, yaşadığı gecenin dehşetini başka kimsenin bilmeyecek olmasıydı.

Ölümlüler bugün uyandıklarında karın artık yağmadığını, haftalardır gökyüzünü kaplayan bulutların aralandığını göreceklerdi. Medya, Olymposluların öfkesinin nasıl dindiğine dair haberlerle dolacak ve Demeter'in fırtınasını sona erdiren şeyin, Thebes dışındaki savaş olduğunu varsayacaktı.

"Dün gece nasıl bir dehşet yaşadığımızı bilmeyecekleri için kızgın hissetmem yanlış mı?"

"Hayır," dedi Hermes. "Ama şu anda seni kızdıran şeyin bu olduğunu sanmıyorum."

Başını yan tarafa çevirdi, tanrı hâlâ bir iki adım arkasındaydı.

"Benim öfkem hakkında ne biliyorsun?"

"İnançların yalanlarla beslenmesinden hoşlanmıyorsun. Bunu adaletsizlik olarak görüyorsun," dedi.

Haksız değildi.

Theseus ile kâfir yarı tanrı ve ölümlülerden oluşan örgütünün onu bu kadar kızdırmasının sebebi buydu. Bir zamanlar sadık asistanı olan Helen yazdığı haberlerle bu yalanların devam etmesine yardımcı olmuştu. Ayrıca haberlerini bu kadar inandırıcı yapan şey, yeteri kadar gerçeğe dayandırılmış olmalarıydı.

"Theseus bunun güç olduğunu söylerdi," dedi.

“Güç zaten,” diye katıldı Hermes. “Birçok şeyde güç vardır.” Sessiz kalan Persephone parmaklarını serin cama bastırarak New Athens silüetinin kenarlarını takip etti.

“Yalan söylediğimi düşünüyorlar,” dedi.

Her şey kötüye gitmeden hemen önce -Sybil’in kaybolmasından, çığ ve ardından gelen savaştan, Theseus’un alacağı iyilik karşılığında Persephone’nin itaatini istemesinden önce Helen, Persephone’nin tanrıça olduğu sırrını açıklamaya karar vererek, onu New Greece’i kandırmakla suçlamıştı.

Zamanlaması birçok bakımdan kusursuzdu. Dünyanın, Persephone’ye tanrılar hakkında tartışmalı haberler yazdığı için hayranlık duyduğunu, ayrıca münzeviliğiyle ünlü Ölüler Tanrısı’nın dikkatini çektiği için onu uyardığını biliyordu.

Bazı açılardan onu gören ölümlü bir halka kendisini sevdirmişti.

Şimdi muhtemelen ihanete uğramış gibi hissediyorlardı.

“O zaman gerçekleri anlat,” dedi Hermes.

Persephone başını kaldırarak camdaki yansımadan Kurnazlık Tanrısı’na baktı.

“Bu yeterli olacak mı?”

“Olmak zorunda,” dedi. “Verebileceğin tek şey bu.”

Son yirmi dört saatte olup bitenlerden sonra insanların ne düşüneceği konusunda endişelenmek çok aptalca hissettiriyordu. Ancak ölümlüler için dünya hâlâ tanınabilir durumdaydı. Persephone’nin ıstırabından, Hades’in yokluğundan ve Theseus’un saçtığı terörden habersiz, Helen’in yönelttiği suçlamalara cevap verilmesini talep edeceklerdi.

Bir an sessiz kaldıktan sonra yüzünü tamamen tanrıya döndü.

“Ilias’ı çağır,” dedi. “Yapacak işlerimiz var.”

Ne var ki başlamadan önce, Sybil ve Harmonia’yı görmesi gerekiyordu.

Persephone Yeraltı Dünyası'na döndüğünde arkadaşlarını kraliçe süitinde buldu. Harmonia yatağında uyurken Sybil ise tamamen uyanık bir şekilde yanında yatıyordu. Tetikte olmazsa kız arkadaşının nefes almayı bırakabileceğinden korkuyormuş gibi onu izliyordu.

Persephone bu korkuyu bilirdi.

İçeri girdiğinde, Sybil başını kaldırıp adını fısıldadıktan sonra ayağa kalkarak ona doğru koştu. Kâhin kollarını Persephone'nin boynuna dolarken gözyaşlarına boğuldu.

Hareketsiz yatan Harmonia'yı rahatsız etmek istemeyerek, "Çok üzgünüm," dedi sessizce.

Sybil çok az geri çekilerek Persephone'nin bakışlarını yakaladı. Göz kenarları kızarmıştı ve başıboş yaşlar yanaklarından aşağı akıyordu.

Titrek bir nefes alarak, "Senin suçun değildi," dedi.

Persephone yine de sorumlu hissediyordu. Theseus'un onu, arkadaşlıkları yüzünden hedef aldığını düşününce hissetmemek zordu.

Persephone derin bir nefes aldı. "Ne oldu?"

Sybil yutkundu, bakışları Harmonia'ya kaydı. Dışarıdan bakıldığında çoğunlukla iyileşmiş görünüyordu. Sybil ya da Hekate'nin onun yüzündeki kiri ve kurumuş kanı temizlemek için ellerinden geleni yaptıkları açıktı, gerçi soluk renkli saçları hâlâ keçe gibiydi.

"Gece vakti sessizce geldiler. Ortaya çıktıkları sırada uyanmamızı beklemiyorlardı ama uyandık. Ben rüyamda ölüm görüyordum, Harmonia ise büyülerini hissetti."

"O zaman, onlar yarı tanrı mıydı?"

"Sadece iki tanesi," dedi. "İçeriye ışınlandıktan sonra diğerlerini daireye almış olmalılar."

“Toplamda kaç kişiydiler?” diye sordu Persephone.

Sybil başını iki yana sallayarak omuzlarını silketti. “Emin değilim. Beş ya da altı.”

Sybil’i yakalamak için beş ya da altı kişi. Persephone, Theseus’tan Harmonia’nın dairede olacağını beklemediklerini öğrenmişti, bu kadar ağır yaralanmasının sebebi de onlara direnmesiydi.

“Yaralamak için gelmişlerdi, Persephone,” dedi Sybil. “Sadece beni değil, seni de.”

Persephone biliyordu ve bu onu hasta ediyordu. Hayatının aşkıyla evlenirken arkadaşlarının dengersiz bir yarı tanrının ellerinde acı çekeceğini hayal etmek zordu.

“Helen’i gördün mü?” diye sordu.

Eski arkadaşının, Theseus’la ne kadar yakın olduğunu öğrenmek için sormuştu. Hangi planlarını uygulamasına yardım etmişti ve onların acı çekmesini izlerken bir şey hissetmiş miydi? Persephone bazı açılardan kendini suçluyordu. Örgüt hakkında yazmaya ilgi duyduğunu ifade ettikten sonra Helen’i Triad’a yaklaştırmaya teşvik eden kendisi olmuştu, gerçi onun nasıl bir insan olduğu artık belli olmuştu. Kendisi dışında hiçbir şeye karşı gerçek bir sadakat duygusu yoktu.

“Hayır,” diye fısıldadı Sybil.

Persephone’nin çenesi kasıldı. Hayatında sadece birkaç kez intikam almaya eğilimli hissetmişti ve bu da onlardan biriydi. Şu anki hisleri -içinde kaynayan öfke- nedeniyle Helen’i yeniden gördüğünde ne yapacağını bilmiyordu. Gerçek şuydu ki Persephone çoktan çizgiyi aşmıştı. Her ne kadar niyeti bu olmasa da annesini öldürmüştü.

Fırsat verilirse Helen’i öldürür müydü?

Kısa bir sessizlikten sonra Sybil, “O iyileşmiyor,” dedi.

Persephone kafasını hızla yana doğru çevirdi. "Ne demek istiyorsun?"

"Hekate, bıçaklandığı şey her neyse iyileşmesini engelliyormuş. Ona nedenini sorduğumda bilmediğini söyledi."

Persephone'nin midesi altüst oldu.

Hekate her zaman bilirdi.

"Peki ya sen?" diye soran Persephone'nin gözleri, Sybil'in Theseus tarafından iki parmağı kesildikten sonra kalın bir bandajla sarılmış eline kaydı. Yarı tanrı hiç tereddüt etmeden onu sakatlamıştı, bu da ne kadar tehlikeli olduğunu gösteriyordu.

Sybil, "İyileşeceğim," dedikten sonra duraksadı. "Hekate parmaklarımı eski haline getirebileceğini söyledi ama ben reddettim."

Persephone'nin gözleri buğulandı ve yutkunarak boğazındaki yumruyu gidermeye çalıştı.

"Çok özür dilerim, Sybil."

"Özür dilemeni gerektirecek hiçbir şey yok, Persephone," dedi Sybil. "Gelip seni bulana kadar dünyada hangi kötülüğün var olduğunu bilmek zor."

Persephone kötülüğün ne olduğunu bildiğini sandığı zamanı, annesinin onu Hades'in karanlığının aşağıdan dünyaya sızan şey olduğuna, her türlü dehşeti, musibeti ve günahı etkilediğine inandırdığı zamanı hatırladı.

Bir efendisi olmadan kötülüğün hiçbir etkisi yoktu ve Persephone son birkaç saatte gerçek kötülüğü öğrenmişti. Kocasına, hatta annesine bile benzemiyordu. Karanlık değildi, ölüm de değildi.

Bu, Theseus'un kendi zalimliğinden aldığı zevkti. Persephone bunun hayatını istila etmesinden, yakında da dünyayı istila edecek olmasından nefret ediyordu.

“Harmonia’yı iyileştirmenin bir yolunu bulacağız, Sybil. Söz veriyorum,” dedi.

Sybil gülümsedi. “Bulacağımı biliyorum.”

Her ne kadar bunu söylemiş ve söz vermiş olsa da Persephone aynı kesinliği hissetmeyi diliyordu.

Onları dinlenmeleri için yalnız bırakırken hâlâ endişeliydi. Harmonia’nın, Hydra’dan gelen zehre batırılmış bir bıçakla yaralanmış olması muhtemeldi. Hades bunun iyileşmeyi yavaşlattığını ve çok fazla yaranın bir tanrıyı, Tyche’yi öldürdüğü gibi öldürebileceğini söylemişti.

Belki de Harmonia’nın kendini iyileştirmeden önce toparlanmak için daha fazla zamana ihtiyacı vardı.

Ya da belki de bu sadece bir temenniydi.

Hades’in ofisine doğru giderken Persephone’nin göğsünde korku birikti. Onu içeride beklerken, masasının arkasında otururken ya da ateşin başında dikilirken bulacağını uman bir parçası vardı fakat kapıyı açtığında orada arkadaşlarını buldu: Hermes ve Ilias, Charon ve Thanatos, Apollo ve Hekate.

Her ne kadar onları çok sevse de hiçbiri Hades değildi.

Göğsündeki korku giderek yoğunlaşırken, “Bana kimlerin kaçtığını söyleyin,” dedi.

Bir an ağır bir sessizlik yaşandı.

“Kaçanların sayısı çok değil, leydim,” dedi Thanatos. “Fakat aralarında Cronos var.”

Cronos, Zaman Tanrısı’ydı ama özellikle onun yıkıcı doğası üzerinde etkiliydi. Bunun yukarıdaki dünya için ne anlama geldiğini bilmiyordu, bu kısmı daha sonra düşünecekti. Şu anda, mevcut tehditlere karşı plan yapmaları gerekiyordu.

“Ya diğerleri?” diye sordu.

Thanatos’un cevap verirken nasıl tereddüt ettiğini fark etti. “Diğerleri, erkek kardeşim ve Prometheus.”

Persephone'nin kaşları bu haber karşısında yukarı kalktı, gerçi Hypnos'un Yeraltı Dünyası'ndan kaçmasına şaşırdığını söyleyemezdi. Uyku Tanrısı'yla yakın zamanda tanışmıştı ve o, Yeraltı Dünyası'nda kendi seçimiyle yaşamadığını açıkça belirtmişti. Zeus'u devirmeye yönelik başarısız girişimleri yüzünden onu sorumlu tutan Hera tarafından yeraltının karanlığına sürgün edilmişti.

"Tartarus'tan kaçan diğer herkes yakalandı," dedi Charon. "Birçoğu Styx'ten öteye gidemedi."

Persephone şaşırmamıştı. Nehir, tekne olmadan geçilemezdi. Yeraltı Dünyası'na ilk gelişinde yüzerek geçmeye çalıştığında bunu zor yoldan öğrenmişti. Orada yaşayan ölümler onu nehrin karanlık derinliklerine doğru sürüklemişti. Hermes olmasaydı, boğulacaktı.

Persephone, Titanları herkesten daha iyi tanıyan Hekate'ye döndü.

"Cronos ve Prometheus'un kaçmış olması ne anlama geliyor?"

"Cronos, intikam arzusuyla dolu bir tanrı ama hemen harekete geçmeyecektir," dedi Hekate. "Etkili olmak için kendine tapanlara ihtiyacı var ve bunu biliyor. Prometheus çoğunlukla zararsızdır. Asıl endişe, kaçtıklarını öğrendikleri zaman Olymposluların nasıl tepki vereceği."

Persephone onların iyi bir tepki vereceklerini düşünmüyordu. Pek çoğu onun ve Hades'in yanında savaşmış olsa da yarısı onlara karşı çıkmıştı, gerçi Persephone hepsinin gerekçesinin aynı olduğunu sanmıyordu. Ares gibi bazıları kana susamışlıklarını tatmin etmek için savaşı kazanmaya çalışmıştı.

Diğer yandan, Zeus kâhininin kehanetine bir son vermek istemişti. Pyrrha, Persephone'nin Hades'le evliliğinin bizzat Zeus'tan daha güçlü bir tanrı yaratacağını söylemişti. Her ne

kadar Gökyüzü Tanrısı benzer kehanetleri engellemeyi başarmış olsa da Persephone onun bu kehaneti anlayıp anlamadığını merak etmeye başlamıştı. Dünyaya yeniden girdiğinde Zeus'tan daha güçlü olması kaderinde olan, öfkesi Tartarus'ta hapsedilmesinden kaynaklanan Cronos muydu?

“Ne kadar zamanımız var?” diye sordu Persephone.

Hekate, “Tahminim, Theseus'un Cronos'u saklandığı yerden çıkarmak için Hades'i kullanmaya çalışacağı yönünde,” dedi. “Onu ne kadar erken bulursak o kadar iyi.”

Persephone'nin yüreği korkuyla doldu. Bunun Hades için ne anlama geldiğini hayal etmek bile istemiyordu.

“Yüzüğüm Theseus'ta,” dedi Persephone. “İzini sürebilir misin?”

Hekate, “Deneyeceğim,” dedi.

Persephone, *denemekten daha fazlasını yap*, demek istiyordu ama Hekate'nin sadece temkinli davrandığını biliyordu. Tanrıça halihazırda Hades'in büyüsunü hissedemediği için fazla söz vermek istemiyordu.

Persephone diğerlerine baktı.

“Bununla birlikte, Theseus'un adamlarını istiyorum,” dedi. “İçlerinden biri Hades'in nerede olduğunu bize söyleyene kadar hepsine tek tek işkence yapacağım.”

Apollo, “Bu iş bizde, Seph,” dedi.

“Onu eve getireceğiz, leydim,” dedi Ilias.

Tanrıça gözleri yaşarırken zorlukla yutkundu.

Sesi titreyerek, “Bana söz ver,” dedi.

“Hades benim kralım, siz de kraliçemsiniz,” dedi Ilias. “Onu sizin için... hepimiz için eve getirmek uğruna dünyanın öbür ucuna gideceğim.”

Yüzünde tehditkâr bir ifadeyle kılıcını çeken Hermes, “Sa-

dece bir sorum var,” dedi. “Onları ölü mü yoksa canlı mı istiyorsun?”

“Kaderlerini seçmelerine izin ver,” dedi. “İki türlü de bana gelecekler.”

Ağzından çıkan her bir kelime, omurgasından aşağı doğru süzüldü. Tanıştıkları gece Hades’in ona söylediklerine benziyorlardı.

Sevgilim, ben her türlü kazanırım.

Bu defa ürperdi.

Hermes sırttı. “Oldu bilin, kraliçem.”

Ona yaklaşıp ellerini tutan Hekate dışında herkes gitti. “Dinlenecek misin, canım?” diye sordu.

Persephone bunu yapabileceğinden emin değildi. Hadessiz bir geceye katlanmak, odalarını görmek bile istemiyordu.

“Sanırım... annemi görmeliyim,” dedi.

“Emin misin?”

Daha iyi bir alternatif gibi görünüyordu. Yalnız kalırsa düşünceleri sonsuz bir döngü içerisinde hareket ederdi. Ona başarısız olduğu her yolu ve neyi farklı yapması gerektiğini hatırlatırdı; sadece Hades’i değil, annesini de kurtarmak için. Demeter’i öldürmüştü.

Bunun nasıl olduğunu bile hatırlamıyordu. Sadece annesinin dünyaya yönelik saldırısına son vermek için ne kadar öfkeli ve çaresiz hissettiğini hatırlıyordu.

Ancak bunların hiçbiri *cinayet* için mazeret değildi.

Gerçek gibi bile görünmüyordu ve bu kadar korkunç bir şeyle nasıl yaşayacağından henüz emin değildi. Belki de onu Yeraltı Dünyası’nda görmenin faydası olabilirdi.

“Onu şimdi göreceğim.”

Hekate ciddi bir tavırla başını salladığında, Persephone ne düşündüğünü bildiği için tartışmadığını hissetti.

Hekate'nin onu ışınlamasına izin verdi.

Persephone, annesinin Yeraltı Dünyası'nda nerede ortaya çıkacağını hiç düşünmemişti. Tyche öldüğünde Hades, tanrıların ona güçleri olmadan geldiklerini anlatmıştı. Çoğu zaman, hayatları boyunca zorlandıkları şeylere dayanarak kendi diyarında onlara bir rol verdiğini açıklamıştı.

Tyche hep bir anne olmak istemişti, bu yüzden Çocukların Bahçesi'nde bakıcı olmuştu. Demeter da anne olmayı istemişti ama ona Tyche'nin yanında bir rol vermek yaptığı her şeye karşılık bir ödüle çok fazla benziyordu. Yine de Persephone, Demeter'in Tartarus'ta ceza almasını istediğinden emin değildi. Ancak belki de bu, onun ölümünden sorumlu olduğu için duyduğu suçluluk duygusuyla daha çok ilgiliydi.

Bunun için kendini hazırlamaya çalıştı, yeniden ortaya çıktıklarında Elysian çayırlarının altın rengi otlarının arasındaydılar. Persephone önce Hekate'ye sonra da yemyeşil ağaçlarla bezeli uçsuz, bucaksız açık araziye baktı. Burada gökyüzü parlak bir maviydi. Çayırlara yayılmış ruhlar beyaz giyinmişti ve Yukarı Dünya'da yaşadıkları hayata dair hiçbir anıları olmadan, neredeyse amaçsız bir varoluş içinde dolaşıyorlardı.

Thanatos, "*Ruhu iyileştirmek için gerekli,*" demişti.

Persephone, bunun tam olarak ne anlama geldiğini Lexa Yeraltı Dünyası'na geldiğinde öğrenmişti. Onu Styx'i geçerken görme şansına sahip olmuştu ve Lethe'den içip başka birine dönüşmeden önce en iyi arkadaşıyla geçirdiği birkaç dakikanın kıymetini biliyordu.

Boğazı beklemediği bir duyguyla dolarak, "Hekate," diye fısıldadı. "Neden Elysium'dayız?"

Aslında bu sorunun cevabını biliyordu.

Hekate, "Bir ruhun, birlikte yaşayamayacağı travmalar vardır," dedi. "Ölümde hatta bir tanrı olarak bile."

Gözyaşları Persephone'nin yüzünden aşağı süzül­dü. Onları durduramıyordu, ne anlama geldiklerine bile karar veremiyordu.

Persephone, "Neyle yaşayamazdı?" diye sorduğunda dudaklarında tuz tadı vardı.

Annesinin Antik Yunanistan Müzesi'nde karşılaştığı versiyonu, sebep olduğu zarardan dolayı hiç pişmanlık duymuyordu. Fırtınasının yüzlerce kişiyi öldürmesi umurunda değildi, büyü­sünün Tyche'nin ölümünden sorumlu olması da umurunda değildi.

"Etrafındaki bu dünyayı parça parça edeceğim," demişti.

Hekate cevap vermedi, gerçi Persephone cevap vermesine gerek olmadığını düşünüyordu. Her ikisinin de Demeter'in yaşadığı hayat hakkında söyleyecekleri tartışmalıydı. Gerçek şuydu ki yargıçlar, onun ruhunun kararlarının verdiği suçluluk duygusu altında solup gittiğini fark etmişti.

Persephone nedeninden emin değildi ama bunu bilmek bir şekilde daha çok acıtıyordu. Demeter'in ne kadar kaybolmuş olduğunu gösteriyordu.

Çöküşü, Poseidon'ın tecavüzüyle mi başlamıştı? Persephone'nin bunu bilmek isteyen, kaybettiği annenin ve Demeter'in dönüştüğü kişinin intikamını almak isteyen bir yanı vardı.

Hekate, "Annenin nasıl yaşadığına dair cevaplar aramanın sana hiçbir faydası olmayacak," dedi.

"Nereden biliyorsun?" diye sordu Persephone. Cadılık Tanrıçası'nı sık sık sorgulamazdı, bu defa yapmıştı.

Hekate, "Çünkü sen zaten her şeyi biliyorsun," diye cevap verdi. "Onun ruhu zaman içinde iyileştikçe seninki de iyileşecek. Belki o zaman anlayacak ya da en azından kabulleneceksin."

Persephone, altın rengi düzlüğe bakarak. "O nerede?" diye sordu.

Bir kere daha, Hekate konuşmadı ama buna zaten gerek kal-

madı çünkü Persephone annesini buldu. Ayaklarının dibindeki altın rengi çimenlerle aynı tondaki uzun, düz saçlarını tanıdı. Kişiliğinin buyurganlığını kaybetmişti, zayıf ve küçük görünüyordu.

Persephone, Hekate'nin yanından ayrılıp ona doğru gitti. Mesafesini koruyarak, yüzünü görene kadar etrafında geniş bir daire çizdi. Demeter'i gözlerindeki o eleştirel parıltı ve yüz hatlarını ciddi bir küçümseme maskesine dönüştüren sertlik olmadan ilk kez görüyordu.

Demeter'in bakışları Persephone'ye kaydığında yumuşak dudakları nazik bir gülümsemeye yukarı doğru kıvrıldı. Bu sıcaklık belirtisine rağmen, hiçbiri gözlerine dokunmadı: öfkenin çeşitli aşamalarından geçerken bir zamanlar kahverengiden yeşile, yeşilden altın rengine dönüşen gözlerine. Artık sadece buğday rengi, soluk bir sarı renkteydiler ve içlerinde hiçbir tanıma belirtisi yoktu.

“Merhaba,” dedi yumuşak bir şekilde.

Persephone, konuşmadan önce boğazındaki düğümden kurtulmaya çalıştı ama sesi yine de hırıltılı çıkmıştı.

“Merhaba,” dedi.

“Bu diyarın hanımı sen misin?” diye sordu Demeter.

“Öyleyim,” dedi Persephone. “Nasıl bildin?”

Demeter'in kaşlarının arasında bir çizgi oluştu. “Bilmiyorum,” dedikten sonra bakışlarını çayırın karşı tarafına çevirdi. Yeniden konuştuğunda sesi şaşkınlıkla doluydu. “Burası huzurlu bir yer.”

Persephone belki de bencilce aynı şeyi hissetmeyi diliyordu.

Ansızın Elysium'dan ayrılarak kendisini, o ve Hades'in boş yatak odasında buldu. Şöminede havayı ısıtacak ya da karanlığı yok edecek bir ateş yoktu. Bahsetmeye değer hiçbir yaşam belirtisi olmayan o soğuk odada yere çöküp hıçkırarak ağladı.

BÖLÜM 4

Hades

Hades yan tarafında keskin ve yakıcı bir hisle uyandı. Acıyla kükreyip gözlerini zorlukla açtığı anda, Theseus'un Cronos'un tırpanıyla açtığı yaradan iki parmağını çıkardığını gördü.

“İyi,” dedi Theseus. “Uyandın.”

Hades dişlerini gıcırdatarak yarı tanrıya bakarken gözleri sulandı. Konuşmak, ona küfretmek istiyordu ama kelimeler acıyla tıkanan boğazında düğümlenmişti.

Bakışları kanlı iki parmağına kayan yarı tanrı, “Beni affet,” dedi. “Ama seslendiğimde uyanmadın.”

Hades uykuya daldığı zamankinden farklı bir pozisyonda olduğunu Theseus ayağa kalkana kadar fark etmedi. Artık zincirlerden sarkmıyor, yerde oturuyordu. Vücudunu saran devasa ağ gitmiş, yerini daha çok gömleğe benzeyen bir ağ almıştı. Aradaki farka rağmen Hades hâlâ ağırlığını ve enerjisini tuhaf

bir şekilde tükettiğini hissedebiliyordu; sanki dişlerini ruhuna geçirmiş gibiydi.

“Gel, Olymposlu,” dedi Theseus. “Burada kalmayı hak etme zamanın geldi.”

Hades olduğu yerde kalma dürtüsüyle mücadele etmek zorunda kaldı. Özellikle kibirli bir yarı tanrıdan emir almaktan hoşlanmıyordu. Ancak tam olarak nerede olduğunu merak ettiğini, gözlem yapmak ve kaçış planı tasarlamak için bir fırsat istediğini inkâr edemezdi.

Uzuvları titrese de ayağa kalktı.

Theseus onu hücrelerinden hemen çıkarmadı. Bunun yerine, eleştirel bakışlarını bedeni boyunca gezdirerek onu inceledi.

“Bana hayranlık mı besliyorsun, Theseus?” diye tısladı nefesi kesilerek.

“Evet,” diyen yarı tanrı bakışlarını Hades’inkilere çevirdi. “Daha önce kendini hiç bu kadar zayıf hissettin mi?”

Hades kaşlarını çatınca Theseus hafifçe gülümseyerek neredeyse görünmez bir kapıyı açmak için döndü.

Hades’in hücrelerinden daha aydınlık olmayan dar bir geçide geçerken, “Sen bile teknolojimizden etkilendiğini itiraf etmelisin, değil mi?” dedi Theseus.

Hades havadaki tanecikleri hissedebiliyordu; küf kokusu duyularını dolduruyor, boğazının arkasına sızarak ağız altında nefes almayı daha da zorlaştırıyordu.

“Teknolojiniz mi?” diyerek karşı çıktı Hades. “Bu, Hephaestus’un eserine benziyor ve Demeter’in büyüğü gibi kokuyor.”

“Teknoloji, halihazırda var olanın evriminden başka nedir ki?” dedi Theseus.

“Âlim olduğunun farkında değildim,” diye mırıldandı. Daha yüksek sesle konuşabilirdi ama sesinin tonu, ciğerlerindeki acıyla bağlantılıydı ve gücünü korumayı tercih ediyordu.

“Hakkımda bilmediğin çok şey var, amca.”

Hades, Theseus'un bunu yalnızca kendisiyle alay etmek için kullandığını bilmesine rağmen aile unvanının kullanılması karşısında yüzünü buruşturdu. Yarı tanrıya karşı hiçbir bağ, en ufak bir sevgi bile hissetmiyordu, yine de hiçbir şey söylemedi ve bunun yerine etrafına odaklandı.

Uzun bir koridordaydılar ve Hades ne tarafa bakarsa bak-sın sadece birkaç metre önünü görebiliyordu. Puslu, turuncu bir ışık havada sis gibi asılı duruyor, karanlık bölümler oluşt-uruyordu. Zemin kumluydu ve duvarlar, yukarıdaki karanlığa doğru üst üste yığılmış pürüzsüz taşlardan yapılmıştı. Ancak en çok farkında olduğu şey soğuktu. Tenine yapışarak kemik-lerine sızma şekline aşınaydı.

Minotaur'la savaştığı labirentteydi.

“Daedalus bir dâhiydi, değil mi?” diye yorum yaptı Theseus.

Yarı tanrıyı uzaktan takip eden Hades, “Kendisini işe yarar hale getiren bir adamdı,” dedi.

Daedalus o zamanlar kesinlikle çağının en parlak mucit-lerinden biri olarak kabul ediliyordu. Kral Minos tarafından, karısı Pasiphae'nin doğurduğu yarı boğa-yarı insan yaratık Minotaur için bir hapishane olarak bu labirenti inşa etmesi için görevlendirilmişti. Kadının şehvet duyması için Poseidon tarafından lanetlendiği boğayla çiftleşmesine olanak sağlayan tahta ineği de yaptığı için var olan bir yaratıktı.

Theseus, “Fırsatı gördü ve kullandı,” dedi. “Sen bile buna saygı duymak zorundasın.”

“Saygı duymak zorunda değilim,” dedi Hades.

Daedalus bir narsistti ve yeğeninin dehasının onunkini teh-dit ettiği ortaya çıkınca kendi yeğenini öldürmeye teşebbüs et-mişti.

Theseus kıkırdadı. "Ah, Hades. Benim hakkımda ne düşündüğünü öğrenme düşüncesi bile tüylerimi diken diken ediyor."

"Senin hakkında ne düşündüğümü biliyorsun," dedi Hades.

Yarı tanrı yanıt vermediğinde Hades sessizliği memnuniyetle karşıladı. Konuşmaktan zaten nefret ederdi, özellikle şu anda çok yorucuydu. Theseus'u takip ederken ellerini esnettiğinde kollarında hareket olduğunu fark etti. Ağır bir şekilde göğsünü, sırtını ve karnını kaplayan ağ kollarını kısıtlıyor gibi görünmüyordu. Yardım almadan ağdan kaçmanın imkânsız olduğunu bilmesine rağmen yine de denedi.

Theseus kıkırdadı, Hades başını kaldırıp baktığında yarı tanrı hâlâ ileriye dönük bir şekilde labirentin koridorlarında kolaylıkla ilerliyordu.

"Onu çıkarmaya çalışırken sadece kendini yorarsın," dedi Theseus. "Gücünü korusan iyi olur. İhtiyacın olacak."

Hades, Theseus'un kafasının arkasına bakarak onu bir taşla parçalamanın nasıl bir şey olacağını hayal etti.

Tyche'nin ölümünden sonra Hades, icadı hakkında daha fazla bilgi almak için Hephaestus'a gitmişti. Bu ağın, tanrıları hareketsiz bırakma ve güçlerini boğma yeteneği göz önüne alındığında tanrılar için büyük bir tehdit oluşturduğunu biliyordu. Hades, Ateş Tanrısı'ndan ağı kesebilecek bir silah yapmasını istemişti ama onu elde edemediği için yakalanmıştı.

Böyle bir tuzağa düşmüş olması onu sinirlendiriyordu. Theseus'un şu anda sahip olduğu yüzüğü bulmak için Persephone'yi aramaya giderken bir saniye bile düşünmemişti. Onu ve birlikte geleceklerini temsil etmesi için seçtiği taşların tanıdık enerjisini hissetmeye çalıştı ama hissettiği tek şey labirentin soğukuydu. Theseus uzun mesafeler boyunca yürümekle, daha kısa yollarda bir dizi keskin dönüş yapmak arasında gidip ge-

lererek labirentin içinde kaldıkça daha da kafa karıştırıcı hale geliyordu.

Hades, Theseus'a labirentte ueyin yol gösterdiğini merak etti. Çok sayıda çeşitli koridorlarda dönüp dolayarak bir amaç doğrultusunda yürüyordu. Rotayı ezberlemiş olması mümkündü, kesinlikle bunu yapacak kadar psikozluydu.

Sonunda labirentin harabe halindeki bir bölümüne geldiler; duvarlar zamanla kırılmış ve ufalanmıştı.

Theseus, "Orişinal labirentin bir parçası," dedi. Bakımsız olsa da azameti ortadaydı. "Sen gelmeden önce bunu bitirmeye niyetliydim ama şimdilik, içinde sıkışıp kaldığın hapishaneyi tamamlamanın çok daha uygun olduğunu düşünüyorum."

Hades'in bakışları yarı tanrıya kaydı.

"Bunu nasıl yapmamı öneriyorsun?" diye sordu tanrı.

Theseus, "Tüm araç gereci sağladım," dedi.

Hades ona baktı. Yarı tanrının bariz olanı kasıtlı olarak görmezden geldiğini biliyordu: vücudunun üzerine sarılarak onu zayıflatan ağı.

"Peki bunu neden yapmamı istiyorsun?" diye sordu Hades. "İzleyebilmek için mi?"

"Kurtarılmayı beklerken hayka ne yapacaksın ki?" diye alay etti Theseus. "Karının basretini mi çekeceksin?"

Hades dişlerini o kadar sert gıcırdattı ki boynundaki kaslar ağrıdı. Bir süre sonra rahatlayarak başını yana doğru eğdi.

"Kendine haksızlık etme, Theseus. Düşüncelerimde başrol oynayacak kadar çok şey yaptın."

Theseus, "Ne büyük bir şeref," diyerek gözlerini ayaklarının dibine dağılmış malzemelere çevirdi. "Başlamak isteyebilirsin. Hana kerpice tuğlaların sertleşmesinin günler sürdüğü söylen-di." Yarı tanrı dönecek gibi oldu ama duraksadı. "Durduğun

her seferde sevgilinin yüzüğünden bir taş koparacağım,” dedi. “Geriye bir şey kalmadığında onları ezip toz haline getireceğim ve kuru kuru sana yedireceğim.”

Yarı tanrı karanlıkta kaybolarak gidince Hades tek başına kaldı. Her ne kadar Hephaestus’un yapabileceği başka yüzükler olduğunu bilse de Theseus’taki yüzüğün kendi eliyle yok edilmesi fikri yarı tanrının kazanmasına izin vermek gibi geliyordu.

Bu düşünce Hades’i başlamaya teşvik etti.

Kendisine verilen malzemelere baktı: bir kap su, bir demet buğday, bir kova, tuğlalar için kalıp görevi görecektir tahta bir kutu. Buğdayı kesecek hiçbir şey yoktu, bu da silah olarak kullanılabileceği hiçbir şey olmadığı anlamına geliyordu.

Her şeyi elleriyle yapması gerekecekti.

Hades bu işin boşuna olduğunu farkındaydı. Mesele duvarı bitirmek falan değildi. Bu onu utandırmakla ilgiliydi, gerçi Hades’in utanmak için buna ihtiyacı yoktu. Persephone, Theseus’la birlikte Alexandria Tower’ın kapısından çıktığı anda suçluluk duygusuyla acı çekmeye başlamıştı.

Yarı tanrının iyilik isteğini asla kabul etmemeliydi ama bu, Theseus’un Sisyphus’u ele geçirmesi ve ölümlülerin çaldığı kutsal emaneti geri getirmesi karşılığında istediği tek ödül olmuştu. Adil olmak gerekirse, Sisyphus’un kutsal emaneti ölümlü hayatlarını çalmak için kullandığı göz önüne alındığında bu haksız bir talep değildi. Hades, Theseus’un bu iyiliği alçak amaçlarla kullanacağını düşünse de onu Persephone’den ayırmak için kullanacağını tahmin etmemişti.

Peki hangi amaçla? Onun yokluğunda neler olduğunu hâlâ tam olarak anlamamıştı ama Theseus’un Yeraltı Dünyası’na girmeyi başardığını, artık Karanlığın Miğferi’ne sahip oldu-

ğunu ve ayrıca Cronos'u Tartarus'tan kurtardığını biliyordu. Hades bunun New Greece'in geleceği açısından ne anlama geldiğini bilmeseydi de Persephone iyi olduğu sürece her şeyin üstesinden gelebileceğine emindi.

Ben iyiyim.

Sesi o kadar netti ki tanrının kalbi hızla çarpmaya başladı. Persephone'nin hemen yanında olduğunu düşünerek döndü ama puslu karanlığın içinde kıvrılan tozlardan başka bir şey bulamadı.

Orada olmasını beklemek gülünç, olmadığı için hayal kırıklığına uğramaksa aptalcaydı. Yine de bunun, onu ağdan daha ağır bir şekilde ezmesine engel olamadı.

Dişlerini gıcırdattı, sıcak bir hayal kırıklığı dalgası kemiklerinin derinliklerine yerleşti. Theseus'un, sırf tehdidini yerine getirmenin tatminini yaşayabilmek için dikkatini dağıtacak bir tür illüzyon yarattığını öğrense şaşırırmazdı.

Tanrıçanın sözlerinin fısıltısı henüz zihninde tazeyken tırtıklı duvardaki molozları Theseus'un tuğla karışımında kullanılmak üzere bıraktığı kovaya doğru süpürdü.

İşi bittiğinde yere çömelerek parmaklarını kumlu toprağa daldırdı. Toprak ona Yeraltı Dünyası'ndaki ince, küllü kumu hatırlattı. Tırnaklarının altına girerken bahçesinde Persephone'ye verdiği çorak toprak parçasında nasıl diz çöktüğünü düşündü. Kendisini bir sözleşmenin tuzağına düşürdüğü için ona kızmıştı, diyarının güzelliğini keşfettiğinde daha da sinirlenmişti. Gerçek olmasa bile bu illüzyon, ona yalnızca büyüsunu çağırma ve hissetme konusundaki yetersizliğini hatırlatmaya yaramıştı.

Ayağa kalktığında onu ilk kez öpmüştü. Bedenine karşı nasıl hissettirdiğini, tadının nasıl şarap gibi olduğunu ve tatlı

güller gibi koktuğunu hatırladı. Şu anda onun anısında kendini kaybettiği gibi, onun mükemmelliğinde kendini kaybetmişti.

“Ölümler Tanrısı’nı dizlerinin üzerinde bulmak ne büyük bir keyif.”

Bu Persephone’nin sesiydi ve Hades’in sinirine dokundu. Bunun, Theseus’un ona işkence yapmak için tasarladığı bir hile olduğunu biliyordu. Omurgasına kadar fısıldayan ve göğsünü ağrıtan kelimeleri duymazdan geldi. Görevine daha çok odaklandı, kumu su ve buğdayla karıştırmak için kovaya boşaltırken gözünün ucuyla bir şeyin, beyaz bir elbisenin parıltısını fark etti; o tarafa baktığında kendini Persephone’nin ayaklarının dibinde diz çöker halde buldu.

Ona bakarken nefesi boğazında takılı kaldı. Omuzlarına dökülen vahşi, altın rengi bukleleri ve ruhani cildini kaplayan çilleriyle her zamankinden çok daha güzeldi. Her bir çili öpmek istiyordu.

“Gerçek değilsin,” dedi.

Kaşları hafifçe çatılan Persephone güldü.

“Gerçeğim,” diyerek bir adım daha yaklaştı. Hades havanın onunla birlikte hareket ettiğini hissedebiliyordu. “Dokun bana.”

Bakışlarını çevirdiğinde gözleri labirentin yıkıntılarına kayd. Gördüğü şey her neyse yan tarafındaki yaradan daha acı vericiydi.

Persephone tekrar, “Hades,” diye fısıldadı. Hades ona baktığında başka bir âlemdeymiş gibi görünse de tanrıçanın hâlâ orada olduğunu fark etti. Sirtında, sanki güneş arkasından parlıyormuş gibi vücudunu bir hale gibi saran bir parlaklık vardı.

Hâlâ diz çökmüş haldeyken yüzüne bakmayı reddederek, “Bu çok zalimce,” dedi. Bunun yerine dalgalanan elbisesine

baktı. Kumaş ince ve beyazdı, içinden altın rengi iplikler geçiyordu.

“Beni istemiyor musun?” diye fısıldadı tanrıça.

Hades, sesindeki acıya karşı gözlerini kapattı. Gözlerini yeniden açtığında labirentte yalnız olmayı bekledi ama Persephone oradaydı. Uzanarak elbisesine dokundu, kumaşı parmaklarının arasında sıkıştırdı. Yumuşak ve gerçektir.

Nasıl?

Hades olduğu yerden başını kaldırıp ona baktığında tatlı yüzünün endişeyle dolduğunu gördü.

“Persephone,” dedi neredeyse inanamayarak. Artık kendini durduramıyordu. Ayağa kalktı, dudaklarını onunkilere bastırarak başının arkasını kavradı. Diğer elini sırtına bastırdı, parmaklarını iyice açarak bedenini elinden geldiğince kendisine yasladı.

Tanrıçanın ağzını serbest bırakarak alnını onunkine yasladı.

“Gerçek olup olmadığını bilmiyorum.”

“Eğer birlikteysek bunun bir önemi var mı?” diye sordu. Kısık sesi tenine işleyerek Hades’i ürpertti.

Tanrıçanın büyü, ağı ve gömleğini yok ederken ellerini göğsüne bastırdı. Belki de bu bir hileden çok rüyaydı.

“Daha iyi,” diye mırıldanan Persephone’nin elleri onun üzerindeydi. Hades, bileklerini yakalayıp avuçlarını öptü.

Persephone parmaklarını kıvırdı.

“Sana dokunmama izin ver,” dedi. Hades’in kalbini delip geçen bir haşinliğe bürünen gözleri parlıyordu.

Onun bunu yapmasını istemediğinden değildi. Yalnız uyanmaktan korktuğu içindi.

Persephone ellerini Hades’in yüzünün iki yanına yerleştirdi. “Bu anı benimle yaşa.”

Tanrının istediği başka hiçbir şey yoktu. Her günün her saniyesini almasını, aklının her köşesinde yaşamasını, yanından hiç ayrılmamasını istiyordu. Persephone, onun dünyasının şafağıydı; kalbinde taşıdığı sıcaklık, geleceğe bakmaya devam etmesini sağlayan ışıktı.

Onu yeniden öperek yukarı kaldırdı. Kollarındaki ağırlığıyla içini çekip dilini tanrıçanın ağzına soktu ve tadını aldığında tüm vücudu kasılırken inledi. Persephone kollarını boynuna doladığında, Hades onun kalçalarını kavradı ve ereksiyonunu uyluklarının arasındaki yumuşaklığa doğru sürttü.

Siktir, çok iyi ve *gerçek* hissettiriyordu.

Tanrıça kıpırdandığında Hades onun ayaklarının üzerine inmesine izin verdi. Persephone'nin büyüünün lütfu sayesinde artık tamamen çıplaktı, uzunluğu aralarında ağır ve dolgundu. Tanrıça ona dokundu, parmakları Hades'in kanıyla atan damarları okşadı. Hades ihtiyacının kükremesini kulaklarında hissediyordu.

“Seni memnun etmeme izin verecek misin?” diye sordu tanrıça.

İzne ihtiyacı yoktu ama sorma şekli Hades'in hoşuna gitmişti. Sesi kısık ve boğuktu, gözleri şehvetle parlıyordu.

“Eğer istiyorsan,” dediğinde ses tonu onunkiyle aynıydı. Persephone önünde diz çökerken parmaklarını onun saçlarına sokma dürtüsüne direnmeye çalışıyordu.

“İstiyorum,” diye fısıldadığında nefesi Hades'in aletine çarptı.

Tanrının kasları gerildi, Persephone onu yalarken daha da sertleşti. Dilinin ucu her damarında ve aletinin pürüzsüz teninde gezindikten sonra cömert darbelerle ucunu okşadı. Hades birkaç derin nefes alarak vücudunda yeşeren zevkin tadını çıkardı.

Ardından aletini ağzına aldı, elini aşağı yukarı hareket ettirmeye başladı. İnceleyen Hades'in göğsü hava alamayacağı noktaya gelene kadar sıkıştı. Boşalacağını anladı, bedeninin o büyük doruğa ulaştığını, rahatlamamanın sınırında doluştuğunu hissedebiliyordu.

Hades, elini onun saçlarının arasına soktu, kırmızı, ıslak ve nabız gibi atan aleti ağzından çıkarken tanrıça başını kaldırıp ona baktı.

"İçine boşalmama izin ver," dedi

Persephone'nin gözleri koyulaştı.

"İçer istiyorsan," dedi.

"Ah, öyle bir istiyorum ki," diye homurdanarak tanrıçayı ayağa kaldırdı.

Persephone'yı bir kez daha öptü ve dişleriyle tenini sıyırdı, emmek için duraksayarak çenesi boyunca ilerleyip ağzını boynuna doğru götürdü. Tanrıça ona tutunarak parmaklarını omuzlarına geçirdi. Parmaklarının batışı Hades'in hoşuna gitmişti, yaşadıklarını daha da gerçek hale getiriyordu. Bunun ne olduğundan hâlâ emin değildi ama artık umurunda değildi.

Tanrıçanın elbisesinin askılarını aşağı indirerek göğüslerini, ardından karnını ve kalçalarını açığa çıkardı. Vücudunu baştan aşağı öpücüklere boğarken elleriyle de tenini okşadı. Uyluklarında oyalanıp yüzünü bacaklarının arasına gömerek, kadının parmakları saçlarının arasına dolanuncaya kadar şişmiş klitorisini yalayarak zaman geçirdi. Onu tekrar kollarına almadan önce vücudunda yukarı doğru ilerledi; tanrıçanın ıslak sıcaklığı Hades'in ereksiyonuna yaslandı, memeleri göğsüne bastırdı.

Bu gerilimin içinde sıkışıp kalmış bir şekilde gözleri birbirlerine kenetlendi.

"Semi özledim," dedi Persephone.

Hades'i öpmeden önce parmakları dudaklarının üzerinde dans etti. Bu dikkat dağınıklığını göğsündeki ağrının yerine koyan tanrı, onu labirent duvarının en yüksek kısmı olduğunu düşündüğü yere taşıdı ama onu duvara yaslamak üzereyken ipekten, siyah bir denizin içine düştüklerini gördü.

"Bu bir rüya," diye mırıldandı.

"O zaman iyi bir rüya," diye fısıldadı Persephone.

Tanrıçayı öptü, sataşp dokunmaya zaman ayırarak vücudundan aşağıya yavaşça indi. Persephone kıvranarak uyluklarıyla birbirine bastırıp onu sıktı. Hades en sonunda ağzını onun sıcaklığına değdirdiğinde mest oldu.

BÖLÜM 5

Persephone

Hades ağzını ona bastırduğunda Persephone, "Evet," diye inledi. Vücudunun her bir parçası hassas ve açıkta hissettiriyordu, her bir sınırı dokunuşunun verdiği zevk için açılmıştı. Ona olan ihtiyacını zar zor bastırabiliyordu. Hades dilini klitorisinin üzerinde gezdirirken bu ihtiyaçla kasları kasıldı.

Persephone derin bir nefes aldı, zevk şimdiden tüm vücuduna yayılmıştı. Hemen ardından Hades yumuşak ve şişmiş tenini parmaklarıyla ayırdığında, tanrıça onun bir parçasını içinde hissetmenin verdiği rahatlamayı zorlukla bastırabilirdi.

Yeniden, "Evet," diyerek bacaklarının arasındaki tanrıya baktı. Klitorisini tekrar ağzına alıp yavaşça emerken o da ona bakıyordu. "Siktir."

Başının yastığa düşmesine izin verdi. Her dil darbesiyle daha da ısındı ve bedenini bıçak gibi kesen haz yoğunlaştı.

“Lütfen,” diyerek yalvardı fakat ne istediğinden tam olarak emin değildi. Boşalmak, rahatlamanın hazzıyla tüm vücudunun gerildiğini hissetmek istiyordu. Buna bağımlıydı, bir de Hades’in onu uçurumun kenarına gitgide daha çok yaklaştırmasına.

Hades onu bırakırken klitorisini nazikçe çekiştirdi.

“Ne istiyorsun, sevgilim?” diye sorduğunda sesi karanlık bir fısıltıdan ibaretti. Tenini kaplayan tere rağmen ürpermesine neden oldu.

Sıcak ve ıslaktı.

“Daha fazlasını,” dedi.

Ona hızlı ve yavaş bir şekilde ihtiyaç duyuyor, daha derinlerine girmesine istiyordu. Hades de öyle yaptı; içindeki bir yeri okşayarak o kadar çok duyuyu uyandırdı ki Persephone her an ölebileceğini düşündü. Ve sonra patladı. Zevk içinden bir yıldırım gibi geçerek her bir kasını ele geçirdi. Öne doğru eğildi, orgazmı onu delip geçerken vücudu kendi içine doğru kıvrıldı. Derin ve gırtlaktan gelen bir inlemeyle vücudunu terk etti.

Tam olarak bu şekilde boşalırken çıkardığı sesle elleri bacaklarının arasında ve Hades’ten hiçbir iz bulamadan uyandı. Üzerine sıcak bir utanç dalgası çökünce vücudunu saran sıcaklık yok oldu. Üşüyerek dizlerini göğsüne doğru çekti.

Tanrılar, her şey o kadar gerçekçiydi ki... Ağırlığını üzerinde hissetmişti. Dilinde onun tadını alabiliyordu ve dudakları öpücüklerinden dolayı acıyordu. Artık uyandığı için derinliklerindeki o zevk veren ağır mide bulandırıcı bir şeye dönüşmüştü.

Tanrının, rüyasındaki rolü duygularını ateşlemiş olsa bile onun yokluğunda uyarılmış hissetmek yanlış geliyordu. Ama en kötü kısmı, onsuz uyanmaktı.

Bu bir kâbustu.

Yataktan kalktı ve karanlıkta balkona doğru ilerlemeden önce sabahlığını giydi. Dışarıda, Yeraltı Dünyası farklı hissettiriyordu. Kaynağını henüz çözememişti. Değişimi teşvik eden şey, onların birlikteliği, Hades'in yokluğu ya da Theseus'un onların diyarını ihlal etmesi miydi? Her halükârda bu sinirine dokunuyordu. Her an bir şeylerin patlayabileceğini, Iapetus'u hapsetmek için çağırdığı büyü'nün parçalanabileceğini ve Titan'ın onun dünyasını paramparça edeceğini hissediyordu.

Çünkü elinde kalan tek şey buydu: bu ve Theseus onu Cronos'a teslim etmeden önce Hades'i bulma umudu.

Kollarını balkon korkuluğuna yaslayarak başını ellerinin arasına aldı. Gözyaşları boğazını yaksa da ağlamayı reddetti, tehdidi artık hissetmeyene kadar şiddetle gözlerini kırptırdı. O his geçtiğinde başını kaldırdı ve uzaklarda turuncu bir parıltı olduğunu fark etti.

Sırtını dikleştirdi.

Tuhaf, diye düşünerek saray bahçelerinin ötesinde bir ateş yandığını fark ettiği Asphodel çayırlarına ışınlandı. İlk başta içini dolduran panik duygusuyla bunaldığını hissetti ve yeniden aşağıdaki vadiye hızla ışınlandı. Ancak ruhların, ateşi ışık olarak kullanmak için etrafında toplandıklarını gördü. Bazıları eğilmiş yay oyuyor, bir kısmı deri parçalarını zırhlara dikeyor, kalanlar da bıçaklarını biliyordu.

Dikkatini Asphodel'in merkezindeki ana yola çevirdiğinde tüm fenerlerin yandığını, gökyüzünün puslu ve turuncu görünmesine neden olduğunu fark etti. Ateşin yakınında çalışmayanlar Tartarus'un kırılması sırasında evlerinde meydana gelen hasarı onarıyordu.

"Leydi Persephone!"

Adının seslenildiği yöne doğru döndü.

Persephone, "Yuri!" diyerek genç ruha doğru gidip onu sımsıkı kucakladı. Kimera saldırısından beri onu görmemiş ve canavarın dikkatini dağıttığı için ona henüz teşekkür etmemişti. Gerçekilerek, "İyi misin?" diye sordu. Savaş devam ederken neyle karşı karşıya kaldığından emin olamayarak ruhu inceledi.

Yuri bu soru karşısında şaşırılmış göründü. "Evet, leydim," dedi. "Ya siz?"

Persephone cevap vermek için ağzını açtı ama tam olarak ne hissettiğini anlatacak kelimeleri hâlâ bulamıyordu. Bunun yerine, Asphodel'in ötesindeki alanda kükreyen alevlere doğru baktı.

"Neler oluyor? Hepiniz neden buradasınız?"

Ruhların aslında uykuya ihtiyacı yoktu, yine de yaşarken sahip oldukları rutinleri sürdürme eğilimindeydiler.

Yuri, "Savaşa hazırlanıyoruz," dedi. Persephone bunu görebiliyor olsa da hâlâ tam olarak kavrayamıyordu. "Olanlardan sonra bunun en iyisi olduğunu düşünüyoruz."

Göğsü suçluluk duygusuyla sıkıştı. Bunu yapmayı seçme sebeplerinin kısmen Persephone'nin onları koruyamadığı için olduğunu düşünmeden edemedi.

Hades burada olsaydı her şey farklı olurdu ancak kendisine karşı tamamen adil davranmadığını biliyordu. O, Hekate, Hermes ve Apollo; Yeraltı Dünyası'nı Theseus'un serbest bıraktığı tehditlere karşı korumak için ellerinden geleni yapmışlardı ve ruhlar da yardım etmişti. Muhtemelen bir sonraki saldırıya daha iyi hazırlanmak istiyorlardı.

Tartarus'a doğru baktı, "Bir sonraki saldırı," diyerek düşüncesini kısık bir sesle dillendirdi.

Yuri, "Ne oldu Persephone?" diye sordu ama Persephone ce-

vap vermeye pek hazır değildi. Çünkü bu, son yirmi dört saat içinde karşılaştığı dehşeti yeniden yaşamak anlamına gelecekti.

Ruhun kocaman açılmış gözlerine bakması biraz vakit aldı. Konuştuğunda sesi kederliydi. "Ben de hâlâ bunu anlamaya çalışıyorum."

Metale çarpan çekicin sesi aniden Asphodel'de yankılanınca Persephone'nin odağı Ian'ın dışarıdaki demirci ocağına kaydı. Ian'la ilk kez ona ruhlardan hediye olan bir taş sunduğunda tanışmıştı. Daha sonra onun, yeteneği ve Artemis'in ona bahşettiği iyilik nedeniyle öldürüldüğünü öğrenmişti. Adamın yarattığı herhangi bir silah sahibinin yenilmemesini garantiliyordu.

Birkaç ruh onun yanında çalışıyordu, bazıları silah döveren diğerleri metalleri kalkanlara ve zırhlara dönüştürüyordu.

Asphodel'de yaşayanların özelliği, becerilerinin yaşadıkları yüzyıla uygun olmasıydı. Bazılar ahşap ve deri ile çalışmıştı, bazılarıysa demir ve çelikle. Ancak uzmanlıkları ne olursa olsun ortak bir şeyi paylaşıyorlardı: savaşa hazırlanma yeteneği.

İnsanlık değişmiyordu ve bu, ona hiçbir zaman şu anda olduğu kadar açık görünmemişti.

Toplanan ruhları incelerken gözleri uzun örgülü bir kadına takıldı.

Kaşları çatılırken kalbi küt küt atmaya başladı.

İleri doğru bir adım attı.

"Zofie?"

Kadın başını işinden kaldırıp gözyaşlarına hâkim olamayan Persephone'ye döndü. Amazon'un göğsüne bir kılıç saplanarak ölmesini izlemişti. O kadar yüksek sesle çığlık atmıştı ki çınlamasını şimdi bile kulaklarında duyabiliyordu. Her şey çok çabuk olmuştu.

"Leydim," diyen Zofie'nin yüzüne bir gülümseme yayıldı. O kadar aşağı eğildi ki neredeyse yere degecekti.

Persephone yeniden, “Zofie,” dedi ve aralarındaki kısa mesafeyi kapatarak tekrar doğrulan kadına sımsıkı sarıldı. “Zofie, çok özür dilerim.”

Tanrıça geri çekilirken Amazon omuzlarını tuttu. “Özür dilemeyin, kraliçem. Bana ölümden onur verdiniz.”

Onur.

Persephone’nin aegis”i olarak aradığı şey buydu. Gerçi Persephone Amazon’un, halkı karşısında bu kadar utanca neyin sebep olduğunu hâlâ bilmiyordu. Sonuçta bunun bir önemi kalmamıştı çünkü Zofie ihtiyaç duyduğu şekilde huzuru bulmuştu.

Belki Persephone de aynı huzuru bulabilirdi ancak hiçbir şeyin -Amazon’u ölümden bu kadar mutlu görmeyenin bile- onun ölümünü izlemenin dehşetine çare olacağından emin değildi.

Persephone’nin gözleri, Zofie’nin omzunun üzerinden arkasında toplanmış ruhlarla birlikte duran Ian’a kaydı. İki eliyle bir bıçak tutuyordu.

“Ian,” dedi.

“Kraliçem,” diyerek eğildi. “Size bu hançeri sunmama izin verin.”

Onun için yaptığı tacı süsleyen aynı çiçeklerle -gül, zambak, nergis ve anemon- işlenmiş bir kının içindeki bıçağa baktı. Aynıları desenler, kulp kısmının üzerinde siyah bir obsidiyen parçasıyla taçlandırılmış olan kabzayı da süslüyordu.

Bıçağı eline aldığı anda, çiçeklerin arasına yerleştirdiği koyu renkli mücevherler ateşin ışığı altında parladı.

Tekrar, “Ian,” dedi bu defa fısıldayarak.

“Gücünüzün bir simgesi,” dedi. “Bu bıçak da sizin gibi kırılmaz.”

* Mitolojide tanrıça Athena’nın kalkanına verilen isimdir, aynı zamanda koruma, kalkan anlamlarında kullanılır. (ç.n.)

Bakışları çarpıştığında Persephone'nin gözleri yeniden yaşlarla yandı. Kendini kırılmaz hissetmiyordu ama halkının öyle olduğunu düşünmesi çok şey ifade ediyordu.

Bıçağı göğsüne doğru yasladı.

Başka bir şey söylemeyi başaramayarak, "Teşekkür ederim," dedi. Demircinin ötesine ve etrafa baktığında, demirci ocağının dışında daha fazla ruhun toplandığını fark etti.

"Çok yaşa, Kraliçe Persephone!"

Bunu kimin söylediğinden emin değildi ama ruhlar tezahürat yaparak karşılık verdikten sonra diz çöktüklerinde Persephone kendini tapınmalarının ortasında duyguları tamamen allak bullak olmuş halde buldu.

Persephone, savaşa hazırlanmaya devam eden ruhlarla birkaç saat daha geçirdi. Her ne kadar ihtiyaç olmamasını ummuş olsa da Theseus'la yaşananlardan sonra bunun gerekli olduğunu hissetmişti. Karanlığın Miğferi ondaydı, bu da onun Yeraltı Dünyası'na her an görünmeden dönebileceği anlamına geliyordu. Daha sonra Cronos'u ölümlülerin dünyasına salmanın yeterli olmadığına karar verecek miydi? Tartarus'un derinliklerinden daha fazla Titan veya başka canavar salmaya çalışacak mıydı? Persephone büyüünün dayanacağını, Hekate'nin Hades dönene kadar sınırları koruyabileceğini umut etmek zorundaydı.

Acı, şiddetli ve sürekli bir baskıya dönüşmeden önce ani ve keskin bir şekilde göğsünü delip geçti. Hades'i Alexandria Tower'da bıraktığından beri ona eşlik ediyordu ve gördüğü rüyanın ardından daha da kötüleşmişti. Bu duygudan bıkip usanmıştı. Gözleri Ian'ın ona verdiği ve Hades'in masasında duran bıçağa takıldı. Kaleye döndüğünde, sarayın diğer bölümlerin-

den daha çok bir sığınak hissi veren Hades'in ofisine gelmişti. Burası, o hâlâ buradaymış gibi görünüyordu. Hâlâ onun jübı kokuyordu. Persephone, Hades sanki iş için uzaktaymış jübı davranabilirdi. Hermes'in büyüünün kokusu havayı doldurdu ve tanrı kapıda belirdi. Girdikleri savaştan sonra tizerini de-ğiştirmişti, hâkî rengi pantolon ve beyaz gömleğiyle çok daha rahat görünüyordu.

"Merhaba, Sephy," dediğinde sesi kısık ve biraz melankolikti.

"Haber var mı?" diye sordu.

"Hades ile ilgili yok."

Her ne kadar bunu beklese de kalbi sıkıştı.

"Amazonların Kraliçesi Hippolyta'dan bir davet iletmeye geldim. Zofie'nin cenazesinde bulunmanı rica etti."

Cenaze.

Bir arkadaşını Yeraltı Dünyası'na davet ettikten sonra cenazeye katıldığı ilk sefer olmayacaktı, yine de düşüncesinden bile korkuyordu.

"Ne zaman?" diye sordu Persephone.

Hermes yumuşak bir sesle, "Son yolculuğuna bu gece uğurlanacak," dedi.

Yutkunan Persephone pencerelere doğru baktı.

"Yeraltı Dünyası'nın Kraliçesi olduğumu biliyorum ama henüz bir Ölüm Tanrıçası değilim," dedi. "Zofie'nin ölümünü izlemiş olmakla nasıl barışacağımı bilmiyorum."

"Onun sadece ölmesini izlemedin, Persephone," dedi Hermes. "Öldürülmesini izledin."

Her şey çok hızlı olmuştu. Zofie onları bulmuştu ve otel odasına girer girmez Theseus göğsüne bir kılıç saplamıştı. Persephone, gözlerinin nasıl büyüdüğünü ya da yere nasıl düştü-

ğünü asla unutmayacaktı. Nasıl çığlık attığını, boğazının nasıl acıdığını da hafızasından silmeyecekti. Theseus'un onu Zofie'nin vücudunun üzerinden nasıl geçirdiğini, onu ölüme terk ettiğini de hep hatırlayacaktı.

Amazon'un halinden memnun olması önemli değildi. Persephone bu dehşetle yaşıyor ve arkadaşları arasından başka kimlerin Theseus'un kurbanı olacağını merak etmeden duramıyordu.

"Benimle gelecek misin?" diye sordu.

"Elbette," dedi. "Hepimiz geleceğiz, Sephy."

Hermes gittiğinde Persephone, Harmonia hakkındaki son gelişmeleri almak için endişelenerek kraliçe süitine doğru yola çıktı. Sybil'i yatakta tanrıçanın yanında otururken buldu.

Persephone yatağa doğru yürüyerek, "O nasıl?" diye sordu.

"Hekate ateşi olduğunu söyledi," dedi Sybil.

"Bu bir tanrıça için normal mi?"

"Kötü olduğunu söylemedi," dedikten sonra Persephone'ye baktı. "Belki de vücudu kendini iyileştirebilir."

Persephone, Harmonia'nın hem solgun hem kızarmış yüzünü izledi. Harmonia'nın büyü olmadan iyileşmesinin mümkün olduğuna inanmak istese de pek umutlu değildi. Bu, damarlarına ne kadar Hydra zehrinin girdiğine bağlıydı.

Ya Harmonia bununla başa çıkamazsa?

Persephone çenesini sıkarak bu düşünceleri uzaklaştırdı.

Harmonia'yı kaybetmek bir seçenek değildi.

"Hades'le ilgili bir gelişme var mı?" diye sordu Sybil.

Persephone boğazına yerleşen kalın ve ekşi şeyi yutkundu.

"Henüz bir şey yok," dedi.

"O iyi olacak, Persephone," dediğinde sesi bir fısıltıdan ibaretti.

“Bunu biliyor musun, yoksa sadece umut mu ediyorsun?”

“Daha önce ne gördüğümü biliyorum,” dedi Sybil. “Apollo’nun kâhini olduğum zaman.”

Persephone Sybil ile ilk tanıştığında New Athens Üniversitesindeki son dönemindeydi. O zamanlar Apollo’nun ilgisini çoktan çekmişti ve tanrının kâhini olarak umut verici bir kariyere sahip olmaya hazırdı. Ancak onun teklifini reddetmesinin ardından tanrı onu kovmuştu. Bu, Persephone’nin açıkça uyardığı ve halkın tepkisiyle karşılaştığı bir hareket olmuştu. Apollo tüm hatalarına rağmen, kendisini halka sevdirmişti. Müzik Tanrısı’nın kendisini Persephone’ye de sevdirdiğini söylemeye gerek yoktu.

“Peki şimdi ne görüyorsun?” diye sordu Persephone.

“İlahi bir bağlantım yok.”

“Bu, görülerin olmadığı anlamına mı geliyor?”

“İlahi bir bağlantı olmadan doğruluğunu garanti edemem,” dedi Sybil.

“Olmasını ister misin?”

Sessizlik oldu. Persephone şaşkına dönen Sybil’e baktı.

“Bir gün adıma inşa edilmiş tapınaklarım ya da bilgeliğimi arayan tapınanlarım olacak mı bilmiyorum ama medyada Helen ve Theseus’la savaşa girmeliyim. Ayrıca benim tarafımda olan güvendiğim birine ihtiyacım var.”

Persephone henüz dünyanın onun -ölümlü kılığına giren tanrıça- hakkında ne söylediğini görmek için haberlere bakmamıştı ama Hermes’in haklı olduğunu biliyordu. Yapabileceği tek şey gerçeği söylemekti ve bu Sybil’le başlayacaktı.

Sybil, “Persephone,” diye fısıldadı.

Tanrıça, kâhinin sesini ya da yüzündeki ifadeyi çıkaramadı. Hayır mı diyecekti? Apollo’yla yaşadığı deneyimden sonra bu pozisyona olan ilgisini tamamen kaybetmiş görünüyordu.

Sybil, Persephone'nin ellerini kendininkilerin arasına alarak sıktı.

"Kâhinin olmak benim için bir onurdur."

Persephone solunda Hekate, sağında Hermes ve arkasında Ilias'la birlikte Terme'nin kapısına ulaştı. Hepsi yas renginde, *ruhlara karanlıkta yol gösterecek parlaklıkta* beyaz kıyafetler giymişti. En azından yaşayanların yaygın inancı buydu. Aslında Zofie'nin Yeraltı Dünyası'nı bulmak için yardıma ihtiyacı yoktu, yine de Persephone cenaze töreninden korkuyordu. Bazı açılardan Zofie'nin ölümüyle yeniden yüzleşmek gibiydi.

Onlar ortaya çıkar çıkmaz, kapının yanında duran iki muhafız dik çökerek mızraklarını göğüslerine götürdü. Bronz zırhları parlıyordu, yanlarındaki büyük alev çanakları gibi ısıldıyordu. Persephone ateşin sıcaklığını hissedebiliyordu ama sanki teninde soğuk parmaklar dolanıyormuş gibi titriyordu.

Gölgeli girişteki hareketlilik dikkatini çekti ve o karanlığın içinden Hippolyta çıktı. Koyu renkli bir cüppe giymiş, altın rengine bürünmüştü: belini sımsıkı saran bir kemer, bileklerinde ve kollarının üst kısmında kelepçeli bilezikler, omuzlarına doğru sarkan uzun küpeler, alnına dayalı bir taç... Saçları arkaya doğru toplanmıştı fakat lüleler bağlarından kurtularak sert ama güzel yüzünün etrafını kaplamıştı.

Hekate, Hermes ve Ilias diz çökerken Persephone ayakta kaldı. Tuhaf hissettiriyordu ama Hekate'nin ona talimat verdiği şey buydu.

"Kraliçeler, kraliçelerin önünde diz çökmez," demişti.

"O zaman ne yapacağım?" diye sormuştu Persephone.

Hekate, "Hippolyta ne yaparsa onu," diye yanıt vermişti.

Persephone, kraliçenin kısılmış gözlerine baktı, gözleri prehnit* taşlarının rengindeydi.

*Çoğunlukla açık yeşil ve sarı tonlarında bir doğal taş. (ç.n.)

“Bahar Tanrıçası, Demeter’in kızı ve Hades’in karısı Persephone,” diyen Hippolyta’nın sesi sert olmasa da dikkat çekiyordu. “Terme’ye hoş geldiniz.”

Ardından başını eğince, Persephone de aynısını yaptı.

Persephone, “Davetiniz için minnettarız, Kraliçe Hippolyta,” dedi.

Savaşçı kraliçe hafifçe gülümsedikten sonra kenara çekildi. “Yanımda yürüyün, Ölümler Kraliçesi.”

Persephone ona katıldığında Hippolyta döndü. Açılırken gıcırdayan kapılar, gece yanan meşalelerden kehribar rengi bir ışık saçan şehri gözler önüne serdi. Karanlığa rağmen Amazon kalesinin yemyeşil arazisi belli oluyordu. Çiçekli asmalarla kaplı evler ve hoş kokulu bitkilerle dolu bahçeler arasında filizlenen kalın ağaçlar manzarayı noktalıyordu.

Persephone, “Krallığınızın bu kadar evim gibi hissettirmesini beklemiyordum,” dedi. Hatta bahar gibi kokuyordu... Acıyla karışık tatlı.

Hippolyta gülümsedi. “Savaşçılar bile güzel şeyleri takdir edebilir, Leydi Persephone.”

Edebilir misiniz? diye sormak istedi. *Onurunuzu bu kadar baş tacı ederken?* Ancak bu bir hakaret olurdu. Persephone, kendi halkı tarafından incitilmiş olmasına rağmen kefaretin gerekliliğine inanan Zofie için buradaydı. Tanrıça bunu öfke siyle mahvetmeyecekti. Üstelik onu Persephone’ye getiren şey Zofie’nin sürgünüydü.

Onu ayrıca ölümün kapısına da getirmişti.

Persephone, Zofie’nin cinayetine tanık olduğunu bir kez daha hatırladığında göğsünde yeşeren acıya engel olamadı. İçinde, Lexa’nın ölümünün ardından gelişenden daha farklı bir karanlık yaratmıştı.

Bunun kendisini nasıl hissettirdiğinden, onu ne şekilde değiştirdiğinden korkuyordu.

Hades'in onun yaralı ve solmuş tarafını tanıyıp tanımaya-
cağını merak etti. Benzer dehşetlere şahit olduğu için tanıdık
gelebilirdi.

Bu düşünce yerini, ruhunun derinlerinde hissettiği farklı
bir acıya bıraktı. İçinde yükselen her duyguyu boğmayı uma-
rak nefesini tuttu ve bakışlarını ayaklarına indirdi. Yapraklarla
kaplı toprak bir yolda yürümeye başladılar. Yapraklar Persep-
hone'nin elbisesinin eteğine sürtündükçe daha da uzuyor ve
kalınlaşıyor gibi görünüyordu.

Hippolyta, "Gerçekten bir Bahar Tanrıçası'sınız," dedi. Se-
sinde şaşkınlık vardı.

Persephone, duygularını yeterince kontrol edebildiğini
umarak isteksizce ona baktı.

"Şüphemiz mi vardı?"

"Yeni tanrılar bugünlerde nadir rastlanan bir şey," dedi Hip-
polyta.

Persephone'nin aklına, bazılarının onun ilahi tarafına şüp-
heyle yaklaşabileceği gelmeliydi. Dünya yeni, safkan tanrılara
her zaman iyi davranmamıştı. Dionysus doğduğunda da durum
böyleydi. İlahiler arasında sayılmak için savaşmak zorunda
kalmıştı ve savaşları da kanlı olmuştu. Ancak Persephone ken-
dini kanıtlamakla ilgilenmiyordu. Ne dünyaya ne Olymposlu-
lara ne de Hippolyta'ya.

Hippolyta, "Ölümün, gelin olarak yaşamı seçmesi ilginç,"
dedi. "Güneşin aya âşık olması gibi."

"Biri olmadan diğeri olamaz," dedi Persephone. "Tıpkı
onurun utanç olmadan var olamayacağı gibi."

Kraliçe buruk bir şekilde gülümserken Persephone'nin sır-

tında saygısızlığından dolayı Hekate'den geldiğini bildiği bir gerginlik oluştu.

"Doğru, Kraliçe Persephone," dedi. "Çierçi sanırım mesele biri ya da diğerinden çok arada kalan şey."

Sessizce yola devam ettikleri sırada Hermes ani, tiz bir çığlık attı. Silahlarını çekmiş Amazonlar tarafından hızla kuşatıldılar. Persephone ve Hippolyta tanrıya doğru döndüklerinde, ellerini çenesinin altında birleştirerek bir ayağını yerden kaldırmış olduğunu gördüler.

Hekate ve Ilias da ona bakıyordu.

Hermes'in ne yaptığını anlaması biraz zaman almış gibi görünüyordu. Mahcup, utangaç bir gülümseme gönderdi.

"Böcek vardı," diye açıklama yaptı. "Büyük bir tane."

Amazonlardan birkaçı kıs kıs güldü.

Öfkeyle onlara bakan Hermes; Hekate ve Ilias'a doğru döndü. "Bana onu gördüğünüzü söyleyin."

Her ikisi de sessizce eğlenerek başını iki yana salladı.

Hippolyta gözlerini devirdi. "Erkekler," diye dudak bükerek Kumazlık Tanrısı'na arkasını döndü.

Persephone kaşını Hermes'e doğru kaldırdığında, tanrı başka bir görünmez böceğe vurmadan önce ses çıkarmadan ağzıyla, *kocamandı*, dedi.

Şehir merkezi görünene kadar yola devam ettiler. Persephone gömme avlunun olduğu yerde durakladı. Bir odun yığını bekliyordu ve Zofie'nin ölümdeki yatağı olacak her bir köşesinde sessiz karanlıkta dans eden alevlerle yanan birer meşale vardı.

Bunu görmek Persephone'yi dehşete düşürdü. Daha kaç kişi Zofie ve Tyche gibi yanacaktı?

"Savaşın doğası budur, Leydi Persephone," dedi Hippolyta.

Amazon kraliçesinin, sürgün edilmiş bile olsa tebaasından birinin ölümü hakkında bu kadar kayıtsızca konuştuğunu duy-
mak garipti. Ne var ki Persephone, bu kabile için en büyük
onurun bir dava uğruna savaşta ölmek olduğunu biliyordu.

Persephone, "Birilerinin savaş ilan ettiğini bilmiyordum,"
dedi.

Şimdi geriye dönüp baktığında, her şeyin Adonis'in öldüğü
anda başladığını fark etmeye başlamıştı.

"Bu kocanızın hatası," dedi Hippolyta. "Başlangıçtan beri
mücadele ediyor."

Persephone kaşlarını çatarak onunla göz göze geldi ama
kraliçe açıklama yapmadı.

Bunun yerine öne doğru bir adım attı. "Gelin."

Persephone, sarmaşıklerle çevrili bir eve giden dolambaçlı
yol boyunca kraliçeyi takip etti. Pembe çiğdem, mor süsen ve
sarı nergis filizleri çimleri kaplıyor; Persephone'nin Zofie'nin
cansız bedenini görebildiği açık bir kapıya doğru devam edi-
yordu.

Hippolyta hiç tereddüt etmeden girdi ancak Persephone,
muhtemelen Zofie'nin bedenini kaplayan yağdan dolayı bal-
mumu gibi kokan sıcak ölüm evinin eşiğini geçerken adımları-
nın yavaşladığını hissetti.

Amazon beyazlar içinde, yüksek bir masanın üzerinde yatı-
yordu. Elleri karnının üzerinde, parmakları uzun kılıcının kab-
zasına sarılmış haldeydi. Koyu renk saçları örgü yapılmıştı ve
altın yapraklardan oluşan bir taç takılmıştı.

Ateşin ışığının altında parlayan uzuvlarıyla çok güzeldi.

Kraliçe Hippolyta, "Çok derinden yas tutuyorsunuz, Leydi
Persephone," dedi. "Zofie'yi Yeraltı Dünyası'na karşılamadı-
nız mı?"

Persephone, aegis'i ilk gördüğü anı hatırlayarak, "Evet," dedi ufak bir gülümsemeyle. "Ama birini tekrar görme vaadi acıyı hafifletir mi?"

Kraliçe sessiz kaldı, gerçi Persephone onun anlamasını beklemiyordu. Tıpkı Hades'in onun Lexa'yı kaybetme korkusunu anlamaması gibi. Yas sadece kişiyle ilgili değildi. İnsanların etraflarında yarattığı dünyayla da ilgiliydi, varlıkları sona erdiğinde o dünya da yok oluyordu.

Hekate, Hermes, Ilias yaklaştı ve her biri kendi yöntemleriyle veda etti: Hekate dua ederek, Hermes de Zofie'nin yanağını öperek. Persephone, en çok dudaklarını Zofie'ninkilere bastırmadan önce yüzünü birkaç santim uzağında tutup tanrıçanın duyamadığı sözcükleri fısıldarken acele etmeyen Ilias'a şaşırmıştı.

Doğrulunca kızarmış gözleri Persephone'ninkilerle kesişti ve uzaklaşarak tanrıçaya yer açtı.

Persephone yaklaşıırken Zofie'nin dingin yüzüne baktı, çok güzel olmasına rağmen Persephone'nin görebildiği tek şey, ölüyken nasıl görüldüğüydü: Theseus'un kılıcının acısıyla afallamış haliyle. Saçlarına dokunarak üzerine doğru eğildi.

"Çok onurlu bir şekilde hizmet ettin, Zofie," diye fısıldayarak alnını öptü.

Doğrulduğunda, Hippolyta elinde geniş ve deri bir kemerle karşısında duruyordu.

"Lord Hades, bize onur getirdiğinde Zofie'yi geri getireceğine söz vermişti," dedi. "Karşılığında ben de ona kemerimi vermeyi kabul etmiştim."

Persephone'nin kaşları şaşkınlıkla yukarı kalktı. Hades ona Zofie'yle nasıl tanıştığını hiç anlatmamıştı. Şimdiyse kemeri neden istediğini merak ediyordu, gerçi silah ya da kutsal emanetler toplamak onun için alışılmadık bir durum değildi.

Amazon kraliçesi ellerini uzattı, kemeri avuçlarının arasın-
da düz bir şekilde tutuyordu. "Bu Hippolyta'nın Kuşağı, ba-
bam Ares'in hediyesi ve Amazonlar üzerindeki hükümdarlığı-
nın sembolü. Bunu takan her ölümlüye, ölümsüz bir kuvvet
bahşedilecektir."

Persephone önce kemere sonra Hippolyta'ya baktı ve başını
iki yana salladı. "Bunu alamam."

Hades'in kraliçeyle yaptığı anlaşmayı anlamıyordu fakat
böyle bir şeyi onsuz kabul etmek yanlış geliyordu.

"Almalısınız," dedi Hippolyta. "Bu bir hediye değil. Bu
verdiğim sözün sembolü ve ben sözümünden dönmem."

Persephone buna karşı çıkamazdı ve çıkmak da istemiyor-
du. Kuşağı kabul ettiğinde ne kadar hafif ve yumuşak olduğu-
na şaşırdı. Hemen ardından Hippolyta konuştu.

"Vakit geldi."

Altı Amazon yaklaşırken Persephone'nin acısı yeniden
alevlendi. Hekate, Hermes ve Ilias'ı yanına alıp Hippolyta'nın
peşinden çıkarak evden uzaklaştı. Dışarı çıktıklarında, izle-
dikleri yolun iki yanında Amazonlar olduğunu gördü. Kimisi
meşale kimisi ise silah taşıyordu. Zofie evden çıkarıldığında
kederli bir melodi söylemeye başladılar. Hippolyta; Terme
kadınlarının mızraklarını ve kılıçlarını kalkanlarına vururken,
yumruklarını göğüslerine çarparken, kederden kıyafetlerini
yırtarken ya da şarkılarına devam ettikleri avluya doğru kafile-
yi yönlendirirken melodi onları takip etti.

Zofie odun yığınının üzerine geldiğinde, meşale taşıyan
Amazonlar onları yığının dibine attığında hatta alevler yükse-
lip Zofie'nin elbisesini ve ardından etini tutuşturup havayı Per-
sephone'nin boğazına yapışan metalik bir tatla doldurduğunda
bile durmadılar. Persephone, gözleri sulanmaya başladığında

bunun dumandan mı, yoksa bedenine ağır gelen üzüntüden mi olduğunu bilmiyordu.

O sırada Hekate elini tuttu.

“Gözyaşlarını tutma, canım,” dedi. “Bırak hayat versinler.”

Persephone ilk başta anlamadı ama sonra elbisesinin eteğine bir şeyin sürtündüğünü hissetti ve baktığında ayaklarının dibinde çiçeklerin filizlendiğini gördü. Yaprakları o kadar beyazdı ki ay taşları gibi parlıyorlardı.

Açan çiçekler yayılmaya devam ederken Persephone üzüntüsüne rağmen gülümsedi. Hippolyta çiçekleri fark ettiğinde tanrıçaya doğru döndü.

“Sanırım söyledikleriniz doğrudur. Ölüm, yaşamı doğurur.” Sonra gözlerini kıstı. “Siz neyi doğuracaksınız, Persephone?”

Hiç düşünmeden, “Gazap,” diye cevap verdi.

BÖLÜM 6

Theseus

Konsej salonundaki gerilim yoğundu ve Theseus zar zor nefes alabiliyor olsa da bu duyguyu rahatsız edici bulmuyordu. Bunun anlamı, yani Olymposluların birbirleriyle anlaşmazlığa düşmesi hoşuna gidiyordu.

Onları Karanlığın Miğferi'nin büyüğü tarafından gizlenmiş olarak gölgelerin arasından izliyordu.

"Bana karşı çıkmaya nasıl cüret edersin?" dedi Zeus. "*Bana*, kralına!"

Büyük ve heybetli tahtının önünde dikiliyordu. Etrafındaki hava elektrik yüklüydü ve büyüğünün tehdidiyle ağırlaşmıştı. Altından kartalı arkasında pusuda bekliyordu, boncuk gözleri tetikteydi ancak Theseus'un varlığından habersizdi.

Zeus'un genellikle sakin doğası göz önüne alındığında, gücünü hatırlamak zordu. Gökyüzü Tanrısı kendi ilgi ala-

nı dışındaki konulara nadiren müdahale ederdi ve ilgi alanları çoğunlukla yatmak istediği kadınları kapsıyordu. Arada sırada Hera'ya uzun süre baktı diye birilerinden intikam alabilirdi ama çoğunlukla, savaşa gitmek anlamına gelse bile dünyanın ve tanrılarının istediği şeyleri yapmalarını izlemekten memnundu.

Ta ki hükümdarlığı tehdit edilene kadar, işte o zaman aniden bir savaşçıya dönüşürdü.

Hermes, "Birileri dışarıda tanrıları öldürüyor," dedi. "Sense hiçbir zararı dokunmayan bir tanrıçanın peşine düşmek adına bunu görmezden geliyorsun."

Hırsızların Tanrısı kendi tahtının önünde dururken coşkulu neşesi öfkesinin altında boğulmuştu.

Zeus, "Eğer tanrılar ölüyorsa, suçlayacakları tek şey zayıflıklarıdır," dedi. "Ben kendimi onların arasında saymayacağım, bu yüzden kardeşimin sevgilisinin ortadan kaldırılması gerekiyor."

Kendisi de ayakta duran ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturan Apollo, "Onun adı Persephone," dedi. "Yoksa onun gücünden korktuğun gibi bunu söylemekten de mi korkuyorsun?"

Zeus'un gözleri karanlık ufukta çakan bir şimşek gibi parladı.

"Ondan korkmuyorum," diye tısladı. "Ama tahttan indirilmeyeceğim."

"Seni tahtan indirmeye falan çalışmadı," diye çıkıştı Apollo. "O Thebes'i *eski haline getirdi*. Sen de ona savaş açtın."

"Ve taraf seçme zamanı geldiğinde sen bana karşı çıktın. Bu da aynı şey."

Zeus'un sözlerini öfkeli bir sessizlik izledi.

"Neden onu savunuyorsun?" diye sordu Artemis. Tanrıça, tahtında oturan birkaç kişiden biriydi; elleri sanki her an yerin-

den fırlayıp saldırabilecekmiş gibi tahtının kollarına sarılmıştı.
“Senin için ne yaptı?”

Apollo sinirle kız kardeşine bakarak, “O benim arkadaşım,” diye cevap verdi.

Artemis dudak büktü. “Sen bir tanrısın. Ölümlüler senin huzurunda olmak için ölüyor. Onlar arkadaşın olacaklar.”

“Aynı şey değil,” dedi. “Gerçi hiç arkadaşın olmadığı için sen bunu bilemezsin.”

Artemis, Apollo’ya ters ters baktıktan sonra Zeus’a döndü. “Onu ben avlayacağım, baba.”

“Böyle bir şey yapmayacaksın.” Bu defa konuşan Aphrodite’ydi.

“Onu sen de mi savunacaksın, çocuğum?” diye sordu Zeus. Hermes ve Apollo’ya gösterdiği öfkenin aksine, bu defa incinmişti.

Poseidon, “Onun için mızrak yedi,” dedi. “Ya da Hephaestus’un onun için nasıl çığlık attığını unuttun mu?” Deniz Tanrısı kıkırdadı.

Aphrodite, bakışlarını Zeus’a çevirmeden önce amcasına dik dik baktı. “Tehlikeli olan Persephone ya da Hades değil, baba,” dedi. “Onların aşkı. Onları parçalarsanız onlar da sizi parçalayacaklar.”

Artemis homurdanarak gözlerini devirdi.

“Kehanet, aşklarının tehlikesini çok açık bir şekilde ortaya koyuyor, Aphrodite,” dedi Hera. Evlilik Tanrıçası ilk kez konuşmuştu. “Birlikte ya da ayrı ayrı, sürekli bir tehdit oluşturuyorlar.”

Zeus, sanki onu savunması aşkının bir göstergesiymiş gibi şefkatle karısına baktı ama Theseus doğrusunu biliyordu, tıpkı odadaki diğer herkes gibi. Hera da konumuyla unvanını kay-

betmekten korkuyordu. Zeus'un bunun daha fazla bir şey ifade ettiğini düşünmesi aptalca olsa da Hera'nın gerçekte olduğu kişiyi görememesi Theseus'un lehineydi.

Hades ve Persephone'ye olan ilgisi de aynı şekilde.

Ancak bir kâhinin sözlerini çözmeye çalışmanın tehlikesi de buydu. Öngörülerinin nasıl ortaya çıkacağını tahmin etmenin hiçbir yolu yoktu. Hades ve Persephone'nin birlikteliği gerçekten de Zeus'tan daha güçlü bir tanrı ortaya çıkarmıştı.

Diğer yandan o tanrı Theseus'tu.

“Kaderden kaçmanın mümkün olmadığını hepimiz bildiğimiz halde, daha kaç kez bir kehaneti hatalı bulacağız?” diye sordu Athena.

“Bunların bilgece sözler olması mı gerekiyor?” diye sordu Hera.

Athena gözlerini kısarak gururlu çenesini yukarı kaldırdı.

“Burada sesinizi çıkarmanıza bile izin verilmemeli,” dedi Ares. “Sen ve Hestia bizi savaş alanında bıraktınız. Korkaklar!”

Athena, “Savaşa sadakatinden dolayı katılmışsın gibi davranma,” diye karşılık verdi. “Sen sadece kana susamışlığını tatmin etmek istedin.”

Ares tahtından kalkarak mızrağını eline aldı ama Aphrodite önüne geçince onu ele geçiren öfke bir anda yok oldu.

“Athena yanılıyor mu?” diye sordu Aphrodite.

Ares'in çenesi gerildi ve mızrağını kavrayan parmak eklemleri bembeyaz oldu ama Athena'ya doğru ayaklandığında, yapmaya niyetlendiği saldırıyı ya da başka herhangi bir şeyi yapmadı. Bunun yerine bir adım geri atarak tahtına geri döndü.

Zeus önce Athena'ya, ardından ona karşı çıkan tanrılara baktı.

“Kaderden sayamayacağım kadar çok kez kaçtım,” dedi.

“Sizi temin ederim ki beni dizlerimin üzerine çöktürecek son şey, talihsiz bir çift âşıktır.”

“Kaderin *süresini uzattın*,” dedi Athena. “Arada fark var. Neden aynı kehanetin peşini bırakmadığını sanıyorsun?”

“Daha kötü şeyler peşimi bırakmadı, kızım,” dedi Zeus. “Fakat şu anda, senin sözlerinden başka peşimde olan bir şey yok.” Zeus tanrıları değerlendirirken ağır bir sessizlik çöktü. “Savaş alanında bana karşı çıkanlar gazabıma maruz kalacaklar. Apollo, Hermes ve Aphrodite, bu yüzden güçleriniz elinizden alındı.”

“Baba-” diyen Aphrodite bir adım öne çıktı.

Zeus elini kaldırarak onu susturdu.

Hermes açık kalan ağzını hızla kapatıp öfkeyle babasına baktı. Yalnızca Apollo daha önce benzer bir cezayla karşı karşıya kaldığı için etkilenmemiş görünüyordu.

Sanki gelecekte haber veriyormuşçasına, “Bir yıl boyunca, ölümlü olmanın ne demek olduğunu anlayacaksınız,” dedi Zeus. “Yanımda duranlardan, bana Bahar Tanrıçası’nı zincirlerle vurulmuş olarak getirene kalkanımı sunuyorum. Aramızdaki en büyük avcıya bahşedilecek bir sembol olarak hizmet etsin.”

Apollo, bu onura sahip olma hevesiyle tahtında doğrulan Artemis’e dik dik baktı.

Hermes’in aurası öfkeyle yanıyor, etrafında altın bir hale parlıyordu.

“Hephaestus da aynı cezayı çekecek mi?” diye sordu Aphrodite. “O sadece beni savunuyordu.”

Theseus, Aşk Tanrıçası’nın kocasını neden sorduğunu biliyordu. O, tanrıların demircisiydi ve tanrıların güçlü silahlarını dövmekten sorumluydu. Tanrıçanın güçleri olmadan ihtiyaç duyacağı silahları.

Zeus, "Ve bunu yaparak sadakatinin kime olduğunu gösterdi," dedi.

"Ah, adamı rahat bırak, kardeşim." Poseidon kıkırdadı. "Hephaestus'un karısını memnun etme konularında sırıltı olduğunu hepimiz biliyoruz."

Aphrodite'nin çenesi kastıldı ama Zeus'un beyanını beklerken konuşmadı.

"Eğer Hephaestus ceza almayacaksa, o zaman onun yılını sen almalısın."

Aphrodite yutkunsu da tereddüt etmedi. "Peki."

Hermes yüzünü buruşturarak başını iki yana salladı.

"O zaman öyle olsun," diyen Zeus'un sesi ciddiydi. "İki yıl bir ölümlü olarak yaşayacaksın. Siz onu savunamayacak kadar çaresiz kalırken Olymposlu arkadaşlarınızın çok sevgili dostunuzun peşine düşmesini izlemenin tadını çıkarın."

Hermes, "Peki Hades'in gazabıyla yüzleşmeye hazır mısın?" diye sordu.

Theseus'un ağzının kenarı yukarı doğru kıvrıldı. Hermes'in sorusu bir korkutma taktiğine benziyordu. Hades'in kayıp olduğunu ve Persephone'yi başına geleceklerden kimsenin koruyamayacağını biliyordu.

"Sorman gereken soru," dedi Zeus. "Hades'in benim gazabım için hazır olup olmadığı."

Theseus, Hesperides Bahçesi olarak bilinen Hera'nın meyve bahçesinin dışında ortaya çıktı. Yüksek, beyaz duvarları uzun ve sivri uçlu ağaçlarla örtülmüştü. Önünde durduğu demir kapıların ötesinde, aralarında rengârenk tavus kuşlarının gezindiği alçak çitlerden ve budanmış ağaçlardan oluşan geniş labirenti görebiliyordu. Meyve bahçesi inişli çıkışlı tepelerin arasına yerleşmişti. En yükseğinin tepesinde, diğerlerinden

daha görkemli bir a a  vardı. Gövdesi bükülerek yerden fırlamış gibiydi ve dalları gökyüzüne doğru uzanmış parmaklarıyla bir avuç içi gibi açılmıştı. Her bir dal, koyu yeşil yapraklar ve altın meyvelerle a ırlaşmıştı.

Theseus'un peşinde olduğu meyve buydu. Bir ısırık onu tek zayıflı ından kurtarabilirdi: yara almak.

Dişlerini gıcırdattı. G  s n  ısıtan bir öfke dalgası, ona Hem Dionysus hem de Persephone tarafından nasıl yaralandı ını hatırlattı. şarap Tanrısı'nın thyrsus**'unu karnına, Bahar Tanrıçası'nın beş siyah dikenini göğsüne yemişti. Her iki yaranın da iyileşmesi yavaş olmuştu ama onu en çok kızdıran şey yaralanabilir olduğu gerçeğinin artık bir sır olmamasıydı.

Hades biliyordu, bu da ona Dionysus'un söylediği anlamına geliyordu ve bu haber yayılmadan önce yenilmez olma niyetindeydi.

Hera'nın bahçesinin kapısına doğru bir adım attı fakat tanrıçanın ortaya çıkışıyla engellendi.

‐Bir erkeğin c retk rlı ı,‑ dedi ciddi bir ifadeyle. ‐Kutsal alanımı ihlal etmek için.‑

‐C retim ilahi kanımdan geliyor,‑ diye cevap verdi Theseus.

‐Fakat kocam bile buraya ayak basmaya cesaret edemez.‑

‐Ona ılımlı yaklaşmaya mı başladın, Hera?‑ diye sordu.

Ona ters bir şekilde bakarken Hera'nın duda ı tiksintiyle kıvrıldı. ‐Aynı taraftayız diye bana ait olanları almaya hakkın yok.‑

‐Kazanmayı istiyor musun, istemiyor musun?‑ diye sordu.

‐Ne kadar saçma bir soru,‑ diye tersledi Hera.

‐O zaman almak için geldiğim şeye izin ver,‑ dedi.

* Ucunda  am kozala ı takılı bir sarmaşık veya şarabın simgesi olan asma dallarıyla sarılı, Dionysus'un simgesi olan de nek, asa. ( .n.)

“Tam olarak ne için geldin?”

Theseus başını yana eğdi. “Meyve bahçenden altın bir elma.”

“Yenilmezliği mi arzuluyorsun?”

Theseus cevap vermedi. İsteği bunu açıkça ortaya koyuyordu ama bunu yüksek sesle söylemek zayıflığını kabul etmek gibi geliyordu.

Hera, “Bu bir dilek ağacı değil,” dedi. “Karşılığında bir şey talep edecek.”

“Tüm ilahi şeyler gibi,” dedi.

Bunu biliyor, bunun için hazırlanıyordu. Hera ona baktı. Bir süre sonra kaldırdığı elinde altın bir elma belirdi. “Bu elmadan yersen,” dedi. “Ölümsüzlüğünü elinden alacak.”

“Bu ağır bir bedel,” dedi Theseus.

“Eşit bir bedel,” dedi Hera.

Savaşa ne kadar yakın oldukları göz önüne alındığında, şu anda hangisinin daha değerli olduğunu biliyordu. Tanrılaşma konusunda daha sonra savaş kazanıldığında ve dünyanın tek gerçek tanrısı olarak yüceltilip en yüksek tahta oturduğunda endişelenecekti.

Hera elini daha da uzatarak, “Ne olacak, Theseus?” diye sordu.

Elmayı alıp dudaklarına götürürken Hera konuşmaya devam etti.

“Bu ağaçtan yalnızca bir kere yiyebilirsiniz.”

Bu, bir daha geri dönüp takas yapamayacağına dair bir uyarıydı.

Theseus bir ısırık aldı.

Elma yumuşaktı, çürümeye yüz tutmuş gibi neredeyse sulu bir kıvamdaydı. Yuttuğunda dilinin garip, ekşimiş bir tabakay-

la kaplanmış olması dışında öncekinden farklı olmadığını hissetti.

Theseus elmaya bakarak sulu, beyaz kısmını inceledikten sonra bakışlarını Hera'nın kılere dikti ve bir ısırık daha aldı.

"Fedakârlığını yapmaya hazır mısın?"

Hera kızgın bir şekilde kaşını kaldırdı. "Neymiş o fedakârlık?"

"Çoğunluğun iyiliği için kocanı becerdiğin fedakârlık."

Tanrıçanın gözleri karardı.

"Fedakârlıklarımız aynıymış gibi davranma," dedi Hera. "Seninki sadece seni kurtardı."

Theseus sırttı. "O halde *seksin* dünyayı kurtaracağını mı söylüyorsun, Hera?"

Ters bir şekilde bakarak sıkı dişlerinin arasından konuştu. "Kendine düşeni yap, Theseus, böylece fedakârlığımı boşa gitmez." Gözleri elmaya kaydı. "Onu bitirsen iyi olur," dedi. "Bir lokmayı bile boşa harcarsan neler olacağını öğrenmek istemezsin. Şimdi, burayı terk et."

Theseus, "Hemen, Majesteleri," diye alay ettikten sonra ortadan kayboldu.

BÖLÜM 7

Persephone

Persephone, etek kısmı pileli olan soluk pembe bir elbise giymişti. Yakası kare ve mütevazıydı; Sybil'in kıyafetine uyması için ona bir çift inci şeklinde küpe verirken söylediği gibi zarıftı. Leuce da ona katıldı,

"Giyinmek bir dildir," dedi. "Konuştuğun kelimeler kadar önemli."

"Peki, bu kıyafet tam olarak neden bahsediyor?" diye sordu Persephone.

Sybil saçının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırdı, böylece buklelerinin zarif kıvrımları arasına karıştı. "Sıcaklık, zekâ ve... *güvenilirlikten* bahsediyor," dedi. "Böylece özür dilediğinde sana inanırlar."

"Üzgün olmasam bile mi?"

Sybil, Leuce'a bir bakıy atarak içini çekti. "Bunun adil görünmediğini biliyorum, Persephone ama Helen'in makalesi dürüstlüğüne sorgulanmasına neden oldu ve bunu düzeltmek zorundayım."

Harmonia'nın iyileşmediği ve Hades'in kayıp olduğu göz önüne alındığında, endişelenmek için çok aptalca bir şey gibi görünüyordu. Diğer yandan bu sadece onun itibarıyla ilgili değildi. Bütün tanrıların itibarı söz konusuydu. Helen, Theseus'la tanıştıktan beri Olymposlulara karşı bir medya kampanyası başlatmış, onların hükümdarlığını sorgulamıştı. Persephone'nin de bazı tanrıların hüküm sürme şekliyle ilgili pek çok sorunu olmasına rağmen, Triad çok daha sorunluydu. Tanrılar kendi ideallerine göre hareket etmediğinde adalet talep etmekte hızlı davranıyorlardı ve insanların istediklerini -sağlık, zenginlik ve ölümsüzlük- bahsedebileceklerini iddia ediyorlardı. Bunlar, ölümlülerin Nevernight'ta Hades'le pazarlık yapmasına, daha iyi bir şey umuduyla ruhlarını feda etmeye hazır olmasına neden olan arzuların aynalarıydı.

Ancak Triad'ın yarı tanrıları dualara cevap vermeyi başar-salar bile, yaptıkları tek şey kaçınılmaz kaderlerini uzatmaktı.

Persephone bunu zor yoldan öğrenmişti, Triad'ın ilahi gücünden yararlanan ölümlüler de öyle. Esas sorun, gerçek keşfedildiğinde yarı tanrıların ne kadar nüfuz sahibi olacağıydı.

"Bunu yapabilirsin, Persephone," dedi Leuce. "Sadece... kendin ol."

Problem şuydu ki kendisi olmak, kızgınlığını göstermek ve pişmanlık duymamak anlamına geliyordu.

Sybil, "Leuce ve ben çıkmadan önce Harmonia'yı kontrol etmeye gideceğiz," dedi.

"Elbette," dedi Persephone.

Yalnız kaldığında aynaya arkasını dönüp bara doğru ilerledi. Bir bardağa viski doldurarak içti, boğazındaki yanma nedeniyle zorlukla yutkunduktan sonra bir bardak daha doldurdu. İkinciye de içerken gözyaşları şimdiden görüşünü bulanıklaştırıyordu.

Bir anlığına yaşların baskın çıkmasına izin verdi, kendini toparlamayı başaramadan önce omuzları titredi. Gözlerindeki yaşları silerek bir bardak daha doldurdu ve derin bir nefes alıp bardağı dudaklarına götürdü.

“Acılarını mı boğuyorsun?”

Persephone hızla döndü.

“Aphrodite,” diye fısıldadı. Gözleri, gördüğüne şaşırdığı Hephaestus’a kaydı. “İyi olmana çok sevindim.”

Onu en son Thebes dışındaki savaş alanında, Ares ona altın mızrağını fırlatırken görmüştü. Aphrodite mızrağın önüne geçmişti. Persephone, mızrağın saplanmasıyla sırtının nasıl tuhaf bir açıyla kavislendiğini ya da Hephaestus’ın öfke ve acıyla nasıl haykırdığını asla unutmayacaktı.

Aşk Tanrıçası ona hafifçe gülümsedi. “Evet. İyiyim.”

Persephone kendine engel olamadı. Tanrıçayı kucaklamak için kendine çekti. Aphrodite kasıldı ama çok geçmeden rahatlayarak kucaklaşmaya karşılık verdi. Bir süre sonra Persephone geri çekildi.

“Burada ne yapıyorsun?”

“Kız kardeşimi görmeye geldim.”

Persephone yüzünün bembeyaz kesildiğini hissetti.

“Çok özür dilerim, Aphrodite,” dedi. “Ben-”

“Özür dileme, Persephone,” dedi Aphrodite. “Eğer bilseydim...”

Sesi azalarak kesildiğinde Persephone onun neden bocala-

dığını biliyordu. Ne olabileceği ya da ne bilmeleri gerektiği konusunda acı çekmenin hiçbir anlamı yoktu. Olan olmuştu ve şimdi sonuçlarıyla ilgilenmeleri gerekiyordu.

Aphrodite derin bir nefes alarak, "Güzel görünüyorsun," dedi.

Persephone elini karnının üzerinden geçirerek elbisesine baktı.

"Kendim gibi hissetmiyorum."

"Belki de Hades burada seninle olmadığı içindir," dedi Aphrodite.

Persephone zorlukla yutkunurken korku omurgasından yukarı doğru çıktı. Diğer tanrılar Hades'in Theseus tarafından ele geçirildiğini keşfettiklerinde ne yapacaklardı?

"Nasıl bildin?"

Aphrodite, "Bana Hermes söyledi," dedikten sonra tereddüt etti. "Zeus bugün Konsey'i topladı ve savaşta sana yardım ettiğimiz için güçlerimizi elimizden aldı."

"Ne?" diye sordu Persephone. Vücudu aniden buz kesti ve tüm bedeni dondu.

Aphrodite, için için yanan bakışları kendisine kilitlenmiş olan kocasına bakarak, "Hephaestus'un gücünü korumasını sağlamayı başardım," diye devam etti. Persephone tanrının minnettarlık mı, yoksa hayal kırıklığı mı hissettiğini anlayamıyordu ama neden geldiğini anlamıştı. Aphrodite'yi Yeraltı Dünyası'na getirmek için büyüsunü kullanmak zorunda kalmıştı. "En azından yaklaşan savaş için silahlarımız olacak."

Thebes hariç bir de Zeus'un karşısında durduklarında, Persephone savaşın ardından ne olacağını durup düşünmemişti. Sadece müttefiklere sahip olduğu için minnettardı.

Şu anda hissettiği tek şeyse, suçluluk duygusuydu.

“Bizim için kederlenme,” dedi Aphrodite. “Senin için savaşmak bizim kararımızdı.”

Persephone başını iki yana salladı. “Bunu nasıl yapabildi?”

“Zeus’un tüm gücünü sergileyeceği çok az durum vardır,” dedi Aphrodite. “Bunlardan biri de tahtının tehdit altında olduğunu hissettiği zamanlardır.”

Persephone, “Aphrodite,” diye fısıldadı.

Ne söyleyeceğini bilmiyordu. Aphrodite, Apollo ve Hermes’in güçsüz olduğu düşüncesi Persephone’yi korkudan hasta ediyordu. Hephaestus’un kendilerini savunmaları için güçlü silahlar yapabilmesinin bir önemi yoktu. Theseus ve adamları, zaten tüm gücü yerinde olan tanrıları hedef alıyordu. Bu üçünün güçsüz olduğunu keşfettiğinde ne olurdu?

Aphrodite endişeliyse bile bunu göstermeden konuşmaya devam etti. “Asıl tehlike, Zeus’un seni zincire vurulmuş olarak ona götürebilecek kişinin kendi aegis’ini, kalkanını kazanacağı bir yarışma ilan etmesi. Artemis’in yemi yutması mümkün. Poseidon adına konuşamam ama onun Theseus’a uyacağını düşünüyorum. Ares’i... ikna edebilirim.”

Persephone bunun tam olarak ne anlama geldiğini merak etti fakat tanrılar arasında bir tür bağ olduğu belliydi. Savaş ve kana olan tutkusuyla tanınan Ares, çılgınlığından ancak Aphrodite’yi yaraladığında çıkmıştı.

“Apollo’nun kız kardeşi üzerinde bir etkisi yok mu?” diye sordu Persephone.

Aphrodite, “Şu anda aynı tarafta gibi görünmüyorlar,” dedi. “Belki bu değişecektir. O zamana kadar dikkatli olmalısın.”

Persephone, Zeus’a karşı çıkmanın sonuçları olacağını biliyordu ama tanrının ona karşı faaliyetleri, ondan ve çöküşünü öngören kehanetten ne kadar korktuğunu gösteriyordu.

“Eğer beni Hades’ten uzaklaştırırsa, merhamet göstermeyeceğim.”

“Seni suçlamayacağım,” dedi Aphrodite. “Gerçi Apollo’nun kız kardeşini sevdiğini bilmelisin.”

Persephone, “O halde tanrıyı adil bir şekilde uyaracağım,” dedi. Duraksayarak zorlukla yutkundu. Aphrodite’ye yeniden baktığında gözleri yaşlarla buğulanmıştı. “Onu bulmak zorundayım, Aphrodite.”

Tanrıça hafifçe gülümsedikten sonra elini Persephone’nin omzuna koydu.

“Savaştan sağ çıkan çok az şey vardır, Persephone,” dedi. “Aşkınızın onlardan biri olmasına izin ver.”

Persephone, Alexandria Tower’ın pencerelerinden dışarı baktı. Aşağıdaki caddede, eriyen kar yığınlarının ortasında gazeteciler, televizyon ekipleri ve ölümlüler sıcak güneşin altında toplanmıştı. Hades’le ilişkisi duyurulduktan sonra Acropolis’in dışında toplanan kalabalık göz önüne alındığında buna hazırlıklı olması gerekirdi ama bu farklıydı, hem mesele kişi sayısı da değildi; havadaki enerjiydi, tapınma ve hor görmenin kaotik bir karışımıydı. Baş döndürücü ve garip bir şekilde bağımlılık yapıcıydı. Özellikle Aphrodite’nin haberi göz önüne alındığında biraz da rahatsız ediciydi.

Şimdi bile, kalabalığı ve gökyüzünü incelerken her ne kadar tarzına pek uygun olmasa da Artemis’in bu kadar halka açık bir şekilde saldırıp saldırmayacağını merak ediyordu. O Av Tanrıçası’ydı ve muhtemelen avını gizlice takip etmeyi tercih ederdi.

Persephone bu düşünce karşısında ürperdi, aynı zamanda

Öfkeyle doldu ve büyüü ateşlenip etrafında bir aura parladı. Konuştuğu zaman büyüünün hiddetlenmesine, kitlelerle arasında bir bariyer oluşturmaya izin verecekti.

Ivy, "Saatlerdir oradalar," dedi. Persephone yanında durmuş, endişeyle dudaklarını dişleyen orman perisine baktı. "Daha şafak sökmeden sıraya girmeye başladılar."

Persephone, onların hevesini bir destek gösterisi olarak görmüyordu. Çoğu meraklıydı ve yalnızca onu bizzat gördüklerini söyleme şansını yakalamak istiyordu. Bir de sadece küçümsemelerini ifade etmek için gelen kâfirler vardı. Ellerinde "Özgürlük ve Özgür İrade" ve "Olympos'a Geri Dön" yazan pankartlar taşıyan bu kişiler, kalabalığın arasında kolayca seçilebiliyordu.

İkincisi, orada hiç ikamet etmediği göz önüne alındığında ironikti. Ancak bu, inançsızların tanrıları nasıl gördüklerini gösteriyordu: tek ve aynı.

Elbette bu, kâfirleri kendi tarafına çekmekle ilgili değildi. Zaten tanrıların tarafında olanların hayranlığını ve tapınmasını kazanmakla ilgiliydi.

Persephone'nin şu anda bu güce ihtiyacı vardı. Bu onun Hades'i arayışını teşvik edecekti.

Persephone pencereye arkasını döndü.

Sybil ve Leuce'a bakarak, "Zaman geldi mi?" diye sordu.

Kâhin saatini kontrol ederek, "İki dakikan var," dedi.

Midesi kasılan Persephone nefes aldı. *Şunu atlat yeter, diye düşündü. Sonra da Hades'e ulaş.*

Sybil, "Mekonnen ve Ezio senden önce çıkacak," dedi. Persephone kapıların önüne yerleşen iki deve gülümsedi. Genellikle akşamlarını Nevernight'in güvenliğini sağlayarak geçirirlerdi ama bugün Zofie'nin yerine onun korumaları olarak hizmet edecekti.

Göğsünde tanıdık bir ağrı yeşerdi.

"Senin hiç bu kadar erken kalktığını gördüğümü sanmıyorum, Mekonnen," dedi.

Dev sırttı. "Yalnızca sizin için, Leydi Persephone."

Sybil, Persephone'nin hakışlarını yakalayarak, "Zaman geldi," dedi. "Hazır mısın?"

Hiç hazır olmuş muydu, emin değildi. Sadece bunun için değil, başına gelen her şey için ama yine de hayatta kalacaktı.

Bunu da atlatacaktı.

Mekonnen ve Ezio sıranın önünden giderek Alexandria Tower'ın kapılarının hemen dışındaki merdivenlerin başında yerlerini aldılar. Persephone peşlerinden gidip, konuşmak için kürsüye yaklaşırken tezahüratlar ve alaycı yuhalamalarla karşılaştı. Sesler kameraların hızla çalışması ve flaşlarına karışan heyecan ile öfkenin gelgit hali gibi kulaklarına işledi.

Bunu özümsemek, onun gerçekliği haline geldiğini kabul etmek için bir an bekledi.

Mikrofona çok yakın konuşarak, "İyi günler," dediğinde sesinin cızırtıyla patlamasına neden oldu fakat ortaya çıkan yankı kalabalığı sağır edici bir tıslamayla susturdu. Bir süre sessiz kaldı ve devam etmeden önce duruşunu düzeltti. "Şimdiye kadar çoğunuz muhtemelen *New Athens Gazetesi*'nde eski bir meslektaşım tarafından benim hakkımda basılan makaleyi görmüşsünüzdür."

Helen'in adından bahsetmek istemiyordu ama Persephone açıklamasının eski arkadaşına daha fazla dikkat çekeceğini biliyordu. Söyleyeceklerinin Helen'in güvenilirliğine şüphe düşüreceğini ummaktan başka yapabileceği bir şey yoktu.

"Öncelikle, kim olduğumu sizden sakladığım iddiasının doğru olduğunu söylemek istiyorum." Konuşurken Persephone'nin

sesi titredi, nefes almak için duraksayarak bir sonraki cümlesini çok daha sakin ve kendinden emin bir şekilde söyledi. "Ben Bahar Tanrıçası'yım."

Tezahüratlarla alkışlar geldi ama aralarında yuhalamalar ve kızgın sloganlar da vardı: *Düzenbaz! Yalancı!*

Bunları duymazdan gelerek devam etti.

"Eminim ki birçoğunuz Demeter'in bir kızı olduğunu öğrendiğinizde şaşırdınız fakat annem beni dünyayla paylaşma konusunda isteksizdi. Beni arkadaşlardan ve tapınanlardan mahrum bırakarak camdan bir evde kilitli tuttu. On sekiz yaşındayken onu üniversiteye gitmeme izin vermesi konusunda ikna ettim. Hâlâ neden kabul ettiğinden emin değilim, sanırım güçsüz olduğum gerçeği onu rahatlatmıştı ki gerçekten güçsüzdüm. Bir çiçeği açmaya bile ikna edemezdim. Beni ilahi yapması gereken niteliklerin hiçbirine sahip değilken nasıl bir tanrıça olabilirdim ki? Bu yüzden ölümlülerin dünyasına ilk kez girdiğimde kendimi sizden biri gibi hissettim. Ve o tarafımı sevdim. Onu bırakmak da istemedim ama bazen kendi amacınıza çağrılırsınız, ben de tam olarak kendi amacım için çağrıldım."

Zaman almıştı ama Hades sabırlıydı. Ona ilahiliğin güçten daha fazlası olduğunu gösterirken büyüsunü hayata geçirmişti. İlahi olmak nezaketti, şefkatti ve sevdiğin insanlar için savaşmaktı.

Bu düşünce gözlerinin yaşarmasına neden oldu.

Boğazını temizlemek için duraksadı.

"Niyetim incitmek ya da zarar vermek değildi ve eğer davranışlarımdan dolayı aldatıldığınızı düşünüyorsanız özür dilerim. Artık sizden dünyalar kadar farklı olduğumu düşündüğünüzü biliyorum ama uzun bir süre boyunca kendimi sadece bir

ölümlü gibi hissettim. Şimdi bile adıma kurbanlar verilmesini, sunaklar ya da tapınaklar yapılmasını istemiyorum. Sadece sizin tanrıçanız olma, tapınmanıza layık olduğumu kanıtlama şansı istiyorum. Teşekkür ederim.”

Koro halinde bağırان sesler karşısında Persephone kürsüden uzaklaştı.

“Persephone, baban kim?”

“Bize ilahî formunu göster!”

“Hades ilahiliğini ne zaman keşfetti?”

Sybil mikrofona, “Leydi Persephone soru kabul etmeyecek,” derken Mekonnen ile Ezio onu görüş alanından uzaklaştırdı ve Leuce yanına geldi.

Kalabalığın gürültülü olmasına ve seslerin çoğunu anlamasına rağmen, kötü niyetli birkaç kelime kulaklarına ulaştı. Bu, kanını donduran bir slogandı.

“Bütün tanrılara ölüm! Bütün tanrılara ölüm! *Bütün tanrılara ölüm!*”

BÖLÜM 8

Hades

Hades parmaklarını başka bir taşın etrafında sıktı; eklemle-ri çamur ve aşırı çalışmaktan dolayı sertleşmişti. Ağır tuğlayı antik zeminden, inşa ettiği son basamak sırasına ekleyeceği yüksek labirent duvarına taşıırken sırtı ağrıyordu. Ağırlığını yeterince uzun süre taşıyabileceklerini, böylece duvarın tepesine ulaşabileceğini ve kaçışını planlamak için nerede olduğunu anlayabileceğini umuyordu.

Ne kadar zamandır bunu yaptığından emin değildi ama Persephone'nin dilindeki tadı, onu teşvik ediyordu. Karşısına nasıl çıktığını uzun uzun düşünmek istemiyordu ama Theseus ona işkence etmeye niyetlendiyse, tanrıçanın görüntüsü tam tersi bir etki yaratmıştı.

"Durduğun her seferde sevgilinin yüzüğünden bir taş koparacağım," diye tehdit etmişti.

Gerçekten de Hades çalışmayı hiç bırakmamıştı, yalnızca

farklı bir proje seçmişti. Theseus'un sözlerine daha fazla dikkat edeceği düşünülebilirdi. Gerçi sözünün eri biri olduğu pek söylenemezdi.

Buna rağmen Hades gerçeğin farkındaydı. Daedalus'un labirentinin ününü biliyordu. Ünlü mimar bile kendi yarattığı şeyden zar zor kaçabilmişti. İnsanın kendisini yok eden bir şeyi yaratması ne kadar aptalcaydı... Hades'in labirente girmemesinin nedeni de buydu.

Neredeyse imkânsız bir tuzaktan kaçmaya çalışırken kaybolmaktansa yukarıdan gözlem yapmak daha iyiydi.

Hem Theseus'un labirentinin daha da zorlu olacağını düşünüyordu.

Belki de burayı kaçılabilir bir yer bile yapmamıştı.

Ama Hades denemek zorundaydı.

Keşke tam gücünde olsaydı...

Eğer tam gücünde olsaydın burada olmazdın, diyerek kendine kızdı.

Büyüsü olsaydı neler yapabileceğini düşünmenin faydası yoktu. Vücudunun etrafına sarılmış bu ağ varken herhangi bir ölümlüden farkı yoktu.

Hiçbir zaman fiziksel acının ya da bir şeyin ağırlığının bu kadar farkında olmamıştı. Persephone dışında...

Her zaman Persephone'ydi.

Karısı ve kraliçesi.

Onu düşündükçe endişeleniyordu. Theseus onu en son gördüğünde, Demeter ile karşı karşıya olduğunu söylemişti. Bu yüzleşmenin sonunda ne olmuştu? Bunu bilmemekten, bu hapishanenin ötesinde hiçbir şey hissedememekten nefret ediyordu. Ağdan kurtulup kurtulmamasının bile bir önemi yoktu. Burası adamantan* yapılmıştı ve büyüsünü bastırıyordu.

*Mitolojide tanrıların metali olarak da bilinen kırılmaz, kararmaz, dayanıklı bir malzeme. (ç.n.)

Theseus tuzakını kurarken her şeyi düşünmüştü. Belki Hades'i en çok endişelendiren şey de buydu, Persephone'nin onun için geleceğini biliyordu. Theseus da biliyordu ve Persephone bu cehenneme düşerse Hades kendisini asla affetmezdi.

Bu düşünce kararlılığını tazeleyince yukarı doğru çıkmaya başladı. Merdivenleri dik yapmıştı, ayaklarının altında sallanıyorlardı. Yüksekçe çıktıkça sanki düşmesini engelleyecekmiş gibi bir sonraki taşa sımsıkı tutunuyordu. Daha önce hiç düşünmediği ama artık korktuğu başka bir şey daha vardı: düşme ve acı hissetme korkusu.

Başarısızlığını önceden tahmin ediyormuşçasına kasları gerildi.

En yüksek basamağa ulaştığında titreyen ayakları üzerinde doğruldu, avuçları iri taşların üzerinde kayarken duvarın tepesine ulaşana kadar gerindi. Tutuşunu test etti ve kolları titreyerek kendisini yukarı kaldırdı. Vücudunun üst kısmını duvarın üzerine çıkarmayı başardığında yaralı tarafıyla öne geçti.

Keskin ve yakıcı acı karşısında, "Siktir," diye bağırdı. Vücudunun geri kalanını duvarın üzerine sürükleyip yere yığılırken dişlerinin arasından öfkeyle söylendi.

Bir süre orada öylece yattı, ter içinde derin nefesler aldıktan sonra doğruldu ve elini kandan kayganlaşmış yan tarafına bastırarak labirente doğru baktı.

Buradan, bu lanet çukurdan nasıl kaçacağına dair bir fikir edinebileceğini ummuştu ama önünde kilometrelerce uzanan ve karanlığın içinde kaybolan geniş bir tünel ağı ortaya çıkmıştı. Bu yerin bir sonu ya da başlangıcı varmış gibi görünmüyordu.

Yine de labirentin üzerinden geçmek, içinden geçmekten daha iyi görünüyordu.

Bir rota seçip Kader Tanrıçaları'na dua etmesi gerekecekti. *Tanrılar...* gerçekten çok çaresizdi.

Ayağa kalktı ve bir sonraki hamlesini düşündü. Theseus'la birlikte ne kadar uzağa yürüdüğüne bakarak hücrelerin yönünü tahmin etmeye çalıştı ama bu yerle ilgili kafa karıştırıcı bir şeyler vardı. Kalınlıkları ve uzaklıkları farklılık gösteren duvarlar, bir strateji dersi gibiydi. Bazıları dar ve yakınken diğerleri geniş ve uzaktı.

Düz bir yol denemeye karar verdi, en azından becerebildiği kadar düz...

Ayaklarına bakarak kendisiyle duvar arasındaki mesafeyi değerlendirdi.

İlk atlayış, yaklaşık onun bir adımının uzunluğu kadar olduğu için çok zor değildi. Ancak ikincisi önünde uzanan bir uçuruma benziyordu ve aşağıda karanlıktan başka bir şey yoktu.

Gölgelerde her zaman evindeymiş gibi hissetmişti ama burada durum öyle değildi. Bu onun karanlığı değildi. Başka türden bir kötülükten doğmuştu, onun tarafından tüketilmeyi ya da dünyaya salınmasını istemediği bir şeydi.

Atladı ve duvarın tam kenarına indi. Dizlerinin üzerine düşmeden önce bir an sallandı. Darbe sarsıcıydı ama acıya alışmaya başlamıştı. Yan tarafını tutarak yeniden ayağa kalktı ve kendisini bir sonraki atlayışa hazırladı.

İçinde sadece kendini kandırdığından endişelenen bir yanı vardı. Belki de bu duvarlara tırmanarak yaptığı tek şey, Theseus ve adamlarına eğlence sağlamaktı fakat bu doğru olsa bile en azından bu kaderle mücadele etmeye çalışmış olacaktı.

Bir noktada geriye bakmak için durduğunda, arkasındaki yolun önündekiyle aynı görüldüğünü fark etti.

Burası gerçekten kafayı yemesine sebep olacaktı.

Tekrar öne doğru dönerek atladı, ayağı duvara çarparken kaydı. Düşerek labirentin derinliklerine dalmadan önce bir eliyle kenara tutundu, ağırlığı kolunu acı verici bir şekilde çekiştirirken homurdandı. Parmaklarını taşa saplayarak bir süre orada asılı kaldıktan sonra diğer eliyle kenara uzandı ama parmakları kayıyordu.

“Siktir!”

Ettiği küfür alçak sesli, titreşen bir hırıltıyla bastırıldı. Hades, üzerine atlamadan önce devasa bir aslanın parlayan gözlerine baktı.

Tekrar, “Siktir!” diyerek labirentte yere atladı. Yere çarptığı sırada bacakları altında büküldü. Aslan duvardan sekerek Hades’in arkasına indi.

Hades ayağa fırladı ve ikisi birbirinin etrafında dönmeye başladı.

Aslan beyaz dişlerini göstererek kükredi, nefesi ölümün kokusunu taşıyan hastalıklı bir esinti gibiydi. Hades’in midesini bulandırdı ve tam olarak neyle beslendiğini merak etmesine neden oldu.

Bu aslanı tanıyordu.

Bu, delinmez postu ve kılıçtan daha keskin gümüş pençeleriyle Nemea** aslanıydı.

Hades’in silahları olsaydı bile, ona burada yardımcı olmazlardı.

Aslan saldırdığında Hades hareket ederek son anda kenara çekildi. Koşmaya başladı ancak aslanın, sırtını pençelediğini hissetti. Ağzından acı dolu bir haykırış kaçarken tökezleyip dizlerinin üzerine düştü.

* Yunan mitolojisinde, her türlü kesici silaha karşı zırh gibi sağlam bir postu ve keskin pençeleri olan, Herkül’ün on iki görevinden ilki olarak boğarak öldürdüğü hayvan. (ç.n.)

Ağın yerde olduğunu fark etmesi biraz zaman aldı. Aslan onu pençeleriyle kesmeyi başarmıştı. Sırtındaki yanmayı görmezden gelerek ayağa kalkmaya çalıştı ama bunu yapamadan aslan dişlerini ayak bileğine geçirdi. Tekrar aşağı doğru çekilirken acı onu ateş gibi yakıp kül etti.

Hades sırtüstü dönmeyi başardı. Ayağını aslanın ağzının içinde rahatsız bir şekilde bükerken bacağına mengene gibi çenesinden kurtarana dek, diğeriyle tekrar tekrar hayvanın yüzüne vurdu.

Serbest kalınca ayağa kalktı. Devasa aslan karşısında duruyordu. Aslan tekrar saldırmadan önce birbirlerinin etrafında döndüler. Bu sefer ona büyük patileri ve uzun, gümüş pençeleriyle saldırdı. Hades her ölümcül darbeden kaçmayı başardı ve yaratık hüsrana uğrayınca şiddetli bir şekilde kükredi. Nefesinin iğrenç kokusu Hades'in midesini bulandırdı ama yine de aslanın üzerine atıldı, havaya sıçrayarak sırtının üstüne çıktı.

Aslan yeniden uluyarak koşmaya başladı. Hades hayvanın kürkünü kavradı, öne doğru eğilip kollarını aslanın boynuna doladı ve titreyene kadar tüm gücüyle sıktı. Altındaki aslan yavaşlarken nefes alıp verişleri daha hırıltılı çıkmaya başladı.

Yaratık en sonunda sendeleyip yere düştü.

Hades sırtüstü yuvarlandı, ter içinde kalmıştı ve zorlukla nefes alıyordu. Uzun bir süre tavana bakarak yaralarının durumunu değerlendirdi. Ayağı zonkluyordu, sırtı yanıyordu ama bu yaraların hiçbiri, Theseus'un yan tarafında açtığı kadar acıtmıyordu. Oradaki midesini bulandırıyor.

Tam kapasitesinde olmadığını bilmesine rağmen hâlâ kuvvetine sahip olduğu için şanslıydı. Özellikle de bu hapisane duvarları arasında büyüüsünü kullanamadığı için alabileceği her şeyi alacaktı.

Gümüş bir parıltı gözüne çarpınca Hades başını çevirdi ve aslanın pençelerini gördü. Doğruldu, aralarındaki boşluğa uzanarak pençelerden birinin ucuna değdi, neredeyse hiç dokunmadan kanı aktı.

Pençeler, bıçak kadar keskindi.

Hades yaklaşıp gömleğinden kumaş şeritleri koparmaya başladı ve onları bir tampon oluşturmak için en uzun pençenin etrafına birkaç kez doladı. Elini parçalara ayırmayacak kadar tutabileceğinden emin olduğunda, onu devasa patiden kurtulana kadar tüm gücüyle çekti. Daha çok bir orak gibi hafif kavisliydi ve bir ucu çok genişti.

Artık bir silahım var.

Gözleri aslanın delinmez postlu cesedine takıldı.

Ve zırhım, diye düşünerek parmaklarını yeni bıçağının kör ucuna sardı.

Hades, sıkıcı ve kanlı bir iş olan aslanın postunu yüzme işine başladı. Yaptığı şeyden hoşlanmıyordu ve bunun canavarın hak ettiği bir şey olduğunu da düşünmüyordu. Ancak labirente girmek üzereydi, neyle karşılaşacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Muhtemelen bu yaratıktan daha kötü şeyler vardı.

Derinin üzerine serpecek tuzu yoktu, bu yüzden kum kullanıldı. Gerçi kumun derinin korunmasına yardımcı olacağı yoktu. Sadece bunun daha az... ıslak olmasını ummuştı. Bitirdiğinde onu bir pelerin gibi giydi ve elinde pençeden bıçağıyla Hades labirente girdi.

Ne kadar yürüdüğünden emin değildi ama mekân ve zaman duygusunu hızla kaybetmişti. Labirente daha önce hiç yaşamadığı bir sessizlik vardı. Etrafındaki duvarlar kadar katı hissettiren fiziksel bir şeydi bu.

Karanlık acı ve kör ediciydi.

Dolambaçlı tünellerde gezindikçe sanki tüm vücudunun da dolanıp büküldüğünü hissediyordu. Ruh hali dalgalanıyordu. Bazen kendisini karanlıktan bu kadar ayrı hissettiği, tam olarak kendisi gibi hissetmediği için öfkeleniyordu. Diğer zamanlarda üzerine garip bir huzur çöküyordu ve bu geçitlerde soğukkanlı bir tarafsızlıkla geziniyormuş gibi görünüyordu.

Şiir okudu, ardından kendi akıl sağlığına tutunmak için Persephone'nin güzelliğini aktarmaya çalışarak kendi şiirini yazdı.

"Altın saçları yanan güneş ışınları gibi üzerine yağdı," diye başladıktan sonra duraksadı. "Bu çok aptalca. Ayrıca Helios'tan nefret ediyorum."

Tekrar denedi.

"Baharda bir nehir gibi akan saçlarıyla tatlı sesli bir şey olarak karanlığın içinden çıktı."

Bu daha kötüydü.

Şarkı söylemeye geçti.

"Bu... Apollo'nun 'Laurel' şarkısı mı?" diye sorduğunu duydu Hermes'in.

Hades, yanında sinekkuşununki gibi çırpınan beyaz kanatlarıyla küçük, tombul bir bebek gibi görünen tanrıya dik dik baktı.

"Burada duyduklarını birine anlatırsan seni öldürürüm."

Hermes, "Bu çok agresif, Ölüm Babacığı," dedi. "Apollo'yu herkes dinliyor. Utanılacak bir şey yok. O, cillop gibi."

Hades cillop gibinin ne olduğunu sormamaya karar verdi.

"Neden böyle görünüyorsun?" diye sordu.

"Nasıl?" Hermes kendine baktı.

"Melek gibi, Hermes."

Tanrı omzunu silkti. "Belki de bu soruyu kendine sormalısın. Halüsinasyon gören sensin."

“İnan bana, Hermes’i asla bir çocuk olarak hayal etmezdim. Bir yetişkin olarak yeterince sinir bozucu.”

Hermes, “Kaba,” dedikten sonra boyu uzadı ve ayakları yere değdi. Dönüp yüzünü Hades’e çevirerek koridorda geri geri gitmeye başladı.

“Biliyorsun, Hades ihtiyacın olan şey-”

“Bu lanet olası labirentten çıkmaya ihtiyacım var,” dedi Hades. “Eğlence diyecektim,” dedi tanrı.

Duvardaki başka bir yarığa doğru yaklaşıyorlardı. Hermes geri geri yürüdüğü için Hades onun dönüşü kaçıracağını düşündü ama tanrı sağa dönüp başka bir karanlık geçide doğru devam ettiğinde şaşırdı.

“Bir hobiye ihtiyacın var.”

Hades ters bir şekilde, “Hobilerim var,” dedi.

“İçki içmek ve sikişmek sayılmaz,” dedi tanrı.

“Konuşana da bakın,” diye karşı çıktı Hades. “Tek yaptığın içmek ve sikişmek.”

Hermes, “Tek yaptığım bu değil,” dedi. “Haftada bir kez kütüphanede briç oynuyorum.”

“Briç de ne?” diye sordu Hades.

“Bir kumarhanen var ve briçin ne olduğunu bilmiyor musun? Tanrılar, gerçekten yaşlısın.”

“Hobilerim var, Hermes. Ata biniyorum, kâğıt oynuyorum ve düzenli olarak sana nasıl işkence edebileceğimi hayal ediyorum.”

Tanrının kaşları yukarı kalktı. “Beni mi hayal ediyorsun?”

Hades hiçbir şey söylemedi.

“Ve... şey... bana tam olarak nasıl işkence ediyorsun? Bu hayallerde.”

“Hiç hoş şekillerde değil,” dedi Hades.

Hermes, "Onları bir liste yap, Hades," dedi.

Ses tonunda bir değişiklik olmuş, sanki emir veriyormuş gibi biraz daha agresif bir hal almıştı.

Hades bir an direndi. Emir almaktan hoşlanmazdı ama Hermes gazabını elde edeceği tüm yöntemleri duymak istiyorsa öyle olsundu.

"Hadım etmeyi düşündüm ama sanırım bunu çok hoş bulursun," dedi Hades.

Tanrı dudaklarını büzdükten sonra omzunu silkti. "Adil."

"Bağlama gerektiren şeyleri de çıkarmak zorunda kaldım."

"Adil değil," dedi tanrı.

"Seni Ümitsizlik Ormanı'na gönderebilirdim ama muhtemelen en büyük korkun sadece tek bir cinsel partnerle bir hayat yaşamak."

Hermes, "Bir *trajedi*," dedi.

"Bu da farklı bir yaklaşım benimseyeceğim anlamına geliyor."

"Bunu gerçekten düşünmüşsün," dedi Hermes.

"Öncelikle, seni potansiyel her sevgiliye daima çirkin görünmen için lanetlerdim."

Hermes nefesini tuttu.

"Sonra ritmini bir daha asla bulamamanı sağladım. Dans ve seks için de geçerli."

"*Yapmazdın*," dedi Hermes.

"Penisini görmek herkesin öğürmesine neden olurdu."

"Seni canavar!"

Hades sırtarak, "Bunlar en sevdiklerim bile değil," dedi. "En sevdiğim, başladığın her televizyon dizisinin asla bitmemesi."

"Hayır!" diye bağırdı Hermes. "Söyledikleri gerçekten doğru. Sen zalim bir tanrısın."

Hades omzunu silkti. "Sen sordun."

"Sordum," dedi Hermes. "Umarım yardım olmuştur."

Hades onun sesindeki sızıyı duyabilmişti ama anlamadı.

"Ne?" diye sorarak tanrının olduğu tarafa baktığında onun artık orada olmadığını fark etti.

Hades bir kez daha yalnızdı. Göğsünde yeşeren hayal kırıklığının donuk sancısından nefret etse de kendini daha önce olduğundan çok daha fazla orada hissediyordu.

Yenilenmiş odağıyla labirentte ilerlemeye devam etti. Tam olarak nereye gittiğini, merkeze yakın mı yoksa uzak mı olduğunu bilmesinin hiçbir yolu yoktu. Nereye gitmesi gerektiğini bile bilmiyordu. Sadece durmanın daha kötü olduğunu biliyordu.

Bu, vazgeçmekti.

Bir noktada, köşeyi döndüğünde farklı türden bir karanlıkla karşılaştı. Tereddüt ederek kenarında durdu. Labirentin sonuna ulaşmadığını biliyordu. Buranın ortası olduğundan şüpheleniyordu ya da en azından ona yakındı.

Bu karanlık ne kadar büyüktü? Ne kadar sonsuzdu?

Etrafı duvarlarla çevriliyken neredeyse aklını kaybedecekti. *Hiçbir şey yokken ne olurdu?*

Önce bir ayağını, sonra diğerini öne doğru kaydırды. Karanlık her taraftan üzerine baskı yaparken bunun Ümitsizlik Ormanı'na girseydi karşılaşacağı türden bir şey olduğunu düşündü: hiçlik, boşluk.

Yalnızlık.

Parlak ışıklar görüşünü doldurarak karanlığı o kadar ani bir şekilde aydınlattı ki gözleri sulandı.

Theseus'un kahkahası, Hades'in artık labirentin merkezi olduğunu doğruladığı alanda yankılandı ve gerçekten de her yönde kilometrelerce ilerledi.

“Gölünç görünüyorsun,” dedi yarı tanrı.

Hades gözlerini kırıştıtarak ışığa alıştırdı ve karşısında Theseus'u buldu. İkisi arasında, bulunduğu yere uygun görünmeyen oydu. Özel dikilmiş mavi takım elbisesi, ütülü beyaz gömleğiyle labirentin çılgınlığı için fazla temiz ve düzenliydi.

“Sanırım kaçmaya çalışmasaydın hayal kırıklığına uğrardım.”

Hades öfkeyle bakarak pençe bıçağını daha sıkı kavradı.

Theseus bunu fark edince cık cıkladı.

“Hera, evcil hayvanımı öldürdüğünü öğrenince çok sinirlenecek,” dedi Theseus.

Hades konuşmamaya devam etti.

“Biliyor musun, Hades, seninle konuşmak tuğla bir duvarla konuşmak gibi.”

“O zaman belki de konuşmamalısın.”

Theseus sırttı. “Ama söyleyecek *çok fazla* şeyim var,” dedi. “Görünüşe göre karının da öyle.”

Hades dişlerini gıcırdattı. Theseus'un tam olarak neyi kastettiğini bilmiyordu ama kulağa sanki Persephone onu kızdıracak bir şey yapmış gibi gelmişti.

“Belki bana onu sessiz tutmayı nasıl başardığını söyleyebilirsin,” diye devam etti. “Yoksa sikini hep onun ağzında mı tutuyorsun?”

Hades bıçağı daha sıkı kavradı.

Theseus, “Belki de bunu denemek zorunda kalacağım,” dedi.

Hades hücum etti. Labirentin zemininden koşarak sıçradı, havada zıplayıp kükrerken ölümcül pençeyi savurdu.

Hades ona doğru gelirken Theseus bir santim bile hareket etmedi. Tanrının omurgasından aşağı bir huzursuzluk hissi süzülüyordu. Bir şeyi gözden kaçırdığını biliyordu ve sonra o şey, kelimenin tam anlamıyla ona çarptı.

Ağır bir şey onu yere savurdu. Sert bir şekilde düştüğünde vücudu zemini çökertti. Başka bir ağı altında sıkışıp kaldığını hemen fark etti. Ağı keserek kendini kurtarmaya çalışırken parmaklarıyla aslanın pençesini sıktı ama kolunu hareket ettiremiyordu.

Theseus yaklaşırken soğuk terler dökerek yine de iplikleri kesmeye çalıştı.

Yarı tanrı onun önünde diz çöktü ve konuşmadan önce Hades'in çabalamasını seyretti.

"Bu kadar zavalıca olmasaydı, oldukça onurlu bir hareket olurdu," diyerek pençeyi Hades'in parmaklarının arasından çekti. Biraz inceledikten sonra pençeyi Hades'in eline, oradan da yere sapladı.

Hades çığlık bile atamadı. Yapabildiği tek şey acı dolu bir nefes almaktı.

Sıktığı dişlerinin arasından zorlukla nefes alarak Theseus'a doğru baktı. Yarı tanrının, cebine uzanıp küçük bir zarf çıkarmasını, içindekileri avucuna dökmesini izledi.

"Bunu hak ettin," diyen Theseus, Hades'in yüzüne bir şey üfledi.

Burnunu, ağzını ve gözlerini istila eden bir çeşit tozdu. Öksürmeye başladı ve duramadı. Gözleri sulanıyor, göğsü yanıyordu. Suyu ihtiyacı vardı -nefes almaya ihtiyacı vardı- ama sonra dilinde kan tadını aldı.

Görüşü kararmaya başladı.

Öleceğim.

BÖLÜM 9

Persephone

Yeraltı Dünyası farklıydı.

Hava kükürt kokuyordu ve gökyüzü külle kaplıydı. Rüzgâr estiğinde Persephone sert ve sıcak tanecikleri teninde hissedebiliyordu.

Başka şeyler de vardı. Ruhlar her zamanki neşelerini savaşa hazırlanmaya yöneltmişti. Cerberus huzursuzdu, hâlâ üç başlıydı ve oyun oynamaya ilgisizdi. Cephanelikte olup bitenlerin daimi hatırlatıcısı olan Tartarus'un camsı obsidiyen dağları da Persephone'nin sürekli gözüne batıyordu.

Her ne kadar bu diyarın kraliçesi olduğunu ve artık onun üzerinde güce sahip olduğunu bilse de değişiklikleri, yavaş çürümeyi saklamayı içi el vermiyordu. Olup bitenler -hâlâ yaşananlar- göz önüne alındığında bu uygun görünüyordu, hem bunları sarmaşıklarla ve çiçeklerle saklamak samimiyetsiz

geliyordu. Rengârenk bitkilerle kaplı olsa bile, bir ceset hâlâ cesetti.

İçinde bir parça Yeraltı Dünyası'nın ölüp ölmediğini merak ediyordu ve eğer bu doğruysa, aynı zamanda Hades'in de öldüğünü anlamına mı geliyordu? Bu düşünceleri hızla uzaklaştırdı. Şu anda bu şekilde düşünmeye dayanamazdı. Pes etmiş gibi hissettiriyordu ve o *asla* pes etmezdi. Dünya sona erene kadar Hades için savaşıacaktı ve geriye hiçbir şey kalmadığında sadece hiddeti değişmeyecekti.

“Bir şey duydun mu?” diye sordu Yuri.

Persephone, ruhun kocaman açılmış gözleriyle karşılaştı. Kaşlarını çattı, düşüncelerine o kadar dalmıştı ki kızın söylediği hiçbir şeyi duymadığını fark etti.

Yuri sorusuna açıklık getirmek için, “Hades hakkında,” diye ekledi. Persephone'nin bakışları soğumuş çayına kaydı.

“Hayır,” diye fısıldadı.

Hermes ve Apollo; Theseus'un adamlarının peşindeydi. Bu işin zor kısmı, yarı tanrıya yeterince yakın olan ve soruların cevaplarını bilecek birini bulmaktı. Ancak çok az kişinin -eğer varsa- onun planlarını bildiğini görüyorlardı.

Hekate yüzüğünün izini sürmeye devam ediyordu. Bu süreç, Theseus'la seyahat ediyor gibi görüldüğü ve bu kadar kötü niyetli biri için oldukça sıradan bir rutini ortaya çıkardığı göz önüne alındığında, her ikisinin de umduğundan çok daha zorluydu.

Yine de yarı tanrının hareketlerini öğrenmek hâlâ bir avantajdı. Belki sorgulayacak birini bulurlardı.

“Ruhlar...” Persephone korkup korkmadıklarını soracaktı ama bu çok saçma bir soruydu. Tabii ki korkuyorlardı. Theseus'un Titanları serbest bırakmasının ve ruhların Tartarus'tan

kaçan canavarlarla savaşmak zorunda kalmalarının üzerinden yalnızca iki gün geçmişti. Ruhlar cesur davranmışlardı ama bunun, kendisinin de bildiği gibi birtakım sonuçları olmuştu. Bazılarının savaşın tetikleyici etkisine dayanamaması ve Thanatos'un onları Elysium'a götürmek zorunda kalması bunlardan biriydi.

Herkese zarar vermişti, şimdi de veriyordu.

Bunun yerine, "Kendilerini güvende hissediyorlar mı?" diye sordu.

"Olabildiğince güvende," diye yanıtlayan Yuri, açık kapısından dışarı baktı. "En kötüsüne hazırlanmak kendilerini daha iyi hissetmelerini sağlıyor."

Sokak, evlerini tamir eden ya da güçlendiren ruhlarla doluydu. Ian ve Zofie silah dövmeye devam ediyor, çekiçleri düzensiz bir ritimle iniyordu.

Neredeyse onun büyüüne güvenmiyor gibilerdi ama kendisi bile güvenmezken onlar bunu nasıl yapabilirlerdi ki? Yeniydi, hâlâ yabancıydı. Enerjisinin sınırlarında yaşıyordu ve ona Hades'in büyüünün her zaman yakınlarında beklediğini, bedeli ne olursa olsun onu korumaya hazır olduğunu hatırlatıyordu.

Persephone'nin gözleri yaşlarla yandı. Bir anlık sessizliğin ardından Yuri titrek sesiyle fısıldadı. "Keşke her şey yeniden normal olsaydı."

Persephone bu sözler karşısında kaskatı kesildi.

İşler belirsizleştğinde bunu söylemek çok doğaldı fakat kayıpla ne kadar uzun yaşarsa, normallik fikri onu o kadar kızdırdı. Normal diye bir şey yoktu. Yalnızca geçmiş vardı, normalliği en yalnız anında bile dilemek umutsuzdu çünkü hiçbir şey eskisi gibi olamazdı... yaşananların ardından değil.

Persephone, "'Yeniden normal' olmak diye bir şey yok, Yuri," dedi. "Yalnızca yeni ve farklı olacaklar var ve her ikisi de her zaman iyi şeyler değil."

Ruh kaşlarını çattı.

"Persephone, ben-"

Bir sonraki sözlerinin ne olacağını bilerek, Yuri cümlesini bitiremeden ayağa kalktı.

Çok üzgümüm.

Bunları da duymaya dayanamıyordu. Nedenini açıklayamıyordu ama bunlar sadece kelimelerdi, insanların verecek başka hiçbir şeyleri olmadığında söyledikleri boş kelimeler...

"Çay için teşekkür ederim, Yuri."

Duyguları onu alt etmeden önce kaçarak Asphodel çayırlarına ışınlandı. Geldiğinde çoktan gözyaşlarına boğulmuştu. Kollarını göğsünde birleştirip durduğu yerden Yeraltı Dünyası'na baktı. Rüzgâr şiddetlenerek saçlarını uçuşturdu ve etrafındaki fulyalar sallanarak elbisesini sıyırdı.

Kendisini hasta ve kaybolmuş gibi hissediyordu, nereye gideceğini bilmiyordu. Buradaki her yer ona Hades'i hatırlatıyordu ama yine de en çok istediği şey Hades'ti.

Gözlerini kapattığında soğuk gözyaşları yüzünden aktı.

"Leydi Persephone."

Zorlukla yutkunarak omzunun üzerinden Thanatos'a baktı. Acısını gizlemek umurunda bile değildi. Thanatos zaten bunu hissedebiliyordu.

"Yardımcı olabilir miyim?"

Persephone ne sorduğunu biliyordu.

Thanatos'un duygular üzerinde etkisi vardı. Acısını hafifletebilirdi. Geçmişte bunu reddetmişti. Acıyı hak ettiğini düşündüğü için hissetmek istemişti ama bu sefer farklıydı.

“*Lütfen*,” dedi. Kelime bir rica, kırık dökük bir feryattı.

Thanatos’un uzattığı eli tuttu, kendi elinin karşısında sıcak ve yumuşaktı, birden üzerine huzur çöktü. Bu sanki... yıldızlı Yeraltı Dünyası gökyüzünün altındaki çayırda piknik yapmak ve yanında en iyi arkadaşıyla küçük bir mutfakta kurabiye pişirmek gibiydi. Taş, kâğıt, makas ve saklambacın eğlencesi gibiydi.

Sanki... Hades’e baktığı ve kendi ruhunu tanıdığı ilk andaki gibi hissettiriyordu.

“Ne düşünüyorsun?”

Onun sesini duyunca ürperdi ve tüyleri diken diken oldu.

Gözlerini açtı.

“Hades,” diye fısıldayarak yüzüne dokunup yanağındaki sakalı okşadı.

Yeterince gerçek hissettiriyordu ama daha önce de buna aldanmıştı ve tekrar yalnız uyanmanın acısıyla yüzleşebileceğini sanmıyordu.

Bükülmüş bir meşe ağacının altında çimenlerin üzerinde yatıyorlardı. Persephone burayı biliyordu. Daha önce de gelmişlerdi, bu ağacın altında dinlenmiş, sevişmişlerdi. Elysium’un en ucundaydı. Eğer doğrulsaydı, ufkun zirvesine çıkan okyanusun gri dalgalarını görebilirdi.

“Neredesin?” diye sordu.

Vücudunu onunkine bastırdı, koyu gözleriyle onu incelerken güldü.

“Tam buradayım,” dedi. “Seninle.”

Başını iki yana sallayan Persephone’nin görüşü yaşlarla bulanıklaştı.

Doğrusunu biliyordu.

“Sevgilim,” diyen Hades’in sesi kısıktı, parmakları tanrıça-

nın saçlarının arasındaydı. Öne doğru eğilip dudaklarını alına bastırdı. Persephone gözlerini sımsıkı kapatarak onun sıcak ve ağır öpücüğünün hissine odaklandı.

Gerçek.

Geri çekilirken burnunun Persephone'ninkinin üzerinde kaymasına izin verdi.

Hades, "Sadece bir rüyaydı," dediğinde yeniden gözlerini açtı.

"Sanki zihnimin içinde yaşıyormuşsun gibi konuşuyorsun," dedi.

Ona bakarak kaşlarını çatan Hades'in gözleri tanrıçanın dudaklarına kaydığında, Persephone aniden karnını sıkıştıran keskin bir açlığın farkına vardı.

"Ne gerekiyor? Bunun gerçek olduğunu sana kanıtlamak için?"

"Yapacağın hiçbir şey beni ikna edemez," dedi. "Bana nerede olduğunu söylemediğin sürece."

Hades sessiz kalarak onu izledi.

Sonra ona yaklaştı. Aralarındaki hava, vücudunun üzerindeki ağırlığından daha ağır hissettirdi.

Ağzını onunkine doğru indirmeden önce, "Kayboldum," diye yanıtladı.

Öpücüğü tenini yakan bir damga gibiydi. Persephone ağzını onunkine karşı açınca tanrının dili içeri kaydı.

Tadı farklıydı. Ağzı o dumanlı, tatlı tattan yoksundu ama kokusu aynıydı; ateşin ışığının düşürdüğü gölgeler gibi keskin ve topraksı bir koku. Tadındaki değişikliği ve bunun ne anlama geldiğini düşünmemeye çalıştı.

Hades tekrar geri çekildi, konuşurken dudaklarının hâlâ onunkilere değdiğini hissedebiliyordu. Tanrı, "Bu anı benimle yaşa," diye fısıldarken Persephone gözlerini kapalı tuttu.

Daha önce kendisinin yaptığı ricanın aynısıyla direnci kırılarak eriyip gitti. Ağzı onunkiyle çarpışırken kolları etrafına dolandı. Elleriyle sırtına baskı yaparak tüm vücudunu onunki-
ne yasladı.

Öpüşükleri sırada Hades üzerinde hareket etti ve Persephone de onu, en çok arzulayan yerinde hissetme ihtiyacıyla kollarını yukarı kaldırdı. Her şehvetli vuruş derisinin altında bir ateş yakarak nefesini biraz daha çaldı. Tanrı, ağzından uzaklaştığında artık onun için hazırды ve ne kadar boş hissettiğinin farkındaydı.

"Hades." Persephone adını fısıldadı. Tanrı, yüzünü göğüslerinin arasına gömüp elleriyle kavramadan önce, dudakları Persephone'nin çenesi boyunca boğazından aşağı doğru ilerledi. Tanrıça, parmaklarını Hades'in saçlarının arasında gezdirdi; tanrının dişleri elbisesinin kumaşının üzerinden önce bir meme ucuna, sonra diğerine değdiğinde daha da sıkıldı.

En sonunda Hades başını kaldırıp baktı.

Gözleri koyu ama gerçek formunda olduğu zamanlardaki kadar parlaktı. Kendilerine mahsus bir ateş, yalnızca *ona* baktığında patlayan bir canlılık vardı. Karnının derinliklerinde bir boşluk açılmış gibi hissetti ve her nasılsa içi daha da oyulmuş gibiydi.

"Evet?" diye sordu.

"Beni bir tanrı gibi becer," dedi.

"Eğer bunu istiyorsan.

"İstiyorum."

Eğilip meme uçlarından birini ağzına alırken ve dizlerinin üzerine yeniden dikilirken Hades'in bakışları sabit kaldı. Persephone araya giren mesafeyi sevmeydi ama onu soyunurken izlemek hoşuna gidiyordu. Önünde çıplak kalarak gizlenme

büyüsünü kaldırdığında Persephone doğruldu ve elbisesini başının üzerinden çıkardı.

Çıplak teninin üzerindeki bakışları, tanrıçanın kendisini ilkel ve sahiplenici hissetmesine neden oldu. Hâkimiyet kurma arzusuyla onu ateşledi. Dizlerinin üzerinde kalktığı anda Hades onu kollarına aldı ve uzunluğu boyunca oturana kadar bacaklarının üzerinden yukarı çekti.

“Gizlenme büyünü kaldır,” dedi. “Böylece bir tanrıçayla sevişebileyim.”

Persephone bu pozisyonda biraz daha yüksekteydi ve bunu kendi avantajına kullanarak ağzını onunkine sürtüp ona sataştı.

“Eğer istiyorsan,” diye fısıldadı.

“İstiyorum,” derken ses tonu alçak, neredeyse telaşlıydı.

Büyüsünün kaymasına izin verdi ve bu, omurgasından aşağı bir ürperti gibi indi.

Hades onu daha sıkı tutarak vücudunu biraz daha yukarı kaldırdı. Persephone onun tek kelime etmeden ne sorduğunu biliyordu ve aletin ucunu girişine doğru yönlendirerek cevap verdi. Üzerine otururken ellerini onun omuzlarına dayadı, vücudunda dolaşarak zihnini sarsan zevkin tadını soludu.

Kollarını Hades’e daha sıkı doladı. Birlikte hareket ederlerken odaklanabildiği tek şey onda açığa çıkardığı duygulardı. Bu herhangi bir ilahi armağandan ayrı, başlı başına bir büyüydü. Hayatının kederinden ve üzüntüsünden uzakta tek bir an saf coşku içinde yaşamasına izin verdi.

Bunların gerçek olmadığı kısım hariçti elbette. Arzusu aniden acıyla kesintiye uğradı.

Persephone parmaklarını Hades’in saçlarına dolayarak başını geriye çekti, gözyaşları yüzünden akarken dudaklarını onunkilere bastırdı.

Geri çekilirken, "Uzan," dedi.

Hades, bakışlarını çekmeden istediğini yaptı ve sırtüstü uzandı. Persephone avuçlarını onun göğsünün üzerinde düz bir şekilde açarak pozisyonunu ayarladı.

Hades, "Söyle bana," dedi ama o hareket etmeye başladığında bedeni tanrıçanınkinin altında gerildi.

"Söyleyecek bir şey yok," diye cevap verdi. Tanrının elleri-
ne doğru uzanıp onları göğüslerine götürdü.

Parmaklarıyla onun tenini okşayarak, "Her zaman söyleyecek bir şeyin vardır," dedi.

Persephone nefesi kesilerek, "Bir zamanlar, bir tanrı bana kelimelerin hiçbir anlamı olmadığını söylemişti," dedi.

"Tanrın bir aptalmış," diye cevap verdikten sonra elleri tanrıçanın kalçalarına inerek onu daha sıkı kavradı ve daha hızlı hareket etmeye başladı.

"Ah?" diye sordu inleyerek.

"Bazı kelimeler anlamsız değildir," dedi Hades.

Persephone daha fazla bir şey söyleyemedi, tanrıçanın bedeni zevkle kasılırken Hades de konuşmadı. Persephone Hades'in üzerine yığılınca, tanrı da doruğa ulaştı ve kadının şakağına doğru kelimeleri fısıldadı.

"Seni seviyorum, Persephone."

"Persephone."

Gözlerini daha da sıktı, rüyasına biraz daha tutundu ama Hades'in kollarının ağırlığının kaydığını şimdiden hissedebiliyordu.

"Persephone."

Gözlerini açtığında Hekate'nin yanında dikildiğini gördü. Kendine gelmesi biraz zaman aldı ve sonra yatağında olduğunu fark etti. Thanatos, onu Asphodel çayırlarından getirmiş olmalıydı.

Doğrulurken, "Hekate," diye fısıldadı, kaşlarının arasında bir ağrı oluşmuştu. "Her şey yolunda mı?"

"Sanırım Hades'i buldum," dedi Hekate.

Persephone bu sözleri duymayı o kadar uzun zamandır istiyordu ki doğru olduklarına inanmakta güçlük çekti.

Ayağa kalkarak, "Nerede o?" diye sordu.

Hekate hemen cevap vermediğinde, Persephone'nin artan umudu hızla dehşete dönüştü.

"Hekate?"

"Knossos'ta," dedi.

Kafası karışan Persephone, "Knossos mu?" diye sordu. Knossos, Girit Adası'nda bir şehirdi. "Ama orada harabelerden başka bir şey yok."

Elini uzatan Hekate, "Gel," dedi.

Persephone, Hekate'nin kadim ve elektrikli büyüünün etrafında dolandığını şimdiden hissedebiliyordu. Tanrıçanın elini tutup ısınırken kalbi boğazında atıyordu.

Knossos'un harabelerinin önünde ortaya çıkmayı bekliyordu ama Hades'in Nevernight'taki ofisine getirildiğini görünce şaşırdı. Apollo barın arkasında votka yudumlarırken Hermes, Hades'in masasında uzanıyordu. Bir ölümlü, elleri arkadan bağlı bir şekilde oturuyordu. Sivri burunlu, yuvarlak tel gözlüklü ve kafasının büyük kısmı kel olan yaşlıca bir adamdı.

"Neler oluyor?" diye sordu Persephone. "Bu kim?"

Adam, "Ben Robert," dedi.

Apollo ve Hermes, "Bu Robert," dediler.

Hepsinin bir ağızdan konuşması Persephone'nin irkilmesine neden oldu.

Persephone hissettiğinden daha büyük bir sabırla, "Peki, Robert kim?" diye sordu.

Hekate, Hades'i bulmuştı ve bu ikisi... eh, ne yaptıklarının dan o da emin değildi.

Robert, "Ben bir mimarım," dedi.

Apollo ve Hermes, "O bir mimar," dediler.

Sesleri canları sıkılmış gibi çıkmıştı.

Persephone, her iki tanrıya da bir büyü dalgası göndermeden önce gözlerini deviren Hekate'yle bakıştı. Hermes, Hades'in masasından fırlayarak sert mermer zemine indi; az önce yattığı yerde keskin, obsidiyen bir diken vardı. Apollo'nun kadehindaki votka, tam ağzına döktüğü sırada kuma dönüştü. Boğazına kaçan kumu hızla tükürdü.

"Ne oluyor lan?" dedi ikisi de.

Hermes ayağa kalktığı sırada Apollo, çılgın gibi sıvı bir şeyler aramaya başladı. Gargara yapmak için açık bir şişe şarap buldu.

Persephone sesi öfkeden titreyerek, "Kocam kayıp ve Hekate bana onun Knossos'ta olduğunu söyledi, beni ona götürmek yerine size getirdi," dedi. "*Biriniz bana ne haltlar döndüğünü anlatsın.*"

Hermes ve Apollo birbirlerine baktı.

Robert, "Korkarım ben bu yüzden buradayım," deyince Persephone'nin gözleri ölümlüye kaydı.

"Senin kocamla ya da Knossos'la ne alakan var?"

"Ben bir mimarım," dedi.

Persephone büyüsunü kontrol edemedi, etmek de istemiyordu. Parmak uçlarından siyah helezonlar fırlarken büyü, ağır ve karanlık bir şekilde canlandı.

Ölümlünün gözleri büyüdü ve kendisini sandalyesine daha da bastırıyormuş gibi göründü.

Kolunda bir el hissettiğinde dönüp Hekate'ye baktı.

“Bu aptalların söylemeye çalıştığı şey, Knossos’taki harabelerin artık harabe olmadığı,” dedi Hekate.

“Theseus labirenti yeniden inşa etmiş,” dedi Apollo.

Hermes, “Bu yüzden onun inşaatçısını bulmamız gerektiğini düşündük,” dedi.

“*Mimar*,” diye düzeltti Robert.

“Ama buradaki Robert’in sadece ilk inşaatçı olduğu ortaya çıktı,” dedi Apollo.

Robert tekrar, “*Mimar*,” dedi.

“İlk mi?” diye sordu Persephone.

Apollo, “Onları işe alıyor ve kovuyor,” dedi. “Şu-”

“*Mimarları*,” dedi Robert ve Hermes aynı anda.

Persephone, “Neden?” diye sordu.

“Bunun labirentinin karmaşıklığını arttıracaklarını düşünüyor,” dedi Apollo.

Robert, “Ona öyle olmayacağını söyledim,” dedi. “İhtiyacı olan tek şey harika bir mimardı ama labirentin *kaçılmaz* olmasını istedi.”

Persephone kaşlarını çatarak ölümlüye baktı.

“Peki... sen neden buradasın?”

Hermes, “Bize labirentten nasıl geçeceğimizi anlatması için ona işkence edebileceğimizi *düşünmüştük*,” dedi. “İşbirlikçi olduğu ortaya çıktı.”

“Sanırım yanlış bir şey için üzülüyorsun,” diye tavsiyede bulundu Hekate.

Kurnazlık Tanrısı kollarını göğsünün üzerinde birleştirdi.

“Bana Hades’in bir labirentte sıkışıp kaldığını mı söylüyorsunuz?” diye sordu Persephone.

Robert, “Bu çok muhtemel,” dedi. “Theseus’un bir tür hapishane istemesi dışındaki planları hakkında çok bir şey bilmiyorum. Adamanttan yapılması konusunda ısrar etti.”

"Eh, bu çok talihsiz bir durum," dedi Hekate.

Persephone tanrıçaya baktı. "O nedir?"

Hekate, "Bu, Gaia"* tarafından dövülmüş bir metal," dedi.

"Labirente girmenin ölümlü olmak gibi olacağı anlamına geliyor. Aynı zamanda içeriye ya da dışarıya ışınlanamayacağımız anlamına da geliyor."

Persephone, öğrendikçe daha da kaygılanıyordu ama şimdi her şey mantıklı gelmeye başlamıştı. Artık Hades'in büyüsunu neden hissedemediğini biliyordu.

Herkesten çok kendine, "O zaman ona ulaşmanın tek yolu labirentten geçmek," dedi.

"Labirentin hangi bölümünü inşa ettiğini biliyor musun?" diye sordu Apollo. "Diğer mimarları bulup bir harita oluşturabiliriz."

Ama Robert başını iki yana salladı. "Hangi kısmın bana ait olduğunu söylemek çok zor ve sanırım diğerleri için de aynı şey geçerli olacak."

Persephone ölümlüyü inceledi. "Neden bu kadar işbirlikçisin?" diye sordu biraz şüphelenerek.

Adam, "Theseus bize hangi tanrılara taptığımızı hiç sormadı," dedi. "Her zaman bir inanan oldum ve her zaman da olacağım."

Samimiyeti gerçek gibi görünüyordu.

"Teşekkür ederim, Robert."

Gülümsedi. "Tabii ki, leydim," dedi başını sallayarak. "Şey... birileri ellerimi... çözmek ister mi? Biraz uyuştular da."

Persephone bakışlarını Apollo ve Hermes'e çevirdi.

"Onu evine götürün ve biriniz... ona bir iyilik bahşedin."

* Yunan mitolojisinde, yeryüzünün kişiselleştirilmiş hali, tanrıdoğum mitlerinin ilk tanrıçası, doğurgan toprak anadır. (ç.n.)

Apollo ve Hermes bakıştıktan sonra aynı anda konuşulur.
“Yapamayız.”

Tam o sırada Persephone, Aphrodite’nin söylediklerini hatırladı: Zeus onların güçlerini elinden almıştı.

“Peki onu buraya nasıl getirdiniz?”

Hermes, “Eski moda yöntemlerle,” dedi.

“Sanırım ölümlü yöntemiyle demek istiyorsun,” dedi Apollo.

Hermes, “Onu iş yerinin dışından kaçırdık,” diye açıkladı.
“Antoni bize yardım etti.”

“Sizi gören oldu mu?” diye sordu Persephone.

Hermes, “Fark eder mi?” diye sordu.

Persephone, “Theseus’un adamları izliyorsa eder,” dedi.

Hermes dudaklarını büzerken Apollo kaşlarını çatı.

Robert, “Theseus’un kaynaklarını benim için harcayacağımdan şüpheliyim,” dedi. “Ben onun makinesindeki dişlilerden sadece biriyim.”

Persephone, “Ve eğer biri kırılırsa her şey çöker,” dedi. “Theseus yarım kalan işleri sevmez.” Hekate’ye baktı. “Ne yapılabilir?” Adamın tanrılara olan sadakatinden dolayı acı çekmesini istemiyordu.

Hekate, “Bir koruma büyüsü yapabilirim,” dedi. “Gerçi etkisi aşılmaz değil.”

“Her şey için minnettarım,” dedi Robert. “Keşke daha fazla yardımcı olabilseydim.”

Persephone ölümlüyle göz göze geldi. “Yeterince yardım ettin. Teşekkür ederim.”

Hekate, Robert’la birlikte ışınladı ve saniyeler içinde geri döndü.

“Güvende olacak mı?” diye sordu Persephone.

Hekate, “Kimsenin güvende olduğundan emin değilim,” dedi.

Sözleri, Persephone'nin midesinin bulanmasına neden oldu.

"Theseus'la yolu kesişen her ölümlünün sorumluluğunu üstlenemeyeceksin," dedi Hekate.

"Hayır ama bize yardım ettikleri için öldüklerini görmeme-yi tercih ederim."

Hekate, "Seçimini yaptı," dedi.

Persephone buna itiraz edemedi. Tehlikede olan daha büyük şeyler vardı.

"Knossos'a gitmeliyiz," dedi.

"Bekle, Seph," dedi Apollo. "Bu açıkça bir tuzak."

"Farkındayım," dedi ama bu hiçbir şeyi değiştirmiyordu.

"Hades'i eve getirmek için hevesli olduğunu biliyorum," dedi Hekate. "Fakat dikkatli ilerlememiz gerekiyor. Apollo haklı. Theseus'un, Hades'i tuzağa düşürmek için yüzüğü kullandığı açık ve muhtemelen onun enerjisini takip edeceğimizi biliyor. Seni o labirentte istiyor. Buna *güveniyor*."

Persephone'nin de bundan şüphesi yoktu. Theseus onlarla oynuyordu.

"Sanırım yardım edebilecek birini tanıyorum," dedi Hermes. "Ya da en azından neyle karşı karşıya olduğumuzu bizlere anlatabilecek."

"Kim?" diye sordu Persephone.

"Adı Ariadne," dedi. "Ariadne Alexiou."

BÖLÜM 10

Dionysus

Dionysus, Crysos Sanat Galerisi'ne girdi ve kalabalığın arasından geçerek doğruca bara doğru ilerledi. Görevli onu görmüş olmalıydı ki çoktan bir kadeh şarap hazırlamıştı. Dionysus başını sallayarak kadehi aldı ve topluluğu gözlemleyerek karmaşanın içine girdi.

Tanıdığı birini arıyordu ama sohbet etmek istediği için değildi, tam olarak dost canlısı bir kalabalık sayılmazdı. Bu daha çok, yaklaşan müzayede için rekabeti değerlendirme meselesiydi. Katılanlar sanatsal şaheserleri gözlemleme gösterisi yapıyor olsa da bu gece satışa sunulan şey sanat eseri değildi; kadınlar ve genç erkeklerdi.

Dionysus, insanları taşa çevirme gücüne sahip bir gorgon olan Medusa'yı aramaya gelmişti. En son Ege kıyılarında görülmüştü. Dionysus'un korktuğu gibi, onu Poseidon bulmuştu

ve istediğini yaptıktan sonra onu yalnız bıraktığını iddia etmişti.

“O güzel kafasının değerini bilseydim, yattığı yerde onu keşserdim,” diyerek Dionysus’a ancak kafası vücudundan ayrıldığında insanları taşa çevirebildiğini bildirmişti. Bu acımasız bir açıklamaydı ve Dionysus’u onu arayıp bulmanın en iyisi olup olmadığı konusunda kararsız bırakmıştı. Ama eğer o bulmazsa, onu kullanmaya hayatından daha fazla değer verecek başka biri olurdu. Onu bulmayı başaramasa bile, en azından birkaç seks ticareti mağdurunu kurtarabilir ve geri kalanını aklında tutabilirdi.

Eninde sonunda, maenadlar* hepsini kurtaracaktı, en azından amaç buydu. Buna plan demekle tereddüt etti çünkü planların hiçbir zaman sorunsuz gitmediğini anlayacak kadar bunu yapmıştı. Bazen çok geç kalıyorlardı.

Göğsü sıkıştı.

Bir gün, bu melun taciz döngüsüne son verebileceklerini umuyordu.

Daha geniş olmasına rağmen, muhtemelen çoğunlukla erotik sanat eserlerine yer verdiği için daha kalabalık olan bitişik odaya geçti. Dionysus odayı tararken, gözleri ölümlü âşıkların ellerindeki Aphrodite portrelerinden ve çıplak nymph’lerle dolu boşlukların üzerinden geçti. Ta ki burada bulmayı umduğu son kişi olmasına rağmen tanıdığı birini görene kadar. Çünkü onun burada olmaması gerekiyordu.

Dedektif Ariadne Alexiou karşısında duruyordu. Dionysus kasıklarında başlayan sıcaklığın patlamasına engel olamadı. Kalbi daha hızlı atmaya başlarken, kan her uzvuna hücum ede-

* Yunan mitolojisinde, Dionysus’un kadın takipçileri ve tanrının maiyetinin en önemli üyeleridir, kelime anlamı “çılgın olanlar” demek olan maenadlar, dans ve sarhoşluğun etkisiyle kendilerinden geçerek çılgınlık halinde tasvir edilirlerdi. (ç.n.)

rek bacaklarının arasındaki ağırlığın çok ama çok farkına varmasına neden oldu.

Orospu çocuğu, diye düşündü.

Onun, Dionysus'un kulübü Bakkheia'da, maenadlarla antrenman yapıyor olması gerekiyordu ama buradaydı ve sadece güzelliğine daha fazla dikkat çeken elektrik mavisi bir elbise giyyordu. Onu Thrinacia Adası'nda bir mağara duvarına karşı becerdiğinde, o uzun bacakların beline nasıl sarıldığını ya da ağzına daha iyi erişim sağlayabilmek için parmaklarını o kalın ve siyah saçlara nasıl doladığını düşünmeden edemedi. Tadı çok güzeldi, aletinin etrafında çok iyi hissettirmişti.

Lanet olsun, onun için sızlıyordu.

Henüz Dionysus'u fark etmemişti ama tam ona doğru bir adım attığı sırada, bir adam kadına bir kadeh şampanya uzattı.

Bu ne böyle lan?

Dionysus yaklaşıırken, "Ari," dedi. Neredeyse nefesi kesilmiş gibi hissediyordu fakat bunun kendi hüsrانından kaynaklandığını biliyordu.

Ariadne, içkisinden bir yudum aldığı sırada gözleri şaşkınlıkla irileşerek kadehin içine geri tükürdü. Belli ki onun burada olmasını o da beklemiyordu.

"Dionysus," dedi. "Merhaba."

Yanındaki adam, "Lord Dionysus'u tanıyor musun?" diye sordu.

Tanımak yetersiz bir ifadeydi.

"Evet," dedi. "Sayılır."

"Sayılır," diye tekrar etti Dionysus. "Elbette."

Bakışları Dionysus'un tenini dağladı. Konuşmadan ne söylediğini biliyordu.

Bunu benim için mahvetme.

Dionysus ikisini işaret etti. "Peki bu nedir?"

Bir tutam sarı saçlı olan genç adam tereddüt ederek elini uzatıp, "Leander Onasis," dedi.

Dionysus eline baktıktan sonra gözlerini onunkilere dikti. "Kim olduğunu sormadım," dedi.

Kızaran ölümlü kolunu indirdi. Konuşmaya başlayacaktı ama Ariadne araya girdi.

"Leander," diyerek özür dileyen bir gülümseme gönderdi. "Bize bir dakika verir misin?"

Tereddüt ederek Dionysus'a baktı. "Elbette," dedi. "Şey, odada görüşürüz, değil mi?"

"Daha erken," dedi Ariadne.

Uzaklaşmadan önce sırtıttığında, omurgasına hücum eden kıskançlık ve öfkeyi bastıramayan Dionysus dik dik baktı.

"Gerçekten mi? Daha erken mi?" diye sordu.

"Senin kahrolası sorunun ne?" diye sordu dişlerinin arasından. "Bir anlaşmamız vardı."

"İşe geri dönmek istemiştin," dedi.

"Bu iş," diye çıkıştı.

"Gerçekten mi? Çünkü patronunun seni trafik görevine verdiği biliyorum."

"Artık beni takip mi ediyorsun?"

"Hiç bırakmadım," dedi ama bu takip değildi, o da bunu biliyordu.

Helenik Polis Departmanı'nda dedektif olarak yaptığı günlük işine geri dönebileceği konusunda anlaşmışlardı. Ancak Ariadne, maenadların onun her hareketini izlemelerini de kabul etmek zorundaydı. Dionysus'un bu konuda da bir konuşma yapması gerekecekti.

"Onunla mı geldin?"

Ariadne'nin alev gibi gözleri, Dionysus'un teninin her santimini yaktı.

"Bu işimle mi, yoksa becerdiğim erkeklerle mi ilgili?"

"Bunun iş olduğunu sanıyordum," diye karşılık verdi.

"Sen tam bir pisliksin," diye öfkeyle bağırdı.

Döndü ve hışımla uzaklaştı. Dionysus peşinden giderek ona yetişti.

"Ari-"

Köşeden dönen Ariadne aniden ona doğru döndü. "Bana öyle seslenme!" diye tersledi.

"Ne? Adınla mı?"

"Bu bir lakap. Samimiyeti, sana vermediğim bir ayrıcalığı ifade ediyor."

"Seni becerdim. Oldukça samimi olduğumuzu söyleyebilirim."

"Sana bedenime erişim izni verdim," dedi. "Bu yakın olduğumuz anlamına gelmiyor."

Sözleri canını acıttığında, Dionysus söylemek istediği berbat şeylere karşı çenesini sıktı. Ne beklediğinden emin değildi ama adadan döndüklerinde Ariadne'nin onu hâlâ isteyeceğini umuyordu.

Tam tersi olduğu ortaya çıkmıştı.

Bir süre sonra, "Pişman mısınız?" diye sorarken sesindeki acıyı gizleyemedi.

"Bunu burada konuşmayacağız," dedikten sonra öfkeyle donuklaşan gözlerini kaçırdı.

Dionysus, "Şimdi çok iyi bir zaman gibi görünüyor," dedi. Çünkü bu anın dışında Ariadne'nin ondan uzak durmaya çalışacağını biliyordu.

Tanrının bakışlarına karşılık verdiğinde, öfkesi tüm gücüyle ortaya çıktı.

“Bunu her yaptığında, daha çok pişman oluyorum.”

Dionysus herhangi bir yalan belirtisi bulmak için umutsuzca onun yüzünü araştırdı ama hiçbir şey bulamadı.

Doğruyu söylüyordu.

Zorlukla yutkunup bir adım geri gitti.

“Arkanı kolla,” dedi. “Arkadaşlar arasında değilsin.”

“Tavsiye için teşekkürler,” diyerek onu bir tebessüm ve taze bir içkiyle karşılayan Leander’a döndü. Birkaç dakika sonra onun yanında rahatlamış görünmeye başladı ve Dionysus ay-nısını onunlayken yapamamasından nefret etti.

Bakışlarını ondan ayırmak için tüm gücünü kullandı. En sonunda onu ana katta bırakarak ikinci bir kadeh şarap için bara döndüğünde, yüzü fena halde morarmış bir adam tarafından hızla önü kesildi.

Adı Michail Calimeris’ti ve keyif bölgesinde bir genelev olan Maiden House’un sahibiydi.

“Oo... Lord Dionysus’u mu görüyorum?”

Dionysus, Medusa’yı arayışının başlangıcında ölümünün yanına gitmişti ancak Michail, Ariadne’nin polis olduğunu anladığında işler hızla kızışmıştı. Sonunda Ariadne onun adamlarından ikisini öldürmüştü.

Burada olmaması için bir sebep de buydu.

“Michail,” dedi Dionysus. “İyileşmiş görünüyorsun.”

Bu bir yalandı ama aynı zamanda nefret ettiği bir adama söylemeyi düşünebildiği en hoş şeydi.

Michail sanki eski bir arkadaşıyla konuşuyormuş gibi, “İyileşme sürecindeyim,” dedi.

Dionysus, “İzin verersen,” diyerek Michail’in yanından geçmeye çalıştı ama ölümlü elini uzatınca durdu.

“Beni affedeceksin,” dedi Michail. “Yine de bunu yapacağımı sanmıyorum.”

Dionysus bir adım geri çekilerek etrafına baktı. Ariadne'yle birlikte durduğu sırada galeri sivillerden temizlenmişti ve geriye kalanlar sadece Michail'in adamlarıydı.

Her taraftan etrafını sarmışlardı.

Dionysus gözlerini Michail'inkilere dikti.

"Bu onuru neye borçluyum?" diye sordu gergin bir şekilde.

Michail şeytani bir şekilde gülümsedi. "Sadece dostça bir sohbet etmek istedim."

"Pek hoş görünmüyorsun."

"Yüzümü yere çarptığımda bana yaptığın burun estetiğiyle bir ilgisi olabilir."

Dionysus omzunu silkti. "Bana sorarsan bu bir gelişme."

"Soran olmadı," dedi Michail sertçe.

Kısa bir sessizlikten sonra Leander, Ariadne'yle birlikte görüş alanına girdi. Ellerinden biriyle sıkıca Ariadne'nin ağzını kapatmış ve kafasına silah dayamıştı. Dionysus'un parmakları yumruk haline gelirken onları bu durumdan nasıl kurtaracağını düşünmeye çalıştı.

Siktir.

Bakışlarını Ariadne'den tekrar Michail'e çevirdi.

"Dedektifi almama izin vermeliydin," dedi Michail.

"O benim verebileceğim bir şey değil."

"Bana kesinlikle öyle görünmedi," dedi. Ariadne, sikine sürtünürken Michail'in içeri girdiği düşünülürse Dionysus öyle görüldüğünü sanmıyordu. Ne var ki yakınlık, sahiplik ya da aidiyet anlamına gelmiyordu.

"Yani onu almaya mı karar verdin?"

"Onu senin önünde öldürmeye karar verdim," dedi.

"Sana izin vereceğimi mi sanıyorsun?"

Michail kıkırdadı. "Bir tanrı olabilirsin, Dionysus ama ka-

dehleri şarapla ve sek çam kozalağıyla doldurmaktan başka ne gücün var?"

Dionysus insanların onun ilahiliğini sorgulamasına alışkındı. O, Şarap ve Neşe Tanrısı'ydı. Dünya üzerindeki etkisi Olimpioslularla kıyaslandığında çok azdı. Yine de bu ölümlüler, onun çılgınlık zamanlarında hayatta değildi. Zorlandığında neler yapabileceğini bilmiyorlardı.

Ve bu olanlar, onun sınırlarını zorluyordu. Görüşünün kenarları şimdiden kırmızıya dönmeye başlamıştı.

"Bir tanesini unuttun," dedi Dionysus. "Yüzleri kırma konusunda oldukça becerikliyim."

"Ama bir tuzağa çekildiğini anlayacak kadar becerikli değilsin."

Dionysus bunun biraz canını sıktığını itiraf etmek zorundaydı. Gerçek şuydu ki bu gece buraya gelmeyi ikinci kez düşünmemişti bile. Birçok kez benzer müzayedelere katılmıştı, bunu da onlardan biri gibi kabul etmişti. Yine de bir tanrıyı tuzağa düşürmek asla iyi bir fikir değildi.

Dionysus'u tuzağa düşürmekse daha kötüydü.

"Etkilendim," dedi Dionysus. Sesinde bazılarının endişe sanabileceği bir titreme vardı ama bu aslında öfkeydi.

Michail'in gözleri gururla parladı. "Teşekkür ederim."

"Senden değil," dedi Dionysus. "Seni tuzağa düşüren kesinlikle benken senin beni tuzağa düşürdüğünü düşünmenden etkilendim."

Dionysus, thyrsus'unu çağırdı. Odadaki adamlar çam kozalağı uçlu değnek dedikleri şeye güldüler ama asa onun doğa, hedonizm ve zevk üzerindeki gücünün simgesiydi.

Bu aynı zamanda bir silahtı ve Dionysus'un görüşü artık kıpkırmızıydı.

Asayı Michail'e bir mızrak gibi fırlattığında, doğruca göğsünden geçerek arkasındaki duvara büyük bir çatırtıyla çarptı. Bir an şaşkın bir sessizlik yaşandı.

Michail göğsünde bir delik olmasına rağmen hâlâ ayaktaydı. Sendeledi, ağzından çıkan kan yere doğru fışkırdı.

Daha sonra yere düştüğünde ölmüştü.

Dionysus'un bakışları, Ariadne'ye ve sonra da kendisini çevreleyen adamlara kaydı.

Hepsi de dehşete düşmüş görünüyorlardı.

"Söylemeyi unuttum," dedi. "Çam kozalağım oldukça keskindir."

Leander silahın horozunu kaldırdığında, adamlar Dionysus'a yaklaşmaya başladı. Ancak boğazlarının derinliklerinden tuhaf bir tıkanma sesi çıkınca donup kaldılar.

Birbirlerine hem şaşkın hem de korku dolu bakışlar attıkları sırada vücutlarının her deliğinden koyu renkli bir sıvı öyle güçlü bir şekilde fışkırmaya başladı ki arkadaki duvara doğru savruldular. Bittiğinde kırmızı şarap havuzundaki ölü balıklar gibi yere düşmüşlerdi.

Dionysus, kanlarını şaraba dönüştürmüş ve içlerini onunla doldurmuştu.

Orada dikilmiş dururken görüşü netleşmeye başladı ama çılgınlığın bitmediğini biliyordu; bu sadece başlangıçtı.

Kontrolden çıkmak üzereydi.

Ariadne'yi buradan çıkarmak zorundaydı.

Odayı geçip thyrsus'unu duvardan çıkardı. Yüzünü Ariadne'ye döndüğünde kaçmadığını görünce şaşırdı. İkisi de kan ve şarapla kaplıydı, koku aralarındaki havayı ağırlaştırıyordu.

Ona doğru uzanıp parmağını yanağında gezdirdi.

"Korkuyor musun?" diye sordu.

"Evet," dese de onu itmedi.

Dionysus nefesini tutarak elini Ariadne'nin ensesine doğru götürdü. Bakışlarına karşılık verebilmek için başını geriye eğmek zorunda kalana ve aralarında hiç boşluk bırakmayana dek ona yaklaştı.

"Artık gerçekte kim olduğumu biliyorsun," dedi ve sonra kargaşayı arkalarında bırakarak ortadan kayboldular.

Evine vardıklarında Dionysus, Ariadne'nin aralarına biraz mesafe koyacağını düşünüyordu ama bunu yapmadı. Tanrının ise onu uzaklaştıracak gücü yoktu.

"Ari," diye fısıldadı. Eli hâlâ ensesine dolanmış, saçlarının arasındaydı. "Gitmen gerekiyor."

Bu sözleri söylese de onu daha sıkı tuttu, vücudu akıl sır ermez bir şehvetle titriyordu. Bu onun lanetlendiği çılgınlığın bir döngüsüydü ve bir kez onun pençesine düştüğünde, sadece tek bir çıkış yolu olurdu.

Kan dökmenin, sikişmek için duyduğu bu çılgın ihtiyacı tetiklemesi onu utandırıyor. Ariadne'nin bunu kaldırabileceğini düşünse bile dizginlenemez arzusunun kurbanı olmasını istemiyordu.

"Dionysus."

Adını nefes nefese bir fısıltıyla söylemesi Dionysus'un içini titretirken gözlerini kapattı. Ağzı onunkinin üzerinde beklerken zonklayan aleti karnının alt kısmına baskı yapıyordu. Ne istediğine dair yanlış anlaşılma yoktu. Ariadne içinde titreyen şiddeti muhtemelen hissedemiyordu.

Bu gece birlikte olurlarsa hiç nazik davranmayacaktı ve ikisi de artık eskisi gibi olmayacaktı.

“Benim bu versiyonumu istemezsin,” dedi.

Kaşları çatıktı ve vücudundaki her kas, gergin bir kırılganlıkta idi. Eğer Ariadne doğru şeyi söylerse -belki de yanlış şeyi- bu arzusunun çılgınlığına yenik düşecekti.

Ariadne, tanrının örgülerinden birkaçını omzundan geçiriyordu. Parmakları kaşında gezinirken Dionysus gözlerini açarak onunla göz göze geldi.

“Bana ne istediğimi söyleme,” dedi.

“Siktir,” dedi ve sonra kadını öptü.

Başını arkaya doğru eğdi, dili ağzının derinliklerine doğru ilerledi. Ariadne öpücüğüne karşılık veremiyordu ama tanrının buna henüz ihtiyacı yoktu. Bu bir alışveriş değildi. Bu, sahip lenmeydi.

Ariadne direnmeden kollarını boynuna doladı. Dionysus’un ağzına yönelik saldırısı hafifleyene ve onu öpmesine izin verene kadar tutundu. Dili umutsuz bir dansla onunla birlikte hareket ediyordu. Ardından Dionysus kadının ağzını bırakarak çenesini ve boynunu öptü, elleri göğüslerine, oradan da sırtına giderek onu sertliğine karşı sabitledi.

“Buna şimdi ihtiyacım var,” dedi.

Görüşü bulanık olsa da genç kadının bakışlarını karşılayacak kadar geri çekildi.

Ariadne, “Evet,” diye fısıldadı nefes nefese.

Dionysus inledi.

“Nazik olmayacağım, Ariadne,” dedi.

“Sorun değil,” dedikten sonra bu kez o tanrıyı öptü.

Ellerini kadının kışına götürüp onu yukarı doğru kaldırdığı sırada birisi boğazını temizledi. Donup kaldılar. Dionysus başını çevirdiğinde yalnız olmadıklarını, yalnız olmaktan çok uzak olduklarını fark etti. Oturma odası insanlara doluydu.

“Bravo, Hekate,” dedi Hermes. “Tam da en iyi kısma geliyorlardı.”

“Ne sikim oluyor be?” diye hırladı Dionysus. Arzusu anında öfkeye dönüşürken odak noktasında sadece Hermes vardı.

“Sakin ol, Dionysus,” dedi Hermes. “Başka seçeneğimiz yoktu.”

“Seçeneğiniz yok muydu?” diye sorarken Ariadne’yi bıraktı ve elleri yumruk halinde tamamen onlara doğru döndü. “Seni parçalara ayıracağım.”

Hekate görüş alanına girerek onu Hermes’ten uzaklaştırdı. Gözleri karanlık tarafından yutulmuştu. Gölge gibi enerjisi Dionysus’un içine ulaştı. Sesini kafasının içinde duydu.

“Rahatla, Zeus’un oğlu,” dedi. “Hera’nın burada hiçbir gücü yok.”

Hera’nın çılgınlığının pençesinden kurtulurken tanrının boğazından bir haykırış yükseldi. Sırtı acıyla arkaya doğru yay gibi büküldü. Göğsü ikiye bölünüyormuş gibi hissetti ve sona erdiğinde serbest kalarak titredi. Zorlukla nefes alarak Hekate’ye baktı.

“Bunun şiddet eğilimimi azalttığını sanıyorsan yanılıyorsun.” Sıkı dişlerinin arasından konuşmuştu. Hâlâ Hermes’i parçalara ayırmak istiyordu. Bu seks yapmasına ilk kez engel oluşu değildi.

Adadaki lanet olası koyunlar kadar kötüydü.

“Belki azaltmaz,” dedi Hekate. “Ama artık yaptıklarından dolayı Hera’yı suçlayamazsın.”

Ona ters bir şekilde baktı. Cadılık Tanrıçası yoldan çekilince Hermes’i, Apollo’yu ve daha önce hiç tanışmadığı bir kadın tanrıçayı görebildi. Persephone, diye tahmin etti. Bal rengi saçları ve parlak gözleriyle bahara benziyordu ama yine

de içinde bir karanlık vardı. Parlak gökyüzüne musallat olan fırtına bulutları gibi, aurasının kenarlarında yaşıyordu.

Dionysus ona baktı.

“Ne istiyorsun?” diye sordu.

Tanrıça tedirginlik duymadı ve tereddüt etmedi.

“Hades, Theseus tarafından ele geçirildi,” dedikten sonra bakışları Ariadne’ye kaydı. “Bana labirent hakkında bilgi sahibi olabileceğin söylendi.”

Ariadne kaskatı kesildi. “Bunu kim söyledi?”

“Doğru mu, değil mi?” diye sordu Persephone hüsrarla.

Dionysus öne doğru bir adım attı. Bu garip bir içgüdüydü; sadece kelimelerden bile olsa, Ariadne’yi bir şekilde koruma arzusu duyuyordu.

Dionysus, “Yardım umuduyla geldiysen şansına küs,” dedi. Ariadne’nin bakışlarının sıcaklığını hissediyordu. “Theseus’a karşı çıkmayacak. Kız kardeşi Phaedra onun elindeyken olmaz.”

Hades ondan yarı tanrının icraatları hakkında bilgi istediğinde, Ariadne onlara bunu anlatmıştı. Bu sinir bozucu olsa da Dionysus onun kız kardeşi için duyduğu korkuyu anlamaya bile başlayamayacağını biliyordu. Ariadne, Theseus Phaedra’ya geçmeden önce onunla birlikteydi ve onun zulmünü çoğu kişi’den daha iyi biliyordu.

Bu kadar güçlü birinin, kendisini istismar edenin iradesine boyun eğmesini izlemek bir işkenceydi. Farkında olsa da olmasa da Theseus Ariadne’nin verdiği her kararı etkiliyordu.

“Kız kardeşin onun elinde mi?” diye sordu Persephone.

Ariadne, “Onunla evli,” dedi. “Kendisiyle ilgili herhangi bir bilginin benim tarafımdan paylaşıldığını farz edecek ve bunun acısını kardeşim çekecek.”

Dionysus, Persephone’nin kızmasını, Ariadne’ye bir şekil-

de meydan okumasını hatta belki de kendisinin ve Hades'in yaptığı gibi Phaedra'yı kurtarmasını teklif etmesini bekledi ama kadın bunları yapmadı.

"Artık bunun bir önemi yok," diyerek önce Hekate'ye, ardından Hermes'le Apollo'ya baktı. "Tuzak olsun ya da olmasın, gitmek zorundayım."

"Hayır, Persephone," dedi Hekate.

Hermes, "Başka bir yolu olmalı," dedi.

"Henüz tüm seçeneklerimizi bilmiyoruz."

"Seçenekler için zamanımız yok!" diyerek bağırdığında gözleri yaşarmıştı. Bu, onu yeni bir ışıktta görmek gibiydi. O güzelliğinin altında paramparçaydı. "Theseus, Karanlığın Miğferi'ni aldı. Cronos'u Tartarus'tan çıkardı. Güçlerinizin alınmasına neden oldu ve başıma bir ödül koydu. Zamanımız yok. Yüzüğümü aldığında zamanımız dolmuştu."

"Theseus Cronos'u serbest mi bıraktı?" diye sordu Dionysus. Bu yeni bir haberdi.

Hekate, "Theseus'un yaklaşan savaşta Titan'ın onayını kazanmak için Hades'i kurban olarak kullanacağına inanıyoruz," dedi. "Tabii eğer onu zamanında bulamazsak."

Kimse konuşmadı. Dionysus, Ariadne'ye bakmak istiyordu çünkü onun bu açıklamalara tepkisini görmeliydi. Fakat aynı zamanda Theseus hakkında bilgi vermesi için ona kendisini suçlu hissettirmek de istemiyordu.

Bunun yerine Persephone'nin bakışlarına karşılık verdi. Onlara başka seçenekler ya da labirent için başka yollar sunabilecek olan maenadlarını çağırmayı önermek üzereydi ki Ariadne konuştu.

"Labirente sana yardım edebilirim."

Dionysus'un başı hızla ona doğru döndü. Gözlerindeki kıvılcımdan onun bir fikir ürettiğini anlayabiliyordu.

Bu fikirden şimdiden hoşlanmamıştı.

Dionysus, "Hayır," dediğinde Ariadne ona ters ters baktı. "Ekmeğine yağ sürüyor olacaksın!"

Nedenini tam olarak anlayamamıştı ama Theseus Ariadne'ye takıntılıydı. Poseidon bile kim olduğunu biliyordu ve ona karşı savaş tehdidinde bulunmuştu.

"Hepimiz onun ekmeğine yağ sürüyoruz," diye çıkıştı.

Dionysus gözlerini kıstı. "Hades senden yardım istediğinde reddetmiştin. Şimdi fikrini neden değiştiriyorsun?"

"Hades kız kardeşimi kurtarma planı olmadan bilgi almak istiyordu," dedi. "Theseus labirentteki ilerleyişimizi izlemek isteyecektir. O meşgulken siz de kız kardeşimi kurtarabilirsiniz."

"Ari-"

"Onu geri almak için tek şansım bu!" diyerek zehir dolu bir sesle sözünü kesti.

Birbirlerine baktılar. Sonra Hekate konuştu.

"Persephone'yi labirentten geçireceğini söylüyorsun. Orası hakkında tam olarak ne biliyorsun?"

Ariadne, "En tehlikeli kısmın kaybolmak olmadığını biliyorum," dedi. "Kalmayı seçebilecek olman."

"Herhangi biri neden kalmayı seçsin ki?" diye sordu Apollo.

"Çünkü," dedi Ariadne. "Sana en çok istediğin şeyi sunacak."

Dionysus bunun ne anlama geldiğini tam olarak bilmiyordu ama anında dehşete kapıldı.

Ariadne labirentten geçerse aynı engellerle karşılaşacaktı ve ikisi de labirentin ona neler sunacağını biliyordu. Kız kardeşini geride bırakabilir miydi?

Dionysus, artık Phaedra'yı kurtarmaktan başka seçeneği olmadığını biliyordu. Ariadne ona, gittiğinde Phaedra'nın güvende olacağına inanarak labirente girmeliydi.

Dionysus, "Kız kardeşini kurtaracağım," dediğinde Ariadne onunla göz göze geldi. "Eğer o labirentte kalmayacağına söz verirsen."

Ariadne tereddüt etti. İsteğine şaşırdığı için mi, yoksa sözlerinin ima ettiği şeyden dolayı hayal kırıklığına uğradığı için miydi, emin değildi. En sonunda Ariadne konuştu.

"Söz veriyorum."

Sesi fazla sakın, fazla tereddütlüydü. Bu, Dionysus'a labirentle yüzleşecek kadar kendine bile güvenmediğini düşündürdü ama hepsinin bunu yakında öğreneceğini biliyordu.

BÖLÜM 11

Theseus

Theseus, Acropolis'in altmışıncı katında asansörden indi. Resepsiyondaki kadın ayağa kalktı ve onu gülümseyerek karşıladı.

Neşeyle, "Günaydın," dedi. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Theseus, masasının yanından geçip Helen'i aramak için *New Athens Gazetesi*'nin katında ilerlemeye devam etmeden önce, gülümsemesinin solduğunu görecektense kadar uzun süre ona baktı.

Kadın arkasından seslendi. "Bayım!"

Onu görmezden geldi.

Zaten sabırsız ve sinirliydi. Bu onu kızdırıyordu. O kadın, Theseus özellikle elmayı yemiş ve yenilmezliğini garantilemişken sınırları zorlandığında ne olduğunu bilmek istemezdi. Gerçi Helen'in Persephone'nin açıklamasına karşı çıkma

planları hakkında ne söyleyeceğine bağılı olarak, onun gerçek gücünün neye benzediğini öğrenebilirdi.

Helen'i görene kadar, koridorun her iki tarafındaki masa labirentini gözden geçirdi. Ona arkası dönüktü ama Theseus kadının saçlarını tanıdı. Onu arkadan sıkerken elini o uzun büklelerin arasına sokmayı severdi.

Onu becermesinin tek yolu buydu, onu istediğı tek şekil de buydu... Ya da herhangi bir kadını. Gözlerine bakmakta zorlandığı karısıyla bile yüz yüze gelmek istemiyordu. Çoğu zaman, bundan kaçınmak için tutku kisvesi altında yüzünü kadının nemli boynunun kıvrımına gömüyordu.

Sevişmek kûlfetli bir performanstı, hoşuna gitmese de gerekli gördüğü bir çabaydı. Neyse ki Phaedra, nihayet hamileliğinde her gece seks yapmak istediğı aşamayı geçmişti. Artık birkaç güzel söz ve bir öpücükle yetiniyormuş gibi görünüyordu, bunlar Theseus'un taklit etmeyi sevgiden çok daha kolay bulduğu şeylerdi.

Helen onun yaklaştığını fark etmedi. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş, kalçasını bir yana çıkarmış, başını Persephone'nin basın toplantısının yayınlandığı televizyona doğru eğmiş bir halde dikiliyordu.

Onu dirseğinden yakaladığında sıçradı ve sert mavi gözlerini ona çevirdi.

"Burada ne yapıyorsun?" diye tısladı.

"Yürü," diyerek onu toplantı odalarının olduğu duvara doğru itti.

Helen, "Burak beni," diye talep etti ama Theseus onu duymazdan gelerek kendisine en yakın odayı seçti ve içeride dört kişinin -iki erkek ve iki kadın- bulunduğunu gördü.

"Dışarı," diye bağırdı.

Adamlardan biri nihayet konuşana kadar hepsi şaşkın bir sessizlikle baktı. "Güvenliği çağır."

Bir diğeri masanın ortasındaki konferans telefonuna uzandığında telefon patladı ve plastik parçalar odanın içinde uçuştular.

Theseus, "Çıkın," diye tekrarladı. "Yoksa ben sizi çıkarırım."

Odadan dışarı çıktıklarında, Helen yanına gelerek onu sertçe iterken Theseus kapıyı çarparak kapattı.

"Seni sikik pislik!" diye öfkeyle bağırdı.

Theseus kadının bileklerini yakaladı. "Dövüş benimle, Helen. Bundan ne kadar hoşlandığımı bilirsin."

Helen kendini kurtardı. "Beni utandırmaya nasıl cüret edersin?"

Koyulaşan gözlerini kıstı. "Utandırmak mı?"

Onu utandırmanın daha iyi yollarını bulabilirdi ve o da bunun farkında gibi görünüyordu.

Helen'in ağzı sertleşti.

"Hayır," dedi.

"Hayır?" diye tekrarlarlarken direnmesine biraz şaşırmıştı ama doğruyu söylemek gerekirse bu onu aynı zamanda heyecanlandırmıştı. Aleti zaten sertti, şimdiyse zonkluyordu.

Helen'i becermeyi, sırayla becerdiği diğer kadınlara tercih ederdi. O, bağlanmaz ya da duygusallaşmazdı. Theseus'un istediğini isterdi -her ikisini de tatmin edecek bir alışveriş- ama mücadele ederse? Ah, eğer mücadele ederse... mükemmel bir araç, mükemmel bir sikişme olurdu.

Biraz daha yaklaşarak onu sıkıştırdı. Helen tamamen korkusuz bakışlarını onunkilere dikmek için başını arkaya eğdiğinde, Theseus o ışığın ne zaman sönmeye başlayacağını merak etti.

Dişlerinin arasından, "Burası benim işyerim," dedi.

Onun bu yorumuna kızması mı, yoksa eğlenmesi mi gerektiğine karar veremedi. Gerçekten görgü kurallarının onu becermekten alıkoyacağını mı düşünüyordu? Bir oda seçtiği için şanslıydı. Onu *New Athens Gazetesi*'nin girişinde becerebilirdi. Hâlâ da yapabiliirdi.

"Olabilir," dedi elini kaldırarak. Parmağını yüzünden aşağı, çenesine doğru kaydırıp elini saçlarına götürdü. Parmaklarını boynunun arkasına batırdığında Helen gerildi. Theseus eğildi, dudaklarını onunkilere değdirip fısıldadı. "Ama benim için çalışıyorsun."

Helen, dudaklarının dokunuşuna ve öpücüğüne karşılık vermedi. Nefretten beslenen arzusuna teslim olmadı. Theseus elbette bunu tercih ederdi. Bu ona, kadının diğer pek çok kişi gibi bir fanteziye kapılmadığını anlatıyordu.

Biraz geri çekilip onunla göz göze geldi.

"Sana hatırlatmama gerek var mı?" diye sordu.

Helen, "Gayet farkındayım," diye cevap verirken kelimeler sıkılı dişlerinin arasından çıkmıştı.

Konuşmalarını takip eden kısa sessizlikte gerginlik artmaya başladı. Beklentiyle dolu olduğu kadar cinsel bir gerilim değildi, ikisi de diğerinin hamlesine hazırlanıyordu.

Theseus sırttı.

"Yine de hatırlatacağım," diyerek tutuşunu sıkılaştırdı. Onu döndürüp masaya doğru itti. Helen direnıp kolunu tırmalamaya çalıştı ama karşı koyacak kadar güçlü değildi. Theseus, yüzünü daha önce izlediği Persephone'nin basın toplantısı yayınının aynısını gösteren televizyona çevirerek onu masaya doğru eğdi.

Elini kadının saçına götürerek izlemeye zorlamak için başını geriye doğru çekti.

“Bir açıklama yapacağımı biliyor muydun?”

Kulağına doğru konuşurken vücudunu onunkine bastırarak, aletini kadının kıkına dayamıştı.

Helen, “Nasıl bilebilirdim?” diye bağırdı. “Kendisinin değil, başkalarının gerçeklerini ifşa etmeye alışkındı.”

Theseus doğruldu ama elini kadının sırtında açık bir şekilde tuttu.

“Bilmeliydin,” diyerek eteğini mükemmel, yuvarlak kıkından yukarı çıkardı. “Karşı saldırını yapmaya çoktan hazır olman gerekirdi. Bu işler böyle yürür.”

“Yani, beni kahrolası bir kâhin olmadığım için mi cezalandıracaksın?”

Theseus kadının bacaklarını ayırdı.

Kemerini çözüp pantolonunu indirirken, “Seni cezalandırıyorum çünkü bunu yapabiliyorum,” dedi. “Çünkü istiyorum. Çünkü sen bunu *kolaylaştırıyorsun*.”

Helen, ayakkabısının topuğunu Theseus’un bacağına batırarak kendini masadan ittirdi. Başının arkasını yarı tanrının burnuna ve ağzına çarptığında, Theseus anında kan tadı aldı. Parmaklarını acıyan dudağını götürünce yarıldığını fark etti. Dilini üzerinden geçirirdi ama bunu yaparken yırtılan deri iyileşti.

Elma işe yaramıştı.

Bakışları kadınınkıyla buluştuğu zaman onu gördü. Gözlerindeki korku parıltısını. Helen kapıya doğru fırladığında Theseus atıldı ve onu belinden yakaladı. Kollarında kıvranarak yarı tanrının yüzüne vurdu ama darbesi zar zor hissedildi. Aletine hücum eden kandan ve kulaklarındaki uğultudan dolayı Theseus fazlasıyla kendinden geçmişti.

Helen’i kendisine doğru çekerek ellerini iki yanında sıkıştırdı ve onu masaya doğru sürükledi. Kadın mücadele etti ama Theseus daha güçlüydü.

Mücadelenin heyecanını istediği için onun bu kadar ilerlemesine izin vermişti. Şimdiyse sadece onu becermek istiyordu. Onu ittirerek masanın üzerine eğdi ve kollarını arkasında birleştirdi.

“Beni öldür gitsin, seni sikik pislik,” diye hırladı Helen. Theseus güldü.

“Seni istediğin zaman öldürmeyeceğim,” dedi. “Bu bir hediyedir ve ben cömert biri değilim.”

Theseus, kadının bacaklarını ayırdı. Parmaklarını yalayıp uyluklarının arasına dokunurken, diğer elini saçlarına dolayıp yumruk yaptı. Saçını çekerek hantal bir şekilde sırtını yay gibi germeye zorladığında kadın mücadeleye etmedi.

Theseus, “Ona bak,” diye emrederek tekrar televizyona bakmasını istedi. Persephone’nin yüzündeki kederli ifadenin sorumlusunun kendisi olduğunu bilmek ona keyif veriyordu. “Benim için yazmaya söz verdiğin zamanı hatırlıyor musun?”

Helen dişlerinin arasından, “Yazmayı bırakmadım,” dedi. Yarı tanrının parmağı içine kaydığında gırtlaktan gelen bir ses çıkardı. Helen ıslanmıştı ve Theseus hazır, bu yeterliydi. Kadını bırakıp aletini dışarı çıkardı ve ucunu girişine yasladı.

“Ona ne kadar süre meydan okunmazsa o kadar çok sempati kazanır. O kadar çok tapınan kişi onu takip eder.”

“Yazacağım hiçbir şey buna son vermeyecek.”

“Amaç, Helen,” diyerek kalçalarını kavradı. “Bölünmeyi derinleştirmek. Medyanın rolünü unuttun mu?”

Kadın omzunun üzerinden ona baktığında Theseus alçakça gülümsedi.

“Şimdi uslu bir kız ol ve sikimi içine al,” diyerek sapına kadar kadının derinliklerine girdi. Nefesi kesilen Helen’in başı arkaya düştü. Bu açıdan faydalanan Theseus saçlarını daha sıkı

kavrayarak içine girip çıktı. Masa hareketleriyle gücündükçe gözleri kadının tırnaklarından dolayı kanlı çizgiler olan ellerine kaydı.

Bu, beynine büyük bir zevk dalgası gönderdi.

Siktir.

Helen'in nefesleri çaresiz, haykırıışları yüksek sesliydi. Kendisine dokunabilmek için bedenini yarı tanrıya bastırarak masayla arasında boşluk bıraktı. Burada bir yanılsama yoktu, mesele kadının zevkiyle ilgili değildi. Eğer zevk istiyorsa bunu kendisi bulmak zorundaydı. Bu hareket Theseus'a, şehvetin içinden geçmesine izin veren ve bunu ihtiyaç duyduğu şekilde ifade eden Ariadne'yi hatırlattı. Bazen hassas, bazense sert olurdu.

Theseus'un ağzının sulanmasına sebep olan da bu oldu.

Helen altında gerilirken yarı tanrı onu daha sıkı kavradı, parmaklarını tenine bastırdı. Bir an bunun Ariadne'nin parlak kahverengi teni olduğunu hayal etti, sonra eliyle kadının sırtını dikleştirdi. Parmakları boğazını buldu ve zevkin doruklarına çıkana kadar sıkı.

Sonra onu bir anda serbest bırakarak kıcının üzerine boşaldı.

Helen masaya çöktü, nefes almaya çabalarken eli boynuna gitti.

Theseus pantolonun fermuarını çektikten sonra ceketini düzeltip kadının görüş alanına girene dek etrafında yürüdü.

Kol düğmelerini düzeltirken, "Artık top sende," dedi. Başını kaldırdığında kadının sulanmış gözlerindeki nefretle kendisine baktığını fark etti. Belki de onu biraz kırmıştı. Soğuk bir gülümsemeyle "Beni hayal kırıklığına uğratma," dedi.

Theseus, Acropolis'ten ayrılarak ofisine ışınlandı. Phaedra'nın hızla yaklaşan doğumuna rağmen son birkaç haftadır

buraya gittikçe daha az gelir olmuştu. Uzun zamandır beklediği planlarının, oğlunun doğumu sırasında ortaya çıktığı gerçeğine engel olamıyordu. Gerçek şuydu ki fırsatlar kaçırılabilirdi ama Phaedra hiçbir yere gitmiyordu.

Baba olmayı pek düşünmemişti çünkü Phaedra'yı hamile bırakmak bir zorunluluktan, tıpkı onunla evlenmek gibi.

O da onlardan biri olmalıydı, güzel bir karısı ve yolda çocuğu olan bir adam.

Bir anlığına, bu oyunu oynamak zorunda olmasaydı yapabileceği her şeyi düşünmek için kendine izin verdi ama çok geçmeden öğrenecekti.

Bu planın bir parçasıydı.

Gözleri derli toplu masasına, en üstteki çok hafif yamulmuş olan dışında mükemmel şekilde üst üste konulmuş kâğıt yığınının indi.

"Neredeydin?"

Bakışları kapı eşiğinde duran Phaedra'ya doğru kaydı. Bir eli şişkin karnının üzerindeneydi.

Onu neyin öfkelenlendirdiğinden emin değildi: Birisinin ofisine girmesi mi, yoksa kadının sanki onu bekliyor, *kolluyormuş* gibi bu kadar çabuk izinsiz gelmesi mi?

Belki de kızgınlığını ima eden ses tonuydu.

Her iki durumda da öfke sıcak bir bıçak gibi içine saplanmıştı.

Öne doğru bir adım atan Phaedra, "Bu kan mı?" diye sordu.

"Eşyalarımı baktın mı?" diye sordu Theseus.

Gözleri irileşen Phaedra durdu. Artık iki eli birden karnının üzerindeneydi.

"Ne?"

Masanın etrafından dolandı.

“Eşyalarımın baktın mı?” diye tekrar ederek ona doğru ilerledi.

Phaedra koridora doğru geri çekildi.

“Theseus,” diye yalvarırken sırtı duvara çarpınca irkildi. Theseus onu saçından yakaladığında çığlık attı.

“Cevap ver bana!”

Boğazından gırtlaktan gelen bir hıçkırık kaçarken, “Lütfen Theseus,” diye yalvardı.

“Ben asla-”

Birisi yarı tanrının kolunu çekti, hizmetçilerden biri olan genç bir kızdı. Theseus ona yumruk attı.

Phaedra, “Onu rahat bırak!” diye haykırırken hizmetçi kız uçup karşıdaki duvara çarptı.

Phaedra, dizlerinin üzerine çökerek karşılarında yatan kıza doğru uzandı. Hareketsizdi, boynu garip bir açıyla dönmüştü.

Kısık bir sesle, “Theseus. Lütfen, lütfen, lütfen,” diye tekrar ederken Phaedra’nın vücudu hıçkırıklarla sarsılıyordu.

Karısına uzanıp onu ayağa kaldırdı.

“Lanet soruya cevap ver, Phaedra,” diye hırladı.

Gözyaşları yüzünden aşağı süzülüyor ve burnundan sümük damlıyordu. İğrenç haldeydi ve Theseus ona daha önce hiç bu kadar sinirlenmemişti.

“Asla yapmam,” dedi. “*Asla* yapmam.”

Onu iterek serbest bıraktığında Phaedra irkildi.

Theseus volta atmaya başladı. Ortılığı kırıp geçirmek istiyordu.

“Eğer sen *asla* yapmazsan, o zaman kim yaptı?” diye sordu.

Phaedra, bakışları korku ve şokla dolu bir halde Theseus’u inceledi. Aynı zamanda bakışlarında sanki sevdiği adamın gözlerine baktığına inanamıyormuş gibi bir acı vardı.

“Yeni bir hizmetçi vardı,” diye fısıldadı.

“Yeni hizmetçi mi?” Theseus durarak ona doğru ilerledi.

“Hangi yeni hizmetçi?”

Phaedra geri çekildiğinde sırtı artık duvara dayalıydı.

“Hangi. Yeni. Hizmetçi?”

“Bu sabah geldi,” diye açıkladı Phaedra. “Bildiğini sanıyordum. Bu mülkte çalışan herkesten sen sorumlusun.”

Onun ince dokundurmasını gözden kaçırmamıştı.

“Siktir!” diye haykırırken kelime boğazını tırmaladı. Bakışlarını karısına çevirerek parmağını yüzüne doğrulttu. “Ben aksini açıkça söylemediğim sürece, *asla* kimsenin bu eve girmesine izin verme. Anlıyor musun?”

Kadın başıyla onaylarken Theseus belirgin bir su sesi duydu. Aşağı doğru bakınca Phaedra’nın bir su birikintisinin içinde durduğunu gördü.

Kûçümseyici bir şekilde ona baktı. “Git kendini temizle,” dedi tiksinererek. Tam arkasını dönmek üzereyken Phaedra her zamankinden daha zehir dolu bir sesle konuştu.

“Bu çiş değil,” dedi. “Bebek geliyor.”

BÖLÜM 12

Persephone

Persephone bahçeye girmiş, Hades'in ona Yeraltı Dünyası'nda yaşam yaratması için meydan okuduğunda verdiği kendi bahçesine ulaşana kadar dolambaçlı taş yolu izlemişti. Artık çorak değildi, yeşil filizlerle dolup taşıyordu. Yapraklar gerçek ve parlaktı.

Diyarını ilk kez gördüğünde Hades'in söylediklerini hatırladı. *"Eğer yaratmak istediğin şey hir bahçe olursa gerçekten buradaki tek yaşam olacak."*

Bu sözlerin doğruluğuna bu şekilde tanıklık etmeyi hiç hayal etmemişti ama Hades'in büyüü etrafında soluyordu.

Göğsündeki sancı derinleşti. Bugün Hades'in nerede tutulduğunu bildikleri halde burada olmak, yarını beklemek yanlış geliyordu. Ancak Phaedra'nın kurtarılması için plan yapmak adına biraz zamana ihtiyaçları vardı ki bu, duruma yalnızca başka bir karmaşık katman ekliyordu.

Persephone, Dionysus ve Ariadne hakkında ne dölüneceğini bilmiyordu. Oraya gidip de ikisinin kanlar içinde tutkulu bir şekilde kucaklaşmasına tanık olmayı beklemiyordu.

Persephone'nin, Dionysus hakkındaki bilgisi şarap koleksiyonunu, çılgın seks partilerini, uyuşturucuları ve elbette alkolle tanınan kulübünü kapsıyordu. Onun dünya çapındaki şehvet dolu yolculuğu ve bunun kanlı dehşeti hakkında söylentiler duymuştu. Bu akşam, habersiz bir şekilde evine vardıklarında bunun bir kısmına tanık olmuş gibi hissetmişti, gerçi aslında onu suçlayamıyordu. Hermes'in zamanlaması çoğu zaman en iyisi olmazdı ama bekleme lüksüne sahip değillerdi.

Şimdi bile yarının çok geç olup olmayacağını merak ediyordu.

Hekate, "Dinleniyor olmalısın," dedi. "Labirent güç gerektirecek."

Persephone döndüğünde kucagında pofuduk, siyah bir kedi taşıyarak yaklaşan Hekate'yi gördü. Ay ışığında bile kedinin gözleri canlı yeşil renkte parlıyordu.

Şüphyle, "Bu bir insan mı?" diye sordu. Tanrıçanın kendisini rahatsız eden ölümlüleri istediği şeye dönüştürme konusundaki eğilimini biliyordu.

Hayvana bakan Hekate, "Bu bir kedi," dedi. "Adı Galantis. Onu labirente götürmeni istiyorum."

"Neden?"

"Fare olması ihtimaline karşı," dedi.

Persephone tek kaşını kaldırdı ama alabileceği tek açıklamanın bu olduğunu bildiğinden açıklık getirmesini istemedi. Bakışlarını tekrar bahçeye çevirdi.

"En çok istediğim şeyi düşünüyordum," dedi Persephone.

Eğer labirentin neler sunacağını tahmin ederse daha kolay

hayır diyebileceğini düşünüyordu. Gerçek şu ki şu anda istediği şeyden, yani Hades'i kurtarmaktan ötesini düşünmemiştir ama labirentin bundan daha fazlasını talep edeceğini hissediyordu.

"Karar verdin mi?" diye sordu Hekate.

Persephone tanrıçaya bakarak, "Ya bu bir seçim değilse?" diye sordu.

Hekate, "Açıkla," dedi.

"Ya istediğimi bilmediğim bir şeyle karşı karşıya kalırsam?"

İnsanın en büyük arzusu tamamen farklı bir şeymiş gibi geliyordu. Bir seçimden çok, hayatı boyunca yoksun olduklarının etrafında şekillenen bir şey gibiydi.

Hekate'nin gözlerini üzerinde hissetti.

"Sana neyi göstermesinden korkuyorsun?" diye sordu Cadılık Tanrıçası.

Persephone konuşmadan, gecenin içine korkusunu fısıldamadan önce uzun bir süre sessiz kaldı. "Hades'in bana asla veremeyeceğini söylediği her şeyi."

Sessizlik uzun, suçluluk duygusu ağırdı.

Hekate, "Bunu bilmenin Hades'i daha az sevmene neden olacağından mı korkuyorsun?" diye sordu.

Persephone, Hekate'yle göz göze gelerek, "Hayır, elbette hayır," dedi. "Ama onu incitmekten korkuyorum." Buna dayanamazdı. Hızla bakışlarını kaçırdı. "Hiçbir şey söylememeliydim. Ne göreceğimi bile bilmiyorum."

"Bence ne göreceğini tam olarak biliyorsun." Tanrıça duraksadı ve ufak bir gülümseme gönderdi. "Arzular değişir, Persephone. Dün istemediğin bir şeyi bugün isteyebilirsin."

Persephone kaşlarını çatı. Korkularını gerçekten beslemek istemiyordu ama bunu söylemesi gerekiyordu. Şüphesinin be-

deninin dışında bir yerde var olmasını sağlayacak sözcükleri söylemeliydi.

"Ya bunu yapamazsam, Hekate?"

"Ah, canım," diyen Hekate bir adım yaklaştı. Yanağını okşadığında Persephone gözlerinin kapanmasına izin verdi. "Yapabilirsin. Yapacaksın. *Başka seçeneğin yok.*"

Persephone uyumadı. Gökyüzü Hades'in soluk güneşiyle aydınlanmadan önce kalktı ve Kutsanmışlar Adası'nın huzurunun kemiklerine sızıp kaygısını hafifleteceğini umarak Elysi-um'a doğru yola çıktı. Çimenli bir tepede oturup sessiz manzarayı izlerken bile korku onu takip etti.

Yeraltı Dünyası'nın Theseus'un saldırısından etkilenmeyen hiçbir kısmı yoktu ve Persephone bunun yakında tüm dünya için de aynı olacağını biliyordu.

Orada, akli son birkaç günde olup bitenlerle dolup taşarak ne kadar süre oturduğunu bilmiyordu. Sadece Theseus'un yaptıkları değil, Helen'in yaptıklarıyla da.

Persephone, Helen'in makalesine ilişkin açıklamasının uyandırdığı güvensizliğin bir kısmını gidermesini umut ediyordu. Kendi dünyasında bu kadar çok şey yerle bir olurken halkın algısı konusunda endişelenmek çok önemsiz görünüyordu. Ancak gerçek şuydu ki Demeter'in fırtınası çok fazla huzursuzluğa ve öfkeye neden olmuştu. Ölümlüler, tapındıklarını değiştirmek için bahane arıyordu. Haksızlığa uğrayanların onurlu savunucuları olarak sunulan yarı tanrılar, tanrıların hataları ortaya çıktıkça giderek daha çekici görünmeye başlamıştı.

Şu anda en büyük korkusu buydu ve bu onları yalnızca daha güçlü yapacaktı, güçleri daha da artacaktı. Zaten tanrıları yaralamayı ve öldürmeyi başardıkları göz önüne alındığında, Olymposluların hükümdarlığı için gerçek bir tehdit oluşturunyorlardı.

Tyche, "*Sistem bozuk,*" demişti. "*Yerini yeni bir şey almalı,*"

Ama sadece yeni bir şeye ihtiyaçları yoktu. *Doğru* bir şeye ihtiyaçları vardı. Aksi takdirde, bir kötülüğü diğeriyle takas etmiş olurlardı.

Persephone, Zeus'un savaşmadan pes etmeyeceğini biliyordu. Soru şuydu: Saldırı geldiğinde doğru yöne mi bakıyor olacaktı? Şu anda Persephone'nin, tahtı için Theseus'tan daha büyük bir tehdit olduğunu düşünüyor gibiydi.

Her iki durumda da bir şeyi kesin olarak biliyordu. Tanrılar savaşa girecek, başka bir Titanomakhia** ile karşı karşıya kalacak ve sonuç ne olursa olsun, dünya acı çekecekti.

Derin bir nefes alarak yavaşça tekrar verdi ama göğsündeki gerginlik hafiflemedi. Buraya korkudan kaçmak için gelmişti, ne var ki başardığı tek şey daha fazlasını yaratmaktı.

Gökyüzü aydınlanırken Persephone uzakta bir hareket fark etti. Bu Lexa'ydı.

Ruh yaklaşırken Persephone doğruldu. Elysium'a her geldiğinde Lexa'yı arayıp bulan o olmuştu. Hiçbir zaman tersi olmamıştı. Arkadaşı yaklaştıkça bir sorun mu var, yoksa onun düzelmesinin bir göstergesi mi diye merak eden Persephone'nin kalbi göğsünde hızla çarpıyordu.

Lexa, yanındaki boş yere oturduğunda Persephone döndü ve ruhun onun oturuşunu taklit edercesine dizlerini göğsüne çekmesini izledi.

* Zeus'un liderlik ettiği Olymposluların, Titan atalarını tahtlarından etmeleriyle ve Olympos Dağı'nda yeni pantheonlarını kurmalarıyla sonuçlanan, on yıl boyunca süren bir dizi savaş; diğer bir adı Tanrılar Savaşı'dır. (ç.n.)

Birkaç dakika sessizce oturduktan sonra Persephone, "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

Lexa'nın koyu renk kaşları çatıldı, sonra başını dizlerine dayayıp yüzünü Persephone'ye doğru çevirdi.

Hâlâ onunla göz göze gelmemiştir.

"Sanırım Thanatos'u kızdırdım," dedi Lexa.

Persephone şaşkınlıkla başını arkaya attı, bu muhtemelen aşırı bir tepkiydi ama açıkçası bu onun söylemesini beklediği son şeydi.

"Neden kızgın olsun ki?"

Persephone, Thanatos'u yalnızca birkaç kez kızgın görmüştü. Buna öfke mi, yoksa hüsrana uğramışlık mı diyeceğinden bile emin değildi. Ancak iki seferinde de olay Lexa'yla ilgiliydi.

"Çünkü onu öptüm."

"Thanatos'u mu öptün?"

Persephone coşkusuna engel olamadı. Sıcak ve istikrarlı bir şekilde içinden geçerek düşüncelerinin karanlığına hoş bir dikkat dağınıklığı oldu.

Persephone'nin heyecanına rağmen Lexa durgundu. Sonrasında yaşananlar belli ki tereddütlü hissetmesine neden olmuştu.

Persephone nazikçe, "Bunun onu kızdırdığından şüpheliyim," dedi.

"Bana bunun olmaması gerektiğini söyledi," dedi Lexa. "Kulağa yeterince kızgın geliyor mu?"

Persephone son cümlelerin, eski Lexa'nın söyleyeceği bir şeye ne kadar benzediğini duyunca hazırlıksız yakalanarak bir an tereddüt etti. Aynı zamanda o *aptallardan* biri olduğu için Thanatos'a da sinir olmuştu.

Herkes, onun Lexa'ya diğer ruhlardan farklı bir şekilde de-

ğer verdiğini biliyordu. Yeraltı Dünyası'na geldiği günden beri ona karşı korumacıydı hatta onu Persephone'den bile uzak tutmaya çalışmıştı.

"Bekle," diyen Persephone çimenlerin üzerinde dönerek Lexa'yla yüz yüze geldi. "Bana her şeyi anlat."

"Ben... nereden başlayacağımı bilmiyorum," derken Lexa'nın yanakları kızardı.

Lexa'nın kızarmasını izlemek garipti çünkü bu eski Lexa'nın asla yapmayacağı bir şeydi. Persephone tam en yakın arkadaşından bir şeyler bulduğunu sanırken aslında öyle olmadığını fark ediyordu.

"En başından başla."

Lexa, "Ben... nasıl başladığını bilmiyorum," dedi.

Persephone, "Öpüştüğünüzde neredeydiniz?" diye onun yerine konuştu.

"Bir ağacın altında yatıyorduk," dedi.

Eh, bu kulağa samimi geliyordu.

"Bazen geceleri birlikte oturuyoruz ve Thanatos bana gününü anlatıyor. Genellikle sohbet etmek kolay oluyor ama dün gece öyle değildi. Nedenini bile bilmiyorum. Hiçbir şey olmadı. Ben sadece hüsrana uğramıştım."

"Bu yüzden de onu öptün mü?" diye sordu Persephone.

"Evet."

Persephone gülmemeye çalıştı çünkü Lexa bunu çok ciddiye alıyordu. Ona, kendisinin ve Thanatos'un muhtemelen cinsel hayal kırıklığı yaşadığını ve birbirlerinin yanında olmanın bunu daha da kötüleştirdiğini söylemek istiyordu.

"Peki o ne yaptı?"

"O da beni öptü."

Persephone duraksayarak biraz öne doğru eğildi.

“Nasıl?”

“Ne nasıl?”

“Seni nasıl öptü? Dilini kullandı mı?”

“Persephone!”

“Bu uygun bir soru!” Elinde değildi, sınıtıyordu. Ölümünden önce Lexa aynı detayları Persephone’den duymayı talep ederdi. O Lexa artık yoktu. Buradaki, bu duygulara karşı yabancıydı. “Bana anlatabilirsin.”

Lexa, saçları yüzünü kapatacak şekilde başını eğdi ve en sonunda, “Kullandı,” dedi.

“Hoşuna gitti mi?”

“Evet, elbette,” diyerek bacaklarını uzattı ve çimenlere uzandı. “Ama onun gitmedi galiba.”

Persephone, Lexa’yla göz göze gelebilmek için vücudunu çevirdi. “Sadece korkuyor.”

“Bu saçma. Neden korkacak ki?”

“Bilmiyorum. Thanatos’u tanıyorsam, muhtemelen bir ruha âşık olamayacağını söyleyen bir kural uydurmuştur.” Persephone bu düşünce karşısında gözlerini devirdi.

Lexa, “Eğer buna inanıyorsa, o zaman bana âşık olmayacaktır,” dedi.

“Bu doğru değil,” dedi Persephone. “Seni önemseddiğini biliyorum.”

Muhtemelen ona çoktan âşıktı.

Kaşlarını çatan Lexa gökyüzüne doğru baktı. “Ne yapacağım?”

“Ondan hoşlanıyor musun?”

“Evet,” dedi. “Hem de çok.”

“O zaman söyle ona,” dedi Persephone. “O da muhtemelen sana birlikte olamayacağınızı söyleyecektir, bunu yaptığında nedenini sor.”

“Peki, bana nedenini söylediğinde ne yapacağım?”

“Sanırım söyleyeceği şeye bağlı olarak iki seçeneğin var,” dedi. “Onu öpebilir ya da terk edebilirsin.”

“Terk etmek mi?”

“Evet, onu terk et. *Özellikle* de sana birlikte olamayacağını söylese.”

Lexa kaşlarını çatı. “Ondan sonra ne yapacağım?”

“Yaşayacaksın,” dedi. “Sana evet demiş gibi yaşayacaksın.”

Persephone Elysium’dan ayrılmadan önce annesini aramak için manzaraya hızlıca bir göz attı. Lexa öldüğünde, ona yaklaşmasına izin verilmese bile neredeyse her gün ziyaret etmişti. Demeter’e karşı böyle bir istek hissetmiyordu. Merak ediyor olması dışında şu anda onu neden aradığından bile emin değildi.

Uzakta onu gördü, gri ufka bakarken saçlarının altın rengiyle uzun ve zarif silüetini tanıdı.

Kutsanmışlar Adası’nda ikamet eden ruhlar için tipik olduğu üzere yalnızdı. Buraya eski hayatlarına dair hiçbir anıları olmadan iyileşmek için gelirlerdi. Eninde sonunda çoğu Asphodel’e taşınırdı. Bazıları reenkarnasyona uğrardı.

Persephone annesine ne olacağını bilmiyordu. Belki de buradan asla ayrılmazdı.

Demeter’in Yeraltı Dünyası’ndaki varlığının bu şekilde olmasına içten içe üzülen bir yanı vardı. Burada da Yukarı Dünya’da olduğu kadar yalnızdı. Bu, Persephone’nin daha önce üzerinde uzun süre düşünmediği bir şeydi ama şimdi anlayabiliyordu.

Cephanelikte karşı karşıya geldiklerinde Demeter, “*Şimdi benimle birlikte gel ve bunun olduğunu bile unutabiliriz,*” diye yalvarmıştı ama unutmak yoktu çünkü sonuçta Persephone’yi

pek çok kez incitmişti ve bundan geri dönüp hiç olmamış gibi davranmak mümkün değildi.

Aniden göğsünün sıkıştığını ve kalbinin ağrıdığını hissetti. Her şeyin nasıl sona erdiğine kafa yoracak zamanı olmamıştı, bunu şu an gerçekten göze alamazdı.

Hades'e odaklanması gerekiyordu.

Göğsündeki o his daha da keskinleşti.

Hades.

Theseus'un ona yaşatma ihtimali muhtemel olan dehşetin ardından, onu tekrar görmenin nasıl bir şey olacağını hayal etmeye çalıştı. Kâfirlere ve Triad'ın Adonis, Harmonia ve Tyche'ye nasıl davrandığı göz önüne alındığında bu dehşetin boyutunu sadece hayal edebiliyordu. Bu düşünce onu hasta ediyordu.

Hades'in aynı şekilde geri dönmesinin imkânı yoktu ama kaç parçayı bir arada tutmak zorunda olursa olsun, Persephone onu yine de sevecekti.

Persephone, Harmonia'yı kontrol etmek için süitine uğradı. Aphrodite hâlâ oradaydı, yatakta yanına kıvrılmış uyuyordu. Sybil şöminenin yanında oturmuş çalışıyordu. Tanrıça yaklaşıırken bilgisayarının üzerinden Persephone'yle göz göze geldi.

"Değişiklik yok mu?"

"Hayır, yok," dedi Sybil.

Persephone kaşlarını çatarak bir süre kâhinini inceledi. Gözleri koyulaşmış, neredeyse morarmış gibi görünüyordu.

"Uyudun mu?"

Sybil başını iki yana salladı. "Bana anlattıklarına dayanarak

The Advocate için hayatın hakkında bir makale üzerinde çalışıyorum,” dedi Sybil. “Bunun birinci önceliğin olmadığını biliyorum ama sen Hades’i kurtarmaya çalışırken ben de halkın seni nasıl algıladığı üzerinde çalışabilirim.”

Persephone aniden son birkaç günde olup bitenlerin ve onu bekleyen her şeyin yükünü hissederek karşısındaki sandalyeye çöktü.

“Çok saçma görünüyor, değil mi? Onların ne düşündüklerini önemsemek... Fakat önemsiyorum.”

Sybil, “Önemsiyorsun çünkü gerçeği biliyorsun,” dedi.

“Benim gerçeğim, herkesin gerçeği değil.”

Farklı bir Demeter’i deneyimlemiş olan ölümlüler ve ölümsüzler vardı. Onlara iyilik bahşeden, diledikleri biçimde refah ve bolluk sunan biri.

“Bu, senin yaşadıklarını daha az geçerli kılmaz,” dedi Sybil.

Persephone hiçbir şey söylemedi. Kâhinin sözleri endişesini hafifletse de konuşmaları başka bir öfkeli yara açmıştı. Demeter’in başkalarına gösterdiği nezaketin aynısını o da hak etmişti. Kimse ona bunu Hades ve diyarındakilerden daha fazla göstermemişti. Yabancılar ona annesinden, onu umutsuzca istediğini iddia eden kadından daha iyi davranmıştı.

Artık buna anlam veremiyordu. Bakışlarını Harmonia ve Aphrodite’nin yattığı yatağa çevirdi.

“Hekate yarası hakkında ne diyor?” diye sordu Persephone.

Sybil’in gözleri onunkileri takip etti. “Altın Post’u kullanmak zorunda kalabileceğimizi söylüyor.”

Persephone, üniversitede Jason ve Argonotları işlediklerinden beri Altın Post’u duymamıştı. Iolcos’un gerçek kralı Jason, amcası Pelias tarafından postu alması için gönderilmişti; bu imkânsız olduğuna inandığı bir görevdi. Başarılı olan Jason tahtını geri almayı başarmıştı ve post krallığı temsil etmeye başlamıştı. Ancak gerçek gücü iyileştirebilmesiydi.

"Bu konuda isteksiz misin?" diye sordu Persephone.

Sybil tereddüt etti. "Beni endişelendiren onu kullanmak değil. Onu elde etmek," dedi ve durdu. "Hekate, postun Ares'in kutsal korusunda bir ejderhanın koruduğu ağaçta asılı olduğunu söyledi."

"Ares," dedi Persephone. "Ama bu kolay olsa gerek. Aphrodite-"

Sybil başını iki yana salladı. "Zeus kendisine ihanet edenlere yardım etmeyi yasakladı."

Persephone, Zeus'un bunu nereden bileceğini merak etti. Hüküm büyüyle mi bağlanmıştı?

"Başka bir yol bulmalıyız," dedi Sybil.

Belki Hades bilebilir. Persephone bu kelimeleri düşündü ama sesli olarak söylemedi. Neden olduğundan emin değildi, içinde umudundan korkan bir yanı vardı çünkü Hades ondan alınırsa ne olacağını biliyordu. Bu, Pandora'nın kutusundaki kötülüklerin yeniden dünyaya yayılmasına izin vermek gibiydi, sadece kaosun arkasında bu defa o olurdu.

Çok geçmeden ayrılma vakti geldi. Persephone sarayın fuayesinde Hekate'yle buluştu. Tanrıça, ona labirente götürmesi talimatını verdiği siyah kedi Galanthis'i uzattı.

"Kedi için endişelenme. Hem kendisiyle hem de *seninle* ilgilenecek," dedi Hekate. Sonra ellerini Persephone'nin yüzünün iki yanına koydu. Soğuk ellerinin dokunuşuyla Persephone ürperdi. "Birçoğumuz sorunları onsuz çözmeye çalışmayacak kadar uzun süre büyüye bel bağladık ama sen... sen hayatının çoğunu bir ölümlü olarak yaşamak zorunda kaldın. Labirent için senden daha uygun hiç kimse yok."

Persephone göğsünde fokurdayan endişeyi hafifletmeye çalışarak derin bir nefes aldı. İşe yaramadı, yine de Hekate'nin sözleri rahatlatıcıydı.

Kısık sesle, "Teşekkür ederim, Hekate," dedi.

Cadılık Tanrıçası gülümseyerek ellerini indirdi. Gözlerindeki korku olmasaydı gururlu bir anne gibi görünebilirdi.

"Bunu yapabilirsin, Persephone."

Persephone hiçbir şey söylemedi, büyüünü çağırıp Yeraltı Dünyası'nı terk ederken kediye daha sıkı tuttu.

BÖLÜM 13

Dionysus

“Ne demek hastanede?” diye sordu Dionysus.

Maenadlarından ikisi, Naia ve Lilaia yeni bir haberle dönmüştü ve bu hiç de Dionysus’un beklediği gibi bir şey değildi. Phaedra, Asclepius Devlet Hastanesi’ne kaldırılmıştı. Boktan kocası göz önüne alındığında, bunun sorumlusunun Theseus olmasından korkuyordu.

“Doğum yapıyor,” dedi Naia.

Dionysus, “*Doğum*,” diye tekrar etti.

“Bir bebeği olacak,” dedi Lilaia. “Bunun ne demek olduğunu bilmiyorsan.”

Dionysus, “Ne demek olduğunu *biliyorum*,” diyerek ters ters baktı. “Ama bu nasıl oldu?”

“Ariadne’yi gözlerinle ne kadar sık becerdiğini göz önüne alırsak bebeklerin nereden geldiğini bilmemene şaşırdım, Dionysus.”

Dionysus, "Size neden katlandığımı gerçekten bilmiyorum," dedi.

Lilaia sırttı.

"Ariadne kız kardeşinin hamile olduğundan hiç bahsetmedi," dedi Dionysus.

Naia omzunu silkti. "Phaedra'yı aylardır görmüyor. Bilmiyor olması muhtemel."

"Lanet olası bebekle ne yapmam gerekiyor?"

"Lanet olası bebekle ne yapmam gerekiyor da ne demek?" diye sordu Lilaia. "Onu da yanında getireceksin."

"Bu adam kaçırma olur."

"Rıza varsa adam kaçırma olmaz."

"Bebek rıza gösteremez!"

Kısa bir sessizlik olduktan sonra Naia, "Bu kadar uzun süre nasıl yaşadığını gerçekten anlamıyorum," dedi.

"Al benden de o kadar," diye çıkıştı Dionysus.

Lilaia, "Benden de," diye ekledi.

Dionysus ikisine de ters ters baktı.

Bu onun hatası değildi. Tam olarak en iyi ebeveyn figürüne sahip değildi. Zeus ortada hiç yoktu. Silenus ise ona içki içmeyi öğretmiş ve sikişmesi için teşvik etmişti. Çocukluğuna dair herhangi bir iddiası varsa hepsi bundan ibaretti.

"Phaedra nereye giderse bebek de oraya gidecek," dedi Naia. *Tanrılar kahretsın.* Bu bir kâbus olacaktı.

Phaedra'yı kurtarmayı başarırlarsa misillemeye karşılaştıklarını biliyordu ama bir de bebek mi vardı? Kendi hayatı ve değer verdiği kişilerin, maenadların hayatlarını kurtararak kaçabilirse şanslı olacaktı.

"Ne bok yemeye bunu kabul ettim ki?" diye mırıldandı Dionysus.

“Çünkü,” dedi Lilaia. “Bu kadın tacize uğruyor ve sen de biliyorsun ki çocuk doğduktan sonra da değişmeyecek.”

Dionysus, “Bu, yüzlerce kişinin yaşamını tehdit eden bir hayat,” dedi.

“İki hayat,” dedi Naia. “Ve eğer biz değdiğini söylüyorsak bu doğrudur.”

Dionysus buna karşı çıkamazdı.

“Ne yapmam gerekiyor?”

“Bu adamın şekline bürüneceksin,” diyen Naia tabletini çevirdi. Dionysus’a saçları ağarmış, solgun görünümlü bir ölüm-lünün fotoğrafını gösterdi. “Adı Dr. Phanes. Diğer iki hemşireyle birlikte, Phaedra’nın odasına girmesine izin verilen tek kişi o. Lilaia kendini onlardan biri gibi gösterecek. Diğerisi ise bir hastane çalışanı olacak,” diye devam etti Naia ve ardından Dionysus’la göz göze geldi. “En azından bir kişinin ne yaptığını bilmesi gerektiğini düşündük.”

Dionysus, “Bu planda senin adını göremiyorum,” dedi.

“Dr. Phanes ve hemşiresinin görevlerine gitmemelerini sağlayacağım,” dedi. “Ve bununla işim bittiğinde, bu beceriksiz aptalın peşine düşeceğim.” Naia küçük gözleri ve çatık kaşları olan iri yapılı bir adamın fotoğrafını gösterdi. “Adı Tannis. Theseus onu Phaedra’nın hastane kapısında görevlendirdi.”

Dionysus başını iki yana salladı. *Ne lanet olası bir pislikti.* Phaedra’ya bir mahkûm gibi davranıyordu.

Naia, “Biz ayrılmaya hazır olduğumuzda onun gitmiş olduğundan emin olacağım,” dedi. “Ariadne ve Persephone Knossos’a gider gitmez harekete geçeceğiz.”

Dionysus kaskatı kesildi ve aniden yeterince derin nefes alamadığını hissetti. Bunun olacağını biliyordu ama yine de bundan hoşlanmıyordu. Ariadne aslında Theseus’u uzaklaştır-

mak için kendini yem olarak kullanıyordu ve Theseus gidecekti çünkü onu istiyordu.

Bu düşünce midelerini bulandırıyordu.

Ariadne'nin ani fikir değişimine şaşırmişti. Hades'e yardım etmeyi reddetmekten, Persephone'yi labirentten geçirme şansına atlamaya geçmişti ama Dionysus onu artık anlıyordu. Onun katılımı, Phaedra'yı güvenli bir şekilde çıkarabilecek kadar Theseus'un dikkatinin dağılmasını sağlardı.

Bundan hoşlanmıyordu, yine de onun için yapacaktı.

Tek endişesi eğer Ariadne labirentten çıkamazsa ne yapacağıydı.

Dionysus, Naia ve Lilaia'ya baktı. "En iyisi Ariadne'ye söylememek," dedi. "Labirentte dikkatini dağıtacak bir şeye ihtiyacı yok."

"Bana neyi söylemeyeceksiniz?"

Ariadne odaya girerken Dionysus hızla döndü.

Tepeden tırnağa siyah giyinmiş, saçları geriye toplanmış ve omzuna bir spor çanta asılmıştı. Onu bir kedi taşıyan Persephone takip ediyordu.

Dionysus hızla, "Hiç," dedikten sonra gözleri tüylü kediye döndü. "Neden bir kedi taşıyorsun?"

"Hekate onu labirente götürmemizi istedi," dedi Persephone. Ariadne'yle bakıştı. "Ve Hekate sana bir şey yapmanı söylediğinde tartışmazsın."

Yeterince makuldü. Hekate, Cadılık Tanrıçası'ydı. Persephone'yle birlikte gönderdiği her şeyin mutlaka faydası olacaktı ki bu Ariadne'nin de işine yarayacağı anlamına geliyordu. Yine de... neden bir kedi?

Dionysus'un bakışları ağır çantasını yere bırakan Ariadne'ye döndü. Fermuarını açmak için eğildi ve içinden birkaç kıyafet çıkararak Persephone'ye uzattı.

“Üzerini değiştir,” diyerek kediyi aldı. “Koridorun sonunda, sol tarafta.”

Persephone solgun yüzünde sert bir ifadeyle tereddüt etmeden itaat etti.

“Çantada ne var?” diye sordu Dionysus. “Kıyafet dışında.”

Ashında umurunda değildi fakat ondan saklamayı planladığı şey konusunda ona baskı yapmasını engellemek istiyordu. Labirente Phaedra yüzünden dikkati dağılmış olarak girecek olması yeterince kötüydü, muhtemelen Dionysus’un onu kurtarıp kurtaramayacağı konusunda endişeleniyordu. Bebek konusunda da endişelenmesine gerek yoktu.

Kedinin kulağının arkasını kaşırken, “Malzemeler,” dedi.

Alışılmadık bir durum olmasa da ona karşı böyle kısa cevaplar vermesi hoşuna gitmiyordu. Sanki sonradan bir hata yaptığını anlamış gibiydi.

“Silahlı mısın?” diye sordu.

“Ne düşünüyorsun?” diye karşılık verdi.

“Onu nereye koyduğunu hayal edemiyorum,” dedi.

Ariadne ile en son bu konuda tartıştığında asansörde ona kışını göstermişti ve bu, neredeyse dilinin tutulmasına neden olmuştu. Bunu tekrar yapabileceğini hissediyordu.

Tek kaşını kaldırdı. “Edemiyor musun?”

Sonra da tabancasının kılıfını göstermek için ceketinin önünü geriye çekti.

Kahretsin, bu o kadar da heyecan verici değildi.

Bir an sessizlik oldu. Gözlerini ondan alamıyordu.

“Bunun için hazır mısın?” diye sordu.

“Olabileceğim kadar hazırım,” dedi. “Sen?”

Hayır, demek istiyordu. Ya geri dönemezsen?

Ama kastettiğinin bu olmadığını biliyordu.

"Bizim işimiz kolay," dedi Dionysus.

Ariadne o kadar emin görünmüyordu. Dionysus, şüphesinin ona olan güvensizliğinden kaynaklanıp kaynaklanmadığını merak etti. Gerçi onunla geçmişte yaşadığı şeyler pek iyi değildi. Daha önce Medusa'yı bulmasına yardım ederse, o da kız kardeşine yardım edeceğine söz vermişti. Theseus'la savaşmak için gorgona ihtiyaç duyacaklarına inanmıştı.

Persephone, tıpkı Ariadne'ye gibi deri ceket de dahil olmak üzere tepeden tırnağa siyah giyinmiş olarak geri döndü.

"Ceket gerekli mi?" diye soran Persephone'nin yanakları kızarmıştı.

"Labirent hatırladığım gibiyse, evet," dedi Ariadne. Kediye Persephone'ye geri vererek spor çantasına uzandı ve omzuna attı.

"Hazır mısın?"

"Bu kadar mı?" diye sordu Dionysus. "Planımız ne?"

Ariadne, "Plan, labirentten Hades'le birlikte çıkmak," dedi.

"Bu sadece amaç, plan değil, Ari."

Ona ters bir şekilde baktı. "Planın ne olduğunu biliyorum, Dionysus. Durum kontrolüm altında." Gözleri Naia ve Lilaia'ya döndü. "Oraya vardığımız anda Theseus öğrenecek. Hemen Knossos'a gelecek. O zaman hamlenizi yapabilirsiniz."

Kadınlar başlarını salladı.

Dionysus, sanki o bu planın bir parçası değilmiş gibi kendisiyle değil de onlarla konuşmasından nefret ediyordu.

"Gidelim," dedi Ariadne. "Oraya ne kadar erken ulaşırsak bu iş o kadar çabuk biter."

Dionysus'un elleri ona dokunma, hatta konuşma dürtüsüyle savaşıırken yumruk oldu ama bu savaşı kaybetti.

Ariadne, Persephone'ye dönerken, "Ari," diye seslendi.

Kadın durup onunla göz göze geldi. "Dışarı çıktığından emin ol ki kız kardeşini tekrar görebilesin."

Böylece ben de seni tekrar görebilirim, diye düşündü.

Ariadne başını bir kez salladı, ardından Persephone'nin tatlı kokulu büyüsu havayı doldurdu. Dionysus gözlerini Ariadne'den ayırmadı, onlar ortadan kaybolduktan sonra bile az önce durduğu noktaya bakmaya devam etti.

"Zamanı geldi," diyen Lilaia, Naia'dan gelen güncellemeleri dinlerken parmağını kulaklığının üzerinde tutuyordu. Meraklı gözlerden ve kameralardan uzakta, bitişikteki otoparkın gölgesinde bekliyorlardı. "323 numaralı odada."

Dionysus'la göz göze geldiğinde tanrı başını sallayarak hızla Naia'nın ona gösterdiği doktorun birebir aynı görüntüsüne dönüştü. Şekil değiştirme yeteneği, yalnızca bir dönüşüm *görünümü* veren gizlenme büyüsunün de ötesindeydi. O fiziksel bir düzeyde değişiyordu ve sanki kendi derisinin üzerine başka bir deri giymiymiş gibi bu her zaman yanlış hissettiriyordu.

Ürperen Lilaia, "Bu çok rahatsız edici," dedi.

"Hazır mısın?" diye sordu Dionysus.

Lilaia yüzüne cerrahi bir maske geçirdi. "Hadi bu anneyi güvenli bir yere götürelim."

Dionysus başını sallayınca birlikte otoparkın güvenli bölgesinden çıkıp üzeri kapalı bir yürüyüş yolundan geçerek hastaneye girdiler, bu sanki bir ses duvarına çarpmak gibiydi. *Her tarafta* gürültü vardı, her yönden üzerlerine geliyordu.

Her şey çok gürültülüydü. Dionysus, telefonun tiz sesli çalışından kâğıtların karıştırılmasına kadar her bir ses katmanını net bir şekilde duyabildiğini hissediyordu. Lilaia'yla birlikte steril koridorda ilerlerken sesler adeta derisine sürtünerek onu gitgide daha da gergin bir hale getiriyordu.

İnterkom yüksek sesle çalışınca bir kadın sesi Dionysus'un kulaklarını çınlattı.

"Dr. Phanes 323 numaralı odaya. Dr. Phanes 323 numaralı odaya."

"Bu Phaedra'nın odası," dedi Lilaia.

Dionysus gergin bir şekilde, "Biliyorum," dedi.

Birisi eliyle omzuna vurduğunda neredeyse asansöre varmışlardı.

"Dr. Phanes!"

Dionysus döndüğünde bir hemşireyle yüz yüze geldi.

Görevine o kadar odaklanmıştı ki kimi taklit ediyor olması gerektiğini neredeyse unutuyordu.

"E-evet?" diye sordu.

"124'teki hastamızın az önce mukus tıkaçı"* çıktı. Fetüsün kalp atış hızı yüz kırk üçte sabit ve kasılmalar hâlâ düzensiz," dedi hemşire. "Pitocin'i arttırmalı mıyız?"

Mukus tıkaçı da ne boktu ve neden onda kusma isteği uyanırmıştı?

Dionysus tereddüt etti. "Hımm..."

Lilaia onu arkadan tekmeledi, dönüp ona baktığında başını olumlu anlamda salladığını gördü.

"Evet," dedi Dionysus hemşireye dönerek. "Evet, arttırın şeyi..."

Hemşirenin ne söylediğini unutmuştu. *Piton* muydu?

"Pitocin mi?" diye hatırlattı hemşire.

"Evet, evet. Pitocin."

"Anladım."

Hemşire hızla koridorda uzaklaşınca Dionysus asansörlere doğru döndü ve Lilaia üst kat düğmesine bastı.

* Hamilelikte rahim ağzı etrafında oluşan koruyucu tabakanın doğum yaklaştığında atılması durumu, nişan gelmesi de denir. (ç.n.)

“Bunu yapabileceğinden emin misin?” diye sordu.

Asansör kapıları kayarak açılırken Dionysus, “Elbette bunu yapabilirim,” dedi. “Ne kadar zor olabilir ki?”

Oldukça cansız bir şekilde, “Tamam,” dediğinde Dionysus ona hiç inanmadığını düşündü. Asansöre girerlerken arkasından ters ters baktı. İçeriye birkaç kişi daha doluşunca bir köşeye doğru itildiler.

“Beceremeyeceğimi düşünüyorsun,” dedi Dionysus.

“Öyle bir şey söyleme-”

“Yüzünle söyledin.”

Lilaia içini çektikten sonra başını kaldırıp Dionysus’a baktı. “Hazır olduğunu sanmıyorum. Arada fark var.”

“Sanırım bir kaçırma işini halledebilirim,” diyerek çıkıştı. “Daha önce bunu milyonlarca kez yaptım.”

O anda asansördeki birkaç kafa ona doğru dönünce Lilaia beceriksizce gülmeyi başardı, şakacı bir itişme gibi görünse de aslında kemikli dirseğiyle kaburgalarına sert bir darbe indirdi.

Yüksek sesle, “*Kaçınma* işini halledebileceğini biliyorum,” dedi ve sonra sesini alçaltarak sıkılı dişlerinin arasından konuştu. “Beni endişelendiren bundan *önce* gelecek olanlar.”

Tam konuşmaya başlayacaktı ki asansör üçüncü katta durdu ve boşaldı. Dionysus, Lilaia’yı takip etti. Sol taraflarında bir bekleme alanı, sağda ise doğumhaneye açılan kilitli bir kapı vardı.

Lilaia içeri girmek için kimlik kartını kullandı. Hangi odanın Phaedra’ya ait olduğunu bilmek için oda numaralarına bakmalarına gerek yoktu. Anlayabiliyorlardı çünkü yalnızca birinin koruması vardı.

Onlar yaklaşırken adam da onlara bakıyordu, kalın kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuştu.

“Geç kaldın,” dedi adam. “Lord Theseus mutlu olmayacak,” Dionysus, “Lord Theseus siktirip gidebilir,” dedi. “Bu hastanedeki tek hastam karısı değil.”

Dionysus bu karılıktan gurur duydu.

Adam -Tannis, diye hatırladı Dionysus- avucunu tanrının göğsüne vurarak onu olduğu yerde durdurdu. Dionysus, adamın boncuk gözlü bakışlarını karşıladı.

“Ağzından çıkanlara dikkat et, doktor.”

Dionysus adamın elini ittirdi. “Patronun beni daha da geciktirdiğini öğrendiğinde ne hissedecek?”

Tannis ona kaşlarını çattı ama bir adım geri çekildi.

Dionysus içeri girerken ona sert bir bakış attı fakat odaya adım attığında dışarıda kalmış olmayı diledi.

Phaedra odanın ortasındaki bir yatakta yatıyordu. Bir hemşire bacaklarının arasında durmuş, onları geriye doğru itiyordu, dizleri neredeyse kulaklarına değecekti. Lilaia Dionysus’un yanından geçip Phaedra’nın yanına koştu ve sanki *bunu* daha önce milyonlarca kez yapmış gibi diğer hemşirenin onun bacağını tutmasına yardım etti.

Ne haltlar oluyordu?

Gözleri iri iri açılmış bir şekilde Lilaia’ya baktı. “Önce gelecek olanlar” derken kastettiği bu muydu? Gerçek bir doğum mu?

Hemşire, -ne yaptığını bilmesi gereken kişi- “Dr. Phanes,” dedi. “Bebegin başı göründü.”

“B-başı mı?” diye tekrar etti Dionysus.

Hemşire, “Önlüğünüz ve eldivenleriniz masanın üzerinde,” dedi.

Dionysus tereddüt ettiği sırada Phaedra inledi, başı arkaya düşerken yüzü terden parlıyordu. Ariadne’ye çok benziyordu; bu benzerlik onu birçok nedenden ötürü tedirgin ediyordu ama

en önemlisi, Lilaia ve bu hemşirenin ondan bebeği doğurtmasını istemesiydi.

Bu durum neden mahremiyet ihlali gibi görünüyordu?

“Doktor! Zaman yok.” Hemşirenin keskin sesi onu gerçekliğe döndürdü.

“Eldivenlerini tak,” diye çıkıştı Lilaia.

Maenadına ters ters baktı. Bu iş bittiğinde ne onu ne de Nalia’yı affedecekti. O neden hemşire olamıyordu ki? Bir bacak tutmayı becerebilirdi.

Tanrılar kahretsın.

Masaya doğru yürüyerek eldivenleri taktı. Uzun ve pudra mavisi rengindeydiler. Sonra Phaedra’ya bakmak için döndü ve... *ah, tanrılar aşkına.* Aniden, *başın görünmesinin* ne olduğunu anladı.

İşkenceye benziyordu. Bu, Hades’in kaçık zihninde hayal ettiği bir şey olmalıydı çünkü *oradan* bir kafa çıkmasının imkânı yoktu.

Phaedra hıçkırdığında Dionysus onun tıpkı Ariadne’ninkilere benzeyen koyu renkli gözlerine baktı.

“Bunu yapamam,” dedi nefesi kesilerek. “Yapamam.”

Vücudu titriyordu.

“Yapabilirsin,” dedi Lilaia elini daha sıkı tutarak.

Phaedra, “Yapamam,” dedi.

“Harika gidiyorsun,” dedi hemşire. “Sadece kısa bir süre daha.”

Lilaia, sesinde tehditkâr bir tonla, “Ona her şeyin iyi olacağını söyleyin, doktor,” dedi.

“Olmayacak,” dedi Phaedra. “Anlamıyorsunuz. Kocam...”

Aniden daha çok ağlamaya ve daha hızlı nefes alıp vermeye başladı, göğsü hızla inip kalkıyordu.

Dionysus bir an paniğe kapıldı ama sonra doğum yapan kadınlar hakkında öğrendiği tek şeyi hatırladı. Bu da onların bu şekilde nefes almaları gerektiği idi.

"Hee-hee-hooo," diye başladı. "Hee-hee-hooo."

Lilala'nın ona dik dik baktığını, diğer hemşirenin dehşet dolu bakışlarını fark ettiğinde bile devam etti ama sonra Phaedra da ömcek alıp ona katıldı.

Çok geçmeden hepsi birlikte nefes almaya başlamıştı. Phaedra yeniden sakinleştiğinde, Dionysus bacaklarının arasına baktı ve nefesleri dehşete düşmüş bir çığlığa dönüştü.

"Ah, Tanrılar!" diye bağırdı.

"Ne? Ne?" diye haykırdı Phaedra.

Lilala hemen, "Hiç," dedi. "Bebek neredeyse çıktı. İkin!"

Phaedra gayretle ikindiği anda baş aniden çıktı ve Dionysus ellerini havaya kaldırdı.

"Başı yönlendir!" diye çıkıştı hemşire.

"Başı nasıl yönlendireceğim be?" diye sordu.

Bebek yüzüstüydü. Ya onu tuttuğunda canını acıtırsa?

"Kafayı mı yedin?" diye bağırdı hemşire. "Sadece başı yönlendirip çıkar!"

"Bir kere daha *başı yönlendir* dersin," diye tısladı Dionysus.

"Başı tut!" diye bağırdı.

Dionysus başı tuttu.

"Aspire* et, doktor! Aspire!"

"Neyi aspire edeyim?" diye sordu hemşirenin çılgına dönmüş ses tonuna uyum sağlayarak.

Hemşire elinde mavi bombeli bir şeyle gelerek onu itti.

"Başını çevir," diye bağırdı emredercesine. "Nazikçe!"

* Solunum yolunda bulunan akciğer sıvısı ve diğer salgıların vakumla dışarı çıkarılması bava yolunun açılması işlemi. (v n.)

Dionysus onun söylediğini yapınca hemşire bebeğin burnunu ve ağzını aspire etti.

“İkin!” dedi hemşire.

Phaedra çığlık attı, aniden bebeğin omuzları çıktı ve sonra Dionysus kollarında kahrolası bir bebek -bir oğlan- tutuyordu. Lilaia onu alıp Phaedra’nın göğsüne yerleştirmeden önce bebeği birkaç saniyeliğine tuttu.

Dionysus az önce olup bitenler karşısında hem şok olmuş hem de huşu içinde kalmış bir şekilde orada öylece duruyordu. Ancak ayaklarının dibine kan ve sıvı damladığını fark edince hızla gerçekliğe geri döndü.

Başı dönerken bir adım geri attı.

Hemşire, Lilaia ile birlikte bebeğin sırtını ve ayaklarını ovuşturup kurulamaya çalışırken, “Doktor, bir Apgar**’a ihtiyacımız var,” dedi.

“Ağlamıyor,” dedi Phaedra. Sesinde bir telaş tınısı vardı. “Neden ağlamıyor?”

Hemşire, “O iyi,” dedi. “Bazen bebeklerin biraz zamana ihtiyacı vardır. Şok içinde olurlar.”

Sanki işaret bekliyormuş gibi, odayı keskin bir feryat doldurdu.

“İşte burada,” dedi Lilaia. Phaedra gülümsedi.

Hemşire tekrar, “Apgar, doktor,” dediğinde sinirlendiği açıkça belliydi.

Apgar da ne demek? Başıyla bebeği işaret edip sessizce ağzını oynatan Lilaia’ya baktı.

“Ne?” diye ağzını oynatarak karşılık verdi.

* Apgar skoru, doktorların doğduktan bir ve beş dakika sonra yeni doğanların genel durumunu değerlendirmek için kullandıkları puanlama sistemidir. Nefes alma çabası, nabız, kas, refleksler ve ten rengi kategorilerinde sıfır, bir veya iki puan arasında puan alır. Her bebek en fazla on puan alabilir. (ç.n.)

Lilaia ona doğru eğildi, kelimeler sıkılı dişlerini arasından çıktı. "Stetoskopunu kullan."

"Peki nereye koyayım?" diye mırıldandı.

"Kalbinin ve ciğerlerinin üzerine."

Ses tonundan onu çıldırttığını anlayabiliyordu ama bu onun hatası değildi. O bir doktor değildi. Ne Lilaia ne de Naia ona kahrolası bir bebek doğurtacağını söylemişlerdi. Tabii eğer Phaedra'nın kollarındaki o şeye bebek demek mümkünse, şu anda bir insana bile benzemiyordu. Kesinlikle mavi renkteydi ve üzeri... iğrenç bir şeyle kaplıydı. Bunu tarif etmenin tek yolu buydu.

Hemşire teraziye benzer bir şeyin durduğu tekerlekli masayı iterke, Dionysus tereddütle stetoskobu takıp bebeğin üzerine koydu.

Bebegi bir kere daha aspire ederken, "Apgar kaç?" diye sordu.

Dionysus ağzıyla bir sayı söyleyen Lilaia'yla bakıştı.

"İh..." Siktir, dudak okuyamıyordu. "Doksan?"

Lilaia ona ters bir şekilde baktıktan sonra güldü. "Dokuz demek istiyorsun. Elbette dokuzu kastediyorsun."

"Evet, dokuz," dedi ve onun tuhaf gülüşüne karşılık verdi. "Sadece dikkatini verdiğinden emin olmak istedim."

Dionysus bir adım geri gitti. Hemşire bebeğin kalbini ve ciğerlerini dinlerken Lilaia onu temizlemeye devam ediyor, Dionysus'un olduğu tarafa da kızgın bakışlar atıp duruyordu. Dionysus kadını suçlayamazdı. Dr. Phanes olarak karakterden çıkmış olduğuna emindi.

Bakışları Phaedra'nın yüzünde gezindi. O kadar mutlu hatta neşeli görünüyordu ki sanki daha önceki tüm mücadeleleri ve kalp acısı önemli değilmiş gibiydi. Artık her şey bittiğine göre,

kocasının burada olup olmamasını umursayıp umursamadığını merak ediyordu.

Eh, en azından Dionysus bittiğini düşünüyordu.

Ta ki Phaedra'nın bacaklarının arasından korkutucu bir şey çıkana kadar.

"Bu da ne böyle?" diye sordu.

Hemşire sert bir tonla, "Bir plasenta, doktor," dedi.

"Plasenta. Tabii ki," dedi. Derin bir nefes aldı. Bir eliyle alnını silecekti ki hâlâ eldiven taktığını ve kanla kaplı olduğunu fark edince duraksadı.

"Klemplemeyecek"* misin?" diye sordu hemşire.

"Hayır, *sen* klempleyebilirsin," diyen Dionysus Lilaia'ya baktı. "İşin bitti mi?"

"Bebeği tartmamız lazım, Di...doktor," dedi. "Ve bebeğin bir Apgar'a daha ihtiyacı var. Sonra işimiz bitiyor."

Bitirdiklerinde hiçbir şey söylemedi, aklı Ariadne'ye kaymıştı.

Tanrılar, onun güvende olduğunu umuyordu.

Phaedra ile bebek temizlenip giydirildikten ve ısındıktan sonra Dionysus kadınla göz göze geldi.

Phaedra neredeyse rüyadaymış gibi ona gülümsedi.

"Teşekkür ederim, doktor."

"Teşekkürünü hak etmiyorum," dedikten sonra, "Kız kardeşini görmeye hazır mısınız?" diye sorduğunda Phaedra'nın yüzü değişerek mutluluğun yerini kafa karışıklığı aldı.

* Kesilen damarların ya da dokuların uç kısımlarını tutmak için kullanılan cerrahi aletle yapılan işlem. (ç.n.)

BÖLÜM 14

Persephone

Persephone ve Ariadne, Knossos Sarayı'na vardıklarında ışık ufukta parlıyor, bir zamanlar muhteşem bir kale olması gereken dağılmış kalıntıların üzerine gölgeler düşürüyordu. Her yöne kilometrelerce uzanıyormuş gibi görünüyordu, sadece birkaç duvar ayakta kalmıştı. Yine de canlı freskler ve güzel duvar resimleriyle kaplıydılar; renkler artık tamamen beyaz olan taşların üzerinde parlak bir şekilde yansıyor.

Bunca taşın altında bir yerlerde Hades'in esir tutulduğu bir labirent olduğu göz önüne alındığında, burada Persephone'nin sinir bozucu bulduğu garip bir huzur vardı.

Persephone, getirdiği çantayı karıştıran Ariadne'ye baktı.

"Herkes nerede?" diye sordu. Korunaklı bir kaleye benzer bir şey bekliyordu ama karşısında harabeler, ağaçlar ve çorak tepeler bulmuştu.

Ayağa kalkan Ariadne çantayı omzuna astı.

“Labirente girenlerden başka hiç kimse yok,” dedi. “Ve onlar asla dışarı çıkmaz.”

Galanthis yüksek sesle miyavladı.

Ariadne hafifçe gülümsedi.

“Endişelenme,” dedi kedinin kulağının arkasını kaşıyarak.

“Sanırım istisna olabilecek biri varsa o da sensin.”

Persephone kaşlarını çattı. “İnancın bu kadar az mı?”

Onunla göz göze gelen Ariadne, “Bunun inançla alakası yok,” dedi. “Theseus’u tanıyorum.”

Persephone’nin midesi şiddetli bir şekilde buruldu. Ariadne dönerek dağılmış taşların arasında gezinmeye başladı. Nereye gittiğini tam olarak biliyor gibiydi ve Persephone elinde Galanthis’le uzaktan onu takip ediyordu. Çok az tanıdığı bir kadın olan dedektiften -kendisinin Hades’i korumak için her şeyi yapacağı gibi, kız kardeşini korumak için muhtemelen her şeyi yapacak bir kadın- biraz şüphelenmekten kendini alamıyordu.

“Theseus’u ne kadar zamandır tanıyorsun?” diye sordu Persephone.

Poseidon’un oğlunun adını ilk kez duyduğu zamanı hatırlayamıyordu ama onunla ilk kez tanıştığı zamanı anımsıyordu. Adamın ona bakış şeklinden nefret etmiş ve elini sıkmayı reddetmişti ki bu da onu sadece eğlendirmişti. Başlangıçtaki bu hislerine rağmen, onu daha sonra elinde Sybil’in kesik parmağıyla ofisinde bulduğunda dönüşeceği bir tehdit olarak algılamamıştı.

“Bir süredir,” dedi Ariadne. Ayağı kayınca tökezledi ve düşmeden önce kendini toparladı.

Persephone, “Bunu neden yapıyor?” diye sordu. Bir zamanlar daha büyük bir sarayın temeli olduğu belli olan, şimdiyse

geniş ve kare şeklinde bir avluya açılan merdivenlerden aşağı Ariadne'yi takip etti. "Ne istiyor?"

Ariadne, "Önemli olmak istiyor," dedi. "Kimsenin hayatta ihtiyaç duyduğu herhangi bir şeyi kendisinden ötede aramasını istemiyor. Benden istediği buydu ama ben ikna olmayınca kız kardeşimi seçti. Tüm dünyaya aynı davranır, sadece onun yönlendirdiği yolu takip etmeyenleri genellikle infaz eder."

Ariadne keskin bir dönüş yaparak yıkık bir duvardaki dar çatlaktan geçti ve başka basamaklardan aşağıya, iki tarafı kırık sütunlarla çevrili karanlık bir taş geçide doğru ilerledi. İçeriden gelen hava soğuk ve bayattı. Persephone, merdivenlerin başında durup Ariadne'nin çantayı yere bırakmasını izlediği yerden bile bunu hissedebiliyordu.

"Ama sen hayatta kaldın," dedi Persephone. Bir soru mu sorduğundan, yoksa bir açıklama mı yaptığından emin değildi. Ancak labirentin tehditkâr karanlığına bürünmüş halde durduğu yerden başını kaldırıp ona bakan Ariadne için, bunun pek bir önemi yokmuş gibi görünüyordu.

Ariadne, "Çünkü onun için hâlâ faydalıyım," derken dudakları tiksindiğini ima ederek kıvrıldı. Çantasına dönüp makaraya benzeyen bir şey çıkardı ama Persephone'nin ilgisini çeken bu değildi. Öylece donup kalmasına neden olan şey tanıdık bir büyü dalgasıydı. Kalbinin midesinde atmasına neden olmuştu.

Merdivenlerden inerek, "Bu nedir?" diye sordu Persephone.

Ariadne, bir ucunu kırık sütunlardan birinin etrafına bağlarken, "İplik," dedi.

Persephone, "Nereden aldın?" diye sorarak Galanthis'i yere bıraktı. Kedi miyavladı ve bacaklarına sürtündü.

Ariadne makarayı Persephone'ye uzatırken, "Ben eğirdim," dedi.

“Sen mi eğirdin?” diye tekrar eden Persephone, gümüş ipliğe bakarken onu almakta tereddüt etti.

Demeter’in büyüünün ölümünden sonra bile Yukarı Dünya’daki şeylere tutunacağını biliyordu ama bu kadar çabuk hissetmeyi beklemiyordu. Bunun kendisini nasıl hissettirdiğini tam olarak anlayamamıştı, gerçi iç içe geçmiş duygularını anlamlandırmak için pek zamanı olmadığını biliyordu.

En sonunda makarayı aldı, sıcak güneş ışığının avuçlarına değdiğini hissedince titrek bir nefes verdi.

Alçak bir sesle, “Bu annemin büyüü,” dedi Persephone. Hatta onun gibi kokuyordu, yaz sıcaklığının altında pişen altın rengi buğdaylar gibi. Ariadne’yle göz göze geldiğinde onun bembeyaz olduğunu gördü. “Nasıl?”

Ariadne tereddüt etti. “Bunun Theseus’un beni lanetlemek için pazarlık yaptığı bir şey olduğunu sanıyordum.”

“Yani bu yeteneğe sahip olduğunu bilmediğini mi söylemek istiyorsun?”

“Theseus bir gün beni bir odaya kilitledi ve yünü iplik haline getirmemi istedi,” dedi. “Denemeden önce günler geçti -susuz ve yiyeceksiz günler- ve artık dayanamaz hale gelince denedim. Bu... *sezgiseldi*. Sanki tüm hayatım boyunca bunu yapmışım gibi.”

Galanthis yüksek sesle mırıldanıyor, Persephone’nin bacaklarına sürtünüyor.

Ariadne, “Bu yüzden kız kardeşimi alıkoyuyor,” dedi. “Geri döneceğimi umuyor. Ben olmadan tanrıları yakalamak için kullandığı ağırları yapmasının hiçbir yolu yok.”

Hades, hem Harmonia hem de Tyche’nin, Hephaestus’un antik zamanlarda yaptığına benzer bir ağ tarafından zapt edildiğinden şüphelenmişti. Ariadne’nin bu makaraya sardığı ip

gibi hafif ve inceydi, neredeyse fark edilmiyordu ama şimdiye kadar bunu onaylamamışlardı.

“Peki neden Phaedra değil de sen?” diye sordu Persephone

“Theseus muhtemelen onu tercih ederdi ama o sırada sanırım beni kıracağını düşünüyordu. Bu yüzden ben olduğuma seviniyorum. Ne yaptığını görünce gitmeyi başarabildim... fakat o günden beri kız kardeşimi görmedim.”

Persephone, “Üzgünüm,” dedi.

“Ben de,” diyen Ariadne bu sempatiyi kaldıramıyormuş gibi bakışlarını başka yöne çevirdi.

Persephone anlıyordu.

Ariadne sütunun etrafına ikinci bir makaradan bir iplik bağladı.

“Bunu tut,” dedi.

Persephone diğer makarayı eline alırken Ariadne çantasından bir çift deri eldiven çıkardı. İş bittiğinde ipliği geri aldı ve Persephone’ye baktı. “Ne kadar kaybolursan kaybol sakın bırakma. Labirentten tek çıkış yolumuz bu.”

Persephone başını sallayarak onayladı. İpin gücünü sorgulamasına gerek yoktu, tanrıları alaşağı etmişti. Kopmazdı.

Galanthis önden giderek karanlığın içinde kaybolurken Persephone ve Ariadne onu takip ederek yan yana yürümeye, ilerledikçe de ipliği çözmeye başladılar. Bir ışık parlaması dikkatini çekince Persephone Ariadne’ye baktı ve elinde parlak bir taş tuttuğunu gördü. Bir tane de ona uzattı.

“El feneri ya da meşaleden daha uzun süre dayanır,” dedi.

Taş neredeyse bir opal gibi görünüyordu. Yayıdığı ışık çok azdı, yere bile ulaşmıyordu ama artık tamamen karanlıkta değillerdi. Şaşırtıcı bir şekilde bu, Persephone’nin kaygısını hafifletti.

Genellikle karanlığı sorun etmezdi. Kendini karanlıktayken evindeymiş gibi hissetmeye başlamıştı ama bu farklıydı. Hades'e değil, başka bir varlığa aitti ve elinde tuttuğu küçük, ruhani ışıkla onu uzak tutsa da her yönden bedenine baskı yapıyordu.

Ne kadar uzağa giderlerse onu daha da çok ezdiğini hissedebiliyordu. O kadar elle tutulabilir bir ağırlıktı ki Persephone gücünü toparlamaya çalıştı ama yapamadığını fark etti. Adamant çoktan yeteneklerini baskılamaya başlamıştı.

Galanthis miyavladı ve Persephone bir adım attı, altında zemin yoktu. Küçük bir çığlık attı fakat sonra ayağı bir basamağa çarptı.

"Siktir," diye fısıldadı. Koyu karanlığa inen taş merdivenleri bulmak için taşı önüne doğru uzatırken kalbi hızla çarpıyordu. Geriye doğru onlara bakan Galanthis'in gözleri parladı. Sanki *seni uyarmıştım*, der gibiydi.

Persephone yüzü elindeki taşla kısmen aydınlanan Ariadne'ye baktı.

"Labirent ne kadar aşağıda?" diye sordu Persephone.

Ariadne, "Birkaç kat daha var," dedi.

Persephone eşiği geçtikten sonra labirentte olacaklara kafa yormanın aptalca olduğunu düşündü. Yerin daha da derinlerine inme düşüncesiyle hissettiği paniği bastırdı. *Bu, Hades'e giden yol*, diye kendine hatırlatırken korkunç karanlıkta onun varlığını hissedebilmeyi çaresizce diledi. Ancak bu adamant duvarlarında, Ariadne'nin ona verdiği kıyafet katmanlarının arasından sızmayı başaran acı soğuktan başka hiçbir şey yoktu.

Bunu görmezden gelmeye, başka bir şeye odaklanmaya çalıştı -yarı karanlıkta dar basamaklardan inmeye, elindeki neredeyse kendi saçının bir teli kadar ince olan ipliğin verdiği hisse- ama titremeyi hiç bırakmadı. Ayrıca yerin bu kadar al-

tında olmanın sessizlik gerektiriyormuş gibi görünen bir tarafı da vardı. Ne o ne de Ariadne konuşuyordu. Tek ses, nefes alıp verişleri ve sert zemine sürtünen ayak sesleriydi, her ikisi de çok gürültülüymüş gibi geliyordu.

En sonunda bir köşeden döndüler ve Persephone ileride garip, turuncu bir ışık gördü. Taşıdıkları taşlardan daha güçlü değildi ama bir yolu aydınlatıyor gibiydi ve Persephone labirentin başlangıcına ulaştıklarını anlamıştı.

Persephone taşı cebine atarak ileri doğru bir adım attı.

Ariadne, "Bekle," diye seslendi ama çok geçti. Yerden sarmaşıklar fırladı, dallar birbirine dolanırken gıcırdayıp inleyerek geçidi dikenli bir çalıyla doldurdu.

Bittiğinde yeniden sessizlik oldu ve Persephone içini çekti.

"Sanki bu yeterince zor değilmiş gibi," dedi.

Ariadne, "Zorluklar olmadığı sürece onun için eğlenceli değil," dedi. Theseus'un izlediğini biliyormuş gibi karanlığın içine baktı.

"Bizi duyabilir mi?" diye sordu Persephone.

"Eminim," dedi Ariadne. "Çıglık attığımızı duymak isteyecektir."

Persephone'nin midesi nefretle burkulurken, kendisini Hades serbest kaldığında intikamının nasıl olacağını düşünürken buldu. Theseus'un imparatorluğu çözülürken izlemeyi ve ipliği çekenin kendisi olmasını istiyordu.

"Dikenlere dikkat et," dedi Ariadne. "Ceketin yardımı olacaktır ama dikenler zehirli."

Persephone, "Ne çeşit bir zehir?" diye sordu.

"Bilmiyorum," dedi Ariadne. "Sadece acıttıklarını ve kesiklerin iyileşmesinin yavaş olduğunu biliyorum."

Persephone, dalların arasından sanki onlar yokmuş gibi ka-

arak geçen Galanthis dışında, bu karışıklıktan zarar görmeden kurtulmanın mümkün olduğunu düşünmüyordu. Yine de Hades'e giden tek bir yol vardı, o da ilerideydi.

Persephone bir giriş noktası seçti, ipi biraz çözdükten sonra çömeldi ve bir dizi tırtıklı sarmaşığın arasından geçti. İlk boşlukta tam olarak ayakta durabiliyordu ama bir sonrakine geçtiğinde, kollarındaki ve ensesindeki tüyleri ürperten dikenlerin tehlikesinin bilincinde olarak eğilmek zorunda kaldı.

Keskin bir nefes sesi duyunca çok hızlı döndü ve başının yan tarafına doğru bir vuruştan kıl payı kaçtı. Loş ışıktaki Ariadne'nin elini kolunun üst kısmına bastırıldığını görebiliyordu.

"İyi misin?" diye fısıldadı Persephone.

"Evet," dedi Ariadne. "*Tanrılar*, gerçekten acıtıyor."

Kaşlarını çatan Persephone, karşıya doğru bakarak ne kadar ilerlemeleri gerektiğini ölçmeye çalıştı ama anlayamadı. Sarmaşıklar kalındı ve ışık çok loştu.

"Sırada ne var?" diye sordu.

Yeniden hareket etmeye başlamamıştı. Dikenlerin arasında ilerlerken aynı zamanda konuşabilme konusunda kendine güvenmiyordu.

"Bu dikenlerden nasıl kurtulduğumuza bağlı," dedi Ariadne.

Persephone bir an hiçbir şey söylemedi. Başka bir dalın üzerinden ihtiyatlı bir şekilde atlarken diğerinden kaçınmak için eğildi ve ipliğini çözdü.

Dikensiz bir boşlukta dinlenip yeniden nefes alabildiğinde, "Labirente nasıl aşinalık kazandın?" diye sordu.

"İlk seferinde beni Theseus buraya getirdi, uzun zamandır tutuklamak istediğim bir adamı göndermişti. Sanırım aradığım adaleti sağladığı için ona minnettar olacağımı düşünmüştü ama bunun yerine dehşete düşmüştüm."

Ardından dikenli yolda ilerlemeye odaklanarak sessiz kaldılar. Ufak bir teselli, Persephone'nin kemiklerinin artık soğuktan titremiyor olmasıydı. Şimdi terliyor, sırtı ağrıyordu. Eğilmekten, sadece kaslarının yanmasına sebep olan bu hızla hareket etmekten yorulmuştu.

Belki de burayla ilgili en kötü şeyin sonsuz gibi görünmesi olduğunu düşündü.

Galanthis miyavlayınca Persephone başını kaldırdı ve kedinin gözlerinin parladığını gördü. Bunu sona yaklaştıklarının bir işareti olarak algıladı.

Acele etmemeye çalıştı. Buraya kadar tek bir çizik dahi almadan gelmişti ve şimdi işi berbat etmek istemiyordu. Dikkatli bir şekilde başını çevirip oldukça yavaşlamış olan Ariadne'ye baktı.

Persephone'nin kalbi midesinde atmaya başladı.

"İyi misin?"

Ariadne, "Evet," dese de Persephone bir şeylerin ters gittiğini anlayabiliyordu. Sesi zayıf ve nefes nefese çıkmıştı.

Cesaret vermeye çalışarak, "Sadece biraz daha ileriye," derken dar geçitte havayı titreten garip bir ses yankılandı. Bu, Persephone'nin kanını dondurdu.

"Neydi o?" diye fısıldadı karanlığa bakarak.

Galanthis tısladı.

Hırıltı yeniden geldiğinde bu sefer daha derinden ve yakındaydı. Bunu art arda gelen ciyaklamalar ve toynak sesleri takip etti, ardından parçalanan ahşabın belirgin sesi duyuldu.

Persephone'nin tek görebildiği uzaktaki beyaz bir parıltıydı. Belki de dişlerdi?

"Ah, siktir," dedi Ariadne. "Bu bir yabandomuzu. Koş!"

Ancak sarmaşıkların arasında sıkışıp kalmışken koşmak

imkânsızdı. Persephone'nin tek yapabildiği daha hızlı hareket ederek ipliği sıkıca tutmaktı.

İlk başta dikkatli bir şekilde devam etmeye çalıştı ama domuz yaklaştıkça dikenleri daha az umursamaya başladı. Bir yabandomuzu tarafından parçalanarak öldürülmektense, birkaç çizdiği tercih ederdi. Ancak dikenler kollarını çizip sırtına battıkça acıya ne kadar hazırlıksız olduğunu fark etti. Keskin ve yakıcıydı. Ağzının tükürükle dolmasına ve midesinin ekşimesine neden oluyordu.

Kusmak istiyordu ama mide bulantısını bastırmaya çalışarak devam etti; ipliği çözerken elleri titriyor, domuzun bağırışları daha da artarken kalbi hızla atıyordu. Ariadne'yle birlikte ilerlemek için çok uzun zaman harcadıkları çalıları zahmetsizce yırtarken o korkunç tiz sesler neredeyse dayanılmaz hale gelmişti.

Bir dalın altından kayarken haykırdı, bir diken sırtını kesmişti ama bunu umursamadı çünkü tökezlediğinde serbest kaldığını fark etti. Yalnızca soğuk hava ve karanlıkla çevriliydi.

"Çıktım, Ari!" diye bağırdı. "Çıktım-"

Arkasına döndüğünde, domuz yaklaşırken Ariadne'nin hâlâ mücadele ettiğini gördü. Persephone onu artık daha iyi görebiliyordu: Kabarık kılları ve dikenleri parçalamak için kullandığı büyük dişleri olan devasa bir yaratıktı.

"Git!" diye bağırdı Ariadne.

Ancak Persephone onu bırakamazdı. Miyavlayan Galanthis'e baktı ve iplik makarasını ayaklarının dibine koydu.

"Buna dikkat et," diyerek Ian'ın dövdüğü bıçağı çıkardı ve yeniden karmaşanın içine girdi.

"Ne yapıyorsun sen?" diye bağırdı Ariadne. "Sana git dedim!"

"Hareket etmeye devam et!" diye emretti Persephone. Elin-den geldiğince hızlı bir şekilde dikenli dalların altına dalıp

üzerlerinden tırmandı. Bu arada Ariadne özgürlüğe doğru ilerlemeye devam ediyordu.

Persephone yabandomuzuna yaklaştığında, domuzun çürük kokan sıcak nefesi bir fırın gibi üzerine yayılarak midesini bulandırdı. Büyük dişleri dikenli duvarları candan yapılmış gibi gösteren bir güçle parçaladı.

Dişinin darbesi ona birkaç santim kalana kadar yaklaştığında, Persephone kendini hazırladı ve tüm gücüyle ileri doğru atılarak bıçağını yaratığın burnundaki hassas ete sapladı. Yabandomuzu kükreyerek başını salladı ve dişleriyle Persephone'yi kaldırıp havaya fırlattı.

Çıglık atarak havada süzülürken sırtıyla dalların kırıldığını hissetti, hâlâ elinde tuttuğu kana bulanmış bıçakla sert zemine düştü. Acı şiddetle ona çarparak nefesini kesti ama oyalanacak vakti olmadığını biliyordu. Doğrularak oturduğunda başı dönüyordu.

"Persephone!" diye bağırان Ariadne ona doğru koştu.

Arkasındaki domuz kükreyerek son diken katmanından kurtuldu.

Persephone dengesiz bir şekilde ayağa kalktı, düşmenin etkisiyle hâlâ canı yanıyordu.

"Koş!" diye bağırdı Ariadne.

Arkalarında domuzla birlikte loş koridor boyunca koştu- lar. Ariadne Persephone'nin kolunu tutarak onu taş duvardaki bir yarıktan içeri çekti. Persephone bu ani hareketin domuzla aralarına mesafe koyacağını umuyordu ama sonra korkunç bir patlama oldu ve yaratık labirent duvarını yıkıp geçerken üzerlerine kayalar yağdı.

Başlarını örterek koşmaya devam ettiler, yolları artık enkazla kaplıydı. Persephone'nin ayağı bir taşa takıldı.

O yere düşerken Ariadne, "Persephone!" diye adını haykırdı.

Darbe sarsıcıydı, acı neredeyse dayanılmazdı. Persephone her ne kadar ayağa kalkmak istese de bunu başarabileceğini düşünmüyordu.

Bıçağını sıkıca kavrayarak sırtüstü yuvarlandığında büyük ve siyah bir şey üzerinden atlayıp domuza çarptı.

Persephone'nin kulaklarında derinden gelen homurtular ve kükreme karışımı sesler patlak verdi. Bir an için, gözlerini domuzla savaşa giren büyük yaratıktan alamadı.

Ariadne, "Persephone, gidelim!" diyerek onu ayağa kaldırdı. Hızla uzaklaşmaya başladıklarında domuzun derinden gelen homurtuları tiz bir sese dönüştü ve ardından birdenbire sessizliğe gömüldü.

Persephone yavaşlayınca Ariadne de yavaşladı, arkaya baktıklarında Galanthis'in domuzun hareketsiz bedeninin önünde oturmuş, patisini yaladığını gördüler. Bir süre sonra kedi başını kaldırıp baktığında, yeşil gözleri uzaktaki soluk ışıklar gibiydi.

Sanki onları selamlıyormuş gibi, "Miyav," dedi.

Sonra kalkarak karanlığın içinde gözden kayboldu.

Persephone öne doğru bir adım atarak kediye... ya da yaratığa... her neyse ona seslendi. "Galanthis!"

Ancak çok geçmeden Persephone'nin makarasını dişlerinin arasında sıkıştırmış halde geri döndü, yürürken iplik çözülüyordu.

"Fare olması ihtimaline karşı, öyle mi?" diye sordu Ariadne.

Persephone ölümlüyle bakıştı ve omzunu silkti. Sonra gözleri Ariadne'nin kanayan yaralarla kaplı kollarına takıldı. Gömleğinde de koyu renkli lekeler vardı.

Kaşlarını çatan Persephone, "İyi misin?" diye sordu.

Ariadne başıyla onayladı ama o anda uzaklara bakan gözle-

ri geriye doğru döndü. Sallanınca Persephone onu yakalamak için hamle yaptı. Kendisi de *garip* hissetmeye başlamadan önce onu yere indirmeyi başarmıştı.

Siktir.

Dili ağzının içinde şişmiş gibi hissettirse de Persephone, “Ari?” dedi. Sanki vücudundaki tüm nem tükenmiş gibiydi.

“Bunun seni alıkoymasına izin verme,” diyen Ariadne’nin sesi çok uzaklardan geliyordu.

Kafası karışan Persephone, “Ne demek istiyorsun?” diye sordu ama cevap gelmedi.

Başı dönüyordu, çok geçmeden kendini kırık taşların ve kumlu toprağın üzerinde yerde yatarken buldu.

Tüylü bir şey bacağına dokundu, bunu alçak sesli bir miyavlama takip etti.

Persephone bulanık gözlerini açtığı anda parlak, yeşil bir ışık gördü.

Her şey kapkara olmadan önce kısık sesle, “Galanthis,” dedi.

BÖLÜM 15

Persephone

“Leydi Persephone.”

İsminin seslenilmesiyle uyandı ama uzak bir yankı gibiydi ve gözlerini açmak istemiyordu.

Ses tekrar, “Leydi Persephone?” dediğinde daha yakından gelse de kısıktı.

Kaşlarını çattı.

Git başımdan, diye düşündü.

Mümkün olduğu kadar uzun bir süre gölgelerde kalmak istiyordu. Burası güvenliydi.

“*Leydi Persephone!*”

Aniden, sanki Styx Nehri’nden çekilip karanlığın içinden yüzeye çıkmış gibi oldu. Derin bir nefes alarak gözlerini açtığı anda Alexandria Tower’daki ofisinde masasının arkasında oturduğunu gördü. Elleri klavyesinin üzerindeydi, başı kapıya

dönüktü ve narin yüz hatlarıyla kahverengi buklelere sahip bir adama bakıyordu. Genç bir görünümlü, hülyalı gözleri vardı ve Persephone'nin onun kim olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Gece geç saatlere kadar kutlama mı yaptınız?" diye sordu kaşlarını kaldırarak.

Kutlama mı?

Tereddüt eden Persephone kaşlarını çattı.

"Sana yardımcı... olabilir miyim?"

Tamamen ofise girerek, "Sadece yarınki toplantınız için hazırlandığınızdan emin olmak istiyorum," dedi.

Üzerinde düğmeli bir gömlek, dar bir pantolon ve papyon vardı. Kendini Hermes'in bu kıyafet hakkında ne düşüneceğini merak ederken buldu.

Kafası karışmış bir şekilde, "Toplantı mı?" diye sordu.

Toplantı hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

Adam çenesini indirerek ona anlamlı bir şekilde baktı. "News"le röportajınız var. Epik İletişim'i nasıl ele geçirdiğiniz konusuna geniş bir yer verecekler."

"Affedersin?"

Bunlar tanıdık şeylerdi. *News* en büyük ulusal haber kanallarından biriydi, Epik İletişim ise İlahilerin dünyasında çaresizce yer edinmek isteyen Kal Stavros'un sahibi olduğu bir medya holdingiydi. Ancak adam yanlış yola sapmıştı ve Hades onu ağır bir şekilde cezalandırmıştı ama bu, Kal'ın medya üzerindeki kontrolünü değiştirmemişti.

Adam içini çekti. "Bana unuttuğunuzu söylemeyin!"

"Bana kimse söylemedi," dedi Persephone savunmaya geçerek.

Son birkaç günü düşünmeye çalıştı ama hiçbir şey hatırlamıyordu.

"Affedersiniz! Size soruları üç hafta önce göndermiştim!"

Masanın etrafından dolaşarak farenin kontrolünü aldı, röportajın içeriğini detaylandıran bir belge ve bir soru listesi içeren e-postaya gelene kadar tıkladı. Amphion adıyla imzalanmıştı. Bunun altında unvanı vardı: Key Medya Şirketi'nin CEO'su Leydi Persephone'nin Asistanı.

"Key Medya Şirketi mi?" diye fısıldadı Persephone.

"Gördünüz mü?" dedi kendini beğenmiş bir tavırla.

Persephone bir an e-postaya baktıktan sonra artık Amphion olduğundan şüphelendiği adama baktı.

Aniden odaklanamayarak, "Bana... bir dakika verebilir misin?" diye sordu. Ofiste olduğunun farkına varmadan önce yaşanan hiçbir şeyi hatırlayamıyordu. Sanki bir sürü olay yaşanmış gibi görünüyor ancak hiçbiri tam olarak doğru gelmiyordu.

Amphion kaşlarını çatı. "İyi olduğunuza emin misiniz?"

"İyiyim. Sadece bir dakikaya ihtiyacım var."

"Tamam," dese de ikna olmuş gibi görünmüyordu. "Yardımcı olabilirsem bana haber verin." Odayı geçerek kapıya doğru ilerledi.

"Amphion," dedi Persephone. Adam onunla yüz yüze gelmek için durdu. "İvy nerede?"

"Ciddi misiniz?" diye sordu.

Persephone, "*Amphion*," dedi hüsrarla.

"Halycon'da," dedi. "Onu ofis müdürü olarak işe aldığınızdan beri Halycon'da."

"Doğru," diyerek parmaklarını şakaklarına bastırdı. "Teşekkürler."

Yalnız kaldığında bilgisayarına dönerek adını arattı. En üstteki manşetlerden biri şöyleydi:

Key Medya Şirketi'nin CEO'su Başarılı Büyük Açılışı Kutluyor.

İlk satır şöyle devam ediyordu.

New Grece'in en büyük medya şirketinin sahibi Persephone Rosi, Halycon'un büyük açılışını kutladı. Rehabilitasyon merkezi ölümlülere çeşitli ücretsiz bakım hizmetleri sağlayacak.

Haberde onu hayrete düşüren pek çok şey vardı. Öncelikle, Hades'le olan ilişkisinden söz edilmiyordu. Bunun yerine kariyerine ve başarılarına odaklanmıştı. O ve Hades ilişkilerini ilk kez kamuoyuna duyurduklarında, medyanın onu nasıl tanımladığı konusunda -onun dışında bir isme ve bir kimliğe sahip olmasına rağmen genellikle *Hades'in âşığı* olarak- dehşete düşmüştü.

Onu şaşırtan bir diğer şey ise *unvanıydı*. Küçük çevrimiçi bir blog olan *The Advocate*'ten bu noktaya nasıl gelmişti? Cevaplar aramaya başladığında şunu anlamıştı: Epik İletişim'i satın almıştı. Şirket birleşmesiyle ilgili haberlerin arasında Kal'ın gözden düşmesiyle ilgili, cinsel taciz ve dolandırıcılık suçlamalarını içerenler de vardı. Adamın bir fotoğrafı da eklenmişti: Öfkeli yüz ifadesi yüzündeki yara izlerini -Hades'in bıraktığı yara izlerini- derinleştiriyordu.

Araştırmasına daldığı için kapısının tıklatıldığını zar zor duydu. Dikkati dağınık bir şekilde, "İçeri gel," dedi.

Kapı açıldığında hızla soluna baktı ve ardından tekrar bilgisayarına döndü.

"Ben?.." diye başladı ama yeniden baktığında tanıdık bir çift parlak mavi gözle karşılaştı.

“Ögle yemeğine hazır mısın?” diye sordu Lexa.

Persephone hissettiklerini yalnızca şoka benzer bir şey olarak tanımlayabilirdi. Sanki tüm sinir uçları yanıyormuş gibi vücudunun her yerinde patlamıştı.

Ağız yavaşça açıldı.

“Lexa,” diye fısıldadı Persephone. Sandalyesinden kalkıp yaklaşarak ona sımsıkı sarıldı.

Somut ve gerçek hissettiriyordu ama geri çekildiğinde Lexa şaşırmış görünüyordu. “Her şey yolunda mı?”

Persephone kaşlarını çatı. Zihninin bir köşesinde onu bir daha hiç göremeyeceğini düşünmüştü. Şimdiyse nedenini hatırlayamıyordu.

“Evet,” dedi Persephone. “Gittiğini sanıyordum.”

Lexa, “Beni bu sabah gördün,” dedi.

“Öyle mi?” diye sordu Persephone. “Üzgünüm, Lex. Sorunum ne bilmiyorum.”

Lexa güldü. “Sorun değil. İşin başından aşkın, çok fazla uyuduğundan da şüpheliyim.”

Bilmiş bir tavırla kaşını kaldırdığında, Persephone onun neyi ima ettiğini bilse de aynı zamanda aralarındaki bir espriyi kaçırmış gibi hissetti.

Dün geceyi ya da önceki günleri hatırlayamıyordu ama umurunda değildi çünkü Lexa buradaydı.

“O zaman ögle yemeği?” dedi Lexa tuhaf bir duraklamanın ardından.

“Tabii. Evet,” diyen Persephone masasına doğru döndü. Tam çantasını alacakken Hermes’in tanıdık büyüsunü hissetti.

Ortaya çıktığında kapının önünü kapatan Hermes, “Hadi yiyelim!” diye bağırdı. “Açlıktan ölüyorum!”

Lexa, “Ne giyiyorsun sen?” diye sordu.

Hermes kendine baktı. "Holografik deri."

Persephone, "Kulağa çok sıcak geliyor," dedi.

Hermes sırttı. "Teşekkür ederim."

Persephone ona donuk bir bakış attı. "Demek istediğim bu değildi."

Lexa başını iki yana salladı. "Neden?"

"Ne demek neden? Neden olmasın?" diye sorduktan sonra gözlerini kıstı. "*Ben* modayım, Lexa!"

Persephone Lexa'ya baktı ve birlikte gözlerini devirip güldüler.

Hermes pek eğlenmediği için dik dik onlara baktı. Kollarını göğsünde birleştirirken gömleği gıcırdadı.

Lexa gülmeye devam ederek, "Plastik ördek gibi ses çıkarıyorsun," dedi.

Hermes kaşlarını çattı. "Plastik ördek de ne?" Bir an duraksadıktan sonra yüzü aydınlandı. "Sapıkça bir şey mi?"

"Evet," dedi Lexa.

Persephone tek kaşını kaldırdı ve Lexa ona bakmak için döndü.

"Ne?" diye sordu masum bir tavırla.

Çantasını almak için eğilirken Persephone, "Hiç," dedi.

Hermes şüpheyle, "Bana yalan söylemiyor olsan iyi olur," dedi.

"Asla söylemem!" dedi Lexa.

Ofise giren Amphion, "Öğle yemeğine gidiyor muyuz?" diye sordu.

Hermes ona baktı ve elini başının yanındaki kapı çerçevesine dayadı. "Öğle yemeğinde yiyebileceğin bir şeyim var."

Lexa boğuluyormuş gibi ses çıkardı. Persephone inledi.

"Hermes, çalışanlarıma böyle şeyler söyleyemezsin."

"Onun hoşuna gidiyor!" dedi Hermes savunmaya geçerek ve Amphion'a baktı. "Değil mi?"

Amphion'ın yüzü kıpkırmızıydı.

Persephone, "Cevap vermek zorunda değilsin," dedi.

"Evet, zorundasın," dedi Hermes.

"Hermes!" diye çıkıştı Persephone.

Hermes, "Tamam, tamam," diye homurdandı.

Persephone, tanrı ile Amphion arasına sıkışarak ofisinden çıktı. Çıkarken Amphion'ın konuştuğunu duydu.

"Öğle yemeğinde doluyum ama akşam yemeği teklif ediyorsan müsaitim."

Lexa, "Ah... *tanrılar*," diye sızlanırken hepsi birden asansöre doluştu.

"Sen sadece Thanatos pes etmediği için kıskanıyorsun," dedi Hermes.

Lexa, "*Kapa çeneni*," diye tıslayarak dirseğiyle Hermes'in kaburgalarına vurdu.

"Ah!"

Persephone köşedeki yerinden onları izlerken gülüyordu.

Her şey bu şekilde olmalıydı, diye düşündü ve ardından kaşlarını çatı. Bu sözler tuhaf hissettirmişti, her şeyin gerçek ve doğru olduğu bu anda neden aklına geldiklerini anlayamıyordu.

Kapılar birinci katta açılırken, *her şey bu şekilde*, diye fısıldadı.

Asansörden inen son kişi oydu ama kapıdan çıkan diğer insanları takip etmek için döndüğünde kalbi ağzına geldi.

"Zofie."

Amazon, danışma masasının yanında siyahlar giymiş bir şekilde dikiliyordu. Persephone'ye doğru başını, ardından tüm vücudunu çevirirken uzun örgüsü sallandı.

“Leydi Persephone,” dedi başını eğerek. “Yemeğe çıkmaya hazır mısınız?”

Persephone zihninde bir anı canlanınca titrek bir nefes aldı. Zofie’nin bir odun yığının üzerinde mermer gibi beyaz teniyle ölü olduğu bir anı.

“Sen... hayattasın,” dedi.

“Seph,” dedi Lexa neredeyse nefes nefese. “Bunu neden söyledin?”

Persephone ağzını açtı, ardından kaşlarını çattı. Başını iki yana salladı. “Bilmiyorum. Ben...”

Zofie, “Belki de kötü bir rüya görmüşsünüzdür,” diye önerdi, gülümsemesi o kadar tatlıydı ki Persephone söylediği şeye katılmak zorunda kaldı.

“Evet,” dedi. “Belki de bu yüzden.”

Alexandria Tower’dan ayrılıp birkaç blok ötedeki House of Greek adlı restoranı seçtiler. Persephone, yürürken arkadaşlarının nasıl da etrafını sardıklarını fark etti. Hermes önde, Lexa ve Amphion her iki yanındaydı, Zofie de arkasından takip ediyordu.

Bu, restorana vardıklarında ve masalarına doğru ilerlediklerinde sürdürdükleri bir düzendi fakat oturduktan sonra bile onu meraklı izleyicilerden gizlemeye pek yardımcı olmadı.

Lexa sandalyesinde döndü. “Hey! Kimse size dik dik bakmanın kabalık olduğunu söylemedi mi?”

“Lex!” diye fısıldadı Persephone.

“Eh,” diyen Lexa Persephone’ye bakmak için döndü. “İnsanlar çok...”

“Kaba?” mı diye önerdi Zofie.

Lexa, “Evet!” diyerek bir çatal aldı ve avucunun içinde tutmaya başladı.

“Hey, dur bakalım!” dedi Hermes. “O kadar da ciddi değil.”

Tanrıya dik dik baktı.

"Sadece merak ediyorlar," dedi Persephone ve ardından biraz gülümsemeye ekledi. "*Hades'in karısını görmek istiyorlar.*"

Amphion, "Ah, onlar Hades'le ilgilenmiyor," dedi. "Tüm oldukları *sensin.*"

Persephone umursamaz bir gülümsemeye, "Her neyse," dedi.

Hades'le her zaman ilgilenirlerdi çünkü onun teklif ettiği şeyi istiyorlardı.

"Bu doğru," dedi Amphion. "Yaptığın şey, Kal Stavros'u ifşa etmek... büyük bir olaydı."

Persephone ne diyeceğini bilmiyordu ama Amphion'un sözleri göğsünün sıkışmasına neden oldu. Bunu hayal etmenin neden zor olduğundan emin değildi. Ancak görünen o ki dünya erkeklere karşı duran kadınlara değer vermiyordu.

Konuyu değiştirmek isteyerek, "Bu hafta sonu herkesin planı ne?" diye sordu.

Hermes, "Umarım hepimiz hâlâ Hades'in sürpriz doğum günü partisinde körkütük sarhoş oluyoruzdur," dediğinde Persephone birden hatırladı. Doğumunun dehşeti göz önüne alındığında, Hades'in doğum gününü kutlamak için bir şeyler yapmak istemişti. Dünyaya geldiği dönemde günleri organize edecek bir sistem olmadığından, onun için bir tarih seçmeye karar vermişti. 1 Kasım.

"Bildğini düşünmüyorsun, değil mi?" diye sordu Lexa.

Persephone, "Bilseydi de bana asla söylemezdi," dedi.

Gelmesinden korksa bile Persephone'nin eğlenmesine izin verirdi.

Nevernight'a girip arkadaşlarının doğum gününü kutlamak için toplandığını gördüğünde nasıl tepki vereceğini ya da daha sonra ruhların da aynısını yapmayı bekledikleri Yeraltı Dünyası'na indiklerinde ne yapacağını merak ediyordu.

Onun şaşırması görülebileceğini hayal edemiyordu ama ilgi odağı olmaktan rahatsız olsa bile minnettar olacağını biliyordu.

Zofie, "Hades birini düelloya davet etmeli," dedi. "Terme'de doğum günlerini böyle kutlarız."

Lexa, önce Persephone'ye ardından Zofie'ye baktı. "Sanmıyorum..."

"Şakaydı. Anladınız mı?" diye soran Zofie umutlu bir şekilde gülümsüyordu.

Herkes, "Ah..." diyerek birbirine baktı ve kısa süre sonra gerçeğe dönüşen garip bir kahkaha attılar. Gitme zamanları geldiğinde, Persephone'nin kalbi daha önce hiç bu kadar dolu olmamıştı.

Gün bittiğinde Persephone Yeraltı Dünyası'na döndü. Teninin altında uğuldayan bir heyecan dalgası vardı. Eve döndüğü ve Hades'i göreceği için heyecanlıydı. Gerçi tanrı akşam geç saatlere kadar dönmeyecekti, bu yüzden üzerini değiştirerek ruhlarla akşam yemeği yemek için Asphodel'e gitti. Köylerinin merkezinde ortaya çıktığında, Tartarus'la yüz yüze geldi.

Bütün gün boyunca ilk kez korku hissetmişti ve öyle şiddetliydi ki olduğu yerde durmasına neden oldu. Uzaktaki ufka doğru baktığında, onun... çarpık olduğunu fark etti. Bunu tanımlamanın tek yolu buydu. Gökyüzünün ve dağların rengi bir rüyanın kenarları gibi çarpık ve şekilsiz görünüyordu.

"Persephone!"

Döndüğünde el sallayan Yuri'yi gördü. Ruha gülümsedi ama yeniden ufka doğru baktı. Bu kez dağlar eski sivri uçlu şekillerine kavuşmuştu ve ufuk, kenarlarını keskin çelik gibi kesiyordu.

Tuhaf, diye düşündü.

Yuri Persephone'nin yanına gelerek, "Neye bakıyorsun?" diye sordu.

"Bir şey gördüğümü... sandım ama yanılmış olmalıyım," dese de midesi huzursuzlukla burkuluyordu.

"Ruhlar seni bekliyor," diyen Yuri elini uzatarak onu köylerinin ötesindeki battaniyelerin serili olduğu çimenlere doğru çekti. Farklı zamanlardan ve kültürlerden yiyecek içeceklerle dolu masalar uç uca yerleştirilmişti.

Sanki kutlama yapıyorlarmış gibi yemek yediler ki bu Asphodel'deki ruhların her zamanki haliydi. Persephone onlarla oturdu, konuştu ve güldü; enstrümanlarını çıkarıp tıngırdatmaya başladıklarında dans ettiler.

Persephone dönmeye başladı ve ancak Hades'le yüz yüze geldiğinde durdu, daha doğrusu göğsüyle. Onun karanlık bakışlarına karşılık verebilmek için başını arkaya eğdi.

Nefes nefese, "Merhaba," diye fısıldarken içini kaplayan rahatlık hissinde boğulmuştu.

"Merhaba," dedi Hades sırtarak. Parmağının ucuyla çene-sine dokunup onu öptü. "Güzel bir gün geçirdin mi?"

Geri çekildiğinde Persephone, "Evet," dedi. "Ya sen?"

Hades *hımm* dedi. Cevap vermeden önce bu sesle göğsü titremişti ve Persephone bunu hissetmişti. "Şimdi daha iyi."

Bu bir Hades cevabıydı, yani kesinlikle bir cevap değildi. Persephone yine de gülümsedi.

"Dansını böldüm," dedi tanrı.

"Sorun değil," dedi. "Benimle sen dans ettiğin sürece."

Hades onu yakınına çekince Persephone başını göğsüne yasladı. Tanrıçanın uykusu gelene kadar, Hades'in kollarında o şekilde kaldılar.

"Yatmaya hazır mısın?" diye sordu. Sesi sıcaktı ama Persephone'nin omurgasından aşağı bir ürperti gönderdi.

Tanrıça geri çekildi. "Sanırım zihnim uyuyamayacak kadar meşgul."

"Öyle mi?" diye sordu Hades tek kaşını kaldırarak. Ona yaklaşıp dudaklarını kulağına değdirince Persephone titrek bir nefes aldı. "Aklımı bazı şeylerden uzaklaştırabilirim."

Tanrıça başını çevirince dudakları birbirine değdi.

"Aklımı bazı şeylerden uzaklaştırmak *istediğimi* düşünmen ne kadar da cesurca, Ölüler Tanrısı."

Dudakları kıvrıldı.

"Bağışla beni, Kaderimin Hanımı," derken parmaklarını tanrıçanın saçlarının arasından geçirdi. "Lütfen sana nasıl yardımcı olabileceğimi söyle."

Persephone gülümseyerek ona doğru eğilmeye başlamıştı ki gözünün ucuyla bir hareket yakaladı. Başını çevirdiğinde birkaç adım ötede oturan bir kedi gördü. Kabarık tüylü ve siyahtı, gözleri yeşil ve neredeyse doğal olamayacak kadar parlaktı.

Vücudunu ani ve derin bir soğuk kaplarken, "Hayır," dedi.

"Sorun ne?" diye sordu Hades.

Ona döndüğünde tanrının karanlık bakışlarıyla karşılaştı. Yakışıklı yüzünü endişe kaplamıştı. Ona baktığında kalbi acıdı.

Beni terk etme, diye yalvarmak istedi.

Bunun yerine, "Öp beni," dedi.

Hades kaşlarını çattı ama Persephone öne eğilerek dudaklarını onunkilere bastırdı ve kollarını boynuna doladı. Bir daha asla kaybolmaması için onu buraya demirlemesine ihtiyacı vardı. Ancak Hades öpüşüne karşılık verse de bir şeylerin ters gittiğini hissetmiş gibiydi. Ellerini tanrıçanın omuzlarına koyup geri çekildi.

"Persephone," dedi ama tanrıça ona bakmıyordu.

Hâlâ sessizce çimenlerin üzerinde oturan kediye bakıyordu.

Onunla tamamen yüz yüze gelmek için kızgın bir şekilde döndü.

"Hayır!" derken gözleri yaşlarla doldu.

Kedi bakmaya devam etti.

"Gitmiyorum," diyerek yeri işaret etti. "Her şeyin böyle olması gerekiyordu!"

Hades tekrar, "Persephone," diyerek ona uzandı ama Persephone onun tutuşundan sıyrıldı. Yokluğunun şoku tanrıçanın göğsünün ikiye bölünmüş gibi hissetmesine neden oldu. Ona bir daha dokunmasına izin veremezdi, yoksa gerçekten burada kalırdı.

Hades'in gözleri kocaman açılmıştı ve Persephone o anda aralarına koyduğu her bir adımda kalbinin kırılmasını izlemekten ölmeyi tercih edeceğini düşündü.

"Bana sorunun ne olduğunu söyle," diye yalvardı.

Persephone başını iki yana sallarken gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu.

"Yapamam," derken sesi çatladı. "Ben... gitmek zorundayım."

Bakışlarını bir süre daha onunkilerde tuttu, tanrının gözleri öyle derin ve kadimdi ki... Elbette bunlar Hades'in gözleriydi ama onun sevdiği Hades'in gözleri değildi ve Persephone bunu ruhunun derinliklerinde biliyordu.

Kediye doğru döndü.

Ona doğru kararlı adımlarla ilerlerken adını hatırlayarak *Galanthis*, diye düşündü. Ayağa kalkan kedi onu götürmek için döndüğünde, etrafına soğuk bir karanlık çöken Persephone arkasında Hades'in yakıcı gözlerini hâlâ hissedebiliyordu.

Bir hata yapmadığını umdu.

BÖLÜM 16

Persephone

Persephone gözlerini açtığında Galanthis'in göğsünde oturarak ona baktığını gördü.

Onun uyandığını gören kedi yere atladı.

Persephone bir anlığına orada yattı, sanki bir tür kâbustan uyanmış gibi hissediyordu ama her şeyi hatırlayabiliyordu. Uyanarak hâlâ labirentte sıkışıp kaldığını ve Hades'in ya da ona gösterdiği hayatın yakınında bile olmadığını keşfetmek bu ıstıraptı.

Yüzü gözyaşlarından dolayı yapış yapıştı, boğazının gerisinde acı bir tat vardı. Doğrulduğunda başı döndü ve midesini kasıp kavuran bulantıya, dikenlerden kalan zehir kalıntılarına karşı gözlerini kapattı.

Bulantısı geçtiğinde ayağa kalkarak yanında yerde duran bıçağını eline aldı. Etrafına bakınca Ariadne'nin yan yattığı

nı gördü. Uyanıktı ve Galanthis yakınlarında oturuyordu. Bir şekilde kedi, -ya da o her neyse- onları labirentin tuzağından çıkarmıştı.

Persephone Ariadne'ye doğru gitti.

"Gitmemiz gerek," diyerek ellerini tuttu ve kalkmasına yardım etti.

Ariadne itiraz etmedi. Sahip oldukları loş ışıktaki Persephone onun da ağladığını görebiliyordu. Gözyaşlarından ıslanmış yüzü parlıyordu. Ariadne'nin ne gördüğünü merak etse de sormadı. Baygın kaldıkları sürede yaşadıklarını düşünmeden labirentten geçmek yeterince zor olacaktı. Geri dönüp orayı tekrar bulmamak ise daha da zordu.

Bu karanlık koridorlarda onları alaşağı edecek bir şey varsa o da bu olurdu. Onları eve çağıran mükemmel bir dünyanın pençeleri...

Hangi yönden geldiklerinden ya da hangi yöne gitmeleri gerektiğinden emin olmayan Persephone, önce bir karanlık geçide, ardından diğerine baktı.

Patisini yalayan Galanthis'e döndü. Sanki aniden kendisinin bir yabandomuzunu indirip onları başka gerçekliklerden uzaklaştırabilen bir yaratık değil de sadece kedi olduğunu hatırlamış gibiydi.

Persephone iplik makarasını aldı. "Hangi yol kocama gidiyor?" diye sordu.

Galanthis, Persephone'yle göz göze gelmeden önce patisini temizlemeyi bitirdi. Hiç ses çıkarmadan dört ayak üzerine kalkıp koridorda ilerlemeye başladı. Persephone ve Ariadne baktıktan sonra sessizce takip ettiler. Persephone'nin zihin okuma yeteneği olmasa da ikisinin de aynı şeyi -en derin arzularını- düşündüğünü biliyordu.

Adımlarını takip ederek o dünyaya geri dönüp dönemeyeceğini merak ediyordu.

Aniden kolunda keskin bir acı hissetti. Tıslayarak sağına baktı. Ariadne onu çimdiklemişti.

“Ne düşündüğünü biliyorum,” dedi. “Ama geri dönemezsin.”

Persephone dişlerini gıcırdattı. Hem ne istediğini Ariadne’ni tam olarak bilmesi hem de kendisini zayıf hissetmesi yüzünden hayal kırıklığına uğramıştı.

“Asıl tehlike rüya değildi,” dedi Ariadne. “Sonrası.”

Persephone onun ne demek istediğini biliyordu. Tehlike, özlemdi. Bu, her ikisinin de en büyük arzularını bulmak için labirente sonsuza kadar dolaşmasına ve onu bir daha asla bulamamasına neden olurdu.

Galanthis’i takip ederek bir karanlık geçitten diğerine devam ettiler, her dönüş Persephone’nin başını döndürüyor ve yolunu şaşırtmasına neden oluyordu.

Ariadne, “Bana bir gerçekten bahset,” dediğinde sesi karanlığı bir kırbaç gibi kesti.

“Ne bilmek istiyorsun?” diye sordu Persephone.

Gerçekten düşünemiyordu, zihni mükemmel dünyasından anılarla doluydu.

“Ne olursa,” dedi Ariadne. “İlk anın neydi?”

Soru, Persephone’yi şaşırttı ve cevap vermeden önce bir süre düşünmek zorunda kaldı. “İlk anım ağlamamdı,” dedi. “Güzel olduğunu düşündüğüm bir güle uzanmışım, sapının dikenlerle dolu olduğunun farkında değildim.”

Dikenlerin tenini delme hissini, tüm vücudunda hissettiği o keskin acıyı her zaman hatırlardı.

“Annem gül için daha çok endişelenmişti ve o dokunuşumla dökülen çiçek yapraklarını onarıken ağlanamama izin vermişti.”

Acısını dile getirdiğinde Demeter hiçbir teselli sunmamıştı.

"Bu, sana benim çiçeklerime dokunmanın sonuçlarını hatırlatsın," demişti.

Persephone bunu daha önce hiç düşünmemişti ama belki de onun daha sonra dokunuşuyla çiçekleri öldürmesinin nedeni bu deneyimdi.

Persephone'yle göz göze gelen Ariadne'nin gözlerinde bunu sorduğu için bir anlık pişmanlık belirdi fakat Persephone asıl meseleyi anlıyordu. Aklını, rüyanın sahte anılarından ve labirentin sonsuzluğundan uzaklaştırmıştı.

"En sevdiğin anın hangisi?" diye sordu Persephone.

Ariadne cevap vermeden önce biraz düşünürken Persephone kaç tanesinin arasından seçim yapması gerektiğini merak etti. Karşılaştırması garip bir şeymiş gibi görünse de Persephone'nin aklına yalnızca birkaç favori anı geliyordu ve bunların çoğu Lexa ya da Hades'le ilgiliydi.

Ariadne, "Muhtemelen kız kardeşimle geçirdiğim zamanlar," dedi.

Başka bir ayrıntı vermediğinde Persephone, "Tamamı mı?" diye sordu.

"Evet," dedi Ariadne bir an duraksayarak. "Büyürken çoğunlukla yalnızdık ve onun sorumluluğunu ben üstlenmiştim. Giyinip okul için hazır olduğundan emin olurdum. Ona öğle ve akşam yemekleri hazırlardım. Eğlendiğinden emin oldum, böylece benim farkına vardığım şeyi fark etmedi; anne babamızın bizimle ilgilenemeyecek kadar meşgul olduklarını."

Aniden, Ariadne'nin kız kardeşini kurtarma konusundaki çaresizliği mantıklı geldi.

"Onun sorumluluğunu almaya devam edemezsin, Ariadne. Kararlarını kendisi veriyor."

Ağı sertleşti. Persephone bunu ilk kez duymadığını düşündü. Ariadne, "Onunla sonsuza kadar ilgilenirdim," dedi. "Onu seçmek zorunda değildi."

"Belki de bu yüzdendir," dedi Persephone. "Çünkü senin özgür olmanı istemiştir."

Ariadne'nin rengi soldu. Bu sözler onu diğerlerinden daha farklı etkilemiş gibiydi. Yolun devamında Persephone durana kadar ikisi de sessiz kaldı. "Kokuyu alıyor musun?" diye sordu.

Duraksayan Ariadne derin bir nefes aldı. "Of, tanrılar," diye fısıldayarak Persephone'ye baktığında, tanrıçanın şüphelendiği şeyi doğruladı. Yakınlarında bir şey ölmüştü ve çürüyordu.

Şiddetli bir korku kalbini ele geçirdi ve kısa bir an için bunun Hades olup olmadığını merak etti.

Olamaz, dedi kendi kendine. Ancak burasının Theseus'un bölgesi olduğu ve tanrıları öldürebildiği göz önüne alındığında, bunun bir olasılık olduğunu biliyordu.

İlerlemeye devam ettiklerinde koku daha da kötüleşti. Hastalıklı derecede tatlı ve keskindi. Persephone'nin gözlerinin yaşarmasına ve burnunun yanmasına neden oldu. Boğazının gerisine tükürük dolarken öğürmek istedi. Kusmamayı başara-
bileceğinden emin değildi.

Ardından Ariadne de öğürmeye başlayınca Persephone daha fazla dayanamadı.

Eğildi ve kustu.

"Bu çok berbat," dedi elinin arkasını ağzına götürerek.

Şimdi boğazı yanıyor, kustuğu şeylerin aynısı burnundan damlıyordu. Bir bakıma bunu umursamadı çünkü çürük kokusunu bastırıyordu.

Ariadne kusmayı bitirdiğinde gömleğini burnunun üzerine çekti, Persephone de aynısını yaptı. Pek faydası olmasa da baş-

ka seçenekleri yoktu. Galanthis onları hâlâ labirentin daha da ilerisine, ölüme yaklaştırıyordu.

En sonunda bir köşeden döndüklerinde, Persephone bulanmış gözleriyle kokunun kaynağını gördü. Birkaç metre ileride büyük bir et yığını yatıyordu.

“Bu da ne böyle?” diye sordu Ariadne.

Galanthis hiç de endişeli görünmeden, dünya umurunda değilmiş gibi koşturdu.

Dikkatle arkasından takip ederek cesede yaklaştılar.

Ariadne, “Bu ne?” diye sordu.

Her ne ise devasaydı ve *derisi soyulmuştu*.

“Bilmiyorum,” dedi Persephone ama kafasına doğru yaklaştığında tahmin edebileceğini düşündü. “Sanırım... bu bir aslan,” dedi.

Ariadne tekrar kusmadan hemen önce, “Ah, tanrılar,” dedi.

Persephone konuşmak için onun bitirmesini bekledi.

“Sence ona ne oldu?”

“Bu bir insanın işi,” dedi Ariadne.

“Hades mi?” diye sordu.

Ariadne, “Belki,” dedi.

Yüreğinde umut yeşerdi. Belki de onu bulmaya yaklaştırmışlardı.

“Görünüşe göre Hades...” Ariadne’nin sesi yavaşça kesildi, Persephone onun yanına gittiğinde aslanın patilerinden birinin çıkarılmış orta pençesine baktığını gördü.

Persephone Ariadne’ye baktı.

“Sence... bizim de aynısını yapmamız gerekiyor mu?”

O cevap veremeden, Galanthis miyavlayarak cevap verdi.

“Ciddi olamazsın,” dedi Ariadne.

Diz çöken Persephone pençeleri inceledi.

Kemikten çok çeliğe benziyorlardı. Uzayıp bir taneşinin ucuna dokunduğunda elini bu kadar kolayca kesmesine şaşırdı.

“Ah,” diye tıslayarak parmağını hızla çekti. “Keskinler... bıçak gibi.”

Ancak pençelerin daha da keskin olduğunu düşünüyordu.

“İşte,” dedi Ariadne. Deri eldivenlerini çıkardı. “Bunları bariyer olarak kullan.”

Onları alan Persephone, pençenin elini kesmesini engellemeye yeteceğini umarak eldivenleri tek eline giydi. Ortadakini seçti ve eldivenli parmaklarını keskin tırnağın etrafına dolar-ken Hades’in bunu neden yaptığını merak etti. Aynı zamanda iyi bir nedeni olmadığı sürece yapmayacağını da biliyordu.

Yine de bunda Persephone’nin midelerini bulandıran bir yanlışlık vardı. Pençenin kemiğe bağlandığı noktayı hissettiğinde dişlerini sertçe gıcırdattı ve ardından bıçağını kullanarak pençelerin aralarını kesti. Pençe serbest kaldığında, eldivenleri çıkarıp pençeyi eldivenin parmağına taktı ve ceketinin cebine koydu.

İplik makarasını alırken, “Eh, bu cidden korkunçtu,” dedi. “Gidelim buradan.”

Aslanı arkalarında bırakıp sonsuz karanlığın içinde ilerlediler.

Persephone, “Merkezden ne kadar uzaktayız?” diye sordu.

“Ben... bilmiyorum,” dedi Ariadne. “Her şeyin... izini kaybettim.”

Persephone de kaybetmişti.

“Hades orada değilse ne yapacağız?” diye sordu ama bu fikri aklına getirmekten dahi nefret ediyordu.

“Böyle düşünme,” dedi Ariadne. “Orada olacak, hiçbir şey için değilse bile Theseus yeniden bir araya gelmenizi ve sonra sizi yeniden ayırmayı izlemekten keyif alacağı için.”

Duymak her ne kadar zor olsa da Persephone Ariadne'nin dürüstlüğünü takdir ediyordu.

"Sence oraya vardığımızda bizi ne bekliyor olacak?"

"Hiçbir fikrim yok," dedi Ariadne. "Ama çok kötü olacak."

Persephone derin bir nefes aldı ama Hades orada olduğu sürece bekleyen her şeyle yüzleşecekti. Onun için savaşıacaktı. Onunla yeniden bir araya gelecekti ve bu gece... ya da yarın... ya da burayı ne zaman terk ederlerse etsinler, evlerine döneceklerdi.

Galanthis miyavlayınca Persephone karanlık tarafından yutulan kediye doğru baktı.

Etraflarındaki karanlıktan daha farklıydı, daha derin ve soğuktu. İçinde tanımlayamadığı yanlış bir şeyler vardı.

"Ariadne," diye fısıldadı Persephone. "Sence..."

"Geldik," dedi Ariadne.

Karanlığın kenarında oyalanırken Persephone'nin vücudunu istemsiz bir ürperti sardı. Kafasında bunun çok daha farklı gelişeceğini hayal etmişti.

Daha çok, orada ışık olmasını beklemişti.

Ama eğer labirentin merkezindeyseler, o zaman bu Hades'in yakınlarda olduğu anlamına geliyordu.

Persephone öne doğru bir adım attı, sonra bir tane daha ama karanlık hâlâ devam ediyordu. Onu burada nasıl bulacaktı?

Ariadne kısık bir sesle, "Persephone!" diyerek adını fısıldarken Galanthis alçak sesli bir hırıltı çıkarıp tısladı.

Persephone karanlıkta iki kırmızı göz parladığında donakaldı.

"Ari," dedi Persephone. "Bu da ne?"

Tam bu sözleri söylediği anda ışıklar açıldı. Persephone ani parlaklık karşısında irkilerek iplik makarasını düşürdü. Görüşü

düzeldiğinde tuhaf bir hırlama dikkatini çekti. Başını kaldırıp baktığında, kırmızı gözlerin kaynağını buldu. Dev boynuzları olan, anormal derecede büyük, tamamen beyaz bir boğaydı. Bronz bir zırhla kaplı görünüyordu, şimdiden yeri eşeliyor ve homurdanıyordu. Sanki bir şekilde ateş yutmuş gibi burun deliklerinden kalın, siyah bir duman çıkıyordu.

Persephone Yeraltı Dünyası'nda savaştığı kimerada buna benzer bir şey görmüştü. Midesinde korku birikti.

O şeyin ateş püskürebildiğinden emindi.

Boğanın gözleri önünde duran, sırtındaki tüyleri kabarmış Galanthis'in üzerindeydi.

Ariadne, "Ne yaparsan yap ona arkayı sakın dönme," dedi. "O zaman nasıl kaçacağız?" diye sordu Persephone.

"Bilmiyorum!" diye çıkıştı Ariadne. "Kedin lanet olası bir canavar değil mi?"

"O benim kedim değil!"

Labirente dönüp dönmeleri gerektiğini merak ederek arkasına baktı ama Hades arkalarında değil, önlerindeydi.

Boğa başını salladıktan sonra aşağı indirdi ve parlak kırmızı gözleriyle onlara baktı. Ardından hücum ettiğinde, Persephone Galanthis'in dönüşmesini izledi. Kedi büyüdü, siyah kanatları ve boynuzları çıktı ve kendini boğanın üzerine attı.

Persephone ve Ariadne oyalanmadı. Koştukları sırada Persephone boğanın tuhaf kükremesi ve Galanthis'in uluyan çığlığı karşısında irkildi.

Omzunun üzerinden arkaya bakma hatasını yaptığında, Galanthis'in havaya fırlatıldığını ve indiğinde boğanın keskin boynuzlarının üzerine düştüğünü gördü.

"Hayır!" diye çığlık atıp aniden durdu.

"Hadi Persephone!" Ariadne Persephone'nin kolunu tutarak onu kendisiyle birlikte çekti.

Yaşlar gözüne batarken öfkesi içini yakmaya başladı. Genellikle gücünü çağıran tanıdık bir öfkeydi ama bu adamant hapisanede sıkışıp kaldıkları için, geri çekilmesini körüklemekten başka bir amaca hizmet etmiyordu.

Ayaklarının altındaki yer titremeye başladığında, Persephone boğanın dikkatini onlara çevirdiğini anladı. Bıçağını çıkardı.

Ariadne onlara doğru koşan boğayla yüzleşmek için döndü. “Ne yapıyorsun sen?” diye sordu Persephone.

Ariadne silahını çıkarıp boğaya nişan alırken, “Git!” diye emretti.

“Bu da ne böyle? Bunca zamandır sende miydi?”

“Kurşunlar domuzda işe yaramazdı,” diyerek boğanın suratına birkaç el ateş etti ama derisini delmeye başaramayan kurşunlar geri sekti. “Siktir!”

Bu, ilahi yaratıklar için olağan bir durumdu. Neredeyse her zaman bir zayıflıkları olurdu ama bunun dışında yenilmezlerdi.

“Gidelim!” diye bağırarak Persephone Ariadne’nin kolunu çekti.

Dönüp yeniden koşmaya başladıklarında, yaratık böğürdü ve yakıcı sert bir rüzgâr üzerlerine çarpıp Persephone’nin tekezzübüne neden oldu. Rüzgâr o kadar sıcaktı ki anında nefesini kesti. Persephone nefes almaya çalıştı.

Koşarlarken Ariadne’ye baktı.

Boğanın kükremesini bastırarak, “Ayrılmamız lazım,” diye bağırdı.

Bir boğa vardı ama onlar iki kişiydi. İkisine aynı anda hücum edemezdi.

Ariadne’nin bakışları plandan hoşlanmadığını belli ediyordu fakat o bile karşı çıkamadı. Birbirlerine başlarını salladıkları sonra yön değiştirip zıt taraflara doğru koşmaya başladılar.

Boğa tereddüt etmedi.
Persephone'yi takip etti.
Siktir.

Kol ve bacaklarını daha çok zorlamasına rağmen hızla ilerlerken yanıyorlardı. Hekate'nin labirent hakkında ona söylediğini -bununla baş edebilecek en iyi donanıma sahip olduğunu çünkü büyüye bağımlı olmadığını- düşündü. Ancak, burada büyüsü olsun ya da olmasın, bu yaratığa karşı kendini tamamen güçsüz hissediyordu.

Boğanın arayı kapattığını biliyordu çünkü sıcak nefesim etrafında hissedebiliyordu ve kükremesi tüm sesleri bastırıyordu. Sonra başını sırtında hissetti ve aniden kendini havada uçarken buldu.

Debelenip birkaç metre ötedeki toprağa düşerken çılglık almaya bile vakti olmadı. Daha ayağa kalkamadan, boğa çoktan hücumu geçmişti.

Persephone yoldan çekilip ayağa kalktı. Boğa geniş bir daire çizerek tekrar onunla yüz yüze geldi. Bu defa, Persephone vücudunun üzerindeki bronz zırhın yaratığın karnını kapamadığını gördü. Uyluğundaki kılıfta duran bıçağına uzandı ama orada olmadığını fark etti. Paniğe kapılarak tüm ceplerini kontrol etti fakat sadece Ariadne'nin eldivenlerinin içindeki pençeyi bulabildi.

Kahretsin. Düşürmüş olmalıydı.

Boğa başını salladı ve hücumu geçti. Persephone kaçmaya çalışsa da fazla oyalanmıştı. Zırhlı yaratık çarparak onu yere düşürdüğünde, darbenin gücüyle ciğerlerindeki hava boşaldı. Nefes almaya çalışırken boğa boynuzlu kafasıyla üzerine geldi. Acımasız saldırıdan kaçmaya çalışan Persephone, yuvarlandı ve sonra aniden boğa ortadan kayboldu. Başını kaldırıp

bakınca Ariadne'nin ona binmeyi başardığını ve boynuzlarına tutunduğunu gördü.

Yaratık, Ariadne'nin ağırlığından kurtulmaya çalışarak boynuzlarını savurdu.

Persephone kaburgalarını olabildiğince sıkı tutarak ayağa kalktı. Her nefes *acı veriyordu*.

Bıçağını kaybettiği için kendine lanet etti. Artık tek silahı aslanın pençesiydi. Buradaki zorluk, ezilerek ölmeden boğanın karnına ulaşmaktı.

Tanrılar, bunun işe yaracağını umuyordu.

Boğa gelişigüzel daireler çizerek sarsılıyor ve hâlâ çaresizce Ariadne'yi sırtından atmaya çalışıyordu. Ariadne en sonunda sırtından uçtuğunda, Persephone koşmaya başladı, boğanın altına doğru kayıp pençeyi açıkta kalan karnına sapladıktan sonra yana yuvarlandı. Yaratık kükreyerek ileri atıldı. Sendeleyip düşmeden önce yarısından kan akarak birkaç metre ilerledi.

Persephone'nin başı dönüyor, nefes almak hâlâ acı veriyordu. Yine de ayağa kalktı.

Ariadne kolunu göğsüne bastırarak yaklaştı.

"Kırıldı mı?" diye sordu Persephone.

Ariadne başını iki yana salladı. "Sanmıyorum. Sadece acıyor. Sen iyi misin?"

"İyiyim," dedi. "Hades'i bulalım."

Sendeleyerek ilerlediğinde Ariadne de onu takip etti.

Labirentin merkezini geçmek, uçsuz bucaksız bir okyanusu geçmek gibiydi. İlerlemeyi ölçmek mümkün değildi çünkü her iki yönde de kumlu zemin ve karanlık tavan dışında hiçbir şey yoktu. Persephone hangisinin daha kötü olduğuna karar veremiyordu; bu mu, yoksa labirentin karanlık koridorları mı? Ya Hades'i hiç bulamadan diğer tarafa varırlarsa?

Ama sonra bir şey gördü -uzakta koyu renkli bir leke- ve aniden kalbinin vücudunun her yerinde attığını hissetti.

“Hades,” dedi nefesi kesilerek.

Sonra farkına bile varmadan koşmaya başladı.

Ona doğru koşarken daha önce hiçbir şey bu kadar uzak-
taymış gibi görünmemişti. Yaklaştıkça daha fazla detay fark
etti. Bileklerinden tavana asıldığını, yuvarlak bir platformun
üzerinde bir tür kurban gibi dikildiğini görebiliyordu. Çenesi
göğsüne dayanmıştı, karışık saçları yüzünü perdeliyordu.

Asılı olduğu platforma çıkarken hiç düşünmedi. Kollarını
ona doladı ve sarıldığında vücudunu bir huzur kapladı.

“Hades,” diye fısıldadı.

Geri çekilip yüzüne dokundu.

Hades kıpırdandı, açtığı gözleri koyulaşmış, neredeyse kap-
karaydı.

“Hades.”

Onu burada gördüğüne şaşırmış gibi kaşlarını çattı. “Per-
sephone?”

“Benim,” dedi. “Buradayım.”

Yutkunarak onu inceledi. “Bu bir rüya.”

“Rüya değil,” diyen Persephone ayak parmaklarının ucun-
da yükselerek onu öptü. Geri çekildiğinde Hades daha uyanık
görünüyordu.

“Persephone,” dedi ve sanki içgüdüsel olarak onu kollarına
almak istiyormuş gibi kollarını çekti. Zincirler şingirdayınca
ikisi de onun hâlâ labirentte tutsak olduğunu hatırladı. “Nasıl?”

“Seni kurtarmaya geldim,” dedi yüzünü okşayarak. Aynı kal-
dıkları süre içinde sakalı daha da uzamıştı. Ellerinin altında fır-
ça gibi hissettiriyordu ama Persephone’nin umurunda değildi.

Hades gözlerini kapatarak titrek bir nefes aldı.

“Bunu rüyamda gördüm,” dedikten sonra yeniden ona baktı.

Persephone ona gülümserken gözleri dudaklarına indi, onu öpmek istese de buradan çıkmak zorunda olduklarını biliyordu. Geri çekilerek parmaklarını onun etrafına sarılmış ağın halkalarına geçirdi. Elleri bağlıyken bunu kaldıramazdı.

“Kesilmesi lazım,” dedi Hades. “Şimdiye dek elde ettiğim tek başarı aslan pençesiyle oldu.”

“Aslan pençesi,” diye tekrar eden Persephone, boğayı öldürmek için kullandığı pençeyi bulmak için el yordamıyla üzerini aradı. Kanlı şeyi cebinden çıkardığında Hades nefesi kesilerek bir kahkaha attı.

Persephone, Ariadne’nin eğirdiği delinmez ipliği keserken Hades, “Sen... mükemmelsin,” dedi. Muhtemelen ihtiyacı olandan daha fazlasını kesmişti ama içinde, kocası da dahil olmak üzere pek çok insanı inciten şeye karşı çok öfkeli olan bir yanı vardı.

Bitirdiğinde Hades’le göz göze geldi.

“Zincirlerden kurtulmana nasıl yardım edeceğimi bilmiyorum,” dedi ama Hades zaten bunun üzerinde çalışıyordu.

Zorlayarak çektiğinde kelepçeler zaten açık yara olan bileklerini kesti. Hades, kolları titreyip kasları şişerken bunun farkında değilmiş gibi görünüyordu.

Sonunda tatmin edici bir çat sesi duyulduğunda elleri serbest kaldı. Bir sonraki an Persephone onun kollarındaydı ve başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Onu o kadar sıkı tutuyordu ki Persephone’nin kaburgaları acıyordu, yine de bunu umursamadı. Kollarını etrafına dolayarak ona sarıldı, başını boyun girintisine gömerek hıçkırıklara boğuldu.

Parmaklarını tanrıçanın saçlarının arasına sokan Hades,

"Ah, sevgilim," dedi alçak sesle. "Seni yeniden görmeyi nani da umut ettim."

Persephone onunla göz göze geldi. Benzer bir şeyler -rüyasında onu gördüğünü, onsuz geçen her günün sefil olduğunu söylemek istiyordu ama Ariadne platformunda onlara katılınca bu sözler dilinin ucunda kaldı.

Nefes nefese, "Biraz hızlı hareket etmek isteyebilirsiniz," dedi. "Ziyaretçilerimiz var."

Persephone, Hades'ten uzaklaştı. Döndüklerinde beş Minotaur'un yaklaştığını gördüler. İriydiler ve şişkin kasları vardı. Bazıları kürkle kaplıyken diğerlerinin göğüsleri çıplaktı. Bazıları boğa kafasına sahipti, bazılarıysa daha insaniydi ancak ortak özellikleri avlarını gözlerine kestirmiş olmalarıydı.

"Theseus ne halt yedi?" dedi Hades.

Ariadne, "Onları çiftleştiriyor," dedi.

İkisi de ona baktı.

Çiftleştirmek mi?

Persephone'nin midesi bulandı. Ariadne'nin ne demek istediğini anlamak için ayrıntılara ihtiyacı yoktu, bilmek istediği tek şey kadınların nereden geldiği ve şimdi nerede olduklarıydı.

Bu tür yaratıkların doğumundan sağ kurtulmuşlar mıydı?

"Bana yardım etmeni istemiştin," dedi Hades. "Ve sen de onun bunu yaptığını bildiğin halde reddettin, öyle mi?"

Yüz hatları sertleşen Ariadne ters bir şekilde baktı. "Şu anda buradayım, değil mi?"

Hades, "Bu yalnızca hayatta kalırsak bir şey ifade eder," dedi.

Bir ona bir Hades'e bakan Persephone, "Şimdi zamanı değil," dedi.

Kelimenin tam anlamıyla daha büyük sorunları vardı.

"Kaç mermin kaldı?" diye sordu Persephone.

Ariadne silahını çıkarıp kontrol etti ve, "İki," dedi.

"Bu atışları yapabilir misin?"

Ariadne neredeyse gücenmiş görünüyordu. "Evet."

"O zaman üçünden biz sorumluyuz," dedi Persephone.

Ariadne atış pozisyonuna geçti.

Hades, "Ben söyleyene kadar ateş etme," dedi. "Bunu bir

kez yapınca öfkelenecekler."

"Anladım."

Hades, Persephone'ye baktı. "Güçleri dışında büyük bir

yetenekleri yok," dedi. "Bu da onları yavaşlatıyor, o yüzden

uzun ol."

Persephone başıyla onaylayınca platformdan aşağı indiler.

Minotaur'lar ile birlikte aynı yerde olmak farklı bir dene-

ymdi. Artık onların gerçek boyutlarını ölçebiliyor ve yakla-

şıklarını, adımlarının her biriyle zemini titrettiklerini hissedebiliyordu.

Hades ve Persephone, bu işin sonunda birbirlerini görecek-

lerine söz veren bir bakış atarak ayrıldılar.

Persephone, ikisi onu, ikisi de Hades'i takip eden Minota-

ur'lar etrafa yayılırken gözlerini onlardan ayırmadı. Biri Ariad-

ne'ye doğru devam etti. Persephone onların insani hareketle-

renden, gözlerinin onu takip ederken kötü niyetle parlamasın-

dan rahatsız olmuştu. Bir tanesi iki başlı bir balta olan silahını

büyük avucuna vurdu. Diğer çarpık, hain bir sırıtışla dişlerini

gösterdi.

Persephone mesafesini korumaya çalışsa da yaratıklar hız-

la hareket etti ve yaklaşarak saldırmak için silahlarını yukarı

kaldırdılar.

"Hades," diyen Persephone'nin sesi uyarı yüklüydü.

Hades, "Ari, şimdi," deyince art arda iki el silah sesi duyuldu.

Ses, Persephone'nin kulaklarını çınlatırken patlamayı takıp eden her şey ağır çekimde olmuş gibi göründü. Mermi, sırttan Minotaur'un kafasına isabet etti. Vücudu doğal olmayan bir şekilde sarsıldı, kafası darbe yüzünden geriye doğru savrulurken yere kan fışkırdı. Diğer Minotaur dönüp arkadaşının öldüğünü gördüğünde öyle bir öfkeyle kükred ki bu ses Persephone'yı iliklerine kadar sarstı. Birkaç saniye içinde baltasını kaldırıp tanrıçaya doğru indirdi.

İlk darbeden kaçtı, balta toprağın o kadar derinine saplandı ki ayaklarının dibindeki zemin çatladı. Ancak Persephone başının üzerinden geçen silahın arkasındaki gücü hissediyordu ve silahlı olduğu sürece bu yaratığa karşı hiçbir şansı olmadığını biliyordu.

İşte o zaman ölen Minotaur'un silahını gördü. Bir yaratığın tek başına kullanması kolay olsa da Persephone'nin kaldırmayacağı kadar ağır olan sivri bir sopaydı. Yine de bu yararlı olmadığı anlamına gelmiyordu.

Sadece ona ulaşması gerekiyordu.

Minotaur'un boğazından şiddetli bir haykırış daha koptu. Persephone baltanın, ayağının yakınına indiğini hissedince çığlık attı. Kalbi göğsünde çarpıyordu ama aslanın bıçak benzeri pençesini cebinden çıkarmak için mücadele ederken canavarın saldırısından kaçarak yoluna devam etti. Sopaya ulaştığında düşünmek için vakti yoktu.

Canavar tekrar Persephone'ye saldırdı fakat bu defa balta ahşap sopaya saplandı. Persephone, sapı kaldıraç olarak kullanarak zıpladı ve kendisini Minotaur'un üzerine fırlattı. Pençeyi savurarak yaratığın boynuna sapladı.

Elleri hemen kanla kaplandı. Daha önce gördüğü hiçbir şeye benzemeyen tuhaf, kırmızımsı bir siyah renkteydi ve kıvrımı çok yoğundu. Minotaur boğulur gibi bir çığlık atarak geriye doğru düştü. Persephone de onunla birlikte düşerek zeminde yanına indi ama yaratık bir daha hareket etmedi.

Persephone ayağa fırladı ve Hades'i hâlâ iki Minotaur'dan biriyle dövüşürken buldu. Kollarını yaratığın boynuna dolamış sıkıyordu. Yaratık, kolunu tırmalamaktan hareketsiz kalmaya ve en sonunda yere yığılmaya geçti. Ariadne kendi Minotaur'unun suratına defalarca tekme atmakla meşguldü. Göğsünde devasa bir kesik vardı.

İşi bittiğinde nefes nefese kalmıştı.

Persephone tek kaşını kaldırdı. "İyi misin?" diye sordu.

Ariadne başını sallayarak saçlarını yüzünden çekti. "İyiyim."

"Yaralandın mı?" diye sordu Hades.

Persephone başını iki yana sallarken Hades yaklaştı ve dudaklarını alnına bastırdı. Persephone onu hissettiğinde gözlerini kapattı, parmaklarını gömleğinden kalanlara geçirdi. Derin bir nefes alarak kokusunu içine çekti. Hâlâ büyüğü gibi kokuyordu; karanlık, tehlikeli ve doğru. Bu, onun Hades'iydi.

"Ah... Tanrılar," dedi Ariadne.

"Ne?" diyen Persephone'nin baktığı şeyi görmek için dönerken nabızı hızlandı. Başka bir canavar olmasından korkuyordu.

"Galanthis," dedi Hades sesinde bir şaşkınlık tınısıyla.

"Galanthis'i tanıyor musun?" diye sordu Persephone.

"Evet," dedikten sonra kaşlarını çatarak ona doğru ilerlemeye başladı. "Yaralanmış."

Hekate'nin yaratığı topallıyor, yürürken yere kan damlıyordu. Kedi formuna geri dönmemişti, hâlâ büyük kanatları ve boynuzlu kafasıyla duruyordu.

Peşinden giden Persephone, "Onu boğa yaraladı," dedi.
"O... ne?" diye sordu Ariadne.

Hades, "O bir eudaimon," dedi. "Yol gösterici bir ruh. Eskiden sadece tanrılaştırılmış kahramanlardan olurdu ama sonra Hekate evcil hayvanların daha iyi koruyucular olacağını düşündü. Elbette haklıydı."

Ona ulaştıklarında Persephone, "Ah, Galanthis," diyerek parmaklarını yumuşak kürkünün içinden geçirdi. Yaratık bariz acısına rağmen mırladı. "Daha önce hiç bu kadar iyi bir koruyucum olmamıştı."

Hades kaşını yukarı kaldırdı.

Persephone gözlerini devirdi.

Ariadne, "Gitmeliyiz," dedi.

Galanthis miyavlamayla hırıltı arasında bir ses çıkardıktan sonra dizlerinin üzerine çöktü.

"Galanthis?" dedi Persephone sorarcasına.

Hades, "Üzerine binmemizi istiyor," dedi.

"Ama... o yaralı!" diye itiraz etti Persephone, ardından Galanthis'e baktı. "Yaralısın!"

Galanthis miyavlayınca Hades elini Persephone'nin sırtına koydu.

"Gel," diyerek onu eudaimon'un yanına doğru yönlendirdi. Korkunç bir çığlık havayı doldurduğunda Ariadne çoktan tımanıyordu.

Persephone döndüğünde, dev bir metal kuş sürüsüne benzeyen bir şeyin havada doğrudan onlara doğru uçtuğunu gördü.

"Of, *siktir*," dedi Hades. "Bir daha olmaz."

"Ne demek *bir daha olmaz*?" diye sordu Persephone.

"Yukarı!" diye emretti Hades.

"Deniyorum," diye çıkışarak Galanthis'in kürkünün tutan-

larını yakaladı ama yaratık çoktan hareket etmeye başlamıştı. Labirentin merkezinden girişine doğru Persephone'nin, yapabileceğini bilmediği bir hızla atlarken onları sarstı.

Ariadne, "Elimi tut!" diye bağırdı. Persephone biraz daha tırmanarak dedektife uzandı ama parmağı kaydı ve düştü. Çığlık atmaya başlarken çok geride olmayan Hades tarafından yakalandı.

"Tuttum seni," dediğinde sesi Persephone'nin kalbi hızla çarparken bile göğsünün derinliklerinde yankılandı.

Bir dizi tiz çığlık onu iliklerine kadar dondurdu. Kuşlar onlara yaklaşıyordu, kanat çırpışlarının, metalin metale çarpmasının sesi giderek daha da yükseliyordu.

Bu ses, Persephone'nin sinirlerini bozuyordu ve en az takip etmeleri kadar berbattı.

Persephone kanat seslerini bastırarak, "Bunlar da ne?" diye bağırdı.

"Stymphalian"* kuşları," dedi Hades. "Dikkat et!"

Hades onu aniden Galanthis'in yan tarafına doğru iterken tüye benzeyen tuhaf bir mızrak yanlarından hızla geçti ve onu bir başkası takip etti. Galanthis onlardan kaçtı ama her hareketiyle Persephone'yi sarsıyor, kürkünün üzerindeki tutuşunu kaybetmesine neden oluyordu.

Sonunda tekrar tırmanmayı başardı ve başını kaldırıp baktığında Ariadne'nin elinde silahla ters yöne baktığını gördü. Ancak silahı yanlış tutuyordu, sonra onu kendilerine en yakın kuşu hedef alarak fırlattı. Silahın çarptığı kuş sersemledi ve yere düşerek bir toz bulutu oluşturdu.

Ulaşabildiği bir yere gelince Ariadne elini uzattı ve bu kez

*Savaş Tanrısı Ares'in evcil hayvanları olarak anlatılan, pirinçten pençeleri ve keskin metalden tüyleri olan, insan yiyen efsanevi mitolojik canavarlar. Herkül'ün on iki görevinden altıncısı bu kuşları zarar verdikleri bölgeden kovmaktır. (ç.n.)

Persephone, Galanthis'in sırtına doğru son çıkışını yaparken kaymadı. Hades de peşinden geldi, ikisi de biner binmez labirentin karanlığında kayboldular.

Ariadne'nin ipliği parlıyordu, Stymphalian kuşları tepelerinde çığlık atarak üzerlerine ölümcül metaller yağdırırken Galanthis'in takip ettiği ince bir dere gibiydi. Galanthis tüylerden kaçınmak için elinden geleni yaptı fakat bazı oklar o kadar yakından geçti ki zorlukla tepki verebildi. Bunun yerine gücü altında paramparça olmuş gibi görünen labirent duvarlarına çarptı.

"Eğilin!" diye bağırarak Hades, bedenini Persephone'ninkinin üzerine kapatarak başını örttü. Kayalar üzerlerine yağmur gibi yağdı. Bunu, birkaç ok vızıltısı ve onlara yaklaşan kuşların bronz gagalarının açılıp kapanma sesi izledi.

Galanthis, Ariadne ve Persephone'nin tek başlarına kat edebileceğinden çok daha fazla mesafe kat etti. Çok geçmeden aslanın ve öldürdüğü domuzun cesetlerinin yanından geçiyorlardı. Persephone kalbinin boğazında attığını hissetti.

Geriye sadece dikenli çalılık kalmıştı ve sonra özgür olacaklardı. Aniden Galanthis kükreyerek sendelediğinde sırtından aşağı fırladılar.

Persephone yere çarptığında yuvarlandı. Durunca arkasına baktı ve Galanthis'in kalkmaya çalıştığını gördü ama yere yığıldı. Göz göze geldiler ve sonra bir başka mızrak benzeri ok ona saplanırken başı doğal olmayan bir şekilde eğildi.

Persephone, "Galanthis!" diyerek çığlık attı. Ayağa kalkarak ona doğru koşmaya başlayacaktı ki bronz bir gaga eudaimon'un üzerine kapandı.

Hades, "Yapma!" diyerek onu çevirdiğinde, Ariadne'nin dehşete düşmüş ifadesini görecektik kadar vakti oldu. "Çıtmemiz lazım." Onu ileri doğru yönlendirdi.

Persephone'nin ağzından bir hıçkırık kaçtı. Hades'in haklı olduğunu biliyordu ama tek düşünebildiği hepsinin *ne kadar yaklaşmış* olduğuydu.

Üzerlerine yağan mızrakların her biri toprak ve kayalara çarparken birlikte harap olmuş dikenlerin arasına girdiler. Merdivenlerin korumasına vardıklarında bile koşmayı bırakmadılar. Göğsü acıyan Persephone basamakları ikişer ikişer çıkarken çaresizce büyüüne uzandı. Farkındalığının uçlarında gücünü hissedebildiğinde, adamant hapishaneden yüzeye çıkmakta olduklarını anladı.

"Bizi eve götür!" diye çılgılık attığında sesi boğazını aşındırdı. Fakat ısınlanmak yerine, zemin şiddetli bir şekilde sallanmaya başladı ve koridoru yüksek sesli bir kükremeye dönüşen bir gürlemeyle doldurdu. Persephone'nin kulakları çınladı, altlarındaki zemin kayarken ayakları üzerinde durmaya başaramayarak sallandı. Hades onu belinden yakalayıp göğsüne doğru çekti.

"Neler oluyor?" diye sordu.

Hades, "Theseus," derken sağır edici bir çatırtı duyuldu ve basamaklar ikiye ayrıldı. Tepeden taş parçaları düşmeye başladı. Çatı çökmek üzereydi.

"Kahretsin. Gidin!"

Hades Persephone'yi itti, Persephone öne doğru tökezlerken tavan çöktü. Taşlar yere düşerken hızla arkasına döndüğünde, kendisiyle Hades ve Ariadne arasında bir uçurum açıldığını fark etti.

"Hades!" diye bağırdığı sırada tanrı, büyük bir kaya parçasını yakalayıp kenara fırlattı. Persephone, Hades'in çabalarına rağmen çok geçmeden enkazın altında kalacaklarını anlamıştı.

Kor gibi yanan gözleri yarı karanlıkta onunkilerle buluştu.

"Git!" dedi emreder gibi.

Dehşete düşmüş ve kızgın bir şekilde Hades'e baktı ama en azından içlerinden birinin dışarı çıkması gerektiğini biliyordu. Birinin diğerlerini kurtarmak için büyüye ihtiyacı vardı.

"Dayan... benim için," dedi.

Hades ona hafifçe gülümsedikten sonra tavan etrafında çökmeye devam etti ve tanrıça dönerek ayaklarının altında titreyen basamaklardan hızla yukarı çıktı. Tökezleyerek düşünceleri kavalkemikleri sertçe taşa çarptı. Acı yakıcıydı ama devam etti. başka seçeneği olmadığını bildiği için tırnaklarını kırarak, parmaklarını zedeleyerek daha da yukarı tırmandı. Ta ki en sonunda büyüüne uzanıp *orada* olduğunu fark edene dek.

Ağlayabilirdi.

Işınlandı ve Ariadne ile birlikte inişe başladıkları labirent merdivenlerinin tepesine ellerinin ve dizlerinin üzerinde indiği sırada giriş kısmı çöktü.

Titreyen bacaklarıyla ayağa kalktı. Düşüşünden dolayı kanaması olduğunu biliyordu. Acıyı görmezden gelerek kayalar kaldırma niyetiyle büyüsunü çağırdığında, havayı ani bir ağırlık kapladı. Elektrik gibiydi ve kollarındaki tüyleri diken diken etmişti.

Döndüğünde parlayan gözleriyle yarı tanrıyı ve beyaz-mavi bir şimşek dalgasının kendisine doğru geldiğini gördü, sıcaklığı ısınlanırken bile tenini yaktı. Saldırganının arkasında yeniden ortaya çıktı ama o çoktan bir adım öndeydi ve Persephone'nin olduğu yöne dönüp başka bir yıldırım daha gönderdi. Tanrıçanın göğsüne sertçe çarparak kanını kaynatırken onu geriye doğru fırlattı.

Knossos'un harabelerinin arasına indiğinde, acıyı fark etmeye ancak zaman bulabilmişti ki yarı tanrı gökyüzünde bel-

rip bu kez hiç kesilmeyen bir şimşek dalgasıyla onu çarpmaya başladı. Vücudu sıcaklığın altında sarsılırken duyuları yanan et kokusu ve elektriğin keskin cızırtısıyla doldu.

Büyüsünün saldırısı altındayken tek düşünebildiği başından geçen her şeydi. Fakat sadece kendisini değil, arkadaşlarını da düşündü. Bu dünyada en çok sevdiği kişileri... Sybil ve Harmonia'ya işkence yapılmış, Zofie öldürülmüştü. Yeraltı Dünyası'nın mahkûmları diyarını paramparça etmiş ve ruhları yeniden travmatize etmişti. Zeus; Hermes, Apollo ve Aphrodite'nin güçlerini ellerinden almış, Persephone'nin başına bir ödül koymuştu.

Ayrıca annesini öldürmenin suçluluk duygusunu taşıyordu. Tüm bunlar olurken tek bir şeyi sabırsızlıkla beklemişti, o da Hades'ti.

Hades onun penceredeki ışıktı, -etrafındaki derin karanlığa rağmen uzaktaki umudun parıltısıydı- tam da onun tanıdık sıcaklığını ve kucaklamasının güvenliğini hissettiğinde yine elinden alınmıştı.

Öfkesi parladı. Dikenlere dönüşen karanlığı göğsünde hissedebiliyordu. Vücudundan fırlayarak beyaz-mavi ışığı kestiklerinde çığlık attı. Şimşekler kesilirken yarı tanrı kaçmaya çalıştı ama Persephone'nin dikenleri onun hem etrafına dolandı hem de içinden geçti. Kanı yağmur gibi yağarken, Persephone onu gökyüzünden çekerek yere çarptığında toprak ve kayalar parçalandı.

Persephone, patlayan büyüsünün ardından kaçınılmaz olarak gelen acıyı hissetmeyi bekleyerek kısa bir süre orada yattı ama sırtındaki sert zemin dışında hiçbir şey hissetmedi. İşte o zaman dikenlerin gittiğini ve iyileştiğini fark etti.

Doğrulduktan sonra ayağa kalktı, kratere yaklaştı ve dibin-

de yarı tanrının yattığını gördü. Ona bakarken Theseus'ın beyaz ışıkla parlamayan gözlerini açtı. Persephone elini uzadı ve yarı tanrının etrafındaki sarmasıklar büyüyerek onu sıkıçılık atmaya başladığında bir başka sarmasık ağızını kapıdı.

Persephone labirentin çökmüş girişine doğru dönüp tanrıyı çağırdı. Adamantian yapıldıkları için onları bulmak kolaydı ama enerjileri ağır olduğundan hareket ettirmek daha zordu. Bu tanrıçanın vücudunun içten dışa sarılmasına neden oldu. Yarı de onları çukurun üzerinden geçirmeyi başardı ve gözlerini tanrıya dikerek, hepsini birden onun üzerine bıraktı.

Göz ucuyla bir hareket yakaladığında, Hades'in merkezi kalıntılarından çıktığını görüp gözyaşlarına boğuldu. Anadeli de çok geride değildi.

"Hades!"

Ona doğru koşarak kendini kollarına attı, bir kez daha ısıtıcı sıcaklığı ve kokusuyla sarmalandı. Yüzünü tanrının boynuna gömüp rıhtısına gömdü.

"Gidelim," dediğinde Hades'in büyüğü patladı.

En sonunda özgürlerdi ve Hades eve dönmüştü.

KISIM 2

"Hiçbir insan kaçamaz kaderinden,
ister korkak olsun ister yürekli."
- HOMEROS, İLYADA

BÖLÜM 17

Hades

Hades labirentin pençesinden kurtulmanın nasıl bir his olduğunu tarif edemiyordu.

Bunu karşılaştırabileceği tek şey, babası tarafından kusulduğu ve karnındaki karanlık hapishanesinden serbest bırakıldığı zaman olurdu.*

Ama bununla bile karşılaştırılmazdı çünkü o zamanlar savaşın içinde yeniden doğmuştu, şimdiyse kraliçesine yeniden kavuşmuştu ve tek istediği oydu.

Işınlandıkları sırada onarılabilecek olan yerlerini iyileştirdi, yan tarafındaki yaranın büyüüne karşı dayanıklı olduğunun son derece farkındaydı. Hekate'nin ne söyleyeceğini, Persephone'nin nasıl tepki vereceğini şimdiden hayal edebiliyordu.

*Yunan mitolojisinde, Cronos, babasını devirdiği gibi, kendi oğlu tarafından devrileceği kehaneti yüzünden çocuklarını doğar doğmaz yutuyordu. Rhea son çocuğunu kurtarmak için Gaia'dan yardım istedi ve ona bebek yerine bir taş yutturdu. Bebek Zeus büyüyüp eleyzesi Themis'in yardımıyla Cronos'a bir kusturucu içirdi; içlerinde Hades ve Poseidon da olan kardeşlerini kurtardı. (ç.n.)

Yeraltı Dünyası'na vardıklarında Persephone'yi yakınında tuttu. Yüzüne daha iyi bakmak ve ağzına ulaşmak için başını geriye atmadan önce bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırırken bakışlarını onunkilerden ayırmadı.

"İyi misin?" diye sordu.

Sadece yatak odalarının loş ışığına uygun kısık bir fısıltıyla, "Evet," dedi. Karının derinliklerinde arzu alevlenirken Hades'in tanrıçanın başının arkasındaki eli kasıldı.

"O labirentin karanlığında sadece seni hayal ettim," diyerek alnını onunkine yasladı. Aralarında bu tatlı gerilim dışında hiçbir şey olsun istemiyordu. Ariadne boğazını temizleyince Persephone bu hipnotize edici tutuşu bozarak karşılık verdi.

Omurgasından yukarı bir hayal kırıklığı dalgası yükseldi. Özellikle labirentteki dehşet göz önüne alındığında, ölümlü dedektiften ve onun daha önce yardım etmeyi reddetmesinden pek memnun olmaması da yardımcı olmuyordu. Ancak itiraf etmek zorundaydı ki en sonunda onu neyin ikna ettiğini bilmek istiyordu.

"Dionysus nerede?"

"Onu nereye bıraktıysanız oradadır," diye yanıt verdi Hades. Persephone, "*Hades*," diyerek azarladı.

Uzaklaştığında Hades aralarına mesafe koyduğu bozuldu.

"Soruyu elimden gelen en iyi şekilde cevapladım," dedi. Şarap Tanrısı'nın nerede olduğunu bilmiyordu ve açıkçası umurunda da değildi. Bilmek istediği tek şey, Persephone'yle yalnız kalmasına ne kadar zaman kaldığıydı.

"Eğer elinden gelenin en iyisi buysa, senin için üzülüyorum, Persephone," diyen Ariadne'nin sesinden alaycılık damlıyordu.

Hades, "Bana harcadığın enerjinin aynısını sana veriyorum o kadar," diye cevap verdi.

“Sizin sorunuz ne?” dedi Persephone önce ona sonra de-
dektife doğru bakarak.

Ariadne, “Ona Theseus hakkında bilgi vermeyi reddettiğim
için sinirli,” dedi ve gözlerini kısarak Hades’e baktı. “Sana
Theseus’un planlarını anlatmak için bir kere Phaedra’nın gü-
venliğini riske attım ve sen ona yardım etmek için hiçbir şey
yapmadın. Bunu tekrar yapacağımı sana düşündüren ne?”

Persephone, Hades’le göz göze geldi. Hayal kırıklığına uğ-
ramaya hazırmış gibi olan, ona bakış şeklinden hoşlanmadı.

“Bu doğru mu?”

Hades kollarını göğsünün üzerinde birleştirdi. Bu kavuşma-
yı hiç bu şekilde hayal etmemişti.

“Yardım edeceğimi söyledim,” diye karşılık verdi. “Ne za-
man olacağını hiç belirtmedim.”

Her şeyin bir yeri ve zamanı vardı. Ne yazık ki Phaedra’yı
kurtarmak; Adonis’in öldürülmesi, Harmonia ve Tyche’ye ya-
pılan saldırılar, Ophiotauros’un avlanıp katledilmesi gibi daha
acil konular gündeme geldiğinde listenin daha alt sıralarına in-
mişti.

Hades’in bildiği kadarıyla Ariadne’nin kız kardeşinin kur-
tarılmakla ilgilenmediğinden bahsetmeye gerek bile yoktu.

“Belki Phaedra senin için dünyanın merkezi olduğundan
fark etmemiş olabilirsin ama o Theseus’un yanında zarar gör-
meden otururken yarı tanrının ellerinde ölen insanlar var. Bu
yüzden önceliğim o değilse beni affet.”

Hades bunu takip eden sessizlikten ya da sanki sertliği yü-
zünden şaşkına dönmüş gibi görünen Persephone’nin bakışla-
rından hoşlanmamıştı. Ne var ki Ariadne’nin gözleri kızarıırken
bile sözlerinden pişman değildi.

Siktir.

Belki de pişman olmuştu.

Ariadne, "Sorun değil," dedi. "Senin yapamadığını Dionysus yaptı."

Ve bunun bedelini de ödeyecekti.

Hades cevabını yuttu, gerçi şaşırmamıştı. Şarap Tanrısı de-
dektife âşıktı ve sonuçları ne olursa olsun, onun için her şeyi
yapardı. Her ne kadar Hades bunu anlayabiliyor olsa da Ariad-
ne'nin onun kadar bağlanmış olduğuna güvenmiyordu.

Hades ikisinden uzaklaştı. Eğer oyalansaydı, pişman olaca-
ğı başka bir şey söyleyecekti. Bara giderek kendisine bir içki
doldurdu; kehribar renkli sıvının ne kadar güçlü koktuğunu
fark edince şaşırdı. Bardağı kurumuş dudaklarına götürdü, tek
bir yudum alma düşüncesiyle ağzı sulandı ama sonra Persep-
hone'nin konuştuğunu duydu.

"Hermes'e..." Durdu. "Boş ver. Seni Dionysus'a ben götü-
receğim."

"Hayır," dedi Hades. Kadehi indirerek onlara doğru döndü.
"Hermes onu evine götürebilecek kapasiteye fazlasıyla sahip."

Persephone'nin bakışları sertti.

"Zeus, *bizim* yanımızda savaştığı için onun güçlerini elin-
den aldı. O, Apollo ve Aphrodite'nin," dedi. "Yani hayır, sahip
değil."

Hades çenesini sıktı. Zeus'un Thebes'in dışında olup biten-
lere misilleme yapacağından şüphelenmişti. Hükümdarlığına
meydan okunmuştu ve diğer tanrılar, Persephone büyüünü
ona karşı kullanıp Zeus'u gökten vurmasını izlemişlerdi.

Şu anda Zeus herkese gücünü ve kudretini hatırlatmak zo-
rundaydı, yalnızca kendi soyundan gelenlerin güçlerini ellerin-
den alabilirdi. Hades ya da Persephone'ninkini alamazdı.

Göklerin Kralı'nın onlar için ne planladığını merak ediyordu.

Kahretsin.

Kanla kaplı olan Ariadne'ye baktı. Vücudunun açıkta kalan her yerinde çizikler vardı ve göğsünde büyük bir kesik bulunuyordu.

"Onu ben götüreceğim," dedi. "Ama önce iyileştirilmesi lazım. Dionysus'un *endişelenmesini* dinlemek istemiyorum."

"Senin benimle ilgili endişelendiğin gibi mi, demek istiyorsun?" diye sordu Persephone tek kaşını kaldırarak.

Hades onun onaylamadığını hissedebiliyordu. Geri döndüğünde kesinlikle bununla ilgili laf işitecekti. Gerçi yalnız oldukları sürece tanrının pek de umurunda değildi.

Ona arkasını dönen Persephone, ellerini Ariadne'nin omuzlarına koydu. İyileştirme konusunda yeniydi ve Hades kendisi dışında kimseyi iyileştirdiğini sanmıyordu, bu yüzden onu şimdi izlemeyi merakla bekliyordu.

Büyüsü parladığında, bahar güneşinin sıcak ışınları gibi hissettirdi. Hades kaslarını geren, hayal kırıklığını körükleyen öfke ve gerginliği serbest bıraktı. Persephone'nin gücünün etkisini göstermesiyle Ariadne de rahatlamış göründü. Göğsündeki kesiği, kollarındaki çizikleri ve labirentteyken aldığı görünmeyen yaraları iyileştirdi.

Persephone işini bitirdiğinde ellerini indirdi ve dedektifle göz göze geldi.

"Beni labirentte yönlendirdiğin için teşekkür ederim," dedi. "Bunu tek başıma yapamazdım."

Ariadne ona hafifçe gülümsedi. "Evet, yapabilirdin," dedikten sonra Hades'e kasvetli bir ifadeyle bakarak, "Bazen aşkımız bizi olağanüstü şeyler yapmaya zorlar," diye ekledi.

Bu, Hades'in ölümlünün söylediği herhangi bir şeye katıldığı ilk seferdi.

Hades, Persephone'ye yaklaştı ve tanrıça ona doğru dönünce sevindi. Ellerini yüzünün iki yanına koyarak parmaklarını saçlarının arasından geçirdi.

"Uzun kalmayacağım," diyerek onu sertçe tutkuyla öptü. Persephone parmaklarını tenine saplayarak tepki verdiğinde tanrının kalbi hızla çarptı. Bunu söylemek dramatik olacaktı ama birkaç dakikalığına da olsa ondan ayrılmak istemiyordu.

Kadını bıraktığında sıcak ve uyarılmıştı.

Ariadne'yi yanında eşlikçi olmadan ışınlamayı düşündü fakat Persephone'nin bunu onaylamayacağını biliyordu.

Üstelik bu pek de güvenli bir şey değildi, özellikle de labirentten kaçışlarının ardından.

Ya da görünüşe göre, Phaedra'nın kurtarılmasından.

"Burada bekle," dedi.

Geri döndüğünde onu aramaya gitmek zorunda kalmak istemiyordu. Bakışlarını onun üzerinde tutarak uzaklaştı. Ariadne'ye doğru dönüp büyüüne uzandı. Aynı anda, Dionysus'u aradı ve onu Bakkheia'daki süitinde buldu.

Hades vardıklarında ne bulacaklarından emin değildi. Diğer yandan beklediği şey, doktor gibi giyinmiş yaşlı, beyaz bir adamın derisini giyen ve sandalyede kendinden geçmiş Dionysus kesinlikle değildi. Ancak buldukları şey tam olarak buydu.

Ariadne kaşlarını çatı.

"Bizi doğru yere getirdiğine emin misin?" diye sordu etrafına bakınarak ama kesinlikle doğru yerdi ve bu da kesinlikle doğru tanrıydı.

Dionysus'un ayağını tekmelediğinde tanrı irkilerek uyandı.

"Ne?" diyerek sandalyesinde doğruldu ve Hades'e ters ters baktı. Öfkesi hızla tuhaf bir beklenti ve korku karışımına dönüştü. Sandalyesinin kollarını kavradı ve saçını örten fileyi çe-

kerek ayağa kalktı. Kendi görünümünde olmadığını farkında değil gibi görünüyordu. "Ariadne nerede?"

Hades, "Burada," dedi ve Şarap Tanrısı'nın sevgili ölümlüsünü net bir şekilde görebilmesi için kenara çekildi.

Dionysus ona doğru bir adım atarak, "Ari," diye fısıldadı. Kadının gözleri büyüdü ve bir adım geri gitti.

"Burada neler oluyor?" diye soran Ariadne önce Dionysus'a, ardından Hades'e baktı.

Dionysus bir an için kafası karışmış gibi göründü, sonra başını eğip kendine baktı.

"Of, kahretsin," diyerek gerçek formuna döndü.

Ariadne'nin ağzı açık kaldı.

"Bilmiyor muydun?" dedi Hades. "Erkek arkadaşın bir şekilde değiştirici."

Dionysus, "Üzgünüm," dedi ensesini ovuşturarak. Utanmış gibi görünüyordu. "Uzun bir gün oldu."

"Kız kardeşim nerede?" diye sordu Ariadne.

Dionysus'un ağzı gerildi. Hades, Dionysus'un kavuşmalarının bu şekilde olacağını beklemediğini tahmin etti.

"Onu evime götürdüm," dedi Dionysus. "Bunun o ve bebek için en iyisi olacağını düşündüm."

"Bebek mi?" dedi Ariadne.

"Bebek mi?" diye sordu Hades.

"Ne bebeği?"

"Kız kardeşin hamile," dedi Dionysus. "Hamileydi. Bugün doğum yaptı."

Ariadne ağzı açık kalmış bir şekilde ona bakıyordu. Dionysus sessizlikten nefret etmiş olmalıydı çünkü devam etti. "Tebrikler. Bugün teyze oldun."

"Theseus'un karısını ve çocuğunu mu aldın?" diye sordu Hades.

Siktir, bu hiç iyi değildi.

“Çok geç olana kadar bir çocuğun varlığından haberim yoktu,” dedi Dionysus.

“Senin evinde mi doğum yaptı?”

“Hayır.”

“O zaman çok geç değilmiş!” diye kükredi Hades.

Ariadne onunla Dionysus arasına girerek, “Ona bağırma!” dedi. “Bunu benim için yaptı!”

Hades, “Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?” dedi öfkeyle. “Yaptığın her şeyin kendi bencil çıkarların için olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun?”

Dionysus, “Dikkatli ol, Hades,” diyerek uyardı.

“Theseus karısı, çocuğu ve senin için gelecek. Sen acı çekeceksin ama bu seni koruyanlarınkiyle karşılaştırıldığında hiçbir şey olacak.” Hades konuşurken karanlığının odayı doldurduğunu hissetti ama bakışlarını Ariadne’nin ıstırap dolu yüzünden ayırmadı. “Acıyı bildiğini mi sanıyorsun? Suçluluk duygusunu bildiğini mi düşünüyorsun? Ellerinde masum insanların kanıyla yaşamamanın acısını tatmak üzeresin.” Hades doğruldu ve gözleri öfkeyle kararmış Dionysus’a baktı.

Ortadan kaybolmadan önce, “Yanılıyor olmam için dua edin,” dedi.

BÖLÜM 18

Theseus

Theseus, otel odasının pelüş halısının üzerinde diz çöken Helen'in saçlarını ellerinin arasına aldı. Bu görüntüye rağmen, ağzının aleti etrafındaki hissini neredeyse hiç hissetmiyordu. Labirente olup bitenler yüzünden öfkeye kapılmış haldeydi.

Ariadne ve Bahar Tanrıçası'nı, Knossos Adası'na vardıklarını ve karanlık hapisanesine indikleri andan itibaren izlemişti. Her konuşmayı, her çığlığı ve her çaresiz ağlamayı duymuştu. Labirentin büyüğü zihinlerinde kök saldıkça en büyük arzularının hayata geçtiğine tanık olmuştu, gerçi ikisi de onu şaşırtmamıştı.

Persephone kimlik sahibi olmayı arzuluyordu.

Ariadne ise aile.

Theseus ikisini de ellerinden almak istiyordu ve alacaktı da. Bu sadece zaman meselesiydi. İkisinin de anlamadığı şey,

onun mağlup edilemeyeceği idi. Ophiotaurus'un kehanetini yerine getirmişti. Tanrıları devirmek onun kaderinde vardı ve bunu başardığında, tanrılar küstahlıklarının bedelini ödeyeceklerdi. Ancak hiçbir Ariadne kadar değildi...

Ariadne ona ihanet etmişti ve bunun için acı çekecekti

Ona ne yapacağını, nasıl işkence edeceğini düşündükçe daha da sertleşti. İşe ö hain ağzını cezalandırmakla başlayacaktı

Aletinin etrafındaki basınç değişti, yoğunluk arttı, ağız doğru baktığında önünde dizlerinin üzerinde duran Ariadne'ydi. Sıcak bir şehvet dalgası onu sararken dolgun saçlarındaki tutuşu daha da sıkılaştı. Kadın durarak koyu renk gözlerini ona doğru kaldırdı. Ne olacağını bilerek ellerini yarı tanrının uyluklarına dayayıp doğruldu.

Theseus ağzına girdi ve onu sıkıca tutarak daha da derme kaydı. Aletinin ucunun boğazının arkasına değdiğini hissederken kadın öğürüp tırnaklarını tenine sertçe geçirdi. Acı yarı tanrıyı teşvik etti ve kadının ağzının içinde patlayana kadar baskı devam etti.

Kadın kendisini itti mi, yoksa çekilip uzaklaştı mı emin değildi ama ayaklarının dibindeki kadına baktığında onun artık Ariadne değil, Helen olduğunu gördü. Nefes almaya çabalayarak öksürürken menisi ağzından yere damlıyordu. Başını kaldırıp ona baktığında sulanmış gözleri nefret doluydu.

Theseus bu ifadeye alışmaya başlamıştı. *New Athens Gazetesi*'nin konferans salonunda onu becerdikten sonra da aynı şekilde bakmıştı. Yine de onu Diadem'e çağırdığında gelmez emrettiğinde diz çökmüştü.

Helen ayağa kalkıp banyoya girerken hiçbir şey söylemedi. Birkaç saniye sonra, Theseus duşun açıldığını duydu. Bunu ağlamasını bastırmak için kullanabileceğini düşündü ama kışmanın belirgin sesini ayırt edebiliyordu.

İğrenen yarı tanrı dişlerini gıcırdattı ve odadan çıkarak yandaki süite girdi.

Hades, Persephone ve Ariadne'den kısa bir süre sonra Sandros'u topraktan çıkarma zahmetine bile girmeden Knossos'tan ayrılmıştı. Adamanttan yapılmıştı ve kendi başına hareket etmesi neredeyse imkânsızdı. Bunlar göz önüne alındığında, muhtemelen hâlâ molozlar altında sıkışıp kalmıştı. Ancak bu, Bahar Tanrıçası'nı zapt etme konusundaki başarısızlığı için şimdilik uygun bir ceza olarak hizmet edecekti.

Duşa adım atarken yeni bir öfke dalgası onu ele geçirdi ama böyle bir duygu hissetmenin boşuna olduğunu biliyordu. Üçünün de kaçmış olması önemli değildi çünkü kazanmak onun kaderinde vardı. Hades'i kurban olarak sunup Cronos'u ortaklığa çekmeyi umut etmişti fakat aynısını Zeus için de yapabilirdi.

Üstünlük hâlâ ondaydı.

Bırak bu zaferin tadını çıkarsınlar, diye düşündü. Ne kadar yükseğe tırmanırlarsa, düşüşleri de o kadar sert olur.

Theseus düşünu bitirerek odasına döndüğünde, Helen'i mükemmelliğin bir resmi gibi beklerken buldu. Ona şöyle bir bakan kimse, dakikalar önce önünde diz çökmüş, aletini boğazının arkasına kadar almış olmasını beklemezdi.

Theseus giyinirken Helen konuştu.

"Oğlunun doğumunu ilan eden bir demeç hazırladım. İstendiği gibi, doğduğunda senin de orada olduğunu belirtiyor."

Kadının küçümseyici ses tonu karşısında yarı tanrının dudaklarının kenarı yukarı kıvrıldı.

"Sesinde duyduğum şey küçümseme mi, Helen?"

Sessizliği çok şey anlatıyordu ama sonra, "Adını biliyor musun bari?" diye sordu.

Kravatını bağlarken yüzünü ona doğru çevirdi.

“Birdenbire ahlaki değerler mi geliştirdin?”

“Her zaman bazı değerlere sahiptim,” diye çıkıştı.

“Ah, yle mi? Peki, neymiş onlar? Yalancılık mı? İhanet mi? Çaresizlik mi?”

Helen öfkeyle bakıyordu. “Beni böyle şeylerle suçlamak için sebebin yok.”

“Elbette var. Arkadaşlarını benim için terk ettiğinde her birini sergilemiş oldun.”

“Ben hiç kimseyi *senin* için terk etmedim. Triad’ı seçtim.”

“*Ben Triad’ım.*”

Ona bakarken göğsü öfkeyle inip kalkıyordu.

Theseus kaşlarını çattı. “şu lanet kravatu takmama yardım et!”

Helen çenesini kaldırdığında, yarı tanrı bir an için reddedeceğini düşündü ama sonra ayağa kalkarak ona yaklaştı.

“Yüzümü sikerken kimi düşünüyordun?” diye sordu.

Theseus sorusundan hoşlanmadı. Cevaplar talep eden bir sevgili gibi fazla samimi hissettirmişti.

“Kıskandın mı, Helen?”

“O *senin* içine işlemiş,” dedi.

Theseus’un kasları sertleşti. Helen onun bir zayıflığı olduğunu öne sürüyordu. “Bilmen gereken tek şey, aklımdakinin karım olduğu,” dedi.

“Oğlunu doğururken yalnız bıraktığın karın mı?” diye sordu. “Hiç sanmıyorum.”

Theseus ellerini kadının kalçalarına koyarak parmaklarını sertçe tenine bastırdı.

“Haddini bil, Helen.”

“Eğer bana bunu bir daha yaparsan, sikini ısırıp koparırım,” dedi. “Sonuçları umurumda değil. Anlaşıldı mı?”

Ağzının köşesi yukarı kalktı. Hiçbir şey söylemeyince Helen sanki konunun dışına hiç çıkmamışlar gibi devam etti.

“Gazeteciler hastanenin önünde bekliyor. Ön taraftan çıktığınızda, Phaedra ile birlikte en üst basamakta durup oğlunuza duyuracak, gülümseyerek el sallayacaksınız. Ardından sizi bekleyen SUV’a kadar onu yönlendireceksin.”

Kravatının düğümünü yukarı kaydırıp boynuna kadar getirdi, böylece yarı tanrının öksürmesine neden oldu. Theseus onun ellerini ittirip aynaya doğru döndü ve Phaedra’nın odasına gitmeden önce boğularak ölmek için kravatını ayarladı.

“Basını nasıl memnun edeceğimi biliyorum,” dedi.

Endişelenmeleri gereken kişi Phaedra’ydı. Koridordaki olaydan bu yana ilk kez bir arada görüneceklerdi. Gerçi Theseus onun kendisini memnun etmek için her şeyi yapacağından şüpheleniyordu, eğer bunu yaparsa onu hâlâ sevebileceği umuduna tutunuyordu.

Rolünü oynadığı sürece, Theseus onun kendisine ne söyleyeceğini gerçekten umursamıyordu. Ariadne; Hades ve Persephone’nin yanında yer almayı seçtiği için bu kısım artık daha da kritikti.

Helen’in tabletini ve çantasını almak için komodine doğru gitmesini izledi.

“Şimdiden gidiyor musun?” diye sordu.

Aynada onunla göz göze gelerek, “Çalışmam lazım,” dedi.

Theseus onunla yüzleşmek için döndü. “Benim için çalışıyorsun.”

Gözlerinde bir öfke kıvılcımıyla dişlerini gıcırdattı.

Theseus kıkırdadı. Bundan hoşlanmıyordu, bu da durumu daha da tatmin edici kılıyordu.

“Bana Persephone için bir karşı saldırı hazırlamanı söyleyen sendin,” dedi. “Ve benim bir ipucum var.”

“Paylaşmak istediğin bir şey var mı?”

“Sürpriz olmasını tercih ederim,” dedi.

Theseus başını yana eğerek onu inceledi. Bakışlarını kaçırmasını ya da eşyalarıyla oynamasını -bir tür rahatsızlık belini- bekledi ama Helen incelemesi altında özgüvenli durdu.

Yarı tanrı yaklaşarak parmak eklemelerini kadının yanağına sürttü. Eli boynuna doğru indiğinde kasıldı.

“Bana yalan söylemezsin, değil mi Helen?”

“Hayır,” dedi.

“Hayır mı?” diye sorarken boğazına uyguladığı baskıyı artırdı. Tutuşunun altında kadının yutkunduğunu hissetti. “Yoksa asla mı?”

Helen cevap vermedi ve bir süre sonra Theseus elini çekti. Onu bıraktığında omuzlarının çöküş şekli hoşuna gitmişti. Korkusunu neredeyse boyun eğmesinden daha çok sevdiğini düşündü.

“Asla deseydin, sana inanmazdım,” dedi. “Ve o zaman seni öldürürdüm.”

Helen gözünü bile kırpmadığında Theseus onun cesur mu, yoksa aptal mı olduğuna karar veremedi.

Yarı tanrı bu oyunu yıllardır oynuyordu ve onun nasıl bir insan olduğunu biliyordu. Zirveye çıkmak anlamına geldiği sürece memnun etmeye hevesli bir fırsatçıydı ve artık işe yaramaz hale gelinceye kadar isteklerini kabul etmeye hazırdı. Ne var ki o gün gelmeden önce, kadının onu sırtından bıçaklamayı planladığından hiç şüphesi yoktu.

Yenilmez olması iyi bir şeydi.

Helen döndü, Theseus onun gidişini izleyerek kapıya varana kadar konuşmadı.

“Onun adı Acamas,” dedi. Helen dönüp baktığında, ona bir

nyarında bulundu. "Sadakatinin hırsıla bağlantılı olduğunu biliyorum, Helen. Sadece ölümden geri dönemeyeceğini unutma."

Theseus, Asclepius Devlet Hastanesi'ne ışınlandı.

Oraya vardığında Tannis'in onu Phaedra'nın kapısının dışındaki koridorda karşılamasını bekliyordu ama orayı terk edilmiş halde buldu. Aslında tüm kanat sessizdi. İlk tepkisi üzerinde durmamak oldu, belki de Tannis kanadı boşaltmış ve Phaedra'nın taburcu olmaya hazırlanmasına yardım etmek için içeri girmişti.

Odaya girdiğinde Tannis'i buldu ama Phaedra'nın yanında değildi. Dizlerinin üzerindeydi. Perseus arkasında durmuş, başının arkasına bir silah doğrultmuştu. Theseus kapıyı kapattı.

Perseus, "Lord Theseus'a karısının nerede olduğunu söyle, Tannis," dedi.

Kısa bir duraklama olduktan sonra Tannis alçak bir tonla, "Bilmiyorum," dedi.

"Bilmiyorsun," diye tekrar etti Theseus. Perseus'a, ardından etrafına baktı ama eşyalarına dair hiçbir iz yoktu. "Peki ya oğlum?"

"Ben... bilmiyorum... lordum," dedi Tannis.

"Ama doğdu, değil mi?" diyen Theseus'un sesi titriyordu.

"Ağlamasını duydum."

Theseus dişlerini sıktı. Her kelime onu daha da sinirlendirmekten başka bir işe yaramıyordu. Bu duyguyu, bu hiddeti tarif edemiyordu ama aklındaki tek şey bir oğlu olduğu ve orada olmadığıydı. Düşünebildiği tek şey buydu ve bu... onu şaşırtmıştı.

"Kayıp olduğunu *ne zaman* fark ettin?"

Tannis, "Doktor odadan hiç ayrılmadı," diye yanıtladı.
Hiç ayrılmadı.

Hiç ayrılmadı.

Bu kelimelere takıldı.

Hiç ayrılmadı.

Birileri mutlaka ayrılmıştı ve karısıyla çocuğunu götürmüşü.
Onun malı ve mirasını.

Theseus bir an korumaya baktı ve sonra Perseus'la göz göze geldi. Yarı tanrı tetiği çekerek Tannis'i kafasının arkasına sıkıdığı tek kurşunla öldürdü. Theseus'un karısını ve çocuğunu korumayı başaramayan adama artık ihtiyacı yoktu, ona daha fazla soru sormasına da gerek yoktu. Bunun sorumlusunun kim olduğunu biliyordu.

Ariadne.

"Doktor Phanes'in yerini buldun mu?" diye sordu Theseus.
Tannis'in kanının yerde birikmesini izliyordu.

Perseus, "Şu anda hemşiresiyle birlikte buraya getiriliyor," dedi. "Onları otoparkta sersemlemiş halde bulduk."

O senin içine işlemiş.

Doğruydı. Ariadne içine işlemişti ve bu yüzden ondan nefret ediyordu.

Ondan nefret ediyordu çünkü kadın bunu biliyordu ve kendi avantajı için, bu anın kontrolünü ele geçirmek için kullanmıştı. İntikam alacağını bilerek... Phaedra'nın da acı çekeceğini bilerek bu hamleyi yapmış olmasına şaşırıldığını itiraf etmek zorundaydı.

Kapı açılınca Theseus başını kaldırıp baktı. Zeus'un oğullarından biri olan Damian'ın doktor ve orta yaşlı bir kadınla içeri girdiğini gördü. İlk başta yüz ifadeleri, kullanılan zorlamanın belirtisi olarak mesafeliydi ancak sonra gözleri yerde cansız yatan Tannis'e takıldı.

Hemşire çığlık atınca Damian sesi boğmak için kadının ağzını kapattı.

“Lütfen, lordum,” diye yalvaran Doktor Phanes’in gözleri çoktan dolmuştu. Büyük, terli alnı floresan ışıklarının altında parlıyordu. “Ben... ben ne olduğunu bilmiyorum.”

“Şşşt,” diyen Theseus yaklaşarak parmağını adamın dudaklarına bastırdı. Elini çekmeden önce doktorun sessiz kalacağından emin olana kadar bekledi. “Bunun senin hatan olmadığını biliyorum. Bazı şeyler kontrolünüzün dışındadır, tıpkı hayatınızın uzunluğu gibi.”

Theseus bir adım geri çekilince Perseus silahını kaldırdı.

“Lütfen,” diye fısıldayan doktorun yalvarışı Perseus’un silahının ateşlenmesiyle bastırıldı.

Hemşire çığlık attı ama kısa bir süre sonra elini ağzının üzerinde tutan ve yere kayıp düşüne kadar kolunu boynuna sıkıca dolayan Damian tarafından susturuldu.

Bunu takip eden sessizlikte Perseus konuştu.

“Onu bulacağım, lordum. Oğlunuzu da.”

Ancak Theseus’un onları bulmak için yardıma ihtiyacı yoktu. Tam olarak nerede olduklarını biliyordu.

“Hayır,” dedi. “Bana Dionysus’u getireceksin.”

BÖLÜM 19

Hades

Hades, Bakkheia'dan bu kadar kötü bir ruh halinde ayrılmayı beklemiyordu. Persephone onun Ariadne ile nasıl konuştuğunu duysaydı, muhtemelen bütün gece onunla konuşmazdı. Ama Dionysus'un Phaedra ve oğlunu kaçırma kararının korkunç sonuçları olacaktı. Yalnızca yarı tanrı onların işini bitirmeden Theseus'u durdurabilmeyi umuyordu. Diğer yandan bu endişeler yarın içindi.

Bu gece ilgilenmek istediği tek şey Persephone'ydi.

Yeraltı Dünyası'na döndüğünde Persephone yalnız değildi.

"Beni bekle dediğimde, yalnız olarak demek istemişim," diye homurdanmasına rağmen, dürüst olmak gerekirse Cadılık Tanrıçası'nı gördüğü için mutsuz değildi.

"Kapa çeneni!" diyerek çıkışan Hekate ona sarıldı. Hareketleri Hades'i şaşırtsa da sarılmasına karşılık verdi. Yürünü göğsüne gömerek, "Sen bir aptalsın," dedi tanrıça.

Hades yumuşak bir şekilde gülümsedi. "Ben de seni özledim, Hekate."

Tanrıça uzaklaşıp yüzüne dokundu. Hades, daha önce gözlerindeki bu bakışı hiç görmemişti. Neredeyse *inanamıyor* gibiydi, sanki belki de gerçekten geri döneceğinden emin değildi. Bu düşünce midesini bulandırdı.

"Tıraş olman lazım," dedi Hekate.

"Anlaşıldı," diye cevap verdi.

Bir adım geri atarak, "Sizi yalnız bırakayım," dedi. "Ama seni görmek zorundaydım, ikinizi de."

Hekate, Persephone'ye dönerek ona sımsıkı sarıldıktan sonra gitti ve yalnız kaldılar.

Beklediği an gelmişti ama Hades aralarındaki mesafeyi kapatmadı. Yapabildiği tek şey karısına, tanrıçasına, kraliçesine bakmaktı. O kadar güzeldi ki ona baktığında kalbi ağrıyordu. Labirentteki zamanının çoğunu sadece onu düşünerek, hafızasından onun hayalini kurarak geçirmişti, yine de hakkını verememişti. Hayalindeki görüntü gerçeğini asla yakalayamamıştı. Ruhunun dayanılmaz güzelliğini, ona en yüksek sesle seslenen, birbirleri için yaratıldıklarını gösteren şeyi.

Tanrıçanın gözleri onunkilerden hiç ayrılmadı, aralarında yükselen sıcaklığın etkisiyle daha da parlıyor gibi görünüyorlardı.

"Banyo yapmalıyız," dedi Persephone. Sesi alçaktı ve Hades'in sırtını ipek gibi ürpertmişti.

Hades'in itiraz etmeye niyeti yoktu. Çamur ve kanla kaplıydılar. Üstelik karısının üzerinde hiçbir şey kalmayana kadar soyunmasını istiyordu.

"Nasıl istersen, sevgilim," dedi.

Hem dönüşünü duyurmanın hem de rahatsız edilmemeleri

gerektiğini iletmenin bir yolu olarak, onu hamamlara kaleden geçerek taşımayı düşündü. Ancak bunun çok uzun süreceğine karar vererek ıstımlandı.

Oraya vardıklarında, aniden okalıptüs ve lavanta kokuları ile sarmalandı. Nemli sıcaklık tenine yapışarak ağrıyan kaslarını ısıttı. Uyluklarının arasındaki ağrı dışında nasıl hissettiğini pek de dikkat etmemişti.

Aralarında hâlâ aynı mesafe vardı ama bu defa, öncekinden çok daha somut, yoğun ve tutkuyla ağırlaşmıştı.

Persephone atletini çıkarıp pantolonunu indirirken bakışlarını onunkilere daktı. Doğrularak önünde çıplak bir halde dikildi. Hades, onu birçok kez bu şekilde görmüştü ve buna asla doyamıyordu.

“Ne bekliyorsun?” diye sorduktan sonra dönerек havanı girdi.

Hades, karısının suyun altına dalmasını izledi. Üzerindeki paramparça olmuş kıyafetlerden geriye kalanları çıkarıp suyun içine girdiği sırada Persephone, uzun saçları başına yapışmış halde yüzeye çıktı.

Aynısını yaparak ona doğru yüzdü. Yüzeye çıktığında tanrıçadan birkaç santim uzaktaydı.

Yine de onu kollarına almadı, aralarındaki boşluğu kapamadı. Sadece kalın ve ağırlaşmış olan aleti karısının karnına baskı yapıyordu.

“Herkes seni özledi,” dedi Persephone.

Hades, sözleri karşısında bu kadar güçlü bir duygu dalgası hissetmeyi beklemiyordu ama bunun kendisine bakış şekliyle ilgisi olabileceğini düşündü. Sanki orada olmadığı zaman zarfında içinde bir şeyler kırılmıştı ve bunu saklamaya çalışıyor gibiydi. Sonra onu gördü. Tanrıçanın ağzı titredi, gözleri yaş

lafla doldu ve sanki onlara gitmelerini söylüyor gibi başını iki yana salladı ama gelmeye devam ettiler.

“Sensiz çok korkunçtu,” dedi.

Karısını kollarına aldı ve bir noktada artık titremeyeceğini umarak onu sımsıkı tuttu.

“Çok üzgünüm,” dedi.

“Üzgün olan ben olmalıyım,” diyerek geri çekildi ve yüzündeki yaşları sildi. “Asla ayrılmamalıydım-”

Hades ona uzanıp parmaklarını bileklerine doladı. “Hayır, Persephone,” dedi kafasını iki yana sallayarak. “Ne yapacağımı çok iyi biliyordun. Theseus’la gitmene asla izin vermezdim, o lanet olası pazarlığı asla yerine getirmezdin. En başta bunu asla yapmamalıydım.”

Persephone ellerini yüzünün her iki yanına koyarak parmaklarıyla ıslak sakallarını taradı ve bir süre sonra kıkırdadı.

Hades bu sestten hoşlanmıştı. Daha fazlasını istiyordu.

“Hekate haklı. Tıraş olman lazım.”

“Beğenmedin mi?” diye sordu. “Onu tutmayı planlıyordum.”

“Hades.” Hiç eğlenmiyordu.

“Beni daha yaşlı gösterdiğini mi düşünüyorsun?”

Persephone avuçlarını yanaklarına bastırarak yüzüne çok yakın bir şekilde konuştu. “Gıdıkladığını düşünüyorum.”

“Öyle mi?” diye sorarken burnunu boynuna sürttü. “Bu gıdıklıyor mu?”

Tanrıça ürperdi. “*Hades.*”

Bu defa adını fısıldamıştı ve Hades bunun bir uyarı mı, yoksa umutsuz bir davet mi olduğundan emin değildi. Fakat Persephone onu uzaklaştırmadı. Hades boynunu ve çenesini öperken parmaklarını saçlarına geçirdi.

“Peki ya buna ne dersin?” diye sorarak dişlerini kulakmesine değdirdi.

lyle o zaman Persephone öne atılarak ağızını onunla bu-
leştirdi.

Hades, *sonunda lanet olsun*, diye düşündü ve sonra zihni
bombay kaldı. Tanrıçayı kendisine doğru çekti, vücudunun
verdiği his ve damarlarındaki kanın coşkusuyla tüketilerek ka-
rısının ağızını yalayıp yuttu. Ha, kalbinin küt küt atmasına ve
sıkının zonklamasına neden olmuştur.

Tanrıça ağızını onunla doğru açtığı anda dilleri çarpıyordu. Ha-
des tadını aldığı anda, karısının kontrolü ele almasına izin ver-
mesi karşısında inledi. Üzerine doğru eğilip elini enseve arkası
saçlara dolduğunda kendini devasa hissetti. Ancak Persephone
Hades'e tutunarak onunla birlikte hareket ederken en az ona
kadar tutkuyla öpüyordu.

Elleri tanrıçanın sırtından kışına doğru kaydı ve onu sudan
çıkartarak bacaklarını beline doladı. Persephone'nin sıcaklığı
ağrıyan sertliğine baskı yaparken Hades'in başı dönüyor, arzu
kulaklarında uğulduyordu. Onu havuzun kenarına taşıırken çe-
neci boyunca, boynundan aşağı öpücükler kondurdu. Tanrıçayı
oturtup göğüslerini ellerine ve ağızına alarak yumuşak, ipeki
tenini yalayıp emdi.

"Evet," diye fısılayan Persephone bacaklarını davetkâr bir
şekilde açtı.

Siktir, Hades bunu seviyordu.

"Artık o kadar da gıdıklanmıyor mu?" diye sorup dikleşen
meme ucunu emdi.

Tanrıça dişlerinin arasından keskin bir nefes çekti. "Sen im-
kânsızsın," dedi.

Gülümseyen Hades ağızını Persephone ile aynı hızla götürdü.

"Ama beni seviyorsun," diyerek burnunu onunla değdir-
di, dudakları dudaklarının üzerinde geziniyordu.

“Umarım bu bir soru değildir,” dedi Persephone.

“Yine de buna cevap verebilirsin.”

Tanrıça kollarını boynuna dolayarak Hades’i yakınına çekti.

“Evet,” dedi. “Evet, seni seviyorum.”

Bu defa, Persephone onun ağzını sahiplenerek parmaklarını tanrının saçlarının arasından geçirdi. Persephone onu daha sıkı tutup topuklarını sırtına sertçe bastırırken Hades’in yarası acıdı ama acıyı yuttu.

Hiçbir şey bu anı mahvedemezdi. Ne Theseus ne de babasının lanet olası bıçağı.

Onlar hakkında düşündüğü için hayal kırıklığına uğradı, özellikle de siki Persephone’nin uylukları arasına bu kadar sıkı bir şekilde yerleşmişken. Odaklanması gereken şey buydu, onun içine girdiğinde ne kadar iyi hissettireceği.

Uyluklarının birleşim noktasına ilerlemeden önce onu ağzından daha sert bir şekilde öptü.

“Hades, senin... kanaman var!”

Persephone’nin sesi korkuyla çınladı, hemen tepki vererek bacaklarını kapattı ve havuza atlayıp yanına indi. Hades, suyun kanlandığını şu anda fark ediyordu.

Siktir.

Kaçınmayı umduğu şey tam olarak buydu.

Persephone, Hades’in yan tarafındaki yaranın üzerine stratejik olarak yerleştirmeye çalıştığı eline uzandı. Yarayı gördüğünde gözleri büyüdü, ardından ifadesi değişti ve kederli bir görünüme büründü.

“İyileşmiyorsun,” dedikten sonra geri çekildi ve duygularını kontrol altına almak istermiş gibi elini ağzına götürdü.

“Persephone, ben iyiyim,” dedi.

Gözleri öfkeyle parlarken elini indirdi. “Yalan söylüyorsun!”

“Bu gece bununla uğraşmak istemiyorum,” diyen Hades tamamen doğruldu. “Senden uzakta ölçülemeyecek kadar çok zaman geçirdim. Seninle sevişmek ve uyumak istiyorum.”

“Bana söylemediğine inanamıyorum!” dedi Persephone ve sonra başını iki yana sallamak için duraksadı. “Gerçi sen labirentteyken bana söylenen her şey göz önüne alınınca şaşırtmamam lazım.”

Hades kaşlarını çattı, tam olarak neyi kastettiğini bilmek istese de şu anda bununla ilgilenmek onu istediği şeyden daha çok uzaklaştıracaktı.

“Yarın, Persephone,” dedi sıkılı dişlerinin arasından.

“Hayır, yarın değil,” dedi. “*Siktir!*”

Suyun içinde merdivenlere doğru ilerleyip havuzdan çıktı.

Hades onu takip etmek için döndü. Yalvarabilirdi. Bunu yapmayacak durumda değildi. “Persephone-”

Persephone, vücudu hamamın loş ışığında parlayarak basamakların başında durdu.

“Harmonia da iyileşmiyor,” dedi sesi titreyerek. “*Uyanmıyor, Hades.*”

Hades birdenbire anladı. Persephone onun kaderinin de böyle olacağını düşünüyordu.

Havuzdan çıktı. “Harmonia uyanmıyor da ne demek?”

Persephone bir havluya uzanıp etrafına sararken Hades’e baktı. “Theseus onu bıçakladı ve yarası iyileşmiyor. Günlerdir ateşi var.”

Hades bu haber karşısında kaşlarını çattı. Görünüşe göre Harmonia da Cronos’un tırpanının kurbanı olmuştu.

Persephone onu itip yanından geçtiğinde, Hades onu odalarına kadar takip etti.

“Bunu senden saklamadım,” dedi Hades. “Unuttum.”

Tanıya durup ona dönerek ters ters baktı.

Tipki bir aptal gibi, diyen Hekate'nin sesini duydu kafasının içinde.

"Ciddi misin sen?"

"Aklımda başka şeyler vardı, Persephone. Bunun acıyı uyuşturma eğilimi vardır."

"Yani, acı çekiyorsun?"

Hades hüsrân dolu bir şekilde içini çekti. "Evet, tanrılar aşkına, *Bıçaklandım.*"

Persephone hızla dönerek odalarına ilerlemeye devam etti.

"Sırf seks yapabilmek için bunu benden sakladığına inanmıyorum!"

Hades buradaki sorunu göremiyordu. Yaralanan siki değildi.

"Biz," dedi. "*Biz* seks yapabilelim diye. Bunu tek taraflıymış gibi gösterme. Yaralandığımı öğrenene kadar sen de aynı derecede istekliydin."

"Çünkü yaralısın!" diye bağırdı.

"İyi his-"

Persephone hızla döndü. Hades onun öfkesini yüzüne atılan fiziksel bir tokat gibi hissetti.

Sıkılı dişlerinin arasından, "*Bir kez daha* kendini iyi hissettiğini söylersen," diye tehdit etti. Bu cümleyi tamamlamasına gerek yoktu. Hades hayatının gözlerinin önünden geçtiğini görebiliyormuş gibi hissetti. Ona yapmak istediği her şey tanrının gözlerine yansımıştı ve şaşırtıcı olmayan bir şekilde, hiçbir cinsel içerikli değildi.

Odalarına vardıklarında Persephone kapıyı savurarak açtı ve Hekate'yi çağırdı.

Hades gözlerini devirdi.

Harika. Şimdi her ikisinden de nutuk dinlemek üzereydi.

Hekate'nin, göze çarpan ereksiyonunu ya da neden kavgaya eskiklerini öğrendiğinde gözlerini aydınlatacak neşeyi görmesini istemeyen Hades, bir havlu çağırdı.

Havluyu beline sarmayı tam bitirmişti ki ortaya çıkan Hekate, "Ne var, canım?" diye sordu. Koyu renk cübbesinin içindeydi. Eğer yukarıdaki dünyada çoktan acıya sebep olmasaydı, ortaya çıkmek üzere olduğunu tahmin etti.

Persephone, Hades'e döndü. "Söyle ona!" diye emretti.

Kendisine emir verilmesinden hoşlanmıyordu ama Persephone'yi üzmüş olmaktan daha fazla rahatsızlık duyuyordu.

"Theseus beni Cronos'un tirpanıyla bıçakladı. Yara iyileşmiyor. Sana varın gelecektim," dedi imalı bir şekilde. "Fakat Persephone ısrar etti."

Hekate kapüşonunu başından çıkardığında, yüzündeki ifade Hades'in beklediğinden daha endişeliydi. Odayı geçerek ora doğru ilerledi ve yarayı incelemek için eğildi, sonra doğrularak onunla göz göze geldi. O da Persephone kadar rahatsız olmuş gibi görünüyordu.

"Uzan," dedi bir başka emir olarak. Bu, Hades'i sınırlendire de ısrar etmedi.

Hekate ile Persephone'nin kendisini izlediğinin farkındaydı ve otururken yan tarafına doğru yükselen keskin acı karşısında dişlerini gıcırdattı. Sırtüstü uzanırken nefesini tuttu, acı donuk bir zonklamaya dönüştü.

Yatağın üzerinde rahatlariken bunun ne kadar iyi olacağını hiç düşünmemişti. Günlerce tavanda asılı kaldıktan sonra bu bir bulutun üzerinde yatmak gibiydi.

"Persephone," dedi Hekate. "Rica etsem bana havlu getirir misin? Çokça."

Persephone, "Elbette," diyerek bitişikteki banyoya doğru gözden kayboldu.

Hekate, Hades'e baktı. "Onu bu şekilde korkutmamalısın," diyerek azarladı.

"Niyetim onu *korkutmak* değildi," dedi. "Ben *halledecektim*."

"Yarın," dedi Hekate neredeyse alaycı bir tavırla. "Çok geç olabileceği zaman."

Hades hayal kırıklığıyla gözlerini kaçırdı.

Persephone bir yığın havluyla geri döndü.

Hekate, "Büyün yaraya hiç ulaşmıyor," dedi. "Enfeksiyonu *ölemeye* çalışmanın ötesinde çok bir şey yapamayacağım."

Persephone'nin bakışları keskin, gözleri sertti.

Hades ona bu şekilde geri döndüğü için hayal kırıklığı içindeydi. Eskisinden daha da kırık bir haldeydi.

Hekate, havluları Hades'in yarasının etrafına yerleştirerek bir bariyer oluşturdu ve ardından cam bir sūrahı çağırdı.

"Bunu ılık suyla doldurabilir misin, canım?" diye sordu.

Persephone yeniden banyoya gittiğinde Hades, "Büyünü kullanabileceğini biliyorsun," dedi. "Neden onu gönderip duruyorsun?"

Hekate, "Eğer şu anda büyümü kullansaydım, su seni haşlayarak öldürürdü," diye tersledi. "Ayrıca sana *karının önünde* fırça atmamı mı tercih edersin?"

"Bana hiç fırça atmamamı tercih ederim," dedi.

"O zaman sen de-"

"Aptal olma," diyerek sözünü tamamladı. "Biliyorum. İster inan ister inanma, gerçekten öyle olmamaya çalışıyorum."

"Demeter öldü, Hades."

Hades'in ağzı aralandı ama söyleyecek sözü yoktu.

Labirente geçirdiği süre dışında, genellikle kendi diyarına gelen her ruhun *farkındaydı* ve geri döndüğünde dikkati *envanter yapamayacak kadar dağılmıştı*.

“Nasıl?”

“Persephone,” diye yanıtladı. “Sana olabildiğince bütün olarak ihtiyacı var. Hem kederde hem de suçluluk duygusunda sana yaslanmak için.”

Hades zorlukla yutkununurken elleri iki yanında yumruk haline geldi.

Theseus’un tutsağı olmanın en çok neyinden nefret ettiğini kestiremiyordu. Persephone’dan ayrılmış olması mıydı, yoksa ayrıyken akıl almaz şeyler yaşamış ve birbirlerinin yanında olamamış olmaları mıydı?

Persephone elinde bir sürahî suyla geri döndüğünde, Hades onu farklı görmeden edemedi. Bu düşünce onu şimdiye kadar hissettiğinin ötesinde bir suçluluk duygusuyla doldurarak midesini altüst etti. Ama karısının neler yaşadığını bildiği için artık bunun onun üzerindeki yükünü, yüz hatlarının sertleştiğini görebiliyormuş gibi hissediyordu.

Bazı açılardan tanrıçayı daha derin bir seviyede tanıdığını hissediyordu.

Hekate işe koyuldu ve acı verici olmasa da kesinlikle rahatsız edici olan yarasını temizledi.

Persephone, “Sybil, Harmonia’yı iyileştirmek için Altın Post’a ihtiyacımız olabileceğinden bahsettiğini söyledi,” dedi.

“Bu muhtemelen ikinizin de iyileşmesinin tek yolu,” diye yanıtladı Hekate.

Hades, *kahrolası harika*, diye düşündü ancak hem Hekate hem de Persephone ona baktı. Yüksek sesle konuşmuş olmalıydı. “Post Ares’in bölgesinde ve unutmuşsunuzdur diye söylüyorum, biz karşı taraflarda savaşıyoruz. Posttan savaşmadan vazgeçmeyecektir.”

“O zaman onunla savaşacağız,” dedi Persephone. “Beni

yakalayabileceğini düşünürse zaten fazlasıyla istekli olacaktır. Zeus, beni zincirleyerek ona götürene ödül olarak kalkanını vermeyi teklif etti."

Hades'in içinde öfke patladı.

"Ne?"

Hekate, yarasının üzerinde şeffaf ve yapışkan bir şey sürerken, "Belki de bu bilgiyi sonraya saklamalıydın," dedi.

Persephone sanki bundan rahatsız olmamış gibi, "Bu kadar şaşırmış gibi görünme," dedi. "Mısilleme yapacağını biliyordun."

Bunun pek önemi yoktu. Ayrıca Zeus'un mısilleme yapmasını beklese de muhalif tanrılar arasında bir rekabet olacağını tam olarak beklememişti.

"Onu öldüreceğim," dedi.

"İyileştikten sonra," dedi Persephone.

Hades ona baktı. Buna söz verebileceğinden emin değildi.

Hekate yarasını sararak işini bitirdi. Şimdi daha önce olduğundan daha fazla zonkluyordu.

"Sabaha enfeksiyonu savuşturmuş olmanı umalım." Gitmek için hareketlendiği sırada duraksadı, yüzüne sert bir ifade yayıldı. "Dinlen," dedi. "Açık talimatlara ihtiyacın varsa, bu büyük ihtimalle seksten kaçınman gerektiği anlamına geliyor."

Hades, "Bu sözleri söylediğini duymadan tüm varlığımı sürdürebilirdim," dedi.

Hekate ortadan kaybolduğunda odayı tuhaf bir gerilim doldurdu, arzuyla hiç ilgisi yoktu. Her iki tarafta da artan bir öfke ve korku çatışmasıydı. Persephone yatağın başında duruyordu. Hades onun neye baktığından ya da baktığı şeyi gördüğünden emin değildi.

"Persephone."

Sesi onu düşüncelerinden kurtarmış gibiydi.

"Gel, yanıma yat," dedi.

Eğer onun içinde olmanın rahatlığını yaşayamayacaksa, yakınında tutmakla yetinecekti.

Persephone hareket etmediğinde, Hades korkunun göğsüne doğru ilerlediğini hissetti. Bunu çoktan mahvetmiş miydi?

"Persephone, lütfen," dedi.

En sonunda hareket ettiğinde yatak ağırlığıyla birlikte çöktü. Hades, karısının geniş yataklarının üzerinden kendisine doğru emeklemesini izledi ve başını göğsüne koyup ona yaslandığında endişesi ortadan kalktı.

Saçını öperek, "Üzgünüm," dedi.

Persephone konuşmadı, tanrı onun gözyaşlarını teninde hissedebiliyordu. Onları silebilmek için yüzüne bakmasını istemeyi düşündü ama eğer bunu yaparsa, boğazında biriken duyguyla savaşmak zorunda kalacaktı ve bu savaşı göğüsleyebileceğinden emin değildi.

Bu yüzden yapmadı.

Hades, Persephone'nin öpücüğüyle uyandı.

İnleyerek bir elini onun sırtına bastırdı. Diğer eliyle önce sabahlığın üzerinden geçti, sonra altına kayarak göğsünü buldu. Meme ucunu parmaklarının arasında çevirdiğinde tanrıçanın nefesi kesilmiş inlemesi onu memnun etti.

Persephone'yi bir anlığına bırakarak sabahlığının kuşağını açtı. Üzerine yuvarlandı ve yüzünü göğüslerinin arasına gömdü. Orayı öptükten sonra diliyle her iki göğsü de tattı. Tanrıça onun altında kıvrılırken ve ayağını kan hücüm etmiş aletü boyunca kaydırırken onu yalayıp emdi.

“Siktir,” diye fısıldayarak ağzını onunkine dayadı.

Tanrıça onu aşağı doğru çektiğinde Hades de bu fırsatı değerlendirip ayaklarını yatağa bastırdı, tenini tenine değdirerek ona süründü. Doğru dürüst düşünemiyordu, çok iyi hissettiriyordu.

Tanrı yan tarafa geçti; eli aşağılara, karnının üzerinden uyluklarının tepesine doğru uzandı. Klitorisinin etrafında daire çizerek parmaklarının kaygan girişi boyunca kaymasına izin verdi.

Boynundan aşağısını öperken, “Öyle ıslak ki,” diye mırıldandı tenine doğru. Parmaklarını çıkarıp klitorisini o sıvı sıcaklıkla kapladı ve dokunuşunun altında sertleşene kadar üzerinde kaydırды. Persephone’nin parmakları tenine batıp onu durdurduğunda, Hades’in niyeti vücudunun her yerini öpmek ve onu diliyle becermekti.

“Hades,” dedi. Ses tonundan, tanrıçanın arzusunun pusundan kurtulduğunu anladı.

Durmamı söyleme, diye yalvardı ama bu kelimeleri yüksek sesle dile getirmek yanlış hissettirdi.

“Bırak da tadına bakayım,” diyerek inledi.

Persephone doğrulunca Hades de dizlerinin üzerinde oturmak zorunda kaldı.

“Kanamam var,” dedi.

Hades bandajlı yaraya baktığında kıpkırmızı olduğunu gördü.

“Muhtemelen bundan önce de kanamam vardı,” dedi ancak bu sözlerin büyük ihtimalle durumuna bir faydası olmamıştı.

Persephone’nin dudakları düzleşti ve sabahlığını kapattı. “Üzgünüm, Hades. Yapmamalıydım... bunu yapmak istemedim-”

“Bunun için *asla* özür dileme,” dedi.

Birbirlerine baktıklarında, Persephone’nin çok kötü hissettiğini biliyordu. Tanrıça yatağın diğer tarafına doğru emekledi.

Hades hüsrarla içini çekerek sürüstü yattı.

Aleti doğruca havayı işaret ederek onunla alay ediyordu. Birkaç dakika orada sessizce yattıktan sonra parmaklarını ereksiyonunun etrafına doladı. Karısı yanında ıslanmış bir şekilde yatarken mastürbasyon yapmak zorunda kalacağına inanmıyordu.

“‘Seks yok’ cümlesini anlamakta neden zorlanıyorsun?” diye sordu Persephone.

“Kahrolası sikim, Persephone,” diye çıkıştı. “Zorlanan şey o.”

Öfkeli patlamasını sessizlik takip etti. Aletini bırakarak iki elini de başının altına koydu. Sessizliğin içinde, bu kadar hüsrana uğradığı için kendini gülünç hissetti.

“Üzgünüm,” dedi Hades. “Ben sadece... tüm bunları çok farklı hayal etmişim.”

Birkaç dakika sonra Persephone fısıldadı. “Ben de.”

Hades onun hareket ettiğini hissetti, bir an sonra yanına gelmiş, sabahlığını çıkarıyordu.

“Ne yapabilirim?” diye sordu.

“Herhangi bir şey,” diye cevap verdi. Heyecan doğruca aletinin ucuna ulaşmıştı.

Persephone ona ters bir bakış attı. “Sana zarar vermeyecek bir şey.”

Hades sorusunu düşünüyormuş gibi yaptı ama aklında çoktan bir cevap listesi vardı.

“Yüzüme otur,” dedi.

Tanrıçanın bakışları aletine ve tekrar yüzüne kaydı. “Bunun senin... acını hafifleteceğini sanmıyorum.”

“Aynı fikirde değilim,” dedi. Karısının şüphelendiğini görünce açıklama yaparak bastırdı. “Seni memnun etmek beni de ediyor. Eğer beni incitmekten endişeleniyorsan, en iyi seçenek bu. Kontrol sende. Hareket eden sensin. Ben sadece seni tutacağım.”

Ve seni ağzımla sikeceğim, diye düşündü.

Bunu düşündüğünü görebiliyordu, ardından dizlerinin üzerinde kalktı ve bir bacağıyla Hades'in üzerinden geçirerek kaygan sıcaklığıyla üzerine oturdu. Tanrı ilk kez zafer duygusu hissederek ellerini onun kalçalarına götürdü.

"Bunun sorun olmadığından emin misin?" diye sordu. Avuçlarını tanrının göğsüne bastırmış, göğüsleri kollarının arasında şişmişti.

"Ne için endişeleniyorsun?" diye sorarken odanın loş ışığında tanrıçanın ısıltılı bakışlarına karşılık verdi.

"Seni incitmekten," dedi ve sonra utangaç bir tavırla ekledi. "Boğmaktan."

"Eğer boğulacaksam, senin sıcaklığında seve seve boğulurum."

"Hades."

"Ağırlığını dizlerine ver, sevgilim. Gerisini ben halledeceğim," dedi. "Gel."

Persephone pes ederek vücudunu yukarı çıkardı. Dizleri yüzünün her iki yanına yaslandığında, Hades'in kasları heyecanla kasıldı. Hades ellerini bacaklarının üzerine koyup onu aşağı doğru yönlendirdi. Dili kaygan etinin üzerinde gezdiği sırada tanrıça başını eğerek onunla göz göze geldi. Hoş kokusundan ve bacaklarının arasından onu izleyebildiği için Hades'in anında gözü dönmüştü. Persephone ellerini yatak başlığına vurarak sesli bir nefes verdi. Dilini onun sıcaklığına gömdüğünde, kalçalarını hareket ettirmeye başlaması tanrının hoşuna gitmişti.

"Bin, sevgilim," dedi. "Sanki sikimin üzerindeymişsin gibi."

Bunun onun için ne kadar iyi olabileceğini karısına göstermek için sabırsızlanıyordu.

Persephone ilk başta tereddütlüydü ama hızla bir ritim buldu ve hareket ettikçe Hades onun kığını kavrayarak daha da

genişletti, daha derinlere girmeye başladı. Tanrıça yorulup hareketsiz kaldığında, Hades yaklaşımını değiştirip onu 6pt6, yaladı, emdi ve v6cudu titremeye başlayana kadar klitorisini ovuşturdu. Paşalmak 6zere olduğunu g6r6p y6kseldiğini hissettiiğinde o da y6kseldi. Hades'in kasları kilitlendi, kalçaları yataktan yukarı kalktı ve Persephone'yi sertçe ağzına doğru bastırırken topuklarını da yatağa bastırdı.

Persephone y6ksek sesli bir haykırışla boşaldığında, uylukları Hades'in başının iki yanına baskı yapıyordu. İçinde biriken t6m baskıyı serbest bırakmak için tek ihtiyaı buydu. V6cudunun her yeri b6k6l6rken orgazm içinden koparak geçti. *Siktir*, yarın her yeri ağrıyacaktı ama umurunda değildi 6nk6 zirveden inerken zihni nihayet sessizleşmişti.

BÖLÜM 20

Dionysus

Hades'in sözleri, Dionysus'un içinde Ariadne'yi korumaya yönelik ilkel bir arzuyu ateşlemişti.

Ne yazık ki bu ilkel dürtü doğrudan çılgınlığıyla bağlantılıydı. Omurgasını saran titremeleri bastırmak, öfkesini yatıştırmak, olduğu yerde sabit kalmak ve Ölüler Tanrısı'nın peşine düşüp onu parçalamamak gücü dahilindeki her şeyi gerektiriyordu.

Asla kazanamazsın, dedi kendi kendine. Çılgın gücüne rağmen, en güçlü üç Olymposludan birine rakip olamazdı.

"Tanrılar, o *en kötüsü*," dedi Ariadne.

Kalbinin şiddetle atması durana kadar birkaç derin nefes alan Dionysus, onunla göz göze geldi.

Dionysus, "İster inan ister inanma ama o *en kötüsü* değil," dedi. "Ama Theseus kesinlikle öyle."

"Ne demek istiyorsun?"

"Hades'in Theseus hakkında yanılmadığını söylüyorum," dedi Dionysus. "I get Phaedra ona dönmese, onun için gelecek. Senin için gelecek."

"Bu işe girerken bunu biliyorduk," dedi. "Pişman olduğumu mu söylüyorsun?"

"Sadece birisi zarar görürse pişman olacağım," dedi.

Çevabından hoşlanmadığını, kadının dudaklarının düz bir çizgi olmasından anladı.

"Beni ona götür," dedi ve duraksadı. "Lütfen."

Dionysus'un gözleri onun kanlı kıyafetlerine kaydı. "Sanırım önce duş almak isteyebilirsin."

Labirentten yeni geldiğini unutmuş gibi kendisine baktı.

"Kıyafetim yok," dedi.

"Sana bir şeyler bulacağım."

Aşağı inmek için oradan ayrılacağını düşündü ama Ariadne tereddüt etti.

"Bebek," dedi. "Sağlıklı mı?"

"Evet," dedi Dionysus.

"Peki... kime benziyor?"

"Uzaylı dışında mı demek istiyorsun?"

Ariadne gözlerini devirdi. "Sormamam gerektiğini bilmiydim." Dönerek kapıya doğru yöneldi.

Dionysus arkasından, "Sanırım senin burnunu almış," diye seslendi. Ariadne durup yüzüne bakmak için döndüğü sırada tanrı ekledi. "Ayrıca gözlerini de."

"Bunu bilemezsin," dedi kadın. "O daha bir bebek."

"Senin gözlerini nerede olsa tanırım."

Ariadne, gülmemeye çalışıyormuş gibi dudaklarını birbirine bastırarak süitten çıktı.

Dionysus yalnız kalınca hüsrân dolu bir nefes verdi.

Tanrılar.

Ne *hâl*t düşünüyordu?

Onunla bu yola asla girmemeliydi. Bu kadar ileri gitmeyi nasıl başardığını ya da Olymposlular ile yarı tanrılar arasındaki bu savaşa nasıl dahil olduğunu bilmiyordu ama işte buradaydı. bebek doğurtup eşleri kaçıyordu. Sirtına bir hedef tahtası çizse de olabilirdi çünkü kahrolası bir sosyopatı kendi bölgesine davet etmişti.

Ve hepsi Ariadne yüzündendi.

Sütinden çıkıp bodruma doğru ilerlerken, *siktiğimin duyguları*, diye düşündü.

Asansörden indiğinde, maenadların yaşam alanına dağılmış olduklarını gördü. Kimi örgü örüyor, kimi silah temizliyor, kimisi ise kitap okuyordu. Bir grup, televizyon ekranının önünde toplanmış *Titans After Dark...* ya da adı her neyse onun final bölümünü izliyordu.

Odayı geçerken ekranda Oceanus*'u gördü; yanında feryat eden Gaia'ya bakarken yüzü dehşetle çarpılmıştı. Bir önceki bölümde, Olympos Dağı'nı kuşatmış olan Typhon**'un ölümünün ardından Zeus'un yıldırımıyla tutuşan dünyanın yanmasını izliyorlardı.

Dionysus'un kendini adadığından falan değildi. Bu sadece sınırlarını bozdu. Ölümlü dünyasında da aynı sahnenin kendi etrafında ortaya çıkmasını izlemek üzereymiş gibi hissetti.

*Yunan mitolojisinde, Uranus ve Gaia'nın ilk çocuğu ve ilk Titan'dır. Dünyayı çevrelediği düşünülen ve tüm yaşatan tanrıların ve yaratıkların kaynağı olduğu söylenen tatlı su nehri Oceanus'un tanrısı ve kişileştirilmiş halidir. (ç.n.)

**Yunan mitolojisindeki en ölümcül ve korkunç yaratıklardan biridir. Elleri yerine kanatları ve sayısız yılanbaşı olan ve kıvrılmış yılanlardan oluşan alt gövdesiyle devasa bir yaratıktır. Onunla ilgili en ünlü efsane, tanrılara ve ölümlülere hükmetmek amacıyla Zeus ve Olympos tanrılarıyla yaptığı savaştır. Zeus'un yıldırımlarıyla yenilerek Tartarus'a atılmıştır. (ç.n.)

Dionysus, muhtemelen Ariadne'ye göre bir kıyafeti olan Naia'yı bulmak için ana odadan ayrılan birkaç karanlık kori-
dordan birine doğru ilerledi.

Odasının kapısı aralıktı ama yine de izinsiz girmek isteme-
yerek kapıyı tıklattı. Kadın elinde bir kitapla hızla cevap verdi.
"İyi misin?" diye sorarken gözleri neşceyle parlıyordu.
Belli ki Lilaia doğumhanede olup bitenleri ona anlatmıştı.
Gözlerini kıstı.

"Ne kadarını biliyorsun?" diye sordu.

"Ah, *her şeyi*," dedi.

"Peki, maenadların kaçını biliyor?"

"Ah, *hepsi*," diyerek güvence verdi.

Dionysus içini çekerek ensesinin ovuşturdu. "Harika."

"Eğer faydası olacaksa ben bayılmayı beklemiştim," dedi.

"Olmuyor," dedi Dionysus kuru bir sesle.

Naia kıs kıs güldü.

"Ödünç alabileceğim bir kıyafetin var mı diye bakmaya
geldim."

"Aynı bedende değiliz, Dionysus."

"*Ariadne* için," dedi. "Labirentten çıktı."

Naia'nın neşesi azaldı. "O iyi mi?"

"Sanırım," dedi. "Bana her zamanki gibi bağıırıyor."

Naia kaşlarını çattı. "Ona iyi olup olmadığını sormadın mı?"

"Hayır. Tam olarak şansım olmadı."

Hades'in onlara nasıl bağırdığını da ona anlatmamaya karar
verdi.

Naia dudaklarını büzdü ama hiçbir şey söylemedi. Odasına
gitti ve bir yığın kıyafetle geri döndü.

Naia, "O iyi değil, Dionysus," dedi.

"O zaman sanırım kız kardeşine anlatır," dedi.

Nain ona sert bir bakış attı. "Onu önemsiyor musun?"

"Gerçekten sormana gerek var mı?"

"O halde onun iyi olduğundan emin ol," diyerek kıyafet yığınına göğsüne doğru itti.

"Peki, sorarım," dedi. "Ama ne söyleyeceğini biliyor musun? Beni kız kardeşimin yanına götür."

"Mescle soracak kadar önemsemiş olman, Dionysus."

Koridorda Ariadne'nin odasına doğru ilerlerken hâlâ Nain'in sözlerini düşünüyordu. Kapıyı tıklattı ama cevap gelmedi. Kolu çevirdiğinde döndü, içeri girmekte tereddüt ediyordu. Bu bir mahremiyet ihlali miydi? Kıyafetleri getirmek için geleceğini bilmesi gerekiyordu, değil mi?

Bunun onda yarattığı endişe düzeyi kesinlikle saçmaydı, yine de Ariadne'nin kendisine kızması için daha fazla neden vermek istemiyordu.

Kapıyı araladı.

"Ari," diye seslendi odanın içine doğru.

Yine cevap yoktu, Dionysus bunun hâlâ duşta olduğu ve içeri girmenin güvenli olduğu anlamına geldiğini varsaydı.

İçeri doğru süzüldü.

Odası çok küçüktü, sadece minik bir yatak ve çalışma masası vardı. Ariadne burayı bir yuva haline getirmeye çalışmıştı, Dionysus buna hiç şaşırıyordu. Buraya tam olarak isteyerek gelmemişti ve ilk günlerini kaçırmaya çalışarak geçirmişti. Ancak artık kalıyordu çünkü tehlikedeydi. Theseus onu istiyordu ama bu kadını gerektiği kadar korkutmuş gibi görünmüyordu. Onlar kurtarılmak istemese bile kendini hepsi için riske atmaya hazırdı.

Kız kardeşi bunun en iyi örneğiydi. Ona Phaedra'nın kurtarılmasıyla ilgili gerçeği, yani kalmak için yalvardığını anlatacağından emin değildi.

“Ayrılırsam herkes için daha kötü olacak,” demişti.

Dionysus, *“Seni güvende tutacağız,”* diye cevap vermiştii ama kadını onlarla birlikte gelmeye neyin ikna ettiğini biliyordu ve o da Ariadne’yi görme vaadiydi. Bu, birbirlerine duydukları sevginin bir kanıtıydı ama Dionysus, Phaedra’nın Theseus’a olan korkusunun daha güçlü olduğunu biliyordu. Kocasına dönecekti. Tek soru, o gitmeden önce Theseus’un ne kadar yıkıma neden olacağıydı.

Peki, dönüşü yarı tanrının kaosunu durdurabilecek miydi?

Dionysus, kıyafetleri bırakmak için Ariadne’nin yatağına yaklaştığında duvara ilıştırılmış bir fotoğraf fark etti. Kırışık ve lekeliydi ama bu, arkalarına doğru bakan genç Ariadne ve Phaedra’nın parlak gülümsemelerini gölgelemiyordu. Fotoğraf onları şu anda bulundukları yere neyin getirdiğini merak etmesine neden oldu ancak cevabı tahmin edebileceğini düşündü. Theseus adında bir yırtıcıydı.

Gözleri kadının yatağına kaydı, kıyafetleri koyarken altından bir şeyin görüldüğünü fark etti. Almak için eğildiğinde bunun deri ciltli bir günlük olduğunu gördü.

“Ne yapıyorsun?”

Dionysus hızla dönünce Ariadne’yi banyosunun kapısında buldu. Beyaz bir havluya sarılı, siyah saçları başına yapışmış halde dikiliyordu. Ona bir soru sorduğunu biliyordu ama o ve vücudundan damlayan suyun ötesinde hiçbir şey düşünemiyordu. Bu da o havlunun altında çıplak olduğu gerçeği ve vücuduna yaslandığında ya da mağarada içine girdiğinde nasıl hissettirdiği gibi başka düşüncelere yol açtı.

Siktir. Uyarılmıştı ve Ariadne çıplak bile değildi.

Ariadne’nin gözleri elindeki günlüğe kaydı. İlk başta dehşete düşmüş, ardından sinirlenmişti.

Bir şeyler söyle, seni aptal! diye düşündü Dionysus ama bir türlü dilini hareket ettiremedi.

Ariadne ona doğru yürüyerek günlüğü elinden alırken aynı anda havlusunu düşürdü.

Aniden çıplak kalmıştı ve Dionysus suskun kalmaya devam etse de havluyu almayı başardı... Ya da en azından denedi çünkü Ariadne de aynı anda hareket etti. Başları sert bir şekilde birbirine çarptığında, Dionysus neredeyse hiçbir şey hissetmezken darbe Ariadne'yi yere düşürdü. Muhtemelen en erotik pozisyon olan sırtüstü ve bacakları iki yana açık şekilde inmesinin de faydası olmadı.

Becer beni, diye düşündü.

Ariadne dirseklerinin üzerinde doğrularak başını ovuşturdu.

“Tanrılar, senden nefret ediyorum,” diye sızlandı.

Bu sözler tanrıyı sarsarken hâlâ onun havlusunu tuttuğunu fark etti.

Havluyu ona verdikten sonra elini uzatıp ayağa kalkmasına yardım etti. Kadının düşürdüğü günlüğü de havaya kaldırdı. Ariadne onu alıp havluyla birlikte göğsüne bastırdı.

“Okumadım,” dedi hızla. “Sadece görünce elime aldım.” Ama şimdi içinde ne olduğunu daha da merak ettiğini kabul etmek zorundaydı. “Ben... şey...” dedi yutkunarak. “Sana birkaç kıyafet getirdim. Naia’dan.”

Tanrılar, utanç verici davranıyordu.

“Teşekkür ederim,” dedi.

Birbirlerine baktılar, sonra Dionysus elini kaldırıp kadının alnında oluşan kızarıklığı iyileştirmek için büyüünü çağırdı. Gözleri tanrının dokunuşu altında kapandı. Dionysus’un parmakları elmacıkkemiği boyunca dolanarak ağzının köşesine indi.

Onu oradan öpmek istiyordu ama bunun yerine elini indirdi.

Ariadne gözlerini açtı.

"İyi misin?" diye sordu Dionysus. Sadece başını değil, daha fazlasını sorduğunu anlamasını umuyordu.

"Olacağım," dedi. "Kız kardeşimi gördüğümde."

Beklediği cevap buydu, onu anlıyordu.

"Bırakayım da giyin," dedi.

Odasının dışına çıktığında ellerini örgülerinin üzerinden geçirdi ve boynunun arkasında birleştirdi.

"Sen lanet olası bir aptalsın." Kendi kendine mırıldandı ve birkaç dakika sonra Ariadne ortaya çıkana kadar volta atmaya devam etti. "Hazır mısın?" diye sordu.

Cevabı biliyordu ama ışınlanmadan önce sorması gerektiğini hissetmişti.

Ariadne içine bir nefes çekerek başını salladı. Gergin görünüyordu ve Dionysus nedenini merak etti. Anladığı kadarıyla o ve Phaedra'nın iyi bir ilişkisi vardı fakat Theseus'un aralarındaki bağı zehirlemiş olması mümkündü.

"Hazırım," dedi.

Elini uzattı. Işınlanmak için ona dokunmasına gerek yoktu ama bunun rahatlatıcı olabileceğini düşündü.

Ariadne tereddüt etmedi, tanrının parmakları onunkilerin etrafında kapandığında ortadan kaybolup evinin oturma odasında belirdiler.

Vardıklarında Ariadne elini hemen bıraktı.

"Nerede o?"

"Odanda," dedi ve sonra kendini düzeltti. "Eh, aslında *senin* odanda değil. Misafir odasında."

Ariadne'nin gözlerini hiç bu kadar parlak, heyecanını hiç bu kadar yüksek görmemişti ve açıkçası bu onu üzdü. Tüm bunların ona gerçekten ne yaptığını ilk kez fark ediyordu.

Genç kadın kapıya doğru ilerledi ama duraksadı.

"Teşekkür ederim, Dionysus," dedi. "Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu bilemezsin."

Bunun dünyalara bedel olduğunu umdu çünkü ederi tam olarak bu kadar olacaktı.

Ariadne bir tepki beklemedi. Dönüp hızla kapıya doğru gitti ve hafifçe kapıyı tıklattı.

Bir duraklama oldu, ardından kapı açıldı. Önce sadece aralandı, sonra daha çok açıldı ve arkadan gelen sıcak kehribar rengi ışığın altında hayalet gibi solgun Phaedra ortaya çıktı.

"Ariadne," diye fısıldadı.

Ağzı titreyen Ariadne başını salladı ama ilk önce gözyaşlarına boğulan Phaedra oldu, sonra kollarını Ariadne'nin boynuna dolayıp hıçkırdı.

Dionysus kız kardeşleri yalnız bıraktı. Oyalanmak kendini davetsiz misafir gibi hissettirmişti.

Koridordan kendi odasına doğru ilerledi ve duş aldı.

İşi bittiğinde yatağa uzandı. Bir süre sırtüstü yatıp tavana baktı. Zihni, kelimeler ve duygularla öylesine doluydu ki son yirmi dört saatte olanları anlamlandıramıyordu bile. Sadece Theseus geldiğinde halkını koruyacak kadar güçlü olmayı umuyordu.

Dionysus, Ariadne'nin odaya girmesiyle uyandığında geç olmuştu. Uyuyakaldığını hatırlamıyordu ve ne kadar süredir uyuduğundan da emin değildi. Dirseğinin üzerinde doğruldu.

"Ari?" diye sorarken kendini sersemlemiş ve biraz da kafası karışmış hissediyordu. Esnerken konuştu. "Her şey yolunda mı?"

"Evet," diye fısıldadı. "Seni uyandırmak istemedim."

Yarı uykuda olabilirdi ama bunun tuhaf olduğunu düşünüyordu.
"Tam olarak ne yapmak istiyordun?"

Ariadne yatağın ucundan ona doğru baktı, sonra ağırlığıyla birlikte yatak çöktü ve genç kadın ona doğru emeklerken Dionysus inanamayarak izledi.

Aniden tamamen uyanmıştı.

"Ari," dedi.

"Dionysus," diye cevap verdiğinde sesi baş döndürücü bir fısıltıydı.

Genç kadın elini göğsüne koyarak onu arkaya doğru yatırırken Dionysus, "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Ne yapıyormuşum gibi görünüyor?" diye sorup tanrının çoktan sert olan aletinin üzerine oturdu.

Bu lanet olası bir rüya olmalı, diye düşündü.

Ellerini kadının kalçalarına koydu.

"Bence bunu açıklamalısın," dedi. "Detaylıca."

Gözleri karanlıkta parlarken sanki vücudunun onunkine karşı nasıl hissettirdiğini test ediyormuş gibi kalçalarıyla hafifçe daire çizdi.

Dionysus sesli bir nefes verdi.

"Sana tekrar teşekkür etmek istedim," dedi. "Kız kardeşimi kurtardığın için."

Tanrı tek kaşını kaldırdı. "Benimle seks yaparak mı?" diye sordu.

"İstemediğini mi söylüyorsun?" Ellerini onun göğsüne koyup daha sert sürtündü.

Lanet olsun, bunu zorlaştırıyordu. Onu istemediğinden değildi. Kaçınılmaz olarak beraberinde gelecek duyguları istemiyordu.

Parmaklarını onun kalçalarına bastırdı.

"Sadece kendini buna mecbur hissediyorsun diye heni becermeni istemiyorum," dedi.

"Mecbur hissetmiyorum."

Ariadne eğilerek göğsüne bir öpücük kondurdu, sonra bir tane daha.

"Ari."

Adını duyan genç kadın önce dilini, sonra da dişlerini tanrının meme ucunda gezdirdiğinde Dionysus yatağına neden geldiğinin aslında umurunda olmadığına, sadece burada olmasını ve ona dokunmasını umursadığına karar verdi.

Karnından aşağısını öptü, ağız aletinin üzerine gelene kadar battaniyeyi indirdi.

Dionysus onunla göz göze geldiğinde, *bu gerçekten oluyor*, diye düşündü.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," dedi ama gerçekten yapmasını umuyordu.

Ariadne hiçbir şey söylemeden aletini eline alarak kökten uca doğru yaladı. Dionysus öleceğini sandı fakat ölemezdi çünkü o zaman her şeyi kaçırdı ve bunu kaçırmayı *gerçekten* istemiyordu.

Ayrıca düşüncelerini duyamadığı için gerçekten mutluydu çünkü bu utanç verici olurdu.

Sıcak ve ıslak ağız sikinin üzerine kapanıp, dili baş döndürücü daireler çizerken Dionysus, "İşte bu, Ari," diye tısladı.

Kadının saçlarına uzanarak onu daha iyi görebilmek için yana doğru çekti, başının sallanmasını ve ağzının okşamalarını izledi. Aletini bıraktığında bir pat sesi ve lezzetli bir inilti duyuldu. Sonra Dionysus'la göz göze geldi ve gülümseyerek aletinin ucundan çıkan bir damla meniye yaladı. Dionysus hangisinin daha tahrik edici olduğundan emin değildi. Ağzının verdiği his mi, yoksa bunu yaparken eğleniyor olması mı?

“Kahrolası şakacı,” dedi. Ariadne dilini penisinin nahı7 2017 atan damarlarının üzerinden geçirip yaladığı hayalarına karkar hafifçe gezdirirken tanrı dişlerinin arasından bir nefes aldı.

Aletine geri dönecekti ki Dionysus doğrulunca onunla birlikte hareketlendi. Ağızları çarpışırken Dionysus kıcı7 kavrayarak kadını öne doğru çekti, böylece dizleri iki yanında açıldı ve aleti uyluklarının arasına dayandı. Elleri tişörtünün altına daldı ve yanlardan göğüslerine doğru çıktı. Onları sıkarak oynadı. Bu sırada Ariadne ona sürtünmeye devam ediyordu.

Zevk o kadar yoğunlaşmıştı ki patlayacağını sandı.

Ariadne tişörtünü başından çıkardığı sırada ayrıldılar, ardından Dionysus yüzünü onun göğüslerinin arasına gömdü ve her birini ağzına alarak tatlı teninin tadına baktı. Ona doğru yay gibi gerilmesi, saçlarını çekme şekli hoşuna gidiyordu.

“Seni içimde istiyorum,” dedi tanrıyı öperken.

Dionysus hiçbir şey söylemedi çünkü konuşamıyordu. Zihni boştu, tamamen ihtiyaç ve hislerle doluydu.

O da içinde olmak istiyordu.

Ariadne uzaklaştı, şortunu çıkardıktan sonra dizlerinin üzerinde kalkarak Dionysus’un kucağına oturdu. Genç kadını daha yakına çekerek aletinin ucunu ıslanmış sıcaklığından geçirdi, doğru noktada olduğunu anlayınca daha da derine itti. O anda Ariadne aşağı indi ve bacaklarını Dionysus’un beline doladı. Gözleri dahil her bir parçaları aynı hizadaydı. Sadece onun içinde olmanın ötesinde, farklı bir şekilde samimiydi.

“Çok güzelsin,” dedi tanrı.

Dudakları ufak bir gülümsemeyle kıvrılırken öne doğru eğildi ve ağzını onunkinin üzerinde tutarak ona sataştı. “Bir de beni istemiyordun.”

“Seni her zaman istiyorum,” dedi. “Sen beni istemediğin zaman bile.”

Sonra onu sertçe öptüğünde, Ariadne kendini tanrıya basarak daha sıkı sarıldı. Dionysus o kadar derinlerine girmişti ki hayaları kışına dayanmıştı ve klitorisinin karnının altındaki kıllara sürtündüğünü hissedebiliyordu.

Ariadne onu kendi zevki için kullanırken tanrı daha da sertleşti. İçinde hareket etmekten kendini alamayan, içine girip çıkmak için can atan ilkel bir yanı vardı.

En sonunda onu da kendiyle birlikte çekerek arkasına yaslandı ve yuvarlandı. Onun daha güzel olabileceğini düşünmüyordu ama Ariadne kısık gözlerle ve başının üzerine yayılan bir tutam koyu renk saçla ona baktı. Dionysus içine girip çıkarken dolgun ve şişmiş göğüslerine dokunup onları sıktı.

Altında kıvrınmasını izlerken vücudu sanki yanıyormuş gibi hissediyordu, genç kadın aralarına uzanıp klitorisini ovuşturduğunda Dionysus onun yaklaştığını anladı. Kısa bir süre sonra Ariadne topuklarını bastırıp kalçalarını yukarı kaldırdığında, tanrı tüm vücudunun onunkinin etrafında kasıldığını hissetti.

Bunu hissedince daha da hızlanarak girip çıkmaya devam etti ve Ariadne onu sımsıkı kavradığında kendi orgazmı geldi. Onu öyle şiddetle titretti ki kolları ve bacakları uyuştı.

Sersemlemiş bir halde vücudunu indirdi, zorlukla nefes alabildiği halde kadını tutkuyla öptü.

Bu defa, seksten sonra onunla nasıl başa çıkacağını bilmediği son sefer gibi değildi. Önceki seferde, işleri bittiğinde kadının ondan daha fazlasını istediğinden şüphelenmişti ama bu defa hiç öyle düşünmedi. Yapmaya yönlendirildiğini hissettiği şeyi yaptı ve Ariadne öpüşüne karşılık verdiğinde memnun oldu.

“İyi misin?” diye sordu.

“Evet,” dedi. “Teşekkür ederim.”

Dionysus kaşlarını çatı. Ona ne için teşekkür ettiğini an-

layamamıştı ama eğer seks içinse bunu yapmamasını dilerdi. Sırtüstü döndükten sonra doğruldu.

"Eğer temizlenmek istersen, banyomu kullanabilirsin."

"Teşekkür ederim," dedi tekrar.

Bu sözler Dionysus'un dişlerini gıcırdatmasına neden oldu. Onu neden bu kadar sinir ettiklerinden emin değildi ama bunları her söylediğinde, iki yabancılarımış gibi hissediyordu.

Ariadne yataktan kalkarak banyoya gitti. Kapıyı kapatana kadar ılık kısa bir süreliğine Dionysus'u kör etti. O temizlerken, tanrı onun bir an önce giyinip gitmek isteyeceğini düşünerek kıyafetlerini topladı ama genç kadın geri döndüğünde yatağın ucunda oyalandı.

"Kalabilir miyim? Sadece... kısa bir süreliğine."

Sorusu Dionysus'u heyecanlandırdı, gerçi konu seks olduğunda bu kadar cesurken bu konuda utangaç görünmesinin tuhaf olduğunu düşünüyordu.

"Elbette," dedi.

Battaniyeyi onun için açtığında Ariadne yatağa girip yanına uzandı. Bir kolunu başının altına, diğerini beline dolayarak onu yakınına çekti. Çıplak vücutları bir bütün gibi ve sıcaktı. Bu, çoktan kışına değen sert aletin ölümü olacaktı ama Ariadne hazır olana kadar arzusuna boyun eğmeyi reddetti.

Sessiz kaldılar, çok geçmeden Dionysus'un gözleri ağırlaştı ama uykuya yenik düşmeden önce genç kadına bir soru sorması gerekiyordu.

"Theseus'u gördün mü?" diye sordu. "Labirentte?"

Cevap vermesi biraz zaman aldı ama verdiği sesinin gözyaşlarıyla kalınlaştığını anlayabiliyordu.

"Hayır, onu görmedim," dedi. "Sadece sebep olduğu dehşeti gördüm."

BÖLÜM 21

Hades

Hades altındaki yatağın yumuşaklığına, çarşafların tenindeki soğuk okşamasına ve Persephone'nin göğsüne vuran sıcaklığına odaklandı.

Onun nefeslerini, iç çekişlerini ve hareket ettiği her seferi saydı.

Uzun zamandır ilk kez labirentte herhangi bir lüksten mahrum kalmıştı. Labirentin derinliklerinde sıkışıp kalmanın; Kader Tanrıçaları'nın onun fazla cesaretlendiğini ve lütuflarının bir sonu olduğundan korkması gerektiğini söyleme şekli olup olmadığını merak etti.

Ancak Hades, Persephone için korkmayı hiç bırakmamıştı.

Şu anda, huzur ve yalnızlıkla örtülü bir şekilde odalarının sessizliğinde yatarken bile bu duvarların ötesinde kargaşanın yaklaşmakta olduğunu biliyordu. Bunu teninin altında hissedebiliyordu. İplikleri bedenini lekeleyen ruhlar huzursuzdu.

Bu korkutucu bir alametti ama Hades nereden kaynaklandığını biliyordu, yaşlı ve öfkeli bir tanrının büyülerinden.

Babası, Cronos.

Thescus'un ona Zaman Tanrısı'nın Tartarus'tan kurtulduğu günü söylediği andan itibaren, Hades hayal edilemeyecek bir korku hissetmişti ve artık evde olduğu için bu duygu daha da kötüleşmişti.

Babasının onun için geleceğini biliyordu. Zeus ve Poseidon için de gelecekti.

Ancak hepsinden önce, annelerinin peşine düşecekti. Hades yataktan kalkıp giyindi ve Persephone'nin uyuyan haline son kez baktıktan sonra büyüünü çağırıp ortadan kayboldu.

Hades, Dünyanın Kıyısı'nda ortaya çıktı. Burası beyaz mermer sütunlardan yapılmış, açık havada dairesel bir tapınaktı. O kadar yüksekti ki geceleri mavi ve gümüşü dalgalar gibi bulutlara değiyordu. Buradan İlahiler'e ve Atlas'ın Dünya'nın ağırlığı altında zorlanmasına veya Erebus'un karanlık kucasına dolanmış Nyx'in perdesini dünyanın üzerine örtmesine tanık olunabilirdi.

Burası ilahi yönlendirmenin tapınağıydı ve Rhea'nın oturup doğuya doğru baktığı yerd.

Hades'in durduğu yerden bakıldığında, Rhea sadece vücudunun kenarları yıldızlar tarafından aydınlanan bir gölgeydi ama gözleri alıştıkça onun gün batımı renginde, turuncu ve kırmızı tonlarında bir cübbe giydiğini görebiliyordu. Uzun, siyah saçları gecenin perçemleri gibi sırtından aşağı dökülüyordu ve başının üzerindeki tacı yükselen güneş gibi parlıyordu. Her iki yanında da bir sadık aslanı yatıyordu.

Aslanlar yaşasaydı, mozaik zeminden Hades'in ayaklarına doğru onlardan ve Rhea'dan bir kan nehri akıyor olsaydı, nefes kesici bir manzara olurdu.

Çok geç kalmıştı.

Yaklaştığında Rhea'nın düzensiz nefeslerini duyabildi. Kalbi her adımıyla birlikte kırılarak atıyordu. Rhea'nın etrafından dolaştığında göğsüne saplanmış büyük bir mızrak gördü. Annesi başını çevirip ona baktığında Hades gözlerindeki gölgeyi tanıdı.

Ölümdü.

"Beni götürmeye mi geldin, oğlum?"

"Görünüşe göre götürmeliyim," diyerek annesinin yanında diz çöktü. "Ne zaman geldi?"

Babasının duyabileceği korkusuyla Cronos'un adını söylemek istememişti.

"Bilmiyorum," dedi Rhea. "O yakınlardayken zaman farklı işler." Başını çevirip yeniden doğuya baktı. "Dünyaya tekrar ne zaman geldiğini biliyordum." Fısıltıyla konuştu. "Kalbimde hissedebiliyordum."

"Neden saklanmadın?"

Hafifçe gülümsedi. Hades gibi gülümsedi.

"Belki de... hak ettiğim şey budur," dedi.

"Ne için?" diye sordu Hades bilmek istediği için.

"Seni korumadığım için," dedi. "Zalim ve kötü bir kraldan başka bir şey olmayacak tek çocuğu kurtardığım için."

Suçluluk duygusunu hafifletmek için bir şeyler söylemek istiyordu ama en baştan Cronos'u kandırabilecekken, neden Zeus'u kurtarmayı seçtiğini sık sık merak ettiğini itiraf etmek zorundaydı.

"Şafağı izlemek için buradayım," dedi. "Sence Eos yaldızlı kapılarını bana açacak mı?"

*Yunan mitolojisinde şafağın tanrıçası ve kişileştirilmiş halidir. (ç.n.)

"Eğer açmazsa, senin için kapılarını çalacağım," diyen Hades onun bakışlarını takip etti. Arkasında, kızıl ışınlarıyla büyük yüksekliklerin ötesine uzanıp geceye karışan sabah güneşinin hapsediği kapılara baktı. "Korkuyor musun?" diye sorarken ışık her geçen dakika daha da altın rengini alıyordu.

"Evet," dediğinde Hades elini tuttu. "Seni hatırlayacak mıyım?"

"Zamanla."

Dünyevi bakışlarını tekrar ona çevirdi. "Söz veriyor musun?"

"Söz veriyorum," dedi.

Memnun bir iç çekiş benzeyen bir ses çıkardı ve altın rengi ışık yüzünü ısıttı. Tam o anda, Eos büyük kapılarını açtı ve şafağın kör edici ışınlarına bürünmüş safran rengi cübbesiyle durdu.

Ve o parlak ışığın altında, Hades soğuyana kadar annesinin elini tuttu.

Rhea'yı Yeraltı Dünyası'na getirdikten sonra, Hades yan tarafına saplanan acıyı görmezden gelerek sarayının ön tarafındaki balkonda dikiliyordu. Acı, karnına doğru ince bir sıcaklık gibi yayılıyordu. Bunun iyiye işaret olmadığını biliyordu ve yakında Hekate'ye söylemesi gerekecekti ama şimdilik diyarının puslu güneşinin altında yavaş yavaş parlamasını izliyordu.

Normalde dünyasının uyanışını izlerdi ancak dünyası sanki hiç uyumamış gibiydi. Asphodel'de çelik döven ruhlar ya da Yeraltı Dünyası'nın sınırlarında devriye gezen Cerberus uyumamıştı.

Ruhların korktukları için huzursuz olduklarını biliyordu.

Theseus, yalnızca huzur ve barışı yaşamaları gereken bir hayatla onlara savaş getirmişti. Hades, halkı acı çektiği için öfkeli. Theseus'un yarattığı kaosu önlemek adına burada olmadığı için suçlu hissediyordu.

Sen burada olsaydın bunların hiç biri olmazdı, diye düşündü acı bir şekilde ama bu sözler yanlış geldi. Çoğunlukla da Persephone'nin diyarlarını korumak için yaşadıklarını küçümseyor olduklarındandı ve Hades'in istediği son şey, Persephone'nin yeterince şey yapmadığını, yeterli olmadığını düşünmesiydi.

"Burada ne yapıyorsun?"

Persephone'nin sesini duyunca kaskatı kesildi. Döndüğünde onun balkon kapılarının eşiğinde durduğunu gördü. Güzel ve uyumlu görünüyordu. Yeraltı Dünyası'nın sabah parıltısıyla aydınlanıyor ve siyah ipekten başka bir şey giymiyordu.

Karısının yanına dönmediği için kendini aptal gibi hissetti.

"Sadece... gözlemliyorum," dedi sorusuna cevap olarak.

Persephone solgunlaştı ve bakışları ondan Tartarus dağlarının siyah cam gibi parladığı karanlık ufka kaydı.

"Bu Iapetus," dedi ama Hades zaten biliyordu.

Tanrıça derin bir nefes alarak şiddetli bir şekilde titredi, bu Hades'in öfkesini ve suçluluk duygusunu daha da derinleştirdi. Onu bu dehşetten korumak için burada olmuş olmayı diliyordu.

Eşikten uzaklaşarak yanına geldi ve gözlerini devasa dağa dikti.

"Onu büyümle tek başıma tutmaya çalıştım ama seninki kadar güçlü değildi," dedi.

"Büyümüzde bir farklılık yok, Persephone."

Bu sözleri söyler söylemez sesinin ne kadar sınırlı çıktığını fark etti. Niyeti onu azarlamak değildi. Kendi gücüne yeni yeni alışması ve birdenbire onunkine erişebilmesi çok zorlayıcı olmalıydı ama biri diğerinden fazla değildi.

Tekrar denediğinde bu defa daha nazikti.

"Bazı şeyler işe yarar, bazıları yaramaz. Bu kadar basit."

Persephone önce ona, sonra da Tartarus'a bakarken parmaklarını endişeyle taş korkuluklara vuruyordu.

Sanki kaleye yeni bir ekleme ya da bahçede bir bölüm eklenmiş gibi, "Belki de onu döndürebilirsin diye düşünüyorsun... eski haline yani," dedi.

"Neden değiştireyim ki?"

Bu düşünce Hades'in aklından bile geçmemişti.

"Temsil ettiği şeyden dolayı," dedi.

Tanrı kaşlarını çatı. "Sence neyi temsil ediyor?"

"Dehşet," dedi Persephone.

"Onu zapt edemeyeceğinden korktuğun için mi?"

Persephone'nin çenesi kasıldı ve konuşmadı.

Arkasına geçerek onu balkona yasladığında, bacağından aşağı yayılan acıya karşı dişlerini gıcırdattı. Ona yaslanan bedeni kaskatıydı, Hades rahatlamasını istiyordu ama işe yaramıyordu.

"Ruhların onlara nasıl baktığını görmedin," derken elleri onunkilerin altında yumruk oldu. "Sanki dayanacaklarına güvenmiyorlarmış gibi."

"Bir şeyin yeniden olmasından korkmak alışılmadık bir şey değil, Persephone. Şüphe ettikleri şey senin büyüün değil."

Nefes alırken tanrıçanın ürperdiğini hissetti.

"Yani, dağlar dayanacak mı?"

"Evet," diye fısıldarken dudakları kulağına değdi. "Tabii eğer çok fazla geliyorsa, onları değiştireceğim."

Persephone seassız kaldı, bir süre sonra kollarının arasında dınerek onunla göz göze gelmek için başını arkaya doğru eğdi. Hades'in gözleri tanrıçanın ağzına kaydı. O kadar güzel ve o

Kadar kederliydi ki tek yapmak istediği onu rahatlatmaktı. Öne doğru eğilip dudaklarını onunkilere sürttü, öpücük nazık olsa da birbirlerini daha sıkı tuttular.

Geri çekilip, "Özur dilerim," diyerek başparmağını onun çenesini üzerinde gezdirdi. "Yalnız uyanmanı istememiştım."

Persephone onu izledi, gözleri yüz ifadesinde bir şeyler arıyordu. Hades aradığını bulamadığını düşünerek kaygılanmaya başladı.

"Yeraltı Dünyası'ndan çıktığını biliyorum," dedi. "Nereye gittin?"

Hades şaşırması görünmemeye çalıştı. Sormasını hatta gitliğini fark etmesini beklemediğini rahatlıkla söyleyebilirdi. Muhtemelen bunu biliyor olmasına rağmen kızgın görünüyordu, sadece meraklı ve endişeliydi.

Cübbesinin içinde kıvrılmış olan ellerini ararken bakışlarını aşağı indirdi.

"Anneme veda etmeye gittim."

Persephone'nın kaşları çatıldı. "Ne demek veda?"

Soruş şeklinden ne demek istediğini anladığını görebiliyordu, bu yüzden hiçbir şey demedi.

"Ah, Hades." Tanrının yüzünü ellerinin arasına aldı ve sonra kollarını boynuna dolayarak onu kendisine çekti. "Çok üzgünüm," diye fısıldadı boynuna doğru.

Kollarını Persephone'ye dolayarak sertçe yutkundu ve boğazındaki keskin düğümü gevşetmeye çalışırken göğsüne hücum eden her duygu dalgasıyla mücadele etti. Annesinin yasını tutmasının ironisi gözünden kaçmamıştı. Lexa öldüğünde, Persephone'ye ne kadar sert davrandığı düşünülürse bu aslında bir çept ilahi intikamdı.

"Ölümünün neden önemli olduğunu anlamıyorum," demişti

ona, "Her gün yeraltına geliyorsun zaten. Lexa'yı yeniden göreceksin."

"Çünkü aynı olmayacak," demişti. Hades o sırada anlamamıştı ama artık anlıyordu. Onu burada görebilmesinin bir önemi yoktu, başka bir dünyada. Basit gerçek, orada ölmüş olmasıydı. Cronos onun için geldiğinde yalnız olmasıydı. Mızrağını göğsüne saplamadan önce değerli aslanlarını öldürmüş olmasıydı. Onun tek istediği şeyin, son kez güneşin doğuşunu görmek olmasıydı. Ölüm perdesi inerken yanağındaki tek bir gözyaşını görüp onun yüzüne baktığını asla unutmayacak olmasıydı.

Aynı değildi çünkü hiçbir şey annesinin kendi diyarındaki varlığından önceki her şeyi hatırlamasına engel olamazdı.

"Onu öldürdü," dedi Hades.

Persephone geri çekildi. "Kim?"

"Cronos," diyerek bakışlarını kaçırdı ve Tartarus'a baktı. Persephone kendi dağlarının Iapetus'u tutamayacağından korkarken Hades'in dağlarının babasını zapt edemediğini unutmuştu. "Sanırım sırada ben varım."

"Öyle söyleme."

Hades onu korkutmak istemiyordu. Bu sadece gerçektir.

"Onu nasıl durduracağız?" diye sordu Persephone.

"Bilmiyorum."

Theseus babasının serbest bırakılması haberini vererek onunla alay ettiğinden beri bunu düşünüyordu. Daha önce başarılı olmuşlardı çünkü Olymposlular, Titanlara karşı birleşmişti ve Zeus'un yıldırımını, Poseidon'ın üç dişli mızrağı ve Hades'in Karanlığın Miğferi vardı.

Şimdiyse, Olymposlular bölünmüştü. Bazılarının büyü bile yoktu ve Karanlığın Miğferi Theseus'un elindeydi.

Cronos'un, taktiklerine yeniden kanacağından değildi elbette. Kısa süre içinde farklı bir şey düşünmeleri gerekecekti ama Hades bu yarayla babasıyla yüzleşemeyeceğinin farkındaydı. Dürüst olması gerekirse, bir önceki günden bile daha kötü acıyordu ve artık görmezden gelemeyeceği bir noktaya ulaşacağını biliyordu. Bu onun plan yapma yeteneğini etkiliyordu.

Persephone topuklarının üzerinde döndü.

"Persephone?" diye seslendi Hades.

Durmadi.

"Persephone, nereye gidiyorsun?" diye sorarken koridorda ona yetişti. Tanrıça hızlı adımlarını yavaşlatmadı.

"Hazırlanmaya," dedi.

"Ne için?"

"Eğer Cronos'u yeneceksek, Altın Post'a ihtiyacımız var," dedi.

"Peki, onu geri almak için bir planın var mı?" diye sordu, zaten onunla aynı fikirdeydi. Eğer babasıyla savaşta yüzleşecekse tam güçte olması gerekiyordu.

"Sana planımı zaten anlattım," dedi.

Persephone adeta yelken açarak basamaklardan inmeye devam ederken Hades merdivenin başında bir an durakladı.

Bana zaten anlattı mı?

Dünkü kısa konuşmalarını hatırlaması biraz zaman aldı. Tanrılar, yarasının onu bu kadar etkilemesinden nefret ediyordu. Gözlerini bir an kapattı ve sonra hatırladı. Zeus onun karşılığında kalkanını teklif etmişti.

Persephone tam aşağıya ulaştığı sırada Hades merdivenin en altına ışınlandı.

Yanından geçmeye çalışarak, "Yolumdan çekil, Hades,"

dedi ama tanrı ellerini onun beline koydu. "Bunun için vaktimiz yok!"

"Altın Post için kendini takas etmeyeceksin!" diye çıkıştı Hades.

"Kendimi takas etmeyeceğim," dedi ona ters ters hakarak "Pazarlık yapacağım."

"Lanet olası hayatınla değil."

Aniden, yüksek sesli bir çığırıyla kesintiye uğradılar. Hades omzunun üzerinden baktığında, Hermes'i, üzerinde yalnızca küçük çiçek desenli bir *boxer* ve tüylerle kaplı pembe tül den bir sabahlıkla, büyük bir patlamış mısır kâsesine sarılmış halde koridorun ortasında dikilirken buldu.

"O... benim sabahlığım mı?" diye sordu Persephone.

Hermes kâsenin içine uzanıyordu ki kıyafetine bakmak için başını eğdi.

"Ah evet," dedi. "Ödünç aldım. Senin için sorun olacağını düşünmemiştim."

Sesinde talepkâr bir tonla, "Ne zaman?" diye sordu Persephone.

"Buraya geldiğimde."

"Peki buraya *ne zaman* geldin, Hermes?" diye soran Hades'in sesine sabırsızlık hâkimdi.

Hermes başına yana eğip düşünerek -en azından düşünürmüş gibi yaparak- çenesini sıvazladı. "Biliyor musun, gerçekten hatırlayamıyorum. Güçlerimi kaybettiğimden beri her şey çok... *bulanık*." Duraksadı, ardından yüzü aydınlandı. "Tıpkı bu sabahlık gibi." Tüylü kollardan birini kaldırdı.

"Burada mı uyudun?" diye sordu Hades.

"Elbette," diyen Hermes sırtının alt kısmını kaşıdı, ardından bir kolunu havaya kaldırıp diğeriyle patlamış mısır kâsesini tutarak yüksek sesle gerindi. "Şunu da eklemeyeyim,

misafir odalarımızdaki çarşafı yıkamanız ve wi-fi almanız gerekiyor. *Titans After Dark*'ın finalini bile izleyemedim."

"Kalışımı daha konforlu hale getirmekle ilgilenmiyorum."

Ağız açık kalan Hermes çıkıştı. "Ama ben bir misafirim!"

"Yeraltı Dünyası'nda misafir yoktur, Hermes. Sadece istenmeyen ziyaretçiler vardır."

Hades, Persephone'ye doğru dönmeye çalıştı ama Hermes devam etti.

"Bu çok kaba," dedi. "Buraya gelmenin ne kadar zor olduğunu biliyor musun? Bir *dağdan* aşağı inmek zorunda kaldım ve yürümekten *nefret* ediyorum. *Bitap* düşmüştüm, sonunda senin çirkin sarayına varıp bir oda bulduğumda tek yapmak istediğim uyumaktı ama uyuyamadım çünkü tozlu yatağına yatar yatmaz *sizi* duydum." Hermes yüzünü tavana çevirip sırtını yay gibi gerdi ve kollarını iki yana açarak yüksek sesle inledi. Birkaç patlamış mısır tanesi havaya uçtu. "İşte bu! Sanki siki-min üzerindeymişsin gibi bin, sevgilim."

Hades, tanrının abartılı gösterisi karşısında tek kaşını kaldırdı. Söylediği şeyin, tanrının ne zaman geldiğine dair önceki sorusunun cevabı olduğunu düşündü.

Hermes doğrularak ağızına bir patlamış mısır daha attı. "Ve uyuyamadım çünkü merak etmeden duramadım, eğer siki-nin üzerinde değilse... nerene biniyor?"

"Yüzüme, Hermes," dedi Hades. "Yüzüme biniyordu."

Persephone, "Ah tanrılar," diye fısıldadı.

Hermes'in omuzları hayal kırıklığıyla düştü.

"Eh, bu pek yaratıcı değilmiş."

Belki öyle değildi ama Persephone'yle çok uzun zamandan beri ilk seferiydi ve Hades'in yan tarafındaki yara, kan akıtmaya devam ederken bile harika hissettirmişti.

“Önerebilir.”

“*Havv*,” Hades ve Persephone aynı anda konuşmuştu.

“Ne diyeceğimi bile bilmiyorsunuz!”

“Amaç da bu, Hermes,” dedi Hades.

Hermes öfkeyle, “Neden arkadaş olduğumuzu bile bilmiyorum,” dedi.

Bazen Hades de emin olamıyordu.

Persephone bu fırsatı değerlendirip en alt basamakta onun yanından geçti.

“Persephone.”

Hades tekrar ona uzandı ancak tanrıça ona doğru döndüğünde gözleri parlak ve kararlıydı.

“Bugün Ares’in adasına gidiyorum,” dedi. “Posta sahip olmamız lazım. Harmonia kötüye gidiyor... sen de öyle.” Persephone imalı bir şekilde yan tarafına baktı.

Hades onun bilmesine şaşırarak kaskatı kesildi. Tepkisi tanrıçanın şüphelerini doğruluyor gibi görüldüğünde, öfkesine rağmen onun incindiğini de gördü.

Siktir. Karısını endişelendirmek istemiyordu ama şimdiden ondan çok fazla şey saklamıştı.

Tam konuşacakken Hermes araya girdi.

“Ares’i tekrar bronz bir kavanoza hapsedemeyecek olman çok kötü. Devler tarafından hapsedilmişti ve bir yıl boyunca ortalıkta yoktu. Sadece *ben* onu kurtardığım için kaçabildi.” Dişlerinin arasına giren patlamış mısırı çıkarmak için durdu. “Bunun için bana hâlâ borçlu.”

Hades ve Persephone ona bakıyordu.

“Ne?” diye sordu Hades.

“Ares’in sana iyilik borcu mu var?”

“Evet, *antik* zamanlardan beri,” diyen Hermes, Hades ve Persephone’nin ne düşündüğünden hâlâ bihaberdi.

Öne doğru bir adım atan Persephone, "Hermes," dedi. "Ares'in sana olan iyilik borcunu Altın Post'u almak için kullanmanı istiyorum."

"Ne?" diye sordu. "Hayır."

"Hermes, lütfen," dedi Persephone. "Karşılığında ben sana iyilik bahşedeceğim. Ben-"

"Bunun iyilikle alakası *yok*. Bu, Ares'le ilgili. Adası, dev bir bubi tuzak!" Duraksayarak kıkırdadı. "Her zaman bu kelimeleri kullanmak istemişimdir."

Öfkesini zorlukla bastıran Hades, "Harmonia ölümle yüz yüze hâlâ mizah anlayışına sahip olmana sevindim," dedi.

"Mesele şu ki Hades, şu anda oldukça ölümlüyüm ve iyilik benim olduğu için gitmesi gereken benim. Ya *ben* ölürsem?"

"Seni koruyacağım," dedi Hades.

Hermes'in dudakları aralandı. "Bütün hayatım boyunca bu sözleri duymayı bekledim," dedi titreyerek.

"Hem de Hippolyta'nın Kuşağı'nı takabilirsin," dedi Persephone.

Hades, bunun tanrıçada olmasına şaşırarak ona baktı. Persephone bakışını fark etti.

"Hippolyta bana onu Zofie'nin cenazesinde verdi," diyerek açıkladı. "Onun için yaptığın bir anlaşma hakkında bir şeyler söyledi."

Sesindeki suçlamayı duyabiliyordu, bu bilgiyi keşfetme şeklinden dolayı mutlu olmadığı açıktı. Hades, kuşakla... ya da Theseus'la ilgili bir şeyler öğrenmesini hiç beklemiyordu ancak birdenbire onu çok fazla korumuş olabileceğini fark etti.

Persephone Hermes'e döndü. "En azından ölümsüz bir kuvvete sahip olacaksın."

"Kuşak da neyin nesi ve neden kulağa çirkin bir şeymiş gibi geliyor?" diye sordu Hermes.

“Onu bir çeşit korse gibi düşün,” dedi Persephone.

“Hımm,” dedi tanrı. “İlgimi çektin. Onu bana ver.”

“Gidene kadar olmaz,” diyen Persephone döndü ve koridorda odalarına doğru ilerledi. Giderken, “Bir saat içinde hazır ol!” diye seslendi.

“Kraliçe Sephy’yi seviyorum,” dedi Hermes. “O... eski Sephy gibi ama daha kızgını.”

Sevdiği kişilerin incinmesini izlemenin sonucu olarak kızgındı. Hades bazı açılardan tüm bunlara tanık olmak zorunda kaldığı gerçeğinin yasını tutuyordu ama ikisi de onun gücünü körükleyen şeyin öfkesi olduğunu biliyordu. Onları kurtaracak olan da onun öfkesiydi.

Hermes’in çiğneme sesi Hades’in dikkatini yeniden çekince Kurnazlık Tanrısı’na baktı.

“Patlamış mısır?” diyerek ona da teklif etti.

Kâseye uzanan Hades biraz aldı. Mısırı ağzına atarken bakişlarını Hermes’in üzerinde tuttu. Patlamış mısır yağlıydı ve dilinin üzerinde erimişti.

“Hımm, fena değil,” dedikten sonra parmaklarını yaladı. Biraz sersemlemiş görünen Hermes yutkundu. “Şimdi sadece kabalık ediyorsun.”

Hades kıkırdayarak koridorda ilerledi. “Bir saat, Hermes.”

BÖLÜM 22

Persephone

Hades odaya girdiğinde Persephone kot pantolonunun düğmesini ilikliyordu. Sadece birkaç saat önce annesini Yeraltı Dünyası'na getirdiğini bildiğinden, hayal kırıklığını atlatmak için çok çabalıyordu. Fakat bu zordu, eğer Hades'in seçme şansı olsaydı, yarasının kötüleştiğini asla kabul etmezdi. Birlikte tüm yaşadıklarına rağmen hâlâ gerçeği ondan saklıyordu.

"Kızgınsın," dedi Hades.

Nedense bu Persephone'yi daha da sinirlendirdi. Dişlerini gıcırdattı ve ona bakmayı reddetti.

Tanrıça yatağın üzerine fırlattığı tişörte uzanırken Hades, "Persephone," dedi.

"Bu konu hakkında konuşmak istemiyorum," diyerek atleti başından geçirdi.

"Sana nasıl hissettiğimi söylemedim çünkü endişelenmeni istemedim," dedi.

Persephone olduğu yerde donup kalırken ona baktı ve öfkesinin artmasına izin verdi. Tanrıyı daha önce uyarmıştı.

“Endişelenmemi istemedin mi?” diye sordu. “Endişenin senin emrinle durup başladığını mı sanıyorsun?”

Hades hareketsiz ve ifadesiz kaldı ama Persephone söylediği şeyin ne kadar aptalca olduğunu fark ettiğini hissetti.

“Asla gerçeği söylemiyorsun,” dedi.

Tanrının ifadesi karardı. Öfkesi hızla ve şiddetle ona çarptı.

“Sana yalan söylemedim,” dedi.

“Gerçeği söylememek için yalan söylememe gerek yok.” Başını iki yana salladı. Bunun ona nasıl hissettirdiğini neredeyse anlatamayacak durumdaydı ama yine de söylemesi gerekiyordu. “Bunu Theseus’un iyilik meselesini öğrendiğimde fark ettim,” dediğinde Hades’in vücudunun nasıl kaskatı kesildiğini gördü. “O anda şok ediciydi ama sonrasında yaşananlarla karşılaştıldığında hiçbir şey değildi, bu yüzden üzerinde fazla düşünmedim. Sonra Zofie ve kemer konusu vardı. Benim aegis’im olarak çalışan Zofie. O benim refakatçimdi ve senin himayene nasıl geçtiği hakkında hiçbir şey bilmiyordum ama kendi kendime onun mahremiyetine saygı duymam gerektiğini söyledim. Sonra senin Ariadne’yle tartışmanı izledim ve bu da Theseus’la olan kavgaya sandığımdan çok daha uzun süredir dahil olduğunu fark etmemi sağladı. Ve şimdi de bir gecede enfeksiyon kapmış bir yaranın acısını çekmiyormuş gibi davranıyorsun. Eğer benim duygularım hakkında ufacık da olsa endişeleniyor olsaydın, bana anlatırdın. Her şeyi. Çünkü bu... bunu bu şekilde öğrenmek tüm bunlardan çok daha fazla acı veriyor.”

Sözcükler ağzından çıktığında kendini daha hafıflemiş hissetmeye başlamıştı. Şu ana kadar kalbinin üzerinde ne kadar ağırlık yaptıklarını, hayatta kalmaya çalışırken nasıl biriktik-

lerini fark etmemiştir. Onun eştir, kraliçesi olması gerekiyordu ama bunun yerine Hades, onun üzerine titremiştir. Ve yaptığı seçimlerin Persephone'yi savunmasız bıraktığını anlamış gibi görünmüyordu.

Hades... kederli görünüyordu.

Aralarındaki sessizlik çok gürültüydü, neredeyse dayanılmazdı. Persephone sanki aralarında onları ayıran bir uçurum varmış gibi hissediyordu. Bu uçurum, onun yalan gibi hissettiren tüm sırlarıyla doluydu ve Hades'in bunu aşması gerekiyordu yoksa bu durumdan sağ çıkamayacaklardı.

"Yara çok fena acıyor," dedi en sonunda. "Ve ona bakmadım çünkü gerçeği bilmek istemiyorum."

Persephone sadece baktı.

"Bunların hiçbirini sana neden söylemediğimi bilmiyorum," dedi. "Belki de hiçbirinin hayatına sızmayacağını, *bizim* hayatımız haline gelmeden önleyebileceğimi ve o zaman, gelmekte olan şeyin dehşetini asla bilmek zorunda kalmayacağını düşünmüştüm."

Persephone ona doğru bir adım attı. "Seni seçtiğimde her şeyi seçtim, Hades. Halkını, diyarını, düşmanlarını... Korktuğum tek şey, senin yanımda olmaman."

Hades yüzünü ellerinin arasına alarak öne doğru eğildi.

"Ben senin yanımdayım," dedi. "Bir daha asla ayrılmayacağım."

"Bu bir söz mü?" diye fısıldadı. Bunun çok da gerçek olmayacağını biliyordu, yine de söylemesini istiyordu.

"Bu bir yemin," diyen Hades dudaklarını onunkilere değdirdi.

Ares'in adasına gitmeden önce Persephone, Harmonia'yı ziyaret etti. Odaya girer girmez bir şeylerin ters gittiğini anladı. Hava

boğucuydu, hastalıkla ağırlaşmıştı. Aklına hemen Lexa'ya hastanede yaptığı ziyaretler geldi.

Ona ölümü hatırlatıyordu.

Boğazının arkasında dehşet birikirken Harmonia'yı görünce buz gibi oldu.

Dudakları renksiz olan tanrıça solgundu ve ince bir ter tükakasıyla kaplıydı.

Sybil onun yanında yatıyor, Aphrodite diğer tarafında oturuyordu. Opal ise ayaklarının dibinde inilti ler çıkartıyordu. İki si de ağlıyordu.

Yüzünde kederli bir ifade olan Hekate yakında duruyordu.

"Hayır," diye fısıldadı Persephone.

"Henüz gitmedi," dedi Hekate. "Fakat fazla uzun sürmeyecek. Flimden gelen her şeyi yaptım."

Persephone, "Postu zamanında alacağız," dedi.

Söz veriyorum, diye eklemek istiyordu ama bu kelimeleri yüksek sesle söylemeye cesaret edemedi.

Aphrodite şişmiş gözlerindeki yaşları sertçe silip ona doğru döndü.

"Dikkatli ol, Persephone," dedi. "Ares zalim bir tanrıdır."

Persephone'nin, Aphrodite'nin acısıyla Ares'in aklını çelebileceğine dair en ufak bir umudu varsa da uyarısı üzerine aniden yok oldu.

"Arkadaşın olduğunu sanıyordum," dedi.

Aphrodite fısıltıyla cevap verirken bakışları Harmonia'ya kaydı.

"Belki de artık değildir."

Hekate yaklaştı. "Ares'in zalim olduğu doğru ama aynı zamanda bir korkak. Eğer onu yaralarsan kaçacaktır."

"Onun Cesaret Tanrısı olduğunu sanıyordum," dedi Persephone.

Hekate gülümsedi. "Öyle fakat aynı zamanda karşıtının da tanrısı."

Persephone süitten ayrıldı. Koridora adım attığında yeniden nefes alabildiğini hissetti. Hava serin ve arındırıcıydı, yine de kaygısını hafifletmedi. Harmonia hızla kötüye gitmişti.

Şu anda Hades'in de aynısını yaşamasından korkuyordu.

Koridordan devam etti ve kocasını girişte beklerken buldu, orada olacağını bilmesine rağmen giyim tarzına şaşırmıştı. Koyu renkli bir askeri pantolon ve dikkati yalnızca göğsüyle omuzlarına çekiyormuş gibi görünen gri bir gömlek giymişti. Islak saçlarını başının arkasında topuz yapmıştı. Bunu söylemek gülünç geliyordu ama Persephone Hades'in bu halini inanılmaz derecede çekici bulmuştu.

Her ne kadar pratik olmasa da takım elbisesiyle gelmesini beklemişti.

"Ne oldu?" diye sordu Hades aniden endişelenerek.

Kendi düşüncelerinden çıkan tanrıça, "Ne?" diye sordu.

"Gözünü diktin. Gömlek yüzünden mi?" diye sorarken kumaşı çekiştirdi. "Hermes bunun uygun olduğunu söyledi."

"Gömlek yüzünden değil," diyerek güldü.

Hermes yaklaşırken, "Seksi olduğunu düşünüyor, seni aptal," dedi. "Bu kadar sık seks yapan birine göre gerçekten her şeyden bihabersin."

Hermes, dar bisikletçi taytı ve parlak yeşil bir tişört giyiyordu. Hippolyta'nın kemeri beline sıkıca dolanmıştı.

"Tanrılar, lanet olası bir fener gibisin," dedi Hades. "Ares geldiğimizi kıyıda görecektir."

Hermes kollarını göğsünün üzerinde birleştirdi. "Gizli bir baskın yapacağımızı fark etmemişim."

Belinin aşağısında asılı duran küçük keseyi fark eden Persephone, "Neden bel çantası takıyorsun?" diye sordu.

“Atıştırmalıklarım için.”

İkisi de ona baktı.

“İstedığınız kadar yargılayın ama acıktığınız zaman paylaşmam.”

“Umarım orada *acıkacak* kadar uzun süre kalmayız.” dedi Persephone.

“Bu nasıl mümkün olabilir? Ben her zaman açım.”

Hades çoktan sinirlenmiş gibi içini çekti.

“Adaya vardığımızda her türlü tedbiri alacağız. Öldürmek yok, ışınlanmak yok. Ares’i sırf bölgesinde bulunarak kızdıracağımız için daha fazla delirtmek istemiyorum.”

“Bir iyiliği reddederek ilahi cezayı göze alır mı?” diye sordu Persephone.

“Beni daha çok endişelendiren şey, seni bir ödül olarak görmesi. Dostane bir şekilde yaklaşmayı tercih ederim. Belki ay nısını o da bize gösterir.”

“Tabii canım,” dedi Hermes. “Ares dostane olmanın ne olduğunu bilmez.”

Hades, “Şu işi bitirelim artık,” dedi.

Persephone Hades’in tanıdık ve karanlık büyüünün onu çevrelediğini hissetti, ortadan kayboldukları sırada hissettiği korkuya rağmen ona rahatlık hissi veren bir elektrik enerjisiydi.

“Bu mu yani?” diye sordu Hermes.

Ayak bileklerine kadar okyanusun içinde durmuş, Ares’in Persephone’nin beklediğinden çok daha küçük olan adasına bakıyorlardı. Ona okyanusun içinden çıkan bir tepeyi andırıyordu. Kayalar ve midyelerle dolu bir kıyı, sık ağaçlara ve onun

tesinde görebildiği tek şeyin yamalı topraklar olduğu daha yüksek bir araziye çıkıyordu.

“Eğer burayı insanları etkilemek için kullanıyorsa bekâr olmasına şaşmamak lazım çünkü burası tam bir *ha-yal-kı-rık-lı-ğı*!”

Hermes tanrıçanın yanında sıçrayarak eliyle omzunu kapattı.

“Bu ne lan?” derken kolundan dart gibi görünen bir şey çıkardı. Altın rengi teninden aşağı bir kan damlası akarak mükemmel bir çizgi oluşturdu.

“Tüy mü o?” diye sordu Persephone.

Hermes’in yüzü tiksinti dolu bir ifadeyle buruştu. Persephone’yle göz göze gelirken tüy benzeri bir ok daha diğer omzuna çarpınca tekrar sıçradı.

“Cidden mi?” dedi Hermes.

Hades, “Siktir,” dedi. “Yine olmaz.”

İlk başta Persephone’nin kafası karıştı ancak sonra ağaçların olduğu taraftan bir hareket fark ettiği sırada yapraklı gölgeğin içinden bir kuş fırladı. Hızlı hareket ediyor, bir tanrının attığı mızrak gibi süzülüyordu. Onu ikinci bir kuş, ardından bir başkası takip etti ve aniden yüzlercesi geldi. Onlarla birlikte bir dizi, ince tüylü ok da geldi.

“Hiçbir şeyi öldürmeme kuralını geri almak ister misin, Hades?” diye sordu Hermes.

Persephone’nin elini kavrayan Hades, “Koşun,” dedi.

Kıyı boyunca bir büyük kaya grubuna doğru koşular. Hades onu iğne benzeri dikenlerin saldırısından korumaya çalışıyordu ama sayıları çok fazlaydı. Her biri ona çarptığında dişlerini gıcırdattı. Koşarken kollarından ve bacaklarından avuç dolusu tüylü dart çekti. Ancak kuşların baş döndürücü beyaz bir bulanıklıkla yanlarından uçtuğu kayaların arkasına geçmeyi başardıklarında rahatladı.

Hades onu kendine çekerek ellerini koruyucu bir şekilde

başının üzerine koydu. Birkaç kısa an için duyabildiği tek şey, kuşların vahşi çığlıkları ve kanatlarının çırpıştıydı.

Sonra her şey sessizleşti, Persephone'nin göğsünden fırlayacakmış gibi atan kalbi hariç. Hades kendi kalbinin şaşırtıcı olmayan bir şekilde sakin olduğunu fark etti.

Persephone ondan isteksizce uzaklaşırken, "Yaralandın mı?" diye sordu Hades.

"Hayır," dedi ve omzunda unuttuğu bir tüyü çekerken yüzünü buruşturdu.

"Yine olmaz mı dedin sen?" diye sordu Hermes. "Kaç kez suikastçi kuşlar tarafından kovalandın?"

"Üç," diye yanıtladı Hades. "Bunu da sayarsan. Gerçi bunlar diğerlerine göre zararsız."

"Zararsız mı? Zararsız mı?" Hermes'in yüzü pembeleşiyordu. "Kıçıma bak, Hades. Bu zararsız mı görünüyor?"

Tüylü oklarla kaplı arka tarafını göstermek için döndü. Tavus kuşuna mı, yoksa bir kirpiye mi benziyordu, Persephone karar veremedi ama kıkırdamamak için elinden gelen her şeyi yaptı. Dudaklarını birbirine bastırdı, bu işe yaramayınca gizlemek için ağzını kapattı.

Hades uğraşmadı bile. Sadece güldü; Persephone'nin ne kadar özlediğini fark ettiği ve midesinin pır pır etmesine neden olan bir sestti.

"İstediğiniz kadar gülün," dedi Hermes. "Ama bunu iyileştireceksiniz."

Persephone'nin kendisini toparlaması biraz zaman aldı. Hermes için üzülse de derinden, bütünüyle gülmenin aslında iyi bir his olduğunu inkâr edemezdi.

Uzun zaman olmuştu.

"Sana yardım edeyim, Hermes," diyerek ona doğru bir adım atmıştı ki ayağının yanındaki kuma bir tüy çarptı.

“Ah, hayır.” Başını kaldırıp baktığında, onlara doğru hızla gelen bir kuş sürüsü gördü.

Persephone başını kapatırken Hermes çığlık atmaya başladı. Tiz ve keskin bir sestti, Zofie’nin cenazesinde çıkardığı sestten daha kötüydü. Tanrıçanın tüm vücudunu sarıp her kemiğine sürünüyordu. Sese o kadar odaklanmıştı ki kuşların saldırmadığını fark etmesi biraz zaman aldı. Yukarı baktığında, Hermes’in çığlığı onları delirtmiş gibi her yöne doğru sürü olarak dağıldıklarını gördü.

Çığlık yavaş yavaş kesildi.

“N-neler oluyor?” diye sordu.

Hades, “Görünen o ki Ares’in kuşları da seni benim kadar sinir bozucu buluyor,” dedi.

Hermes dik dik ona baktı. “Sanırım demek istediğin şeydu: ‘Teşekkür ederim, Hermes. Seni ölümcül suikastçi kuşların yaşadığı bu adaya gelmeye zorladığımda, bu kadar yardımcı olacağını hiç düşünmemiştim ve bu arada *onlar tarafından daha önce iki kez kovalandım.*”

Hades cevap vermek için ağzını açıyordu ki Persephone kocasının dilinin ucundaki her neyse yardımcı olmayacağını bilerek onun yerine konuştu. “Demek istediği tam olarak buydu, Hermes,” derken dik dik Hades’e baktı. “Teşekkürler.”

“En azında bir kişi yardımımı takdir ediyor,” dedi Hermes.

“Lanet olası Kader Tanrıçaları,” diye mırıldanarak gözlerini devirdi Hades. “Kuşlar yeniden toplanmadan önce buradan çıkalım.”

Kıyının geri kalanını geçerek ilerideki sık ağaçlara doğru ilerlediler.

Yaklaştıklarında Hermes, “Hayır, hayır, olmaz,” dedi. “Oraya girmiyorum.”

“Korktun mu, Hermes?” diye sordu Persephone.

"Bizi o lanet kuşlardan kurtarmak için ses tellerimi mahvet-
tim, ses se onların evinde dolaşmak istiyorsunuz!"

Yürölmevi bırakmayan Hades, "Kuşlar ağaçlarda yaşamaz,
Hermes," dedi

Hermes'in sınırı anında yok oldu. "Ah," diyerek duraksadı
"Peki, nerede yaşarlar o zaman?"

"Uçurum tarafında," diye yanıt verdi Hades.

"Ah."

Hermes yeniden yürülmeye başlayınca Persephone de onun
yanında yürüdü ve ağaç hattını geçtiler.

"Ne zaman kuşlar konusunda bu kadar uzman oldu?" diye
sordu Hermes.

Persephone gülümsedi. "Senin bir savaşçı olduğunu sanı-
yordum, Hermes," diyerek takıldı.

"Doğa farklı türde bir savaş alanıdır, Sephy."

Dik bir kaya duvarına vardıklarında ağaçların korumasının
altında fazla kalmamışlardı. Persephone ilk başta tırmanmaları
gerekeceğini düşündü ama sonra hafif bir eğimle yan tarafa
doğru giden aşınmış, dar patikayı fark etti.

Bunu görmek derin bir korku hissetmesine neden oldu. Faz-
la basitti, korkunç bir şeye davet gibi görünüyordu ama onları
ağaçların üzerine çıkaran ve sonsuz okyanusun manzarasını
sunan uçuruma doğru ilerlerlerken hiçbir şey söylemedi. Bu-
radan dünya çok güzel görünüyordu ve bu kadar korkunç biri
tarafından yönetildiği için kederlendi.

Uçurumun tepesine vardıklarında sahip olduğu hayranlık
duygusu yok olarak yerini huzursuzluğa bıraktı. Omurgasın-
dan aşağıya doğru süzülüp tüylerinin diken diken olmasına
neden oldu. Persephone titrememeye çalışsa da başaramadı.
Burada rüzgâr da daha soğuktu.

Önlerinde kilometrelerce uzanan bir alan vardı. Yerden çıkan altın rengi çiviler dışında çoraktı. Onlar da buğdayı henziyordu. Uzaklarda, adanın karşı tarafında büyük bir meşe vardı ve işte orada, grimsi ışıpta bile parlayan Altın Post asılıydı.

“Bu dostane yaklaşma mesclesine odaklandığınızı biliyorum,” dedi Hermes. “Ama en azından adanın o tarafına çıkabilirdik.”

Hades cevap vermedi. Yere bakıyordu.

“Ne oldu?” diye sordu Persephone.

Hades, “Toprağa bağlı savaşçılar,” dedi.

“Buğdayı mı kastediyorsun?”

“O buğday değil,” dedi. “Bir mızrağın ucu.”

Bir mızrağın ucu ve onlardan yüzlercesi vardı.

“Yani bu alanın altına mı gömülmüşler?”

“Onlar ekildi,” dedi. “Ejderha dişleriyle. Onlara Spartoi denir, topraktan doğan.”

“Eh, yeraltındayken ne kadar tehditkâr olabilirler ki?” diye sordu Hermes. Mızraklardan birinin ucuna dokunmak için eğildi.

Hades, “Yapma,” diye çıkışınca elini geri çekip sanki tokat yemiş gibi göğsüne doğru götürdü.

“Onlara dokunursan uyandırırısın ve ne kadar büyük bir tehdit olabileceklerini anlarsın.”

Doğrulan Hermes, “Bu hayat kurtaran bilgiyle başlayabilirsin,” dedi.

Alana ilk adımı atan Hades, “Adımlarına dikkat et,” dedi.

Persephone takip etti. Savaşçılar düz çizgiler halinde ekilmiş olsalardı daha kolay olurdu. Bunun yerine düzensizlerdi ve bu da geçişi daha zahmetli hale getiriyordu.

“Tıpkı seksek gibi,” dedi Hermes.

Persephone önce bir ayağının, sonra diğer ayağının üzerinde boşluktan boşluğa atlayan tanrıya bakmak için durdu.

"Tabii eğer kaybedersen, mızrakla ölürsün," dedi Hades. Hermes'in yüzünü aydınlatan mutluluk yok oldu.

"Her şeyi mahvediyorsun."

Hades, "Sadece sana ölümlülüğünü hatırlatıyorum," dedi.

Persephone dikkatini tekrar önündeki alana çevirmeden önce Hades'in sırtmasını yakaladı. O da devam etti ve meşeye ulaşana kadar ne kadar mesafeleri kaldığını ölçmek için ara sıra başını kaldırıp baktı ama meşe daha yakında görünmeyince hayal kırıklığı gitgide arttı.

"Tanrılar, bu çok uzun sürüyor," diye mırıldanırken midesi guruldadı.

"Sana atıştırmalık getirmeni söylemiştim," dedi Hermes.

Çoktan bir granola barı çiğnemekte olan tanrıya baktı. Hermes çantasına uzanarak ikinci bir tane çıkardı.

"Al bakalım, yakala!"

Daha Persephone bir şey diyemeden bar çoktan havada uçmaya başlamıştı. Göğsüne çarptığında yakalamaya çalıştı ama yere -altın rengi mızraklardan birinin hemen yanına- düştü.

"Of, siktir," dedi Hermes. "Değdi mi?"

"Bilmiyorum, Hermes," diye tersledi Persephone. "Neden beklemedin ki?"

"Eh, paylaştığım için kusuruma bakma," dedi. "Acıktığımı sanıyordum."

Üçü de birkaç dakika boyunca ne olacağını görmek için hareketsiz ve sessiz kaldılar. Hiçbir şey olmayınca, Persephone sonunda kendine nefes alma izni verdi ama Hades'in sesiyle gerildi.

"Persephone. Bana gel."

Onunla göz göze geldi. İfadesi karanlıktı ve bedeni tama-

men ona dönüktü, eli sanki onu kollarına çekmeye hazırmış gibi uzandı.

Tanrıça bir adım atmıştı ki toprağın içinden bir el fırladı ve ayak bileğini kavrayarak onu yere doğru çekti. Korku vücuduna kök salarken çığlık attı. Düşerse mızrağa saplanacaktı. Yaratığın tutuşundan kurtulmak için Hades'in yanına ışınlandı.

Çevrelerinde tamamen zırhlı ve silahlı savaşçılar uykularından, topraktan kurtularak yerden fırladı.

Persephone Hades'e baktı.

"Dostane yaklaşmayı aştım sanırım," dedi.

Tıpkı topraktan çıkan savaşçılar gibi, onun da büyüğü ortaya çıktı. Sarmaşıklar yılan gibi fişkırdı, askerlerin ve silahlarının etrafından kayarak onları toprağın içine geri sürükledi. Bazıları serbest kaldı ama hızla yeniden zapt edildi. Onlar mücadele ettikçe sarmaşıklar daha da hızlı hareket etti ve tüm alan kalın yapraklı yeşilliklerle kaplandı. Mızraklar gelişigüzel şekilde topraktan çıkıyordu.

Hades ona baktığında, gözlerinde tanrıçanın çok sevdiği gurur pırıltısı vardı.

Yaklaşırken çantasından bir bar daha çıkaran Hermes, "İyi kurtuluş, Sephy," dedi. Tam açmaya başlarken Persephone onu elinden kaptı. "Hey! O benim sonuncum."

"Sanırım," dedi Hades. "Söylemek istediğin şeydi: 'Hayatımı kurtardığın için teşekkür ederim, Persephone. Eğer benim aptallığım olmasaydı en başından beri bu durumda olmayacaktık bile. Minnettarlığımın bir göstergesi olarak işte sana bir atıştırmalık.'"

Hermes dudaklarını birbirine bastırarak kollarını göğsünün üzerinde çapraz yaptı. "Hiç benim tarafımı tutmuyorsun."

Persephone gülmemeye çalıştı. Hades içini çekerek gider-

ken kendini bir mızrakla silahlandırdı ve alanın karşı tarafına doğru ilerlemeye başladı. Persephone takip etti. Ayaklarının altındaki zemin artık elastik gibiydi ve bu da yürümeyi biraz zorlaştırıyordu. Midesi yeniden guruldadığında barı ikiye bölerek yarısını Hermes'e ikram etti.

"Teşekkürler, Sephy," dedikten sonra tereddüt etti. "Bizi aptallığımdan kurtardığın için teşekkür ederim."

"Biliyorum, Hermes," diyerek tanrıya gülümsedi.

"Sen gerçekten harika bir arkadaşsın, Sephy. Bazen seni hak ettiğimi düşünmü-"

Sözleri yarım kaldı ve altlarındaki zemin kaymaya başlayınca, Persephone'nin de adımları bocaladı. Savaşçılar birbirini ardına tanrıçanın bağlarından kurtulurken birkaç keskin çatırtı sesi geldi ve kaçmaya vakit bulamadan etrafları sarıldı.

"Belki bir dahaki sefere daha güçlü sarmaşıklar olabilir, Sephy," dedi Hermes.

Hades yanlarında belirip elini uzattığında, Persephone çoktan bir sonraki hamlesini planlamaya başlamıştı. Tanrının büyüünün altında savaşçılar toza dönüştü.

Persephone başını geriye doğru eğerek gözlerini ona bakan Hades'e dikti.

Tanrı, "Sikmişim dostaneliği," dedikten sonra ısınlandılar ve Altın Post'un asılı olduğu meşe ağacının önüne geldiler.

Persephone, ağacın büyük olacağını uzaktan anlamıştı ama hiçbir şey onu bu büyüklüğe hazırlayamazdı. Meşe devasaydı; kıvrılan ve spiral şeklinde dönen kalın, uzun dalları vardı. Bazıları o kadar ağırdı ki kendi ağırlıkları altında eğilerek yere değiyorlardı.

Ancak Persephone'yi asıl hayrete düşüren şey, bedeni bir yılan gibi ağacın dibine dolanan ejderha benzeri yaratıktı. Ateş

gibi parıldayan pullarla kaplıydı. Açık gözlerini kırpmıyordu, tetikteydi.

Yakında, ağacın eğrelti otlarıyla kaplı dallarının altında Ares duruyordu.

İri ve heybetliydi, boynuzları korkunç görünümüne katkıda bulunuyordu. Uzun ve keskinlerdi, başının arkasına doğru kıvrılıyorlardı. Altın rengi bir zırh giymiş ve ona uygun bir miğfer takmıştı. Yüzünde nezaket yoktu, sadece kötülük vardı.

“Savaşçılarımı öldürdün,” dedi.

“Yeniden doğacaklar,” dedi Hades.

Ares’in ağzı gerildi. “Benden çalmak için adama davetsiz geldiniz,” dedi Savaş Tanrısı. “Ve benim olana zarar vererek bana hakaret ediyorsunuz.”

Suçlamasına sinirlenen Persephone, “Çalmak için gelmedik,” dedi ama onun öfkeli ilgisini üzerine çektiğine pişman oldu.

“Yani bir iyilik istemeye mi geldiniz? Daha da kötü, hain tanrıça.”

“Kendimiz için gelmedik,” dedi Persephone. “Harmonia için buradayız. Aphrodite’nin kız kardeşi ölüyor.”

Sözleri üzerine Ares’in soğukkanlılığı biraz bozuldu, öfkeli gözleri endişeyle parladı. Ardından toparlanarak daha saldırgan bir hal almış gibi göründü.

“Yalan söylüyorsun,” dedi Hades’e bakarak. “Kanın kokusunu alabiliyorum.”

Persephone dişlerinin arasından, “Yalan söylemiyorum,” dedi. “Harmonia ölüyor. Onu kurtaracak tek şey Altın Post!”

“Görünüşe bakılırsa sevgilini de,” dedi Ares. “Söylesene, sana neden yardım edeyim?”

“Çünkü başka seçeneğin yok, Ares,” dedi Hermes. “Kıçını kurtardığım onca zamandan dolayı bana borçlu olduğun pek çok iyilikten birini almaya geldim.”

“Her ne kadar yararı olmasına rağmen, bunu bahsetme eğiliminde değilim.”

“İlahî ceza almayı göze mi alacaksın?” diye sordu Persephone.

“Şu anda Hermes ölümlü ve ilahî yasalara göre, bir haine verilen sözü yerine getirmek zorunda değilim.”

Persephone, sözlerini doğrulamak için Hades’e baktı ama tanrı ona bakmıyordu. Karanlık bir şekilde Ares’e bakıyordu.

“Şu anda piçlik ediyorsun,” dedi Hermes.

“Tanrıların Kralı’nı kızdırmak gibi bir isteğim de gücümü kaybetme arzum da yok.”

“Bu Aphrodite’ye zarar vermek anlamına gelse bile mi?” diye sordu Persephone.

Hareketsiz duran Ares’in yutkunurken boğazının kasıldığını fark etti.

“Ona reddettiğini söylemeyeceğimi sanıyorsan, yanıyorsun,” dedi Persephone. “Senden sonsuza kadar nefret edecek.”

Ares bir an sessiz kaldıktan sonra mızrağını diğer eline aldı.

“Geri döneceğinizi kim söyledi?” Kalkanını çağırarak ışınladı.

Hades yer değiştirip Persephone’yi yere düşürürken Ares önlerinde belirdi ve mızrağını Hades’in yüzüne saplamaya çalıştı.

“Sephy!” Ona doğru koşan Hermes ayağa kalkmaya çalışan Persephone’yi birbirine girmiş tanrılardan uzaklaştırdı.

Hades iki dişli mızrağını çağırıp Ares’e hücum ettiğinde tanrı darbeyi kalkanıyla engelledi. Silahların çarpışma sesi yıldırım çarpması gibiydi ve ejderhaya benzeyen yaratığı tuhaf, gözleri açık uykusundan uyandırmışa benziyordu. Hırlayan yaratık doğruldu, ağacın yukarılarına doğru sürünerek ilerlerken burun deliklerinden ve ağzından duman çıkıyordu.

Dövüşürken ne Hades ne de Ares bunu fark etmiş gibi görünüyordu. Onları takip etmek zordu, çok hızlı hareket ediyorlardı, her darbe bir öncekinden daha öfkeliydi. Persephone, Hades'in öfkesinin kaynağını anlıyor olsa da Ares'in neden Aphrodite'ye Olymposluların kızgınlığı karşısında ona nezaket gösteren, ona en yakın olduğu söylenen tanrıçaya- ve kız kardeşine yardım etmek yerine onlarla savaşmayı seçtiğini anlamıyordu.

Babasının onayının peşinde miydi? Diğer Olymposluların saygısının mı? Yoksa o sadece bu şekilde öfkeli ve kana susamış olarak doğmuş, her zaman barış yerine savaşı mı seçmişti?

İkisi dövüşe devam ederken Persephone'nin dikkati Altın Post'a ve onu koruyan ejderhaya kaydı. Yaratığın gözleri Hades ve Ares'e sabitlenmişti; ikisi birbirine vurdukça boğazı daha çok parlıyordu. Zamanını bekliyor gibiydi ve Persephone ne için beklediğini öğrenmek istemiyordu.

Büyüsünü çağırarak ejderhanın aralarında beklediği meşe ağacının bükülmüş dallarına seslendi. Dallar uzayarak sürünen ejderhanın etrafında yavaşça dolandılar. Hepsi birden etrafına kapanıp ölümcül ağzını sımsıkı sardı. Bağların altında şiddetle sallanan yaratık, yine de boğuk bir şekilde kükremeyi başardı; boynuyla artık ateşle parlak bir beyazdı.

Persephone, Hermes'e baktı.

Tanrıça, "Postu al!" diye emrettiği sırada, Ares önünde belirerek kalkanının önüyle ona vurdu. Vücudu ikiye ayrılmış gibi hissettiren darbeye havaya uçtu. Yere düşünce nefesi kesildi, yuvarlanırken geride bıraktıkları altın rengi mızraklara çarptı. Durduğunda içine şiddetli bir nefes çekti ve ayağa kalkarken zarar görmüş vücudunu iyileştirdi, acı hâlâ içini delip geçiyordu.

Ares onun için tekrar geldi ama bu sefer darbesi, Hades tarafından gölgeden yapılmış gibi görünen katı bir kalkanla

durduruldu. Ares'in vuruşunun etkisiyle Hades birkaç metre geriye kaydı. Silahları yeniden çarpışırken, Persephone'nin sarmaşıkları yenden fırlayarak Ares'in kollarını ve mızrağını yakalasa da onun büyük gücü altında koptular.

"Aldım, Sephy! Gidelim!" diye bağırdı Hermes.

Başını hızla çevirdiğinde, Hermes'in postla koştuğunu gördü. Ardından Ares ısınlandı. Hades ve Persephone takip etse de Ares daha hızlı geldi ve ortaya çıkar çıkmaz Hermes'e vurarak onu adanın diğer ucuna gönderdi. Hades, kalkanını Ares'e çarpma niyetiyle yukarıdan saldırdı ama tanrı Hades'in arkasına ısınlanarak mızrağını onun sırtına sapladı. Bir kez daha ittirdi ve mızrak göğsünü delip geçti.

Hades dizlerinin üzerine düşerken Persephone çığlık attı.

Ares ayağını ona bastırarak mızrağını çıkardığında Hades yere yığıldı. Tanrı, Hades'in yan tarafına tekme atarak onu sırtüstü çevirdi ve önceki yarasına son bir darbe indirdi.

Her şey o kadar hızlı olmuştu ki Persephone'nin harekete geçmek, kocasına yardım etmek için zamanı olmamıştı. Şimdi karşılarında durmuş, Ares'in mızrağını Hades'i yere sabitlemiş halde bırakmasını izliyordu. Ardından Ares dönüp Hades'in iki dişli mızrağını aldı.

Silahlı elinde çeviren Savaş Tanrısı, "Yendiğin tanrının silahını almaktan daha zafer dolu bir şey olamaz," dedi.

Persephone'nin kalbi hızla çarpıyordu, öfkesi de öyle. Bakışları başı ona dönük olan Hades'e kaydı. Gözlerinde çoğu zaman bir çeşit ışık -içinde yanan hayata dair bir ipucu- olurdu ancak şimdi gitmişti.

Gözleri bu sefer Ares'e döndü.

"Aşağılığın tekisin," dedi tükürür gibi. Ayaklarının altında ki yer sallanmaya başladı.

Ares fark ettiyse bile umursuyor gibi görünmüyordu. "Bu bir savaş, küçük tanrıça," dedi. "Şimdi, nasıl dövlüştiğini görelim."

Küçük tanrıça.

O isim onu sadece daha da öfkeliendirdi.

Ares birkaç adım attıktan sonra ona doğru koşmaya başladı. Hades'in iki dişli mızrağını ona saplamaya çalıştığı sırada, karaağacından çıkan bir dal sırtından girip göğsünden çıktı ve elindeki mızrakla kalkarı düşürmesine neden oldu.

Persephone, Ares'in ağzından yüzüne kan sıçradığında irkildi ama gözlerini tanrının şokla açılmış gözlerinden ayırmadı. Duyulan tek ses, tanrının boğulurmuş gibi çıkan nefesleri ve yerde biriken kanın akışıydı.

Bir şey söylemeyi düşündü ama olan bitenin kendi adına konuştuğunu hissetti. Ares kendine aşırı güveniyordu ve bu da onu pervasız hale getirmişti.

Eğilip Hades'in iki dişli mızrağını aldı. Ağırdu, yere seren bir ağırlıktı. Ares'e son kez nefret dolu bir bakış atarak kocasının yanına gitti.

"Hades!" Aceleyle onun yanına koştu, iki dişli mızrağı bırakıp Ares'in mızrağını çıkardıktan sonra yanında diz çöktü. Yeniden, "Hades," derken yüzünü ellerinin arasına aldı.

Hades, kirpikleri titreştikten sonra gözlerini açtı. Onu görünce gülümsemesi aniden çok fazla gelerek Persephone'yi ağlattı. Eğilip önce alnını alnına, sonra da dudaklarını onunkilere bastırdı. Onunla göz göze gelmek için geri çekildi ancak tanrının gözleri yeniden kapanmıştı.

"Hades," dedi Persephone. "Hades!"

Gömleğini yukarı çekti. Göğsündeki yara iyileşmemişti ve yan tarafındaki yara çok daha kötüydü, kan ve irin sızıyordu.

"Hayır."

Persephone, ellerini her bir yaranın üzerine koyarak onları kendi büyüyle iyileştirmeye çalıştı ama hiçbir şey olmadı.

Bir şeyler yanlıştı. Enfeksiyon iyileşmesine engel mi oluyordu?

"Siktir!" diye haykırdı. Hermes'i bulması gerekiyordu ama tam ayağa kalkarken uzakta onu gördü. Olabildiğince hızlı koşuyor, kollarını ve bacaklarını zorluyordu. Nefes alıp verirken yanakları şişiyor, Altın Post ellerinde parlıyordu.

"Aldım, Sephy! Geliyorum... ah!"

Tanrının dengesini kaybederek takılmasını ve yüzüstü yere düşmesini izledi.

Ona ısınlandı.

"Hadi Hermes," diyerek uzattığı elini Hermes tutunca Hades'in yanına döndüler.

"Ah, lanet olsun," dedi Hermes. "Ne oldu?"

"Artık hiç iyileşmiyor," dedi ve postu Hades'in üzerine yaydı. "Böyle mi çalışıyor?"

"Sanırım," dedi Hermes. "Ares beni adanın öbür ucuna fırlattığında bu şekilde iyileşebildim. Neyse ki o da benim yanıma düştü."

Beklemeye başladılar. Persephone ellerini postun üzerinde gezdirirken bakışları Hades'in yüzüne kaydı. Gözleri bir kez daha yoğun yaşlarla doldu.

"Hades," diye fısıldadı. "Lütfen." Hareket etmeyince öfkelendi. "Yanımdan ayrılmayacağını söylemiştin. *Yemin* etmiştin." Ardından yüzünü boynunun girintisine gömerek yalvardı. "Lütfen, her şeyi yaparım. Yeter ki beni bırakma."

Kocasının hareket ettiğini hissetti, ardından parmakları tane tane saçlarını kavradı.

"Teklif ettiğin şeye dikkat et, sevgilim," dedi. "Her şeyi isteyebilirim."

Persephone daha çok ağlamaya başladıktan sonra başını kaldırıp onu öptü, nefesini dudaklarında hissetmenin keyfini çıkardı.

Sonra geri çekilerek Altın Post'u üzerinden çekti ve mükemmel şekilde iyileşmiş yaralarını ortaya çıkardı.

Hades doğruldu ve bakışları Persephone'nin Ares'e karşı silah olarak kullandığı hâlâ kanlı olan ağaca kaydı. Savaş Tanrısı, Hekate'nin tahmin ettiği gibi kaçmıştı.

"Harmonia'yı iyileştirelim," dedi Persephone.

Bu defa onları kuşatan, eve yani Yeraltı Dünyası'na taşıyan onun büyüü oldu.

BÖLÜM 23

Hades

Hades, Persephone'yi Harmonia'nın hayata incecik bir iple tutunarak ölümün eşiğinde yattığı kraliçe süitine kadar takip etti. Ayrılmadan önce ondaki değişikliği hissetmişti ama Kader Tanrıçaları'nın onun mümkün olduğu kadar uzun süre yaşamasına izin vermelerini ummuştu. Seçtikleri pay ve kaderlerinin bozulmasından hoşlanmıyorlardı -ki muhtemelen bu kadar uzun süre dayanmasının nedeni buydu- ama onlar bile eğer ruh zamanının geldiğine karar verirse ipliğin kopmasına engel olamazlardı.

Bahsettikleri tek merhamet buydu.

Persephone'yle birlikte yatağa yaklaşmadı, diğerlerinden ayrı durmayı tercih etti. Sybil, Leuce'le Aphrodite'nin, Opal'i yataktan kovmalarını ve battaniyeleri geri çekerek Persephone'nin Altın Post'u Harmonia'nın üzerine koymasına izin ver-

melerini izledi. Hepsi sessizce postun gücünün etkili olmasını bekledi.

Hades, teninin derinliklerine sızan sıcaklığı hissedebilmişti. Aslında hiç olmadığı kadar iyi hissediyordu, labirente hapsedilmeden öncesinden bile. Aynı şeyin Harmonia için de geçerli olmasını umuyordu.

Sesi umutla yükselen Sybil, "Daha derin nefesler alıyor," dedi. Üzerine eğilerek tanrıçanın saçlarını düzeltti. "Harmonia, seni seviyoruz. Hem de çok."

Harmonia'nın yüzü ve dudakları yeniden renklendi, kıpırdanınca aniden herkes gözyaşlarına boğuldu.

Harmonia gözlerini açınca kaşlarını çattı. "Herkes neden ağlıyor?"

Sorusunu daha yoğun gözyaşları ve kahkahalar, bir de Opal'in havlayıp kuyruğunu sallaması takip etti.

Hades'in bakışları ona doğru yaklaşan Hekate'ye kaydı.

"Postu almak kolay olmadı, değil mi?" diye sordu.

Hades, "Kolay olmasını beklememiştim," dedi. "Ama itiraf etmeliyim ki Ares'in Aphrodite'nin zor durumundan daha çok etkileneceğini düşünmüştüm."

"Tanrılar arasında çok az kişi Ares'e ve onun şiddetine sevgi duyuyor," dedi Hekate. "Muhtemelen bunu babasının gözüne girme fırsatı olarak gördü."

Ve bu süreçte, kendisine nezaket gösteren tek tanrıçanın dostluğunu feda etmişti.

"Nasıl misilleme yapacağını bilmiyorum," dedi Hades. "Kana susamışlığına son veren Persephone'ydi."

Hekate, "Muhtemelen savaş alanını bekleyecek," dedi. "Teke tekte ona karşı kaybettiği göz önüne alındığında, dikkatinin dağınık olmasını isteyecektir."

Gerçi daha önce de savaş alanında onu hedef almıştı.

Hades, "Aphrodite mahvolacak," dedi alçak sesle.

"Olacak," dedi Hekate. "Ama bu onun öfkesine yol açacak ve şu anda ihtiyacımız olan güç düzeyi de bu." Bakıştılar. "Artık çok uzun sürmeyecek. İnsanlığın önünde ilk darbe vurulduğunda, dünya üzerindeki hâkimiyet savaşı başlayacak."

Zeus ve ona sadık olanların anlamadığı şey buydu. Bu sadece Tanrıların Kralı'nı devirmeye yönelik başka bir girişim değildi. Bu, tek bir taht kavgasından daha fazlası haline gelmişti. Bu, Olympos'taki tüm tahtlar için verilen bir mücadeleydi, tanrılar tarafından ihmal edilen bir halkın tapınması için verilen bir mücadeleydi ve Hades, bunu anladıklarında çok geç olmasından korkuyordu.

"Bu gecenin tadını çıkarın," dedi Hekate. "Uzun bir süre boyunca yalnız kalacağınız son gece olabilir."

Yanından ayrılırken Persephone yaklaştı, gözleri karanlık tarafından yutulmuştu. Yüzü kızarmıştı, Hades aynı sıcaklığı karının derinliklerinde hissedebiliyordu.

Orayı terk ederek odalarına ısınlandılar.

Birbirlerine bakışları sabit kaldı, aralarındaki mesafe de öyle.

Hades artan gerilimi hissedebiliyordu. Vücudundaki her kası gerip aletini sertleştirdi.

"Dinlenmeye niyetim yok, uyuma isteğim de," dedi. "Her saniyeyi, senden uzak kaldığım her günü telafi ederek geçirmek istiyorum."

Sözleri hoş bir ürpermeyle karşılandı. Gömleğinin altındaki göğüs uçları sertleşti.

"O halde neden değerli zamanı konuşarak harcıyorsun?"

Hades'in dudakları seğirdi.

Gerçek bir kraliçe gibi konuşmuştu.

Ve sonra bir araya gelerek ağızları çarpıştığında aniden aralarında hiç boşluk kalmadı. Hades Persephone'yi yatağın direğine doğru geri itti, onu sertçe kavrayarak kendini bedene bastırdı. Sürtünme kafasına doğrudan baş döndürücü bir heyecan yolladı.

Ellerini kıkına bastırıp onu kendine doğru çekti. Persephone bacaklarını beline dolayınca onu yatağa taşıdı ve ciğerleri onunla boğulmaktan yanana kadar daha sert ve daha derinden öptü.

Ancak o zaman dudaklarını çenesi ve boynu boyunca gezdirip, göğüslerine ulaşmak için gömleğini yukarı çekerek yoluna devam etti. Tanrıçanın göğüslerini diliyle ilgiye boğarken Persephone, tokadan kurtulana kadar parmaklarını Hades'in saçlarının arasından geçirdi.

Hades karnına doğru ilerlerken Persephone kot pantolonunu çıkarmaya başlayınca Hades kıkırdadı.

"Her zaman hevesli," diye mırıldanarak kot pantolonu bacaklarından çıkarmasına yardım etti.

Tanrıçanın görünüşünü takdir etmek için bir dakikasını ayırdı. Kızarmış ve onun için açılmış bedenini... çok yakında menisiyle dolacak olan, şimdiden ıslanmış kadınlığını.

Persephone, "Hades," diyerek adını fısıldadığında ses tonunda bir endişe tınısı vardı.

Hades onunla göz göze geldiğinde onun daha önce hiç bu kadar güzel -ve ona ait- görünmediğini düşündü. Gözlerinin canlı yeşili, Hades'e duyduğu arzuyla dolu gözbebeklerinin karanlığı tarafından yutulmuştu. Dudakları öpüşmekten şişmişti, teninde tanrının ağzının bıraktığı izler vardı.

"Bu geceden sonra haftalarca beni içinde hissetmeni isti-

yorum.” dedi. “Savaş alanına çıktığında, uğrunda savaşacağın şey bu olacak, yeniden benim altımda olmanın zevki.”

Tanrıçanın gözleri kısıldı. Sözlerinin hoşuna gidip gitmediğini bilmiyordu ama sonra doğruldu ve ağzı, pantolonunun sert kumaşına baskı yapan kalın ve ağır aletiyle aynı hizaya geldi.

“Peki sen ne uğrına savaşacaksın, Yeraltı Dünyası’nın Kralı?”

Aralarındaki katmana rağmen, nefesinin sıcaklığını üzerinde hissetti. Bu da tanrıyı hâlâ giyinik olduğuna pişman etti.

Şu anda nasıl görüldüğünü hayal etmeye çalışarak ona baktı. Kendini kaskatı hissetti, enerjisi öfkeli ve biraz da şiddetliydi; aralarındaki havayı çatırdatan bir fırtına gibiydi.

Persephone, pantolonunun düğmesini çözdü ve sanki ona aitmiş gibi davranarak aletini dışarı çıkardı, gerçi Hades ona ait olduğunu düşünüyordu.

Yatakta öne doğru kayarak elini aletinin üzerinde yukarı aşağı hareket ettirdi.

“Bunun için savaşacak mısın?” diye sorarak onu kökünden ucuna kadar yaladı. Ucunda biriken meniye alırken gözlerinin onunkilerden ayrılmadığına emin oldu.

Hades ciğerlerini havayla doldurup yavaşça dışarı verdi, ağzı aletinin etrafına kapanırken elini saçlarının arasına soktu.

Ağzının sıcaklığına, dilinin baskısına, tenine dolanan elinin hissine odaklanarak başını bir anlığına arkaya atıp bir küfür mırıldandı. “Siktir.” Her nasılsa, Hades’in sadece bir kısmını elinde tutmasına rağmen, tüm varlığını istila etmeyi başarıyordu.

Saçlarının arasındaki parmakları sıkılaştı. Persephone aletinin ağzından, dudaklarının sıkı kavrayışı arasından kayarak çıkmasına izin verdi. Hades’in yakından tanıdığı şeylerle -keder, öfke ve şiddet- bulutlanmış gözleriyle ona baktığında tanrı, eğer hiç tanışmamış olsalardı bunların onun ruhuna kök salıp salmayacaklarını merak etti.

Başparmağını altdudacağının şişkinliği üzerinde gezdirerek, "Ağzını seviyorum, kraliçem, özellikle de aletimin etrafındayken," dedi.

"Cevabını bekliyorum, kralım."

Savaş alanında ne uğruna savaşacaksın?

Ağırlaşmış aletinin aralarında kaldığının, ağzıyla ıslanmış ve acı içinde olduğunun fazlasıyla farkında olarak tanrıçayı inceledi.

"Bilmediğin için mi, yoksa benim söylediğimi duymak istediğin için mi soruyorsun?"

"Önemli değil," dedi. "Sana bir emir verdim."

"Ah ama önemli, aşkım," dedi. Eli boynuna kayarak başını daha da geriye eğdi. "Eğer ilkiyse, sana bağlılığımı hatırlatmam gerekecek ama seni uyarıyorum, bu hiç de nazik olmayacak."

Bu gece için bu tür bir kontrol yoktu ama Persephone bunu biliyordu. Hades'in, onun duygularının şiddetli fırtınasını hissettiği kadar o da bunu hissedebiliyordu.

"Ben nezaket istemedim, kralım," dedi. "Beni sikeceğine söz vermiştin."

Eğer sözleri kulaklarını çınlatıp kanın aletine hücum etmesine neden olmasaydı, tanrıçaya değil ama bunların hiçbirinin gerçek olduğuna inanamayarak gülerdi.

Ağzı onunkinin üzerine kapandı, dişleri ve diliyle öperek, dudaklarını acımasızca sahiplenerek karısını sırtüstü yatırdı. Sikini onun çıplak tenine doğru iterken eli hâlâ boğazındaydı. Sürtünme çok iyi hissettiriyordu. Özellikle de altında kıvranma şekli göz önüne alındığında, ona olan ihtiyacının acısını dindirmeye pek yardımcı olmuyordu.

Onu serbest bırakarak kıyafetlerini çıkarmak için yataktan

kalktı. Karısının izlemek için dirseklerinin üzerinde durma şekli hoşuna gitti. Göğüsleri ağırlaşmış, meme uçları sivri ve pembe, bacakları ise açıktı.

Kollarını dizlerinin altından geçirip onu yatağın kenarına çekti. Üzerine eğilip ağzını esir aldı, sonra göğüslerini ve karnını öperek devam etti. Ardından bacaklarının arasında diz çökerek dudakları ve diliyle oradaki hassas teni okşadı. Kadınlığına çok yaklaştığında geri çekilip renginin koyulaşmasının ve klitorisinin bu sataşma karşısında şişmesinin tadını çıkardı.

Persephone dişlerinin arasından, "Hades," diye mırıldanarak topuklarını tanrının omuzlarına bastırdı.

Hades kıkırdayarak burnunu uyluğunun iç kısmı boyunca geçirdi. Tanrıçanın hayal kırıklığı elle tutulabilir cinstendi, vücudu o kadar gergindi ki ağzı ona dokunduğu anda patlayıp patlamayacağını merak etti.

Persephone ona ters ters bakarken o da bakışlarını yüzüne dikti, ağzı ısınmış etinin üzerinde bekliyordu.

"Nezaket sözü vermedim," diye hatırlattı.

Nefesini hisseden teninin nasıl şiştiğini fark etti.

"Hayır," dedi Persephone. "Fakat savaş alanında sataşmalarının hissini pek hatırlamayacağım."

Hades kendi ağzından çıkan kahkahayı tanıyamadı.

"Ah, sevgilim, bunu unutmama asla izin vermeyeceğim."

Ağzı onun üzerine kapandığında tutuşu daha da sıkılaştı.

Dilinin ilk dokunuşuyla tanrıça içini çekti. Ses doğrudan yatağın üzerine örtülmüş serin ipek kumaşa sürtünen sikinin ucuna ulaştı. Hades'in kafasındaki uğultuyu daha çok arttırarak arzusunu daha da alevlendirdi.

Siktir.

Persephone'nin hevesine rağmen, tanrı yavaş başladı. O

farkında olmasa bile Hades onun emrindeydi. Her derin ıslaklık, her boğuk nefes dilinin baskısına devam edip hızlanması için onu yönlendiriyordu.

Klitorisini ağzına alıp daireler çizerek emerken parmaklarını içine kaydırды.

Lanet olsun. O kadar ıslaktı ki ipek gibi hissettiriyordu.

Bunu sızlayan aletin her yerinde hissetmek için sabırsızlanıyordu.

Parmaklarını içinde kıvırdı ve acımasız bir ritim tutturarak ağzını klitorisinin üzerinde tuttu. Altında kıvranıyordu, yüzüne sürünmekle geri çekilmek arasında kalmış gibi görünüyordu. Hem çaresizdi hem de zevkle dolmuştu. Yine de tanrı tutuşunu sıkılaştırarak onu orada tuttu. Karısının boşalmaya yaklaştığını, kasılıp gevşediğini hissetti; en sonunda kasları kulifleterek orgazm oldu.

Klitorisinin üzerindeki baskıyı sürdürürken dilinin her geçişiyle açık ağzından sert bir çığlık çıkmasına neden oldu. Nihayet rahatladığında Hades onu bırakarak ayağa kalktı, yatağa tımandı ve bacaklarının arasına girdi.

Kanın hücum ettiği aletin başını kaygan ıscaklığına sürtü.

"Ne söylediğimi hatırlıyor musun?" diye sordu.

"Nazik davranmayacaksın," dedikten sonra uzanıp parmaklarını Hades'in aletini girişinde tuttuğu clinin bileğine doladı ve fısıldadı. "Seninle başa çıkabilirim."

Bu sözler yeterli oldu ve tek bir sert hamleyle onun içine girdi.

Persephone'nin nefesi kesildi. Hades ağzını kendininkyle birleştirmek için eğildi ve tanrıçanın altında sallanmasına neden olacak bir ritim tutturdu.

"Evet," diye inleyerek bacaklarını beline doladı. Kendisini

tanrının hücumuna karşı çapalamak istercesine parmaklarını sırtına batırdı.

Hades'i içine bir kraliçe gibi, sanki onun için yaratılmış gibi aldı. Hades elini boynuna götürerek yeniden öptü, geri çekilmeden önce ağızları sarsıcı bir öpücükle çarpıştı. Bir eli boğazında kalırken diğer elini tanrıçanın dizinin altına kaydırды. İçinde hareket etmeyi, sıcak tenine vuruşlar yapmayı bırakmadı ama boynunun her iki tarafındaki baskıyı da artırdı.

"Of, siktir," diye fısıldayan Persephone ellerini Hades'in kollarına indirdi. Söylediği her kelime kalçalarının ona çarpmasıyla noktalanıyordu. "Çok iyi hissettiriyor."

Parmakları koluna saplanırken boğazından gelen sesler daha da yükseldi, Hades'in midesinin yanmasına neden olan keskin bir çığlığa dönüştü.

Kahretsin, o mükemmeldi.

Hades, "Bana bak," diye emrettiğinde güzel, yeşil, şehvet ve aşkla puslanmış gözlerini açtı. Hades boynunu bıraktı ve üzerine eğilerek ellerini yüzünün her iki yanına koydu. Nefesleri ağırlaşmış, bedenleri sıcak ve kaygandı, Hades'in aleti içinde zonkluyordu ama bunu söylemek zorundaydı.

"Bana savaş alanında ne uğruna savaşacağımı sormuştun," dedi. "İşte bunun için. Bana bu gözlerle bakmanı sağlamak için. Bu gözlerle bana tapıyorsun."

Persephone'nin dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Sen bir romantiksin, kralım."

"Ben âşığım," dedi. "Arada fark var."

Persephone'nin gülümsemesi genişlerken Hades onu öpmek için eğilerek bir kolunu boynunun arkasına kaydırды. Bu defa hareket etmeye başladığında yavaş ve derindi. Ona ait olan her şeyin farkındaydı. Meme uçlarının göğsüne sürtün-

mesi, dizlerini iki yanından ona bastırması, parmaklarının parmaklarına batması...

Bir süre onunla göz göze kaldıktan sonra dayanamadı ve başı Hades'in kolunun üzerine düştü. Vücudu kasılıyor, tannın altında geriliyordu. Boşalmaya yakındı. Hades, karnının alt kısmında kendi orgazmını, aletinin kökündeki artan baskıyı hissedebiliyordu.

Eğilip boynunu öptü, derisini yalayıp emdikten sonra yüzünü omzunun çukuruna gömdü. Biraz daha hızlı, daha sert, daha derine doğru hareket ederken dizleri tanrıçanın kıcının her iki yanına gömülmüştü.

Persephone'nin ellerinden biri saçlarının arasına girerek boynunu sıkıştırdı. Çığlıkları odayı doldurdu, her yeni hamle için bir tane geliyordu. Hades'i tutuş şekli içten dışa bir anda sıkılaştı hatta nefesi bile kesildi ve orgazm geldiğinde altında titremeye başladı.

Hades kendi vücudundaki baskının artışı artık kontrol edemeyene kadar her dalganın içinde sallanarak karısının orgazmının içinden geçti. Kör edici bir hızla boşaldı, sadece vücudunun titrediğinin ve kollarıyla bacaklarının uyuşmuş olduğunun farkındaydı. Geçtiğinde, Persephone'nin üzerine yığıldığını ve tanrıçanın parmaklarını saçlarının arasından geçirdiğini fark etti.

Kendini biraz kaldırarak onu boğmamak için ağırlığını üzerinden aldı ama Persephone bunu umursuyormuş gibi görünmüyordu.

"İyi misin?" diye sordu.

Hades ona bakmayı seviyordu, özellikle seksten sonra. Yanaklarındaki kızarıklığın ve dudaklarının şişme sebebinin kendisi olduğunu bilmek hoşuna gidiyordu.

Persephone gülümsedi, gözleri ağırlaşmıştı.

"I vet," diye fısıkladı. "Ya sen?"

"Hen işleni de öleyim."

İkisi de sevişmelerinin ardından uzanmaktan memnun olarak hareket etmedi.

Persephone, "Bunu özledim," diyerek ellerini yüzünü kapatmak için kaldırdığında, Hades gözlerinin yaşlarla dolduğunu fark etti.

Onu bekledi. Tanrıça birkaç derin nefes aldıktan sonra ellerini indirdi. Gözleri hâlâ ıslaktı, yaşlar yanaklarından aşağı akıyordu.

Titrek bir nefes alarak, "Neden ağladığımı bilmiyorum," dedi.

"Bir nedene ihtiyacın yok," dese de geçen ay yaşadığı her şeyin yeterli bir sebep olduğunu söyleyebilirdi. Muhtemelen ilk kez vücudunun savaşmayı bırakmasına izin verecek bir mola sağıp ve dünyanın gerçekliği bir anda üzerine çökmüştü.

Hades, Persephone'yi de yanına alarak sırtüstü uzandı ve Persephone sessizleşip kollarında uyuyana kadar ağlarken onu tuttu.

Hades kısa bir süre sonra Persephone'nin aletine sürtünmeyle uyandı.

Çoktan ıslanmıştı, hareket ederken ellerini göğsünün üzerinde açmıştı. Hades inledi, parmaklarını beline uzatarak onu ıslanmış tenine bastırdı. Persephone eğilip onu öptü. Ağzı sıcaktı ve gözüşleri, kaygan kadınlığı kadar çıldırtıcı bir şekilde onu sızdırıyordu. Hades, onları ellerinin arasına alarak sıkı, sevmeme uçlarını ağzına almadan önce çevirdi.

Onu yalayıp yutarken tanrıçanın elinin uyluklarının aras

na kaydığını hissetti. Persephone doğruldu, karnına otururken parmaklarının üzerinde gidip gelmeye başladı ve başparmağını kullanarak klitorisini ovuşturdu. Diğer eliyle göğüslerine dokundu. Gözlerini kapalı tutuyor, başı bir yandan diğerine dönüyordu. İleri geri ve yukarı aşağı hareket ederken nefesleri hoş bir ritim tutturuyor, içinde gelişen bir tür duyguyu kovalıyordu.

Hades'in göğsü arzusunun altında o kadar ağırlaşmıştı ki onu izlerken zar zor nefes alabiliyordu. Bir yanı katılmak isterken diğer yanı bu tırmanışı izlemekten, mutlak kırılma noktasına gelene kadar ona olan ihtiyacının ateşini beslemekten memnundu.

Sonunda onun içine girdiğinde kahrolası yıldızları görecekti ama şimdilik, siktir, o çok güzeldi ve *sonsuz*a kadar onundu.

Parmağı daha sert ve hızlı hareket ederken diğer eli klitorisine indi. Ardından kaskatı kesilerek Hades'in göğsünün üzerine düştü, orgazmı onu delip geçerken sırtı yay gibi kıvrıldı.

Orada zorlukla nefes alarak bir süre yattıktan sonra elini bacaklarının arasından çıkarıp parmaklarını Hades'in ağzına götürdü. Onları sertçe emdikten sonra her birini teker teker bıraktı ve ardından ağızları ıslak bir öpücükle çarpıştı. Hades dizlerini bükünce, uzunluğu Persephone'nin kıkına sımsıkı yaslandı. Ellerini şimdiden o yumuşak ete batırmış, genişçe açıyordu.

Hades'in ne istediğini anlamış gibi geriye çekildi, avucunu penisinin başının üzerinde gezdirmek için arkasına uzandı ve ardından yükselerek bir inlemeyle aşağı doğru indi.

Hades derin, duyulabilir bir nefes alınca Persephone gülümsedi, tanrı tamamen onun sıcaklığıyla sarılana kadar gidip geldi. Öne eğilip göğsüne bir öpücük kondurdu, sonra dilini meme uçlarının üzerinden geçirdi. Sanki ağzını onunkinin üzerine koyacakmış gibi yaptı ama koymadı.

Bunun yerine, Hades'in neredeyse içinden çıkacağı kadar yükseldikten sonra sertçe aşağı indi. Sonra bunu tekrar tekrar yaptı ve birbirine çarpan tenlerin sesi odayı doldurana kadar temposu yavaşça artmaya başladı. Hades buna bayıldı, daha fazlasını istedi. Elleri tanrıçanın belini sıktı ve o yorulduğunda kontrolü ele alarak içine girdi. En çok neyi sevdiğine karar veremiyordu. İçine girip çıkarken göğüslerinin sallanmasını mı, yoksa yüzündeki coşku dolu ifadeyi mi? İkisi de Hades'i doyumsuz bir şehvetle dolduruyordu.

Hareket ederek ellerini Persephone'nin yüzünün iki yanına koydu ve onu sabit tuttu. Talimatlar açıktı, *bana bak*.

Persephone de baktı.

Elleri tanrının omuzlarının üzerinde kasılıyor, dizlerini her iki yanına bastırıyordu ve ağzı onunkinin üzerinde gezinirken sıcak nefesi dudaklarındaydı. Hades'in gözleri oraya takıldıktan sonra onu öptü ve yuvarlanarak karısını altına aldı. Dizlerinin üzerinde doğrulmadan önce dilleri çarpışırken birkaç kez tanrıçaya süründü. Uyluklarını kavradı ve kıcını hayalarına değene kadar yakınına çektikten sonra kalçalarını onunkilere bastırdı. Sırtının her bir kavisıyla, parmaklarının çarşafı sıkmasıyla Hades'in kasları gerildi.

Persephone hareket etmeye başlayınca, Hades ondan başka hiçbir şeyin farkında olmadan kendini kaybetti. Kalçasını daha sıkı kavrarken parmakları teninin üzerinde açıldı. Tanrının uyluklarına uzanıp tek bir yerde kaldığından emin olmak için kendini ona sürttüğünde, Hades yaklaştığını anladı. Bu yüzden klitorisini parmaklarının arasında sıkıştırıp yukarı aşağı kaydırırdı. Doruğa yaklaştıkça klitorisi de şişti ve onu ağzına alma dürtüsü vazgeçilemeyecek kadar dayanılmaz bir hal aldı.

Ondan uzaklaşarak Persephone'yi şoka soktu. Hüsrana dolu

haykırışı, Hades'in ağız şişmiş tomurcuğun üzerine kapanınca sustu, orgazmının ilk dalgası gelene kadar emdi ve yaladı. O kıvrılırken parmaklarıyla klitorisine baskı yapmaya devam etti ve yeniden içine girdi. Kasları aletinin etrafında kasılarak onun da orgazmını tetikledi.

İlk meni dalgası fışkırırken Hades inledi. İkincisi kollarını titretti ve üçüncüden sonra Persephone'nin kaygan teninin üzerine devrildi. Başını göğsüne yaslayınca tanrıça parmaklarını onun saçlarının arasından geçirdi. Hades o kadar tatmin olmuştu, gözleri o kadar ağırlaşmıştı ki uykuya dalabilirdi ama sonra Persephone konuştu.

Düzensiz nefes alış verişleri dışında bu kadar uzun süre sessiz kaldıktan sonra, sesi neredeyse kulak tırmalayıcıydı. Diğer yandan Hades, bazen vücutlarının kelimelerin anlatabileceğinden çok daha fazlasını söylediğini hissediyordu.

"Annemin kaderinde ölmek olup olmadığını nasıl bilebilirim?"
Şu anda düşündüğün şey bu muydu?

Sormak istediği şey buydu çünkü onun Hades'i ve tamamen aklını kaybedene kadar Hades'in de onu nasıl becerdiğini düşündüğünü bilmek istiyordu.

Görünüşe göre bunu yapamamıştı. Yeniden denemesi gerekekti.

Gerçi bu soruyu neden sorduğunu biliyordu. Suçluluk duygusundan kurtulmanın, suçu azaltmanın bir yolunu bulmaya çalışıyordu.

Başını kaldırarak onunla göz göze geldi. "Bilmenin onun ölümündeki rolünü kabullenmeni kolaylaştıracağını mı düşünüyorsun?"

Nefes alıp veriş ağırlaştığında, Hades onun ağlamak üzere olduğunu anladı. Yüzleri aynı hizada olacak şekilde vücudunu daha yukarı kaydırды.

"Bununla nasıl yaşayacağımı bilmiyorum," derken bedeni onunkinin altında titriyordu.

Hades kendi tarafına geçerek onu göğsüne çekti, o ağlarken etrafına kıvrıldı. Sunabildiği tek şey buydu. Başka hiçbir şeyi yoktu.

BÖLÜM 24

Theseus

Theseus, Karanlığın Miğferi'ni giymiş, Zeus'un ofisinin kapısında bekliyordu. Saldırı esnasında Yeraltı Dünyası'ndan çıkardığı Uyku Tanrısı Hypnos, rengârenk bir kuş şekline bürünmüş ve yakındaki bir tüneğe zincirlenmişti.

Odanın karşı tarafında Hera, Olympos Dağı'nda Göklerin Tanrısı ile paylaştığı geniş araziye bakan bir dizi yüksek pencerenin önünde dikiliyordu. Beline sımsıkı sarılmış ipek bir cübbe giymişti. Kendine hem keskin hem tatlı kokan yağlar sürmüştü ve hareket ettiği zaman cildi parlıyordu. Onun güzel olamayacak kadar gururlu ve baştan çıkarılamayacak kadar sert olduğunu görmeyen Zeus için davetkâr bir görüntü olacağı kesindi. Tanrı, gözü dışarda olmasına ve azgın sikine rağmen kadını seviyordu.

“Bu kadar uzun süren ne?” dedi Theseus sinirlenerek.

Saatini kontrol etti.

Bir saatten fazla süredir bekliyorlardı ve artık sabırsızlanmaya başlamıştı. Bu, planının yalnızca başlangıcıydı. Ancak başarısı günün geri kalanının -ve onu takip eden günlerin- nasıl gelişeceğini belirleyecekti.

"Zeus'un benim vaktimi önemsemesini mi bekliyorsun?"

"Seks teklif edildiğinde her erkek vakti önemser," dedi. "Tabii senin vücudunun vaadi onu motive etmiyorsa ayrı."

Theseus, tanrıçanın onu görememesine rağmen nasıl kasıldığını ve ona doğru ters ters baktığını hissetti.

"Bir toplantı *istedim*," dedi Hera.

"Yani, onu ne vaadiyle kandırmayı düşündün? Konuşma mı?"

Hera onu duymazdan gelince oda sessizleşti.

"Onu baştan çıkarabileceğinden emin misin?"

"İğreniyor olmamı, bu planı uygulayamama beceriksizliğiyle karıştırmama," diye tersledi ve bakışlarını tekrar pencereye çevirdi. "Muhtemelen aşağılık bir ölümlüyü baştan çıkarmaya gitmiştir."

Sözlerindeki acıydı. Theseus onun kıskançlığını anlayamadığını fark etti. Eğer kocasını sevmiyorsa kiminle yattığı neden umurunda olsundu ki? Onun gücünden ve unvanından yararlanmıyor değildi. Ancak Theseus, çoğu zaman insani duyguları anlamıyordu ve tanrılar ölümlülerden bile daha insani görünüyordu.

Bu, Theseus'un sahip olmadığı bir özellikti. Tutkuya en yakın hissettiği şey, şiddetti.

Şiddeti seviyordu, tercih ediyordu ve geleceği onunla dolu olacaktı.

Aniden odadaki havanın elektrikle yüklendiğini hissetti ve Zeus bir yıldırım çarpması kadar hızlı bir şekilde ortaya çıktı, varlığı da bir o kadar gök gürültüsü gibiydi. Theseus, Gökyüzü

Tanrısı'nı hor görüyor olsa da gerçek şuydu ki onun varlığı hile dikkat talep ediyordu. Hera bile onunla yüz yüze gelmek için dönerken bunu inkâr edemezdi, gerçi muhtemelen sadece rol yaptığını iddia ederdi.

"Kralım," diyerek selamladı.

"Hera," dedi Zeus boğuk bir sesle. Hayalarını Tanrıça Hekate yüzünden kaybetmiş olsa da cübbeli bedeninde gezinen gözleri karanlık bir şekilde parlıyordu ve şehvet doluydu. "Gün için uygun giyinmemişsin."

"Hiç giyinmedim," diyerek ipeğin omuzlarından kayıp ayaklarının dibinde toplanmasına izin verdi.

Odadaki hava Zeus'un arzusu ama aynı zamanda şüphesiyle yoğunlaşarak ağırlaştı.

"Beni neden çağırdın?"

"Çok açık değil mi?" diye sordu tanrıça.

Zeus gözlerini kıstı. "Alışılmış bir şey değil."

Hera, gözlerinin bir anlığına aşağı inmesine izin verdi ve neredeyse utangaç bir tavırla tekrar onunla göz göze gelmeden önce öne doğru bir adım attı.

"Farklılıklarımızı bir kenara bırakabileceğimizi umuyordum."

Zeus da yaklaştı.

"Çok fazla var, Hera," dedi ama sesi daha alçaktı, bir kralın değil, bir âşığın ses tonuydu. Belki de Zeus'un en büyük çöküş sebebi buydu. O özünde, bir hükümdar değil, bir romantik olmayı arzuluyordu.

"Her zaman üstesinden gelmedik mi?" diye sordu Hera. Artık Zeus'a öyle yakındı ki göğüsleri onun göğsüne değiyordu.

"Bu bir hile," dedi Zeus.

Hera'nın gözleri parladı. "Kocamı arzulayamaz mıyım?" diye sorduğunda ses tonu, kanında kaynayan öfkeyi belli ediyordu.

Theseus, tanrıçanın öfkesi Zeus'u etkileyecek mi, yoksa bu anı mahvedecek mi diye merak etti?

Zeus onu bir süre inceledi, gözleri dudaklarına kaydı.

"Bunu hayal ettim," diye itiraf etti sessizce. "Ama doğru olduğuna pek inanamıyorum."

"O zaman dokun bana," dedi. "Ve gerçek olduğumu anla."

Hera eline uzanarak onu göğsüne doğru yönlendirdi. Zeus meme ucunu parmaklarının arasında sıkıştırırken gözleri orada kaldı. Nefesi kesilen Hera gözlerini kapattı. Ağzı sımsıkı kapanmıştı ve kolları iki yanına inmiş, yumrukları sıkılmıştı. Bunlar, arzu olarak yorumlanabilecek hareketlerdi ve başını Hera'ninkine yaklaştıran Zeus'u tatmin etmişe benziyorlardı.

Zeus, "Seni dilediğim şekilde memnun edemem," deyince Hera bakışlarını ona dikmek için gözlerini açtı. "Ama yine de sana zevk verebilirim."

Hera'nın konuşması, yalan söylemeyi başarmak için sesini kontrol etmesi biraz zaman aldı.

"Önemli olan tek şey seninle olması."

Zeus onu öptü ve tanrıçanın kaygan vücudunu kendisinin-kine yaklaştıırken ellerini tenine bastırdı.

Geri çekilerek ağzı onunkine yakın bir şekilde konuştu. "Her zaman yalnızca sen olduğunu biliyorsun," dedi coşkuyla. "Ben sadece seni sevdim."

"Şşşt," dedi Hera. "Konuşma. Bunun yerine beni sev."

Zeus'un istekli ağzı onunkine kapandı ve çenesini, boynundan aşağısını öptü. Tanrı, göğüslerine doğru ilerleyip cildini kaplayan yağ yalarken Hera'nın parmakları onun grileşen saçlarının arasına girdi. "Tadın çok güzel," dedi Zeus hırlayarak.

Bunun *bu kadar uzun* sürmesine sinirlenen Theseus, *uyku gibi*, diye umdu. Tüneğinde oturan ve gözlerini Hera ile Zeus'un

acı verici sevgi gösterisinden başka tarafa çeviren Hypnos'a baktı.

Hypnos, Hera'ya sahte bir iksir mi vermişti? İntikam almanın bir yolu da bu olurdu.

Yakın zamanda bir şeyler olmazsa, Theseus Zeus'la Hera'yı birlikte tuzığa düşürecek. Evlilik Tanrıçası'nın kocasının altında sıkışıp kalması ne büyük bir işkence olurdu ki o zaman, Zeus onun baştan çıkarıcılığının sadece bir aldatmaca olduğunu anlardı.

İçten içe bu olayın sonrasına tanık olmak istiyordu.

Zeus aşağıya doğru devam etti ve dizlerinin üzerine çökerken Hera başını tavana çevirdi.

"Daha ne kadar sürecek?" diye sordu.

Zeus, onun hüsrânının sabırsızlıktan kaynakladığını varsayarak kıkırdadı.

"Sabırlı ol, incim," dedi. Hera'nın bakışları onunkilerle buluştuğunda, tanrının ifadesi tamamen ciddileşti, gözleri tuhaf bir ışıkla parlamaya başladı. "Senden başka hiç kimse için diz çökmeyeceğim."

Tanrı, her bir kalçasına öpücükler kondurarak ağzıyla kadınlığa biraz daha yaklaşıırken Hera ellerini onun saçlarının arasında dolaştırdı.

Zeus inledikten sonra, başı ağır bir şekilde tanrıçanın bacaklarının üzerine düştü.

"Zeus?" diyen Hera bir adım geri attı.

Tanrı sallandıktan sonra sert bir şekilde yere düştü.

"Tanrılar aşkına, ne uzun sürdü," diyerek cübbesini yerden alıp kayışını sıkıca beline bağladı. "Dokunuşunun anısını benimden silmek için asitle yıkanmak zorunda kalacağım."

Gözle görülür bir şekilde ürperdi.

Theseus Karanlığın Miğferi'ni çıkarırken Hypnos zincirlenmiş bir kuştan, zincirlenmiş bir tanrı formuna döndü.

Hypnos kibirli bir şekilde, "İksiri benim söylediğim şekilde kullansaydın, bu kadar... işkenceye katlanmak zorunda kalmazdın," dedi. "Tüketilmesi gerekiyordu, vücudundan yalanması değil."

"Sana söylemiştim," diye çıkıştı Hera. "Zeus benden yiyecek veya içecek kabul etmez."

"Ona en son içki ikram ettiğinde, zincirlenmiş bir halde uyandığı için olabilir mi?"

"Belki de hiç uyanmamalı," diyen Hera uyuyan kocasına baktı.

"Her ne kadar dileğini yerine getirmeyi istesem de," dedi Theseus, "Ona ihtiyacımız var."

"Senin ona ihtiyacın var," diye karşı çıktı Hera. "Ben Cronos'un gözüne girmeye çalışmıyorum."

"Ama bir savaş kazanmaya çalışıyorsun," dedi Theseus.

Hera, "Evet," diye tısladı. "Sense Olymposlulardan intikamını nasıl alacağını hayal etmek için sonsuz zamanı olan tek Titan'ı serbest bıraktın."

"Belki de kendini bir Olymposlu olarak görmekten vazgeçmelisin."

"Bunun bir şey fark ettireceğini mi sanıyorsun? Cronos kuralları ihlal edenleri unutmaz."

"Senin ondan miras aldığın bir özellik gibi görünüyor," dedi Theseus.

"Ve sen de babanın kibrini miras almışsın," diye karşılık verdi.

"Aldım," dedi. "Ama en azından benimki temelsiz değil."

O, Ophiotauros'u öldürmüş ve altın elmayı yemişti. Artık tanrıları devirmek kaderinde vardı ve yenilmezdi.

“Ee?” diye çıkıştı Hypnos. “Şimdi ne olacak?”

Theseus, büyüyle ağı çağırıyor ve sanki bir haftaniyeymiş gibi tüm vücudunu kaplayacak şekilde Zeus’un üzerine serdi. Ağ o kadar incelikle yapılmış ve o kadar hafifti ki bir tanrıyı dizginleyebileceğine inanmak zordu.

“Beni astığı gibi o da gökyüzünde asılı kalacak,” dedi Hera. “Bırakalım da Olymposlular onun utancına şahitlik etsin.”

Theseus kısa bir süre için neden onu ve Zeus’u birlikte tuzağa düşürmediğini merak etti. Büyük bir yanılsama içinde değildi. Tanrıçanın onunla yalnızca Zeus’u devirmek ve tahtı kendisine almak umuduyla ittifak kurduğunu biliyordu.

Hera’nın anlayamadığı şey, dünyanın geleceğinde Olymposluların yer almadığıydı.

“Sadece Olymposlular mı?” diye sordu Theseus.

Hera kaskatı kesildi. “Ölümlü halk öğrenmemeli. Gücümüzü sorgulayacaklardır.”

“Gücünüzü zaten sorguluyorlar,” dedi Theseus. “Ve artık sizin de yenilebileceğinizi bilecekler.”

Hera’nın ağzı gerildi ama Theseus onunla göz göze kalmaya devam etti.

“Yıldırım, Hera,” dedi. “Onu bana getir.”

Hera hareket etmedi.

Theseus ona bakarken farklı soylara sahip yarı tanrılardan oluşan dört adamı çalışma odasına girdi. İkisi Zeus’u sürüyerek götürürken diğer ikisi Hypnos’u öne doğru çekti.

“Bırakın beni!” diye bağırarak ellerinden kurtulmaya çalıştı ama Thetis ve Zeus’un oğulları Damian ve Sandros tutuşlarını gevşetmedi.

Tanrı, Theseus’a baktı.

“Ne yapacaksın?”

Flinde bir bıçak beliren Theseus, "Seni kullanacağım," dedi ve onu tanrının boynuna sapladı. Yaradan fışkıran kan Theseus'u kıpkırmızı yaptı. Hypnos'un gözleri fal taşı gibi açıldı ve dizlerinin üzerine düşerken birkaç hırıltılı nefes verdi. Öne doğru eğilip yüzüstü yere düşmeden önce beyaz kanatları genişçe açıldı.

Bir daha hareket etmedi.

Theseus, Hera'ya baktı.

Tanrıça, daha önce Hydra'nın zehrinin etkilerine ya da yarı tanrının silahlarının gücüne ilk elden tanık olmamıştı.

Theseus, ifadesindeki korkudan memnundu.

"Yıldırım, Hera," dedi tekrar.

Bu defa tanrıça tereddüt etmedi.

BÖLÜM 25

Dionysus

Dionysus saatler sonra uyandığında Ariadne'nin hâlâ kollarında olduğunu fark ederek anında kasıldı.

Ne yazık ki şaşkına dönen sadece aleti değil, aynı zamanda beyniydi.

Dün gece biraz daha kalmayı talep etmiş olmasına rağmen, sabaha kadar gitmiş olmasını beklemişti. Bu talep konusunda fazla heyecanlanmaması gerektiğini kendi kendine söylemişti, tıpkı onunla seks yapmak istemesinin nedenlerini umursamadığına karar verdiği gibi. Genç kadın, son yirmi dört saat içinde oldukça travmatik şeyler yaşamıştı. Lanet olsun, bütün hayatı bir trajediydi.

Ariadne sadece teselli arıyordu.

Ve Dionysus da bunu verecek kadar berbat durumdaydı.

Bunu kendi kendine defalarca tekrarlardı; eğer yeterince dü-

şünürse ona baktığında kalbinin hızla atmasını durduracağını ve Dionysus'un en büyük hatası olduğuna karar verdiğinde, kalbinin kırılmasını önleyeceğini umut ediyordu.

"Ari?" Onu uyandırmak için yavaşça salladı.

"Hımm?"

"Sanırım sen... yani emin değilim... ama kız kardeşin endişelenmiş olabilir."

Bir duraklama oldu. Dionysus onun yüzünü göremese de dün gecenin gerçekliğinin dank etmeye başladığını düşündü. Hatta Ari aniden ayağa kalkıp tamamen utanç içinde yataktan fırlarsa, yüzüne vurmaması için biraz geri çekildi.

Ama genç kadın bunların hiçbirini yapmadı.

Uykulu ve halinden memnun bir şekilde onunla yüz yüze gelmek için döndü. Hatta gülümsedi. Bu, bir süredir Dionysus'un hayallerinin bir parçasıydı ve artık gerçek olduğu için kafasında ona dikkatli olmasını söyleyen uyarı çanlarının çalmasından nefret ediyordu.

"Selam," dedi Ari.

Dionysus gözlerini kısıp ona, kaçınılmaz olarak bir tür kavgaya sebep olacak olan sorununun ne olduğunu sorma dürtüsünü bastırmak için biraz zaman ayırdı. O zaman hayatının en güzel sabahını mahvettiği için suçlayacağı tek kişi kendisi olurdu.

Şüphesini yuttu.

"Selam," dedi. "Nasıl uyudun?"

"İyi. Sen?"

Dionysus başını salladı.

Ari kaşlarını çattı. "Emin misin?"

"Evet dedim."

"Hiçbir şey söylemedin," dedi Ari. "Sadece başını salladın."

“Ölümlü gelenekleri konusunda pek bilgili olmadığının farkındayım ama bunun *evet* anlamına geldiğini düşünüyorum.”

Genç kadın gözlerini kıstı. “Neden bir sorun olduğunu kabul etmiyorsun?”

“Lanet olası bir sorun yok, Ari,” dedi Dionysus. “Boş ver, tanrılar aşkına.”

Siktir, ilk sorusuyla başlaması gerekirdi.

“Yani bir sorun *var*.”

“Benimle neden yattın?”

Eğer o ısrar edecekse, Dionysus da sorusunu sorabilirdi.

Ariadne şaşkınlıkla gözlerini kırptırarak ağzını kapattıktan bir süre sonra cevap verdi. “Çünkü yatmak istedim. Sen neden seninle yattığımı düşünüyorsun?”

Dionysus cevap vermedi.

“*Dionysus*.” Adını bir emir gibi söylemişti.

“Bana teşekkür etmek istediğini söylemiştin.”

“Çünkü yaptığın şey için minnettarım,” dedi Ariadne.

“Bunu söylemenden hoşlandığımdan emin değilim.”

Ariadne kaşlarını çatı. “Ne?”

Dionysus gözlerini kaçır. “Beni öptüğünde ya da becerdiğinde bana minnettar olduğunu söylemenden hoşlandığımdan emin değilim.”

“Bundan hoşlanmıyorsun... ama yine de beni becerdin, öyle mi?”

Ses tonu tanrıyı gerdi. Öfke doluydu ama sorun değildi çünkü Dionysus da buna uyum sağlayabilirdi.

“Seni becerdim çünkü seni istedim,” dedi. “Seni becerdim çünkü senden *hoşlanıyorum*. Çünkü sana âşık olmak istiyorum ama sana güvenmiyorum ve bunun Theseus’la hiçbir ilgisi yok. Bu tamamen benimle her beraber olduğunda bundan pişman olmanla ilgili.”

Sözlerini gergin bir sessizlik takip etti. Artık dışarıda olduklarına göre, bunları neden söylediğinden bile emin değildi.

Yanındaki Ariadne hareketsizdi. Ona da bakmıyordu. Yüzünü çevirmiş, dümdüz karşıya bakıyordu. Birkaç saniye sonra battaniyeyi üzerinden atıp yataktan kalktı.

“Ari-” diyen Dionysus da aynısını yaptı.

Onunla yüz yüze gelmek için hızla döndüğünde kapıya varmıştı.

“Seninle olmaktan pişman olduğumu mu düşünüyorsun?” diye sordu.

“Öyle söyledin!” Ona doğru yaklaştı. “Ve söylememiş olsaydın da ben bilirdim.”

“Bilir miydin? Zihnin okuyabiliyor musun? Bu bana bahsetmeyi unuttuğun başka bir gücün mü?”

Dionysus dişlerini gıcırdattı. “Ne zaman seks yapsak, kendini uzaklaştırıyorsun.”

“İki kez seks yaptık!” dedi öfkeyle.

“Ve adadan döndüğümüzde kaçtın.”

“Kaçmadım. Buradayım, değil mi?”

Yutkundu. Bir şey söylemeyince Ariadne başını salladı ve hüsran dolu bir omuz silkmeye kollarını kaldırdı. Kapıya doğru döndü.

“Yani şimdi mi kaçacaksın?”

Ariadne donakaldı. Karar vermesini beklerken Dionysus’un kalbi göğsünde hızla çarptı. Sonunda gözlerinde öyle bir ateşle ona döndü ki tanrının karnının derinliklerinde için için yanan ateşi tutuşturdu.

“Siktir git.”

Şimdi gideceğini düşündü ama bunun yerine Ariadne, aralarındaki mesafeyi kapattı ve ardından ağzı onunkinin üzerin-

de, kolları ise boynunun etrafındaydı. Dionysus onu geri geri kapıya kadar götürüp kollarına aldı. Uyarılmış aleti çıplak tenine baskı yapıyordu ve sonra tekrar onun içindeydi. Bir an hareket etmeden alnını onunkine yaslayarak durdu.

İçten içe ne yaptıklarını ve bunun doğru olup olmadığını sorguluyordu. Bu sadece Ariadne'nin kazanmak istediği bir meydan okuma mıydı?

Genç kadının elinin göğsünde dolaştığını hissetti ve kelimeler boğazında birikirken Ariadne fısıldadı. "Benden ne istediğini bilmiyorum."

Dionysus zorlukla yutkunduktan sonra geri çekilip kadının gözlerine bakarak cevap verdi. "Sadece seninle daha fazlasını istiyorum."

Kelimeler söylendikten sonra onları geri alamazdı; almak isteseydi de tek nedeni, belki de genç kadının verecek başka bir şeyinin olmadığını tam şu anda aklına gelmiş olması olurdu. Eğer durum böyle olsaydı, her şeyi kabul ederdi ve herhangi bir şeyi alırdı.

Kadının sunduğu şeyse, onu tekrar öpen dudakları ve dili oldu. Bu, tanrının içinde kontrol edemediği bir tür çılgınlığın kıvılcımını ateşledi. Onu kapıya doğru bastırırken elleri tenine battı. Her bir giriş, genç kadının ciğerlerindeki nefesi çalıyor gibiydi ama yine de Dionysus yeterince derine giremiyordu.

Onu duvardan uzaklaştırdı ve yatağa geçti, kalçaları sürtünüyor ve girip çıkıyordu. Ariadne her şeyi aldı, tırnaklarını tanrının sırtından aşağı kaydırıp kıkırına batırarak onu daha sert bir şekilde kendine çekti. Tam da Dionysus'un içinde baskı oluşmaya başlamıştı ki kapısı açıldı ve sanki her şey bir anda oldu.

Phaedra dehşete düşmüş bir halde orada donup kalmıştı.

"Tanrılar aşkına," dedi. "Çok üzgünüm."

"Phaedra!" diye seslenen Ariadne, Dionysus'un göğsünü
onu "Siktir"

Uzaklaşıp kız kardeşinin peşinden koşarken ona dönüp
bakmadı bile

Yarım saat sonra Dionysus giyinmişti ama odasından çık-
makta tereddüt ediyordu.

Buranın onun evi olduğu göz önüne alındığında bu çok saç-
maydı. Diğer yandan neyle karşılaşacağı konusunda endişelen-
meden edemiyordu ve bunun Phaedra'nın onları basmasıyla
hiçbir ilgisi yoktu. Bugün, olup biten her şeyin gerçekliğiyle
yüzleşmek ve Theseus'un kaçınılmaz mısıllemesi için plan
yapmak zorundaydı.

Yarı tanrı aptal değildi. Ariadne'yı Phaedra'nın ortadan
kayıboluşuyla ilişkilendirmek için kanıtı ihtiyacı yoktu. Diony-
sus'un ona yardım ettiğini bilmek için de kanıtı ihtiyacı yoktu
ki bu da onunla ilişkısı olan herkesin artık tehlikede olduğu
anlamına geliyordu. Dionysus'un lehine olan tek şey, sığınagın
ve ona giden tünellerin gizli olmasıydı.

Sonunda Dionysus odasından çıktı.

Ariadne'nin oturma odasında olmasını ve onunla bugünün
planı hakkında konuşabilmeyi umuyordu ama orada değildi.
Televizyonu açık, bebeği ise maenadların bir gün önce bir sürü
başka eşyayla birlikte getirdikleri beşikte uyurken buldu.

Dionysus beşiğe biraz daha yaklaşıp sınıksız kundaklan-
mış, başı bir şapkayla örtülü bebeğe baktı. Dünden farklı görü-
nüyor. Daha az uzaylı gibiydi.

"Bu kadar küçük birine göre gerçekten yüksek sesle nefes
alıyorsun," dedi kısık bir sesle. Yaklaştı. "En azından şirinsin."

Keskin bir nefes sesi duyunca başı hızla sola doğru döndü. Phaedra odaya dönmüştü. Dionysus doğruldu.

"Lordum," dedi başını eğerek.

Unvan ona kendini garip hissettirdi. Çoğunlukla Olymposlara ayrıldığı için Dionysus bunu pek sık duymuyordu.

"Üzgünüm," dedi tanrı. "Seni korkutmak istemedim."

"Korkutmadınız."

Bunu tuhaf bir sessizlik izledi. Dionysus ne diyeceğini bilmiyordu. Phaedra'yla tanışması bir kaçırılma olayıyla başlamıştı ve bu sabah Phaedra, onu kız kardeşini becerirken yakalamıştı. Arkadaş olmalarının biraz zaman alacağını hissediyordu.

"Ari-" diyerek konuşmaya başlamıştı ki Phaedra sözünü kesti.

"Kız kardeşime seks için para mı ödüyorsunuz?" diye sordu.

Sorusu karşısında şok olan Dionysus'un ağzı açık kaldı.

"Ne?"

Hiç tereddüt etmeden ona baktı, "Kız kardeşime seks için para mı ödüyorsunuz?" diye sordu tekrar.

"Hayır." Genç kadın ona bakmaya devam edince ekledi.

"Onun beni seçtiğine inanmak bu kadar mı zor?"

En sonunda Phaedra gözlerini indirerek yavaşça yaklaştı. "Theseus'un bana söylediği buydu," dedi. "Ariadne'nin fuhuşa başladığını söyledi. Bana sizin zevk bölgesinde onunla birlikte çekilmiş fotoğraflarınızı gösterdi."

"Zevk bölgesinde yaptığımız şey bu *değildi*."

Çoğunlukla.

Bakışları oğluna odaklanan Phaedra sessiz kaldı.

"Beni neyin daha kötü hissettirdiğinden emin değilim," dedi. "Kocamın bana yalan söylemesi mi... yoksa ona inanmam mı?"

"Seni inandırdığı şeylerden dolayı kendini suçlu hissetme," dedi Dionysus.

Phaedra sessiz kaldı ama bir süre sonra o kadar alçak sesle konuştu ki Dionysus bu sözlerin kendisine yönelik olmadığını düşündü.

"Anlamıyorum," dedi genç kadın.

Dionysus bir şekilde onu anlayabiliyordu. O da sık sık Hera'nın ona olan nefretini anlamaya çalışmıştı. Ne var ki bundan da öte, diğer kadınların Phaedra'nın tam da şu anda anlamaya çalıştığı şeye anlam vermeye çalıştıklarına tanık olmuştu.

"Bugün anlamana gerek yok," dedi.

Muhtemelen asla yapamayacaktı ama Dionysus bunu da bugün söylemeyecekti.

Sonra gözünün ucuyla bir şey yakalayınca bakışları televizyondaki Theseus'a kaydı.

"Bu ne böyle?"

Dionysus sehpanın üzerinden kumandayı kaparak sesi açtı. Phaedra dönüp de kocasını ekranda görünce eliyle ağzını kapattı. Altta kırmızı bir bant, acil basın toplantısının nedenini açıklıyordu: **KARISI VE OĞLU HASTANEDEN KAÇIRILDI.**

"Bugün burada güzel ve sevgi dolu karım Phaedra'nın yanında durup oğlumun doğumunu duyurmayı umuyordum ama mutlu haberimizi kutlamak yerine size yalvarmak için buradayım. Eşim ve oğlumuz bir tanrı tarafından Asclepius Devlet Hastanesi'nden kaçırıldı."

Durduğunda Dionysus dişlerini sıktı. Yarı tanrının, ıstırap içindeki koca ve baba rolünde ustalaştığını kabul etmek zorundaydı. Kesinlikle perişan olmuş görünüyordu.

"Birçoğunuz Olymposlulara karşı yürüttüğüm savaşı biliyorsunuz. Bunun acımasız bir intikam girişimi olduğuna ve muhtemelen tanrıların arkaik yönetimi karşısında neden artık diz çökemeyeceğimizin en uç örneği olduğuna inanıyorum."

Bugün karımla çocuğumun geri dönmesi ve aynı zamanda bu dünyadaki tüm ölümlülerin hayatları için yalvarmak adına buradayım. Biz bu muameleyi hak etmiyoruz. Tanrılara gücümüzü hatırlatalım ve tapınmalarımızı bırakalım... bugün."

Duraksayarak doğrudan kameraya baktı ve titrek bir nefes aldı.

"Ve ailemi çalan tanrıya sesleniyorum. Senin için geliyorum."

Dionysus'un düşüncelerini düzene sokması biraz vakit aldı. Aynı anda bir milyon şey düşünüyordu. Theseus'un misilleme yapmasını beklese de yarı tanrının, tanrılara gerçekten savaş ilan etmesini pek beklemiyordu. Bu gerçek onu kelimelere bile dökemeyeceği kadar endişelendiriyordu.

Theseus, bu kadar özgüvenli olmasına neden olan ne planlamıştı?

Ariadne'nin odasının kapısı açıldı, genç kadın yeni duş almış ve giyinmiş halde dışarı çıktı. Onları gördüğünde tereddüt ederek durdu.

"Neler oluyor?"

Dionysus tam konuşmaya başlıyordu ki kapı çalındı. Ariadne kapının sadece birkaç adım ötesinde duruyordu. Genç kadın, Dionysus'la göz göze geldi.

Tanrı sessizce ve hızla konuştu.

"Alt katta, yuvarlak oyuklarda şarapların saklandığı bir mahzen var. İçeri girdikten sonra, yedinciye ulaşana kadar say. Duvardaki plakaya dokun. Bir tünelin girişi ortaya çıkacak. İçeri gir, siktiğimin kapısını kapat ve arkana bakma. Seni Bak-kheia'ya kadar götürecek. Anladın mı?"

Ariadne başını salladı, ardından kapı zili çalınca Dionysus'un kalbi göğsünde donarken bebek ağlamaya başladı.

Siktir.

"Git," diye emretti.

Phaedra bebeği kuağına alıp merdivene doğru ilerledi ama Ariadne tereddüt etti. Dionysus thyrsus'unu çağırđı.

"Git dedim!"

Sanki birbirlerini son görüşleriymiş gibi bakma şeklinden hoşlanmamıştı. Tam zeminin titrediğini hissettiği sırada genç kadın koridorda gözden kayboldu ve Dionysus, dikkatinin kapıda değil de pencerelerde olması gerektiğini çok geç fark etti.

Dionysus'u yere düşürecek bir güçle patladılar. Ne kadar kötü yaralandığının hemen farkına vardı, vücudunun cam ve enkaz parçalarıyla dolu olduğunu anladı.

Ayağa kalkarken inledi, elini bastırđığında sol koluna saplanan büyük bir tahta parçası yüzünü buruşturmasına neden oldu.

Çifte siktir.

Dionysus parçayı çıkarmaya çalıştı ama yapamadan yeni bir acı hissetti, sırtına inen keskin bir bıçak darbesiydi.

Çığlık attı ve silahını kaldırarak saldırganla yüzleşmek için döndü ancak orada kimsenin olmadığını fark etti.

Işınlanmış olmalı, diye düşündü fakat durum öyle olsaydı bunu hissederdi. Sırtındaki yaradan kaynaklanan acı tüm vücudunda zonkluyordu. Bu tür artçı şokları hissetmeye alışkın değildi. Genelde düşünmeden iyileşirdi ama şu anda *düşünerek* dahi iyileşmiyor gibi görünüyordu.

Dionysus sıkılı dişlerinin arasından acı içinde bir nefes aldı, oturma odasının yanan ve dumanı tüten kalıntılarına baktı. Thyrsus'undaki tutuşunu sıkılaştırdı ve sonra onu hissetti, havada hafif bir değişiklik vardı. Saldırıyı engellemek için thyrsus'unu kaldırdı. Ona çarpan bir bıçağın etkisini hissedince şaşırdı.

Rakibinin görünmez olduğunu anladığında gözleri kocaman açıldı.

İkinci bir darbe daha geldi ve bıçağın karnına saplandığını, sıldığını onu yere itmeden önce daha derine girdiğini hissetti. Yıllar silren iyileşme, onun bu tür bir acıyı hissetmesini engellemişti.

Vücudu fazla ısınmış gibi hissediyor, zar zor nefes alıyordu. Ardından Hades'in Karanlığın Miğferi'ni çıkaran bir adamın önünde belirmesini izledi. Kıvrık saçlı, genç bir yarı tanrıydı. Dionysus'un eğer bir tahminde bulunsaydı, Zeus'un oğullarından biri derdi. Dionysus konuşamayınca, adam sırttı.

"Hayatını alan adamın yüzünü görmem gerektiğini düşündüm."

Dionysus, büyüsünü çağırabilecek kadar zihnini berraklaştırabileceğini umarak iki derin nefes aldı ama o anda kafasının yanına bir şey çarpan yarı tanrı kaskatı kesildi. Çökerek düştüğünde Ariadne göründü. Elinde bronz bir heykel vardı, adamın kafasına tekrar onunla vurduktan sonra elinden bırakıp tanrının yanına geldi.

"Ayağa kalkmalısın," derken gözleri de sesindeki emir kadar kararlılıkla parlıyordu.

Başını salladı ve doğrulup ayağa kalkarken dişlerini sertçe gıcırdattı. Ariadne kollarından birini onun beline doladı. Kori-dordan ve merdivenden sendeleyerek geçip bodruma indiklerinde Ariadne'nin onu ayakta tutma çabalarına rağmen orada yere yığıldı.

Ariadne de onunla birlikte düştü ama hızla ayağa kalkarak tanrının kolunu çekmeye başladı. "Kalkmalısın! Dionysus! Kalk!"

"Ari," dediğinde sesi zorlukla duyulabiliyordu.

Genç kadının gözleri dolmaya başladı.

"Yardım çağırabilirim! Sadece bana ne yapacağımı söyle!"

Ancak basamaklardaki ayak sesleri araya girdi ve Dionytos başını çevirdiğinde yarı tanrının ayıldığını, yüzü kanla kaplı olsa da iyileştiğini gördü. Ariadne kaçmak yerine savaşma niyetiyle tamamen ona doğru döndü, yeteneklerine rağmen kazanması mümkün değildi.

Bu düşünce beraberinde bir histeri hissini, karnının derinliklerinde çılgınlığa benzeyen bir kıpırdanmayı getirdi. Buna tutundu, büyüsü canlanırken onu körükledi; bununla birlikte Ariadne, Phaedra ve bebeğe uzanıp ısınlandı. Bu süreçte her şey karardı.

BÖLÜM 26

Persephone

Persephone irkilerek uyandı.

Onu neyin uyandırdığını bilmiyordu ama içini derin bir huzursuzluk duygusu kaplamıştı. Hades'e yaslandığı yerden doğruldu, bir eli tanrının göğsündeyken gözleriyle odayı taradı ama hiçbir şey yoktu. Yine de o duygu azalmadı. Biraz daha doğruldu ve onu yüzüne yansıyan endişesiyle Hades izledi.

"Bu da ne?" diye sordu.

Diyarlarındaki havanın üzüntüyle yüklü fiziksel bir ağırlığa dönüştüğünü söylemek dışında bu duyguyu gerçekten tarif edemiyordu. Nefes aldıklarında ciğerlerine doluyordu.

"Bu Thanatos," dedi Hades. Battaniyeyi üzerinden atıp yataktan kalktı.

Persephone, Hades'in tereddüt ettiğini fark edince sabahlığını giyerek onu takip etti. Ne söylemek istediğini tam olarak

biliyordu, *burada kal*. Hades'in gözleri çoktan ona yalvarıyor, du ama kelimeler ağzından hiç çıkmadı. Bunun yerine büyüğü nü çağırıp koyu renk cübbesine büründü ve elini uzattı.

Persephone'nin içinde birikmeye başlayan hüsrana, baş döndürücü bir sıcaklığa dönüştü. Tartışmaya hazırdı, neden onunla gideceğini açıklamak için söyleyeceği şeyleri çoktan düşünmüştü. Aniden bu sözlerin hiçbirine ihtiyacı kalmamıştı; sanki Hades en sonunda koruyuculuğunun bir yeri ve zamanı olduğunu anlamaya başlıyormuş gibi hissetmişti.

Üstelik söyleyeceği hiçbir şey onu bu odada tutamazdı, özellikle de diyarlarında çoktan yüzleştikleri her şeyden sonra...

Işınlandılar ve Thanatos'u, Styx Nehri'nin kıyısında buldular. Dizlerinin üzerinde Hypnos'un cüppesinin eteğine tutunmuş hicrıkırıklarla ağlıyordu.

Charon yalnızca birkaç adım ötedeydi, kayığı arkasındaki iskeleye yanaşmıştı. Küreğini bir asa gibi tutuyordu. Sanki önündeki sahneyi tam olarak kavrayamıyormuş gibi, neredeyse boş bir ifadeyle Thanatos ve erkek kardeşine bakıyordu.

Persephone neye tanık olduğundan bile emin değildi.

Oraya vardıklarında Hypnos, "Ah, harika," dedi. "Artık seyircimiz de var. Ölenlere ve onların yasını tutanlara hiç saygınız yok mu?"

Ölenler mi?

"Bu olamaz," dedi Thanatos.

"Benim için yas tutma, Kardeşim," dedi Hypnos. "Bu benim için çok az şeyi değiştiriyor. Ben zaten bu cehennem çukurunda bir tutsaktım. Artık sadece ölü bir tutsağım."

Hypnos, Thanatos'a ayağa kalkması için yardım etti.

Thanatos'u bu kadar kederli görmek neredeyse endişe vericiydi ama Persephone onu suçlayamazdı. Ölüm Tanrısı'nın

beklediği son şey, bir gün ölümsüz kardeşini öbür dünyada bir ruh olarak kendi diyarına kabul etmektir.

Charon, "İskeleme geldiğinde buna ben de inanmadım," dedi.

"Ne oldu?" diye sordu Persephone.

Hypnos, "Öldüm," diye yanıt verdi. Sesinden alaycılık damlıyordu. Belli ki mizah anlayışını -ya da olmayan mizahını- kaybetmemiştir.

"Neden bu soruyu yanıtlamayı tekrar denemiyorsun?" diyen Hades'in sesi karanlıktı.

Persephone onun hayal kırıklığını hissedebiliyordu, oyun oynama havasında değildi. Hypnos kendi ölümünü hafife alıyor olabilirdi ama geri kalanlar bunu yapamazdı. Ondan önce gelen ve onu takip etme potansiyeli olan bu kadar çok insan varken.

Hypnos'un ağzı gerildi.

"Ne olduğunu mu bilmek istiyorsun? Theseus oldu," dedi. "Beni Zeus için uyku iksiri vermediğim takdirde karımı öldürmekle tehdit eden Hera'nın huzuruna çıkardı. Ben de verdim."

Bu, Hera'nın Zeus'u uykuya yatırmak için Hypnos'un güçlerini kullanmaya ihtiyaç duyduğu ilk sefer olmazdı. Kocasını devirmek amacıyla bunu daha önce iki kez yapmıştı.

Ancak Persephone, Triad'ın liderinin Tanrıların Kraliçesi'yle bu ölçüde işbirliği yaptığını öğrenince şaşırılmıştı. Theseus, daha önce Hera'yla bir ittifak kurduğunu iddia etmesine rağmen Persephone bağlantının derinliği konusunda şüpheliydi.

"Theseus seni Hera'nın huzuruna mı çıkardı?" diye sordu Persephone. Yarı tanrının Hera ile birlikte çalışmasının olası faydası neydi?

"Ben de öyle dedim."

Persephone'nin bakışları Hades'e kaydı. "Bu ittifakın bo-

yutlarını biliyor muydun?" Hades ağzını açtı ama Persephone o konuşmadan önce cevabı zaten biliyordu. Bakışlarını hızla kaçırarak dikkatini Hypnos'a çevirdi. "Hera'nın Zeus için uyku iksiri istediğini söyledin. Peki o?.."

"Yeterli miktarda komada."

Tuhaf bir şekilde Persephone'nin Zeus'a karşı hiçbir duygusu yoktu. Tahttan indirilmeyi, çok daha kötüsünü hak etmişti fakat onun yerine çok daha kötü biri gelirse, hükümdarlığının sona ermesi hiçbir işe yaramazdı.

"Ama onu değil de seni öldürdüler. Neden?"

"Theseus'un beni hayatta tutmasıyla aynı sebepten dolayı," dedi Hades. "Hâlâ Cronos'u kendi tarafına katılmaya ikna etmeyi umuyor, en azından dünyayı fethedene kadar."

Persephone, "Theseus gerçekten bir Titan'la başa çıkabileceğine inanıyor mu?" diye sordu.

"Theseus yenilmez olduğuna inanıyor," dedi Hades.

Persephone nedenini sormak istedi. Bu sadece kibrinden miydi, yoksa başka bir şey mi vardı? Ama sonra Hypnos konuştu.

"Şu anda Zeus'un yıldırımının elinde olduğu göz önüne alındığında, kendisini oldukça yenilmez hissettiğini tahmin ediyorum."

"Ne?" diyen Persephone tanrının sözleriyle şoka girmişti. Yanındaki Hades kaskatı kesildi.

Hypnos sinirlenmiş görünüyordu. "*Dedim ki...*"

"Ne dediğini biliyorum," diye tersledi Persephone ama buna inanmak istemiyordu. Theseus artık Karanlığın Miğferi'ne ve Zeus'un yıldırımına sahipti. Poseidon'un oğlu olduğu için muhtemelen onun üç dişli mızrağına da erişimi vardı. Bunlar Olymposluların Titanları devirmelerine yardımcı olan üç silahtı.

"Başka bir şey söyledi mi?" diye sordu Hades.

Hypnos, "Planlarına dair hiçbir şey söylemedi," dedi.

Persephone bakışlarına karşılık veren Hades'e baktı. Bir şeyler söylemek istiyordu ama her şey apaçık ortadaydı. Theseus'u durdurmak zorundaydılar. Bir plana ihtiyaçları vardı. Hem de bunu hızlı bir şekilde yapmaları gerekiyordu.

"Teşekkür ederiz, Hypnos," dedi Hades. "Bu şekilde bitmek zorunda kaldığı için üzgünüm."

Persephone, tanrının başka bir iğneleyici cevap vermesini bekledi ama bunu yapmadı. Bunun yerine önce Hades'e sonra Thanatos'a doğru bakarak başka bir soru sordu.

"Karıma kim söyleyecek?"

İşte o zaman Persephone Hypnos'un, ölümüyle ilgili gerçekten neye üzüldüğünü anladı.

Hades, "Sanırım bunu kardeşinden duyması en iyisi olur," dedi.

Thanatos da aynı fikirdeydi.

Styx'ten ayrılıp saraya dönerek Thanatos'un şoku ve kederinin ağırlığı altında boğulmayı bıraktılar.

Odalarında ortaya çıktıklarında Persephone, "Bir şeyler yapmalıyız," dedi.

Hades konuşmadan arkasına dönünce, bu tanrıçanın daha çok hüsrarla dolmasına sebep oldu.

"Bu cinayetlerin Theseus'un yanına kalmasına izin veremeyiz," dedi.

Hades durarak yüzünü ona döndü. "Benim bunu yaptığımı mı düşünüyorsun? Yanına kalmasına *izin* mi veriyorum?"

Persephone'nin ima etmek istediği bu değildi ama hâlâ Hades'in kendisinden sakladığı her şeyi öğrendiğinden beri hissettiği hayal kırıklığıyla baş etmeye çalışıyordu ve görünen o ki bu sırlar hâlâ ortaya çıkıyordu.

"Çiözümlüşe göre ne yaptığın hakkında hiçbir şey bildiğim yok," dedi. "Hera ve Theseus yakın müttefikler mi?"

Hades bakışlarını çevirerek duvara dikti ama bir süre sonra nefes aldığıında, Persephone aralarındaki havadaki öfkenin azaldığını hissetti.

"Lexa'yı kaybettiğin sırada, Hera benden Zeus'u devirmesine yardım etmemi istemişti," dedi. "Ben reddettiğimde, planı uygulamasına yardım edecek başka birini buldu. Theseus'u, becerikli olduğuna inandığı için seçti ama aynı zamanda ondan kurtulmanın kolay olacağını da düşündü. Sanırım bugün tam tersi olduğunu öğrendi."

Ve artık çok geçti. Hem en güçlü Olymposluların silahlarına hem de tanrıları öldürebilecek tehlikeli silahlara sahipti.

"Bu hikâyenin çok daha fazlası var," dedi. "Ancak öğrendiklerimizi göz önüne alarak müttefiklerimizi çağırmamız gerektiğini düşünüyorum."

Her ne kadar merak ediyor olsa da aynı fikirdeydi. Bir anlığına aralarına sessizlik çöktü. Bu his hiç hoşuna gitmedi, sanki aralarında hâlâ öfke dolu bir şeyler kalmış gibiydi. Bu yüzden nasıl hissettiğini Hades'in bildiğinden emin olmak için konuştu.

"Ben... senin Theseus'u durdurmaya çalışmadığını söylemek istemedim," dedi. "Hâlâ bana anlatmaya çalıştığın şeyler olduğunu biliyorum. Sanırım sadece bilmediğim şeylerden korkuyorum."

Hades yaklaşarak Persephone'nin yüzünü ellerinin arasına aldı. "Tüm bildiklerime rağmen daha az korkmuyorum," dedi. "Ama seni bir daha asla karanlıkta bırakmayacağıma söz verebilirim."

Persephone başını daha da arkaya eğerek tanrının yakıcı bakışlarına karşılık verdi. Saçının bir tutamını yüzünden çekerken Hades'in dudaklarının köşeleri biraz yukarı doğru kıvrıldı.

“Karanlığımı istiyorum,” dedi. “Ama sırlarını da istiyorum.”
“Sevgilim,” dedi. “Bana zaman ver, ben de sana her şeyi vereyim.”

“Sadece zamanımızın olduğunu bilmek istiyorum.” Korkunun sesine nüfuz etmesine engel olamadan sessizce konuşmuştu. “Sonsuzluğa sahip olduğumuzu bilmek istiyorum.”

Hades bir elini beline dolayarak onu inceledi. Diğer elini yüzünde tutarak başparmağıyla yanağını okşadı.

“O halde belki de bunu hayal etmeliyiz,” dedi. “Böylece savaş alanındayken bunu düşünebiliriz.”

Persephone tek kaşını kaldırdı. “Senin altında olmanın zevkini düşünmem gerektiğini söylememiş miydin?”

“Eh,” dedi ufak bir gülümsemeyle. “Bu, sabırsızlıkla beklediğim sonsuzluğumuzun bir parçası.”

Ona doğru eğilerek dudaklarını kadıninkine değdirdi ama öpüşmeyi derinleştirmek yerine onun donakaldığını hissetti ve bir şeylerin ters gittiğini anladı. Bir anda kalbi daha hızlı atmaya başladı. Ardından sessizliği bir çığlık böldü.

“Biri yardım etsin! Lütfen!”

“Bu... Ariadne mi?” diye sordu Persephone. Hades’le göz göze geldikten sonra ikisi de hızla odalarından çıktı. Ariadne’nin umutsuz çığlıklarını takip ettiklerinde, onu girişte Dionysus’un kanlı bedeninin üzerine eğilmiş halde buldular. Başka bir kadın -Persephone onun Phaedra olduğunu fark etti- yakınlarda duruyor, dehşete düşmüş görünerek çığlık atan bebeğini tutuyordu.

Onlara yaklaşırlarken Ariadne, “Ona yardım edin, lütfen ona yardım edin,” diyerek hıçkırdı. Kendisi de kanla kaplıydı ama onun mu, yoksa Dionysus’un mu olduğunu anlamak zordu.

"Kahrolası Kader Tanrıçaları," diye mırıldandı Hades, Persephone, "İyileşmiyor," diye fısıldadı.

Postu almak için koridordan kraliçe süitine doğru koşmak üzereydi ki Hades konuştu.

"Hekate, Post!"

Tanrıça ortaya çıktı. Dionysus'u görünce gözleri büyüdü ve altın postu üzerine koymak için harekete geçti. Ariadne'nin burnunu çekmesiyle, Phaedra rahatlatmaya çalıştıkça bebeğin daha da artan öfkeli haykırıları arasında tanrının iyileşmesini beklerken sessizlik yoktu.

Dionysus'u izledikleri sırada Persephone Hades'e yaklaştı. Postun sınırlamaları olup olmadığını merak ediyordu. Onun bile iyileştiremediği bir zaman var mıydı?

Dionysus'un nefesleri derinleşti, sonra gözleri titreşerek açıldı. Kısa bir an kafası karışmış gibi göründü ama bakışları Ariadne'yi bulunca hemen yatıştı. Adını fısıldayarak avucunu genç kadının yanağına bastırdı. Ağzı hâlâ titrese de dedektif gülümsedi ve elini onunkinin üzerine koydu.

Çıglıkları bir oktav daha yükseğe çıkmış gibi görünen yeni doğmuş bebeğini hâlâ sakinleştiremeyen Phaedra, "Çok özür dilerim," dedi.

"Özür dileme," dedi Persephone. "Onun elinde olan bir durum değil ve sen de elinden gelenin en iyisini yapıyorsun, özellikle de bu... üzücü koşullar göz önüne alındığında."

Tam olarak nelere tanık olduklarından emin olamıyordu ama Dionysus'u bu halde görmek yeterliydi, özellikle de Phaedra yeni doğum yapmış olduğu için.

Hekate yaklaşarak, "Gel," dedi. "Küçüğünü rahatlatman için seni kütüphaneye götüreceğim."

Ariadne ayağa kalkarak, "Ben de sizinle geleceğim," dedi ve Dionysus'un elinin, kendi elinden kaymasına izin verdi.

“Bence kalsan daha iyi olur,” dedi Hekate, ardından Hades ve Persephone’ye baktı. “Lord Hades ve Leydi Persephone’nin soruları var, bu soruları cevaplayabilecek tek kişi de muhtemelen sensin.”

Persephone, Ariadne’nin sıkılı yumruklarını fark etti ama bunun öfkeden dolayı olduğunu düşünmüyordu. Dedektif büyük ihtimalle gözleri kız kardeşinin üzerinde olmadığından endişe duyuyordu. Persephone bu duyguyu biliyordu çünkü onun kalbinde her gün yaşıyordu. Bu, bir gün tıpkı Lexa olmadan uyandığı günkü gibi Hades’in artık yaşamadığı yeni bir dünyada uyanma korkusuydu.

“Ne olduğunu açıklamak isteyen var mı?” diye sordu Hades. Dionysus doğrulunca eli başına gitti.

Persephone kaşlarını çatarak, “İyi misin?” diye sordu.

“Evet, sadece başım dönüyor,” dedi. “Ben... ben daha önce hiç böyle bir şey hissetmedim.”

“Acıyı mı kastediyorsun?” diye sordu Hades.

Ayağa kalkan Dionysus, “Aynen öyle,” dedi. “Genelde iyileşebiliyorum ama bana neyle saldırdılarsa...”

Sesi yavaşça kesildi, zaten daha fazla açıklamaya da ihtiyaçları yoktu.

“Sana kim saldırdı?”

“Theseus’un adamlarından biri olduğuna eminim,” dedi Dionysus. Yeraltı Dünyası’na varmadan önce olanları hatırlarken yere bakıyordu. “Çok geç olana kadar onu görmedim. Miğferin ondaydı, Hades.”

Son kelimeleri söylerken Hades’le göz göze gelmişti. Persephone, Hades’in öfkesinin arttığını, tenini ısıtan bir enerji dalgasının yükseldiğini hissetti.

Ariadne, “Adı Perseus,” dedi. “Yetenekli bir savaşçı ve mükemmel bir izcidir.”

"Perseus," diyerek tekrar etti Hades. "Zeus'un oğlu mu?"

Ariadne başıyla onayladı. "Tüm yarı tanrılar arasında Theseus'a en yakın olanın o olduğunu söyleyebilirim."

Bir sessizlik olduktan sonra Dionysus konuştu. "Sevineceğini sanıyordum, Hades. Haklı çıktın. Theseus gerçekten de geldi."

"Senin acından zevk almıyorum, Dionysus," dedi Hades. "Eğer böyle düşünüyorsan, sözlerimi yanlış anlamışsın demektir."

Bunu takip eden sessizlik gergindi ama Dionysus'un tav-
rında bir değişiklik oldu. Persephone bir an için tanrının yorumundan dolayı özür dileyeceğini sandı ancak Hades konuyu hızla değiştirdi.

"Tam da Theseus konusunda nasıl ilerlememiz gerektiğine dair konseyin fikrini almak üzere müttefiklerimizi çağırmak üzereydik," dedi. "En azından artık seni aramaya çıkmak zorunda değilim. Git. Yikan ve bir saat içinde hazır ol." Hades, Persephone'ye baktı. "Aphrodite, Harmonia ve Sybil'i bilgilendir. Ben de Ilias, Hephaestus ve Apollo'yla birlikte döneceğim."

"Peki ya Her-"

Hades bir parmağını onun dudaklarına bastırdı.

Elini çekerek, "Onun adını anma," dedi.

Persephone kaşlarını çattı. "Bilmem gereken... bir şey mi var?"

"Misafirperverliğimizdeki kusurlar ve seni becerdiğimde ne kadar yüksek sesle inlediğin hakkında başka bir monolog daha dinlemek istemiyorsan, Parıltı Tanrısı'nı çağırmak için mümkün olan son saniyeye kadar beklemeni öneririm."

Persephone tek kaşını kaldırdı. "Hatırladığım kadarıyla monoloğunda benim değil, *senin* hakkındaki izlenimi vardı."

"Bu, en son yaşadığımız olaylardan önceydi," dedi.

Tarıya gözlerini kısıtı. "Onun büyüü olmadığını biliyorsun, değil mi?"

"Çağrılmak için büyüye ihtiyacı yok. Bu noktada altıncı his haline geldi. Sadece kullanmaya karar vermek konusunda seçici davranıyor." Hades başını biraz daha arkaya eğdi. "Bir saat sonra görüşürüz."

Onu öperken Persephone gülümsedi. Ortadan kaybolduğundaysa, geri dönmeyebileceği endişesine engel olamayarak karnına sızan korkuyu görmezden geldi. Bu düşünce onu sınırlendirdi fakat labirentin dehşeti göz önüne alındığında, bu korkunun kaybolmasının uzun zaman alacağını biliyordu.

Persephone; Aphrodite, Harmonia ve Sybil'i aramak için fuayeden ayrıldı. Onları kraliçe süitinde bulamayınca dışarı çıktı. Işığa adım attığında, Hades'in yokluğunda diyarına musallat olan çürümeye dair hiçbir iz olmadığını gördü. Hava ilkbahar gibi, topraksı ve çiçeksi kokuyordu. Her şey daha parlak, daha dolgun görünüyordu. Normal gelmesi gerekirken Persephone bunun neredeyse abartılı olduğunu düşündü; sanki Hades yokluğunda olanları herkese unutturabileceğini düşünmüştü.

Yeraltı Dünyası'nın çürümesine izin vermekle hata yapıp yapmadığını merak etti. O anda yapılacak en doğru şey bu gibi görünmüştü. Hissettikleriyle güzel ve canlı bir şey çağırıp çağıramayacağını bilmiyordu. Peki, ya Hades geri dönmeseydi ne yapardı? Hades'in Yeraltı Dünyası'ndaki hükümdarlığının başlangıcını nasıl tarif ettiğini, nasıl renksiz ve ıssız bir hayat yaşadığını düşündü. Persephone halkını yeniden bu şekilde bir varoluşa maruz bırakır mıydı?

Bu düşünce onu korkuttu.

O tür bir kraliçe olmayı istemiyordu.

"Persephone!"

İsmi duyunca başını kaldırdı ve onu görünce ayağa kalkan Sybil'e baktı. Persephone düşüncelerine öyle dalmıştı ki neredeyse onun, Aphrodite ve Harmonia'nın yanından geçip gidecekti. Saray bahçelerindeki mermer bir bankta oturuyorlar, güneşin parıltısı altında ruhani görünüyorlardı.

Gerçek bir mutluluk dalgasının göğsünü ısıttığını hissederek gülümsedi; yeşil alanı geçip Sybil'i, ardından Aphrodite'yi ve en son Harmonia'yı kucaklarken kaygısı bir anlığına unutuldu. Tanrıçanın net bakışlarından gözlerini ayırmadan ve geri çekilmeden önce, ona uzun uzun sarıldı.

"İyi olmana çok sevindim."

"Senin sayende iyiyim," dedi Harmonia. "Teşekkür ederim, Persephone."

"Teşekkürünü hak etmiyorum," dedi Persephone. "Eğer ben olmasaydım kendini böyle bir durumda asla bulmazdın."

"Başımıza gelenlerin suçunu üstlenme," dedi Harmonia. "Theseus'un bu kadar kötü olacağını tahmin edemezdin."

Persephone'nin, onun kötülüğünün boyutlarını çok geç olana kadar anlamadığı doğrudur. Belki de Hades, yarı tanrıyla olan ilişkileri konusunda dürüst olsaydı durum böyle olmazdı.

Bir anda inanılmaz bir öfke dalgası hissetti. Sanki damarlarında şimşekler çakıyor, vücudunu yakıyor gibiydi. İçinden geçtiği hızla giderek onu soğuk, sarsılmış bir halde bıraktı. İlk kez bu olayla ilgili gerçekte ne hissettiğini anladı ve bu onu korkuttu.

"Size barış için daha fazla zaman vermeyi çok istesem de korkarım kötü haberlerle geldim," dedi. "Hypnos, Theseus tarafından öldürülmüş olarak Yeraltı Dünyası'na geldi."

Aphrodite'nin rengi solarken Harmonia elini ağzına götürdü. Persephone onlara Zeus ve yıldırımdan bahsetmek için toplantıya kadar beklemeye karar verdi.

"Theseus'a karşı nasıl ilerleyeceğimizi tartışmak için milletliklerimizi çağırıyoruz. Üçünüzün de orada olmasını istiyorum. Hades, Hephaestus ve Apollo'yu çağırmak için gitti bile. Bir saat içinde Hades'in ofisinde buluşacağız."

Bir anlık sessizlik oldu. Aphrodite başını sallayınca Persephone'nin dikkati ona kaydı.

"Sanki tanrı değiliz gibi davranıyoruz," dedi. "Bu adımı yıllar önce öldürmeliydik."

"Tanrı olabilirsiniz," dedi Persephone. "Ama bizden daha büyük bir güç tarafından yönetiliyoruz."

"Kader Tanrıçaları'nı mı kastediyorsun?" diye öfkeyle yanıtlı verdi Aphrodite. "Aynalı salonlarında boş boş otururken acı ve ıstırap dokuyan altın ipliklerinden daha büyük bir ihanet yok. Belki de asıl yapması gereken onlar."

"Aphrodite!" diye çıkışan Harmonia'nın sesi uyarıyla doluydu. "*Onlar* gibi konuşuyorsun."

Kâfirler gibi. Triad gibi.

Gerçi bir açıdan Persephone ona katılıyordu. Kader Tanrıçaları adalet duygusuyla hareket etmezdi. Dengeyi koruma kisvesi altında ölçer, dokur ve keserlerdi. Hades can alıp can verdiğinde takas teklif etmişlerdi. Demeter bir çocuk için yalvardığında ona bir kız çocuk vermiş ama onun kaderini en büyük rakiplerinden biriyle karıştırmışlardı.

Bu, Demeter için bir ceza Hades ve Persephone içinse bir hediye idi ama şimdi bile bunu çantada keklık saymamaları gerektiğini biliyorlardı. Kader Tanrıçaları'nın her an kaderlerini çözebileceklerinin daima farkındalardı. Hades her zaman ona geri dönüş yolunu bulmaya yemin etmiş olsa da Persephone derinlerde bir yerde, o üçü hayattayken bunun imkânsız olduğunu biliyordu.

Persephone, onların dünyanın geleceği için ne hazırladıklarını merak etmeden duramadı.

“Kader Tanrıçaları’nın, Theseus’un Olymposluları devirmesine gerçekten izin vereceğini mi düşünüyorsun?” diye sordu.

“Eğer bizi cezalandırmak istiyorlarsa,” dedi Aphrodite.

“Theseus’un niyeti onları öldürmek olsa bile mi?”

Sybil, “Moiralar kendi sonlarını göremez,” dedi. “Bu, dünyanın kaderini dokumak için ödedikleri bedeldir. Muhtemelen yakında zamanda ölmeyi beklemiyorlar, özellikle de bir yarı tanrının ellerinde.”

Zeus da aynısını farz etmişti ve şimdi sonsuz uykunun bağlarına dolanmış, silahsız ve savunmasız bir halde yatıyordu ama belki de babaları için dokudukları son buydu. Bunu bilmek imkânsızdı ve kız kardeşler de kesinlikle söylemezdi.

Bu da Persephone’yi Theseus’un bazı açılardan haklı olup olmadığını merak eder halde bıraktı. Savaşları Kader Tanrıçaları’nın sonuyla mı başlamalıydı?

BÖLÜM 27

Hades

Hades, sarayında Hermes'in yerleştiği karanlık bir odada ortaya çıktı. Anında tanrının gırtlaktan gelen horlama sesiyle karşılaştı. O kadar gürültülüydü ki etrafındaki havayı titretiyordu. Hermes'in gerçekten nefes alıp almadığını merak etti.

Hades şömineye ve duvarlardaki apliklere ışık çağırdı ama Hermes'in kılı bile kıpırdamadı.

"Hermes!" Hades'in sesi küçük odada gürlese de tanrı irkilmedi.

Hades, *muhtemelen kendi horlamasından dolayı beni duymıyor*, diye düşündü.

Hermes'in denizyıldızı gibi yüzüstü yattığı yatağa yaklaştı.

"Hermes!" dedi tekrar.

Daha sonra battaniyeyi kavrayıp açtı.

"Siktiğimin Kader Tanrıçaları," diye mırıldandı.

Hermes çıplaktı.

Tabii ki çıplaktı.

Hades buz gibi soğuk su çağırdı. Su, çıplak sırtına çarptığında Hermes çığlık attı. Arcs'in adasındayken çıkarmayı başardığı tiz ses tonunun aynıydı. Sirtüstü döndü ve bir şekilde ayağa fırlamayı başardı. Dövüşmeye hazır gibi görünüyordu.

Hades battaniyeyi ona doğru fırlatınca, Hermes onu yakalayarak ön tarafına doğru tuttu.

"Ne bok yiyorsun, Hades?" diye tersledi. "Nazik bir dürtme yeterli olurdu."

"Sana karşı nazik olmakla ilgilenmiyorum."

"Ah, hadi ama," diyerek inledi Hermes. "Şimdi de benimle taşak geçiyorsun."

"Seninle taşak geçmiyorum."

"Evet, geçiyorsun," diye tısladı. "Bunun kulağa ne kadar cinsel geldiğini bilmiyor musun?"

"Hayır."

Hermes, "Yalancı," dedikten sonra yatağa çöktü. "Beni baştan çıkarmak için burada olmadığını varsayıyorum, o zaman ne istiyorsun? Çok iyi uyuyordum."

"Kesinlikle kulağa öyle gelmiyordu."

"Ne demek istiyorsun?"

"Horladığını odamdan duyabiliyordum."

"*Ben horlamam!*"

"Ah, kesinlikle horluyorsun. Yüksek sesle. Ayaklarımın altındaki yeri bile sarstı."

Hermes dik dik ona baktı. "Senden nefret ediyorum."

Hades kıkırdadı.

"Eğer horluyorsam bu senin suçun. Bu yatak lanet olası bir taş gibi. Sephy burada uyursa sırt problemleri yaşayacak."

Hades, "Yatak son derece rahat," dedi. "Sen de karım için gereğinden fazla endişeleniyorsun."

"Elbette endişeleniyorum. Seninle uğraşması gerekiyor."

Hades gözlerini devirdi.

"Bir saat içinde Ilias ve Apollo'yu çağırmanı istiyorum."

"Hayır," dedi Hermes.

Hades tek kaşını kaldırdı. "Hayır mı?"

"Hiçbir gücüm yok cümlesinin neresini anlamıyorsun?"

"Gücün yok ama sen ilahi bir elçisin ve bu savaşın bir parçasısın."

"Onları neden sen çağırıyorsun?"

"İlgilenmem gereken başka işlerim var."

"Umarım işin, o çirkin sakalı düzeltmektir."

Mesele tam olarak buydu. Ayrıca banyo yapmak da istiyordu. Gizleme büyüünün bile yerini alamayacağı bazı şeyler vardı.

"Durum bu olsa bile -ki öyle olmalı- benim Yeraltı Dünyası'ndan ayrılabilceğimden daha hızlı Ilias'la Apollo'yu çağırabilir ve tıraş olabilirsin."

Kısa bir sessizlik olduktan sonra Hades konuştu. "Peki. Sanırım ben... bir *e-posta* gönderebilirim."

Hermes'in nefesi kesildi. "Yapmazsın."

Hades omzunu silkti. "Bana başka seçenek bırakmadın."

"Yaptığım her şeyden sonra," diyen Hermes battaniyesini fırlattı. Yataktan atlayarak yerde bir şey aramaya başladı. Hades kıyafet olmasını umdu.

"Eğer Ares'in adasından bahsediyorsan-"

"En iyi arkadaşın olmaktan bahsediyorum!" dedi Hermes.

"Ama en iyi arkadaşlar baş düşmanlarını kullanmazlar, değil mi? Hayır. E-postanın nesi bu kadar aptalca biliyor musun?"

İletişim kurmanın daha hızlı yolları var! Telefonlar! Mesaj alabilirsin! Ama o kadar yaşlısın ki bunu bile bilmiyorsun!”

Hades yavaşça gözlerini kırıştırdı. “Bitirdin mi?”

Hermes’in yüzü hâlâ kıpkırmızıydı ve zorlukla nefes alıyordu.

“Hayır,” diye tersleyerek kollarını göğsünde kavuşturdu ama hiçbir şey söylemedi.

“Cep telefonlarının var olduğunun gayet farkındayım. Bir tanesine de sahibim ama mesajlarımı iletmek için her zaman kime gıvendim? Sana.”

“Bana kendimi suçlu hissettirme! Ben güçsüzüm!”

Hades gözlerini kıstı. “Tanrı olmak sadece güçle alakalı değildir, Hermes.”

“Senin için bunu söylemek kolay. En son ne zaman güçsüz kaldın?”

“Labirente,” diye cevap verdi Hades.

Hermes’in yüzü asılırken rengi soldu. “Hades, üzgünüm, Ben-” Durdu ve ardından iki eliyle yüzünü ovuşturdu. “Peki, İlias ve Apollo’yu çağıracağım ama en azından beni ışınlatabilir misin? Yerahtı Dünyası’nda bir kez daha yürüyüş yapmakla hiç ilgilenmiyorum.”

“Elbette,” diyen Hades’in büyüü tanrının talebini karşılamak için yükseldi.

“Bekle! İzin ver de giyine-”

Ancak Hermes cümlesini bitiremeden ortadan kayboldu.

Hades onu ölümlülerin dünyasına tamamen çıplak göndermişti.

Belki de diye düşündü Hades, Dionysus’un yol açtığı skandalın ortasında medyaya konuşacak başka bir şey verirdi.

Hades içini çekti.

Aniden başı ağrımaya başladı.
Hermes gerçekten çok yorucuuydu.

Hades odasına dönerek duş almış ve tıraş olmuştu. Giyin-
dikten sonra ofisinde müttefiklerini beklemeye başlamıştı.
Hatta şu anda masasının üzerinde el değmeden duran bir bar-
dak viski vardı. Kendisi gibi görünüyor olsa bile, hiç bu kadar
farklı hissetmemişti. Tam olarak nasıl değiştiğini söylemek
zordu. Sadece yaklaşan günlerde, haftalarda ve aylarda tıpkı
babasından kurtulduğu zaman olduğu gibi hapsedilmesinin
tüm etkisini anlayacağını biliyordu.

Bunun nasıl ortaya çıkacağından, çoğunlukla Theseus ve De-
meter ile yaşadığı deneyimlerden kaynaklanan kendi travmasıyla
uğraşan Persephone'yi nasıl etkileyeceğinden korkuyordu. Şim-
di o da labirente olup bitenlerle uğraşmak zorunda kalacaktı.

Onun iyi olmadığını biliyordu.

Bunu yüzünde görebiliyor ve enerjisinde hissedebiliyordu
ama çoğunlukla, kollarında gözyaşlarına boğulduğunda söy-
lediği şeyler sayesinde anlıyordu. Onu tutarken kederini de-
fetmeyi nasıl başaramadığının, onu nasıl savunmasız hale ge-
tirdiğinin ve nasıl yüzüstü bıraktığının son derece farkındaydı.

Onu bu dünyaya getirmiş, her türlü kötülükten koruyabi-
leceğine inanarak hazırlamamıştı. Ancak sonunda onu hiçbir
şeyden kurtarmamıştı.

Sonuçta, onu her şeyden kurtaran *Persephone* olmuştu.

Yaptığı şeyler ve hatalar için endişelenirken masasının üze-
rindeki kadehe bakıyordu, o anda kehribar sıvıda bir dalgalan-
ma fark etti.

Kaşlarını çattıktan sonra başını kaldırıp baktığı sırada kapı aniden açıldı.

Ilias gözleri iri iri açılmış ve hırıltılı nefes alarak orada dikiliyordu. Koşmuş olmalıydı. Hades'i görünce bir an dondu, ardından garip, nefes nefese bir kahkaha attı.

"Dönmüştün."

Hades tereddüt etti. Nasıl cevap vereceğini bilmiyordu. Ilias'ın onun dönüşüyle bu kadar... rahatlamış görünmesini beklememişti. Bu göğsünün sıkışmasına neden oldu.

Hades'in gülümsemesi kısa ve içtendi.

"Döndüm," dedi hafif bir baş hareketiyle. "Haberler ne?"

"İyi bir şey yok," dedi Ilias. "Theseus, ölümlülerin tapmaktan vazgeçmeleri için açık bir çağrıda bulundu. Karısı ve çocuğunun kaçırılmasından bir tanrının sorumlu olduğunu iddia ediyor."

Ilias sanki yarı tanrıya inanmıyormuş gibi konuşmuştu.

"İsmini açıkladı mı?" diye sordu Hades.

Sorusuna şaşırان Ilias, "Ne?" diye sordu. "Gerçekten de düşündüğün..."

Hades sadece bakmaya devam edince gerçeği anlayan Ilias'ın gözleri irileşti.

"Açıklamadı," diyerek onayladı satir. "Hades, sen yapmadın."

"Hayır," dedi. "Dionysus."

Ilias ellerini yumruk yaptı. Hades onun hüsrânını anlayabiliyordu. Dionysus'un eylemleri sadece kendisini ve bölgesini etkilememişti. Bütün tanrıları etkilemişti.

"Yine de tanrıların gazabını uyandırmak için canına susamış olmalı."

"Tam tersine," dedi Hades pencereden dışarı bakarken. Durduğu yerden görülebilen tek şey, sisle kaplanmış yeşil ağaçlardı.

"Theseus şu anda oldukça yenilmez hissediyor. Zeus'u sonsuz uykuya daldırıp yıldırımını çalmayı başardı."

"Neden bana Zeus'un uyuduğunu söylemedin?" diye sordu Hermes.

Hades arkasını dönünce tanrının Apollo'yla birlikte geldiğini gördü.

Aphrodite, Harmonia ve Sybil odaya girerken Apollo, "Sanırım güçlerimizi geri alabilmemiz için onun ölmesi gerekiyor," dedi. "Siktir!"

"Bu gidişle dileğine kavuşabilirsin," dedi Hades. "Theseus'un, Zeus'u Cronos'a kurban etmek niyetinde olduğunu biliyoruz."

"Onu kurtarmazsak," dedi Harmonia.

Hermes odaya bir göz atarak, "Şimdi çok fazla çıldırmayalım," dedi. "Yani, gerçekten Zeus'un kurtulduğunu görmek isteyen var mı?"

"Onu uykusundan uyandırmaktan bahsetmedim," dedi. "Ama onu düşmanımızın yanında bırakmak doğru mu?"

"Sanırım Harmonia'nın demek istediği şey, Zeus'u kendimiz yakalamalı ve hapsedmeliyiz," diyen Aphrodite'nin gözleri, Hephaestus'un ortaya çıktığı odanın köşesine doğru kaydı. Tanrının için için yanan gözleri onunkilere dikildi. "O zaman en azından Theseus tarafından kullanılamaz."

Hades, Zeus'u kurtarmayı düşünmemişti. En küçük erkek kardeşinin babalarının ellerinde öleceğini kabullenmişti ve Cronos'un Theseus'la aynı safa geçmesi anlamına gelse bile, bunu durdurmaya niyeti yoktu.

Kalan iki Hecatoncherie*'den birinin, kardeşleri Briareus'un

*Yunan mitolojisinde, Hecatoncheries her biri elli başlı ve yüz kollu, muazzam boyut ve güçte sahip üç canavar devdir. İsimleri Cottus, Briareus ve Gyges olan devler Uranus ile Gaia'nın çocuklarıdır. Titanomakhia'da Zeus ve Olymposluların Titanları devirmesine yardım etmişlerdir. (ç.n.)

daha önce yaptığı gibi Zeus'u serbest bırakması hâlâ mümkün-
dü. Tabii eğer Hera onları da öldürtmediyse.

Bu toplantıdan sonra Hades'in yüz kolluları uyarması için
Ilias'ı göndermesi gerekecekti.

Ariadne ile birlikte içeri giren Dionysus, "Toplantının biz ol-
madan başladığını bilmek güzel," dedi. Belli ki doğruca hamam-
dan çıkıp gelmişlerdi. Dionysus'un saçlarının ucundan yere su-
lar damlıyordu ve Ariadne'nin saçlarıysa kafasına yapışmıştı.

Hermes, "Belki de birbirinizi becermiyor olsaydınız vaktin-
de gelebilirdiniz," dedi.

"Dionysus ve Ariadne'nin tam zamanında geldiğini düşü-
nüyorum," dedi Persephone odaya girerken.

Hades doğruldu, tanrıça ona yaklaşırken gözleri onunkilere
kilitlendi. "Beni bağışla," dedi. Elini tutarak dudaklarını onun
parmak eklemlerinin üzerinde gezdirdi. "Konuşmamız çığırın-
dan çıktı."

Persephone ona gülümsedi. "Bağışlandın," diyerek dikkati-
ni gruba çevirdi. "Doğru mu duydum? Zeus'u kurtarmayı mı
tartışıyoruz?"

"Zeus'u kurtarmak Cronos tehdidini ortadan kaldırmaz,"
dedi Hades. "Theseus'un elinde başka pazarlık kozları da var,
aralarında yıldırım ve benim miğferim de bulunuyor."

Olympos'un en güçlü silahlarından ikisinin artık düşmanla-
rının elinde olduğunu henüz duymamış olanlar haberi sindirir-
ken yoğun bir sessizlik yaşandı.

Hades devam etti. "Şimdilik Theseus'a odaklanmamızı
öneriyorum. En fazla güce ve bizi öldürebilecek silahlara sahip
olan o. İlk önce onun durdurulması gerekiyor."

"Bunu öylesine ortaya atacağım," dedi Apollo. "Peki ya...
ona suikast düzenlese?"

“Bu o kadar kolay olsaydı, çoktan yapardık,” diye çıkıştı Hades. “Theseus kendisini kamuoyuna sevdirdi ve bugün itibarıyla onu bir kurban olarak görüyorlar. Popüleritesinin zirvesindeyken ölürse, Triad ve kâfirler tanrıların suçlandığından emin olacaktır.”

“Eğer Theseus tüm dünyayı karısı ve çocuğunun bir tanrı tarafından kaçırıldığına inandırdıysa, karısı da dünyaya aksini söyleyemez mi?” diye sordu Ilias.

“Hayır,” dedi Ariadne sertçe. “Theseus etkisiz hale getirilmediği ya da ölmediği sürece bunu ondan isteyemezsiniz. Çok tehlikeli.”

“Onu korumamız konusunda bize güvenmiyor musun?” diye sordu Aphrodite.

“Kusura bakmayın ama hepiniz Theseus’un herkes için olduğu kadar sizin için de bir tehdit oluşturduğuna dikkat çektiniz,” dedi. “Yani, hayır.”

“Yine de nezaketimizi sömürmekte ve korumamızı kabul etmekte hiç sıkıntı yaşamıyorsun.”

Dionysus, “Aphrodite,” diye uyarırken Hephaestus, Aşk Tanrıçası’nın arkasında belirdi.

“Senin bunlarla bir ilgin olduğunu hatırlamıyorum,” diye cevap verdi Ariadne.

“Durun,” diye emretti Persephone. Sesi kırbaç gibiydi ve hepsini susturdu. “Eğer bizi önce Theseus öldürmezse, iç çatışmalar öldürecek. Nezaket ve koruma karşılık bekleyerek verilmemelidir. Phaedra bir açıklama yapmak isterse yapabilir ama bu onun kararı olmalı, başka hiç kimsenin değil.”

Persephone’nin gözleri konuştuğu daha da parladı ve önce Aphrodite’ye, sonra da Ariadne’ye ters ters baktı. Hades doğruldu, pantolonu aniden dar gelmeye başlamıştı.

Kahretsin, karısı ateşliydi.

"Theseus'u itibarsızlaştırmanın başka yolları da var," dedi Hades. "Onu gerçek doğasını halkın önünde göstermeye zorlayacak bir şey seçmeliyiz."

Sybil, "Geçmişini araştırabilirim," diye bir öneride bulundu. "Belki de geçmişinde bir şey vardır."

"Hiçbir şey bulamayacaksın," dedi Ariadne.

Aphrodite, "Herkesin sırları vardır," diye karşı çıktı.

"Bu adamın pisliklerini ortaya çıkarmaya çalışmadığımı mı sanıyorsun?" diye çıkıştı Ariadne.

"Çaba harcadığımı tahmin edebiliyorum ama sonuçta sen sadece bir ölümlüsün."

"Ölümlü olabilirim fakat bu adamı tanıyorum," dedi. "Sırları varsa bile anlattığı insanlarla birlikte ölüyor."

"Sen hâlâ hayattasın," diye karşılık verdi Aphrodite.

"Hayattayım çünkü onun kahrolası ağlarını dokuyabiliyorum."

"Ağları *sen* mi dokudun?" diye soran Dionysus, Persephone dışında herkes kadar şaşkıncı çünkü Hades tepkisini ölçmek için ona baktığında tanrıçanın yüzü suçluluk duygusuyla pembeleşmişti.

"Beni neden bu kadar çok istediğini düşünüyorsunuz?" diye sordu Ariadne.

Bir sessizlik oldu.

"Cenaze oyunları düzenleyebilirim," dedi Aphrodite. "Adonis, Tyche, Hypnos ve Talaria Stadyumu'ndaki saldırıda ölenler için. Bu, dünyayı kâfirlerle Triad'ın yaptıklarını görüp kabul etmeye ve taraf seçmeye zorlar."

Cenaze oyunları, neredeyse her zaman büyük kayıpların ardından yapılan bir dizi atletik yarışmaydı. Her ne kadar dikkatleri kederden uzaklaştırmayı amaçlıyor olsalar da büyük

ihtimalle sadece İnananlar ve kâfirler arasında daha derin bir ayrılığı teşvik edeceklerdi.

Stadyumdan bahsedilince Persephone elini kendi omzuna koydu. Oradaki saldırı sırasında vurulmuştu. İyileşmiş olsa da Hades onun kanının görüntüsünü asla unutmayacaktı.

"Hayır," dedi Hephaestus hemen.

Ses tonunda, Hades'e onunla çelişmenin muhtemelen sonuçları olacağını söyleyen bir kesinlik vardı. Aphrodite dönüp kocasına ters ters baktığında tanrı, ev sahipliği yapabileceğini söylemek üzereydi.

"Bunu sırf Adonis'ten bahsettiğim için söylüyorsun."

Hephaestus irkilmedi. İri kollarını göğsünün üzerinde çapraz yapmıştı.

"Çoktan Triad tarafından hedef alındın," dedi Hephaestus. "Oyunlara ev sahipliği yaparsan, yalnızca daha fazla dikkat çekersin. Şu anda gücün yok."

"Amaç onları halka açık bir şekilde hareket etmeye zorlamak," dedi Aphrodite. "Dikkatimi çekmek istemişlerdi ve bunu başardılar."

"Yapmayacaksın," dedi. "Sana izin vermeyeceğim."

"Bana izin vermeyecek misin?" diye tekrar etti Aphrodite. "Ne zamandan beri herhangi bir şey için senin iznine ihtiyaç duyuyordum?"

"Bu tartışmaya açık bir konu değil."

"Bu da ne? Kocam gibi davranmak için işe yaramaz bir girişim mi? Beni bu yükümlülüklerden uzun süre önce kurtarmıştın, hatırladın mı?"

Hephaestus gözlerini kısarak tanrıçanın üzerinde bir kule gibi dikildi.

"Benden kurtulmaya hevesli değilmişsin gibi davranma."

“Sen buna kurtulmak mı diyorsun?”

Hermes, “Neden ikiniz sikişip bu işi bitirmiyorsunuz?” diye sordu.

Aphrodite hızla ona doğru döndü. “Seni *geher teceğim*!”

“Alın size sözün sorunu,” dedi tanrı.

“Ona *sözü edilen* sorun denir, Hermes,” dedi Sybil.

“Tyche ve Hypnos için cenaze oyunları düzenlersek, tüm dünyaya Theseus’un hepimizi öldürmenin bir yolunu bulduğunu duyurmuş oluruz,” dedi Apollo.

Sybil, “Bu, Theseus’un yapmasına izin vermekten daha iyidir,” dedi. “En azından o zaman açıklama üzerinde kontrol sahibi olursunuz.”

“Hangi açıklamaymış bu?” diye sordu Apollo. “Theseus’un Olymposlulardan daha güçlü olduğu mu?”

“Theseus’un masum tanrıları öldürdüğü,” diye yanıt verdi Sybil.

“Eğer bu doğruysa, o zaman Ophiotaurus’un kehanetini yerine mi getirdi?” diye sordu Dionysus.

“Akşam çöktüğünde öğreneceğiz,” dedi Hades.

Eğer kehanet gerçekleşmişse, o zaman Ophiotaurus bir takım yıldız olarak gökyüzüne geri dönecekti ama Hades umutlu değildi.

“Cenaze oyunları düzenlemek, ölümlülerle ilgili meselede yararımıza olabilir, yine de Theseus problemini çözmez,” dedi Dionysus.

Apollo, “Oyunlar sırasında ölmediği sürece,” dedi.

“Bu, kuralların ihlali anlamına gelir,” dedi Harmonia.

Bu doğrudu. Savaşan tarafların ateşkes ilan etmesi bir gelenektir. Oyunların daha fazla şiddeti teşvik etmek için değil, hayatı kutlamak için olması gerekiyordu.

“Koşullar göz önüne alındığında, endişeleneceğim son şey kırıllar,” dedi Hades.

Sybil, “Kamuoyunun algısı konusunda endişelendiğinizi sanıyordum,” dedi. “Eğer ateşkes sırasında Theseus’u öldürürsen, yalnızca onun haklı olduğunu kanıtlamış olursun.”

“Theseus’un adil bir şekilde dövüleceğini düşünme hatasına düşmeyin,” dedi Hades.

“Oyunlara katılacağından bile emin olabilir miyiz?” diye sordu Persephone.”

Ariadne, “Katılacak,” dedi. “Kendisini Aphrodite’nin suçlamalarına karşı savunmak isteyecektir.”

Hades, Hephaestus’un öfkesinin arttığını hissedebiliyordu. Tanrının korktuğu da tam olarak buydu.

Bunu gergin bir sessizlik izledi.

“Yani planınız bu mu?” diye sordu Dionysus. “Theseus’u halkın önünde öldür, sonra ne olacak? Bizi öldürebilecek silahlara sahip bir yarı tanrı ordusu var.”

“O zaman biz de silahlı olarak katılır ve oyunların savaşla sonuçlanacağını varsayabiliriz.”

Kimse lehte ya da muhalif konuşmadı ama Hades bir şeyler yapmaları gerektiğini biliyordu. Theseus’un planları çoktan harekete geçmişti. Sisyphus’un karşılığında Hades’ten bir iyilik talep ettiği andan itibaren hem de. Bu iyilik onun Yeraltı Dünyası’na, miğferine, Hypnos’a erişimiydi. Zeus’un uykusu yalnızca başka bir aşamaydı ve artık Theseus yıldırıma sahip olduğundan, Hades bundan sonra neler olacağını öğrenmekten korkuyordu.

Öğrenmek zorunda kalmayacağını umuyordu.

“Duyuruyu yap, Aphrodite,” dedi.

Aşk Tanrıçası ayrılmadan önce kocasına kızgın bir bakış attı. Önce Harmonia ardından da Sybil onu takip etti. Gözleri

Hades'e odaklanmış şekilde orada kalan Hephaestus dışında diğerleri yavaş yavaş ayrıldılar.

"Sizi yalnız bırakacağım," dedi Persephone.

Hades onun sıcaklığını kaybetmekten nefret ediyordu fakat karşı çıkmadı.

O gittikten ve kapı kapatıldıktan sonra Hephaestus konuştu.

"Karının kendisini bu şekilde riske atmasına asla izm vermezdim," dedi. "Neden benimkine verdin?"

"Eşlerimiz hakkında bildiğim şey, bizim isteklerimize rağmen kendi istediklerini yapacak olduklarıdır," diyen Hades'in bunun farkına varması çok uzun sürmüştü. "Persephone'nin bir saklamasındansa, ilk tehdit belirtisinde onu kurtarmaya hazır olarak gölgesinde yürümeyi tercih ederim. Senin de aynı şekilde hissettiğini biliyorum."

Çenesinde bir kas seğiren Hephaestus, bakışlarını başka tarafa çevirdi.

"Aphrodite güneş olabilseydi, sırf benim gölgemden kurtulmak için olurdu," dedi tanrı.

"Bu doğru değil."

Hephaestus'un bakışları Hades'in kılere buluştu. "Aynı fikirde olmadığımız konusunda hemfikiriz," dedi ufak, hüzünlü bir gülümsemeye. "Yarın Lemnos'a gelin. Tanrıları silahlandıracağım."

Bunu dedikten sonra Hephaestus ortadan kayboldu.

BÖLÜM 28

Dionysus

Dionysus; Ariadne, Phaedra ve bebekle birlikte Bakkheia'ya döndü.

Oranın da Theseus tarafından hedef alınabileceği ihtimalinin farkında olarak yeraltında, kulübünün altındaki tünellerde ortaya çıkmayı seçmişti.

Geldiklerinde, maenadların ortak alanda toplandıklarını gördüler. Siyah tulumlar giymiş ve tepeden tırnağa silahlanmışlardı.

Naia konuşuyordu. Dionysus bu ses tonunu biliyordu.

Maenad, bir kavgaya hazırlanıyordu.

"Bugün erken saatlerde, Dionysus'un evi saldırıya uğradı. Oraya varıldığında, aramızdan birkaçı ölü bulundu. Dionysus, Ariadne, kız kardeşi ve çocuğundan hiçbir iz yok. Bu saldırının Theseus tarafından organize edildiğine inanıyoruz ancak tesisten alınan görüntüler bir tür görünmez gücü gösteriyor."

Nata konuşurken gözlerini odada gezdiriyordu, bakışları tanrıya odaklanınca konuşmayı bıraktı. Diğer maenadlar yavaşça dönüp ona baktılar. Nata kalabalığın arasından geçerek kollarını Dionysus'un boynuna doladı.

"Özlendiğimi bilmek ne güzel," diyerek sarılmasına karşılık verdi.

Nata geri çekilerek Dionysus'un omzuna vurdu, gözleri dolmuştu. "Ben... biz neler olduğunu bilmiyorduk. Evim. Orası..."

"Yerle bir edildi. Biliyorum," dedikten sonra gözleri diğer maenadlara kaydı. "Saldıran yarı tanrının adı Perseus. Karanlığın Miğferi'ni takıyor ve Hydra'nın zehriyle kaplanmış bir silah taşıyordu. Bunun ölümcül bir bileşim olduğu kanıtlandı. Ben... neredeyse başaramıyordum."

Suikastçılar birbirlerine tedirgin bakışlar attılar. "Karanlığın Miğferi mi?" diye sordu Lilaia. "Görünmez bir saldırganla nasıl savaşıcağız?"

"Bir cevabım yok," dedi Dionysus. "Ben şanslıyım. Ariadne benim için geri döndü." Genç kadın tanrıyla göz göze geldi. Gözleri şaşkınlıkla açılmıştı. Dionysus'ta onu kollarına alıp öpme isteği uyandıran daha sıcak bir ifadeye büründü ama tanrı bunun yerine dikkatini yeniden maenadlara çevirdi. "Ama sanırım hepimiz Theseus'un yeniden saldıracağını biliyoruz."

"Hayır, lütfen," dedi Phaedra. Bebeğini sıkıca tutarak önlerindeki açık alana doğru ilerledi. "Ben bunların hiçbirine değmem."

"Phaedra!" Ariadne'nin sesi hem şok olmuş hem de kızgındı.

"Buna son verebilirim, Ari," dedi Phaedra. Sözleriyle ilgili en zor kısım, Dionysus'un onun yanıldığını bilmesiydi.

"Buna son veremezsin," dedi. "Theseus'a dönsen bile, o yine de bizim için gelecek ve seni cezalandırmak için neler yapabileceğini tahmin etmeye gerek yok."

Bir anlık sessizlik olduktan sonra Naia konuştu.

"Theseus'un eylemlerinden sen sorumlu değilsin."

"Ben oradan ayrıldım Ben."

"Kaçtın," dedi Ariadne "Sen bir *tac izciden* kaçtın, Phaedra."

"O değildi." İtiraz etmeye başlamıştı ki Dionysus'a bakınca

sözlerini yuttu. "Favimize yapılan saldırıdan Theseus'un sorumlu olduğunu nereden biliyorsunuz?"

"Phaedra!" dedi Ariadne nefesi kesilerek. "Perseus, Theseus için çalışıyor."

"Onu Theseus'un gönderdiğini bilmiyorsunuz," diye karşılık verdi Phaedra. "Belki de Perseus kendi başına hareket etti. Mantıklı olurdu. Theseus kendi oğlunun hayatını asla tehlikeye atmaz."

Sözleri Dionysus'u kızdırmadı bile çünkü onları bekliyordu.

"Theseus halkın beğenisini kazanmak için her şeyi yapar. O bir *tanrı olmak istiyor!*"

"Tanrı olmak istemiyor," dedi. "Özgürlük ve adalet istiyor."

Ariadne, "Buna gerçekten inanıyorsan, o zaman sen bir *apulsun*," diye bağırdı.

Phaedra'nın rengi attı. Ariadne kadar petişan görünüyordu. Sonra bir dinleyici kitlesi olduğunu hatırlamış gibi bir sağa bir sola baktı ve kaçtı.

Ariadne bir süre şaşkınlık içinde orada öylece durdu.

Dionysus elini onun omzuna koymayı, belki de onu yakınına çekmeyi düşündü. Neyin uygun olacağından emin değildi ama o karar veremeden önce, Ariadne kız kardeşinin adını vererek oradan ayrıldı.

Lilaia, "Umarım o kaçmayı başaramadan Theseus ölmüş olur," dedi.

Bu sert bir ifade olsa da Dionysus ona katılıyordu.

"Her şeye hazırlıklı olmalıyız," dedi. "Tünelleri güçlendirin. Tüm girişlerin günün yirmi dört saati izlenmesini istiyorum. Tuhaf bir şey görürseniz, herhangi bir nedenle bir şeylerin ters gittiğini hissederseniz alarmı çalın."

Maenadlar başlarını sallarken Dionysus ekledi. "Uyurken silahlarınızı yakında tutun. Olymposlular savaşa giriyor."

Verilen emirlerin ardından maenadlar Dionysus'u bir kenara çeken Naia dışında dağıldılar.

"Senin için haberlerim var."

"Peki," diyen Dionysus korkunun midesinin derinliklerine sızdığını hissetti.

"Hebe bu sabah haber gönderdi. Medusa'ya ne olduğunu öğrenmiş."

Hebe, gorgonun yerini tespit etmekle görevlendirilen maenadlardan biriydi. Naia'nın konuşma şekli Dionysus'un en kötüsünü düşünmesine neden oldu. "Ne olmuş?"

"Tiren korsanları tarafından kaçırılmış," dedi Naia. "Onu fidye için tutuyorlarmış."

Bu akla gelebilecek en kötü şey olmasa da -en kötüsü ölümdü- ona çok yakındı. Dionysus'un Tiren korsanlarıyla antik zamanlara uzanan uzun bir geçmişi vardı, bu da onların fidye taleplerini karşılayıp karşılamamasının bir önemi olmadığı anlamına geliyordu. Onunla iş yapmazlardı.

"Siktir." Elini başının üzerinden geçirdi. "Fidye ne zaman açıklandı?"

"Daha bu sabah."

"Gerçekten o olduğunu nasıl bileceğiz?"

Kadının güzel olduğu ve insanları bir bakışla taşa çevirebildiği gerçeğinin ötesinde çok az tarif vardı. Anlaşıldığı üzere, bu gücün işe yaraması için kafasının vücudundan ayrılması gerekiyordu.

Artık en kötüsünden, gerçekten ölmüş olmasından korkuyordu.

Naia tereddüt etti. "Şey, aslında bilmiyoruz," diye itiraf etti. "Fakat doğruyu söylüyor olmaları ihtimalini göz ardı edebileceğimizi düşünmüyorum. En son Ege kıyılarında görüldü."

Bu doğrudu. Korkunç bir piç olan Poseidon bile bunu doğrulanmıştı.

Onu becerdim ve bıraktım, demişti. O güzel kafasının değerini bilseydim, yattığı yerde onu keserdim.

Bu düşünceyle Dionysus'un elleri kıvrıldı.

Deniz Tanrısı, onun için neredeyse Hera kadar büyük bir düşmandı. Aslında antik çağlardan beri rakiplerdi. Her şey ikisinin de sevdiği bir nymph olan Beroe ile başlamıştı; şimdi de Poseidon ve oğlu Theseus'un takıntılı olduğu bir kadın olan Ariadne ile devam ediyordu.

"Bir fikrim var," dedi Naia.

Yüzünü ona dönen Dionysus, "Neymiş o?" diye sordu.

"Belki de... kâhinine danışma vaktin gelmiştir."

Dionysus, "Aptal bir kafiye çözmek için vaktim yok," diyerek önerisini hemen reddetti. "Ve unuttuysan diye söylüyorum, kâhinimin *benim* adıma konuşması gerekiyor, tam tersi değil."

"O senin kâhinin. O da sana kehanetler sunuyor!" diye savundu.

"Kehanet. Tahmin. *Kesinlik değil*, şu anda ihtiyacımız olan şey bu."

"Ee, şu anda hiçbir şeyin yok... o zaman hangisi olacak?"

Dionysus dişlerini gıcırdattı.

"Çocukluk yapma," dedi Naia. "Sırf eskiden flört ettiniz diye."

"Flört falan etmedik," diye tersledi.

"Ah, üzgünüm *Sıkıştınız*."

Dionysus ters ters ona baktı.

"Dionysus," diyen Naia'nın bakışları hem sert hem de yalvarır gibiydi. "Theseus, Medusa'yı ele geçirirse ne olacağını bir düşün."

Ne olacağını düşünmek istemiyordu. Zaten biliyordu. Theseus kafasını kesecekti ve onun ellerinde sadece bir başka masum kadın daha ölmekle kalmayacak, aynı zamanda yarı tanrının başka bir güçlü silahı olacaktı.

Yüzünü ovuştururken, "Siktir," diye mırıldandı ve ellerini indirdi. "İyi olacak mısın?"

Naia onun gerçekte ne sorduğunu biliyordu. Her şey yolunda gidecek miydi?

"İyi olacağız," dedi hafifçe gülümseyerek. "Bunu yapmak zorundasın. Başka seçeneğin yok."

Dionysus yutkunarak başını salladı.

"Ben şey Ariadne'ye söyleyeceğim."

Nereye gittiğini bilmek isteyecekti. Onun iyiliği için değil, ortaklıkların gorgonun yerini bulma arayışlarıyla birlikte başlamış olduğu için.

"Elbette," dedi Naia ama Dionysus gitmek üzereyken arkasından seslendi. "Vedalaşmanızı fazla uzatmamanızı tavsiye edebilir miyim?"

Dionysus, Ariadne'yı aramak için koridorda gözden kaybolmadan önce ona ortaparmağını kaldırdı. Onu odasının dışında yerde otururken dizlerini göğsüne çekmiş halde bulduğunda çok fazla aramasına gerek kalmamıştı.

Genç kadın ağlıyordu.

Dionysus önünde diz çöktü. "Hey," dedi. "İyi misin?"

"Hayır," dediğinde sesi gözyaşlarıyla kalınlaşmıştı. "Çok kötü hissediyorum. O şeyleri Phaedra'ya asla söylememeliydim."

"Haksız değildin."

"Her şeyin bir yeri ve zamanı var," dedi. "Ve ben yanlış olanı seçtim."

"Gel," dedi Dionysus ayağa kalkarak. Elini uzatıp kalkmasına yardım ederken Ariadne elini çekmeye çalışmadığında göğsüne bir sıcaklık dalgası yayıldı. Onu koridorun sonundaki mütevazı bir yatak odasına götürdü. "Burası benim kaldığım yer," dedi. "Kız kardeşine biraz mesafe vermek istersen, burada uyuyabilirsin."

Gözlerini genç kadına çevirince onun da kendisine baktığını gördü.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

Tanrı, elini onun yanağına doğru kaldırdı.

"Gözlerinde bu acıyı görmekten nefret ediyorum," dedi.

"Onsuz kendimi tanımıyorum."

Dionysus ne diyeceğini bilmiyordu, genç kadının kelimele-
ri nefes almasını zorlaştırmıştı.

"Keşke onu uzaklaştırabilseydim..."

"Ölümün ta kendisi olman gerekir," dedi Ariadne.

"Böyle şeyler söyleme."

"Söylemeyeyim mi? Neredeyse ölmeni izlemek zorunda kalan ben olduğum halde bile mi?"

Dionysus bir süre ona baktıktan sonra sordu. "Neden geri döndün?"

Ona gitmesini söylemişti, kız kardeşini tünellere götürmesini ve arkasına bakmamasını emretmişti.

"Dönmek zorundaydım."

"Değildin. Dediğimi yapabilir, tünellerden kaçabilirdin."

"Hayır, kaçamazdım," diye itiraz etti. "Kız kardeşimi kurtarmak için her şeyi riske attın. Benim için her şeyi riske attın. Seni terk etseydim nasıl biri olurdu?"

"Zeki," dedi Dionysus. "Gerçekten çok zeki."

Sonra onu kendisine çekip öptü, devam etmeyi çok istese de zamanı olmadığını biliyordu.

Geri çekilince onu sımsıkı tutmaya devam etti.

"Gitmem lazım," dedi. "Medusa'nın yeri hakkında bilgimiz var."

Ariadne'nin gözleri irileşti. "Seninle geleyim."

Dionysus genç kadının isteği üzerine bakışlarının yumuşadığını hissetti. Kız kardeşini terk etmek anlamına geldiği göz önüne alındığında, bunu teklif etmesine şaşırmıştı.

"Bunu çok istesem de," dedi saçlarını yüzünden çekerek. "Phaedra'nın sana ihtiyacı var."

"Bana ihtiyacı olabilir," dedi Ariadne. "Ama beni istemiyor."

"Bu gece için gerçek bu... Ancak yarın bu doğru olmayacak."

"Uzun süreliğine mi gitmeyi planlıyorsun?"

"Arkasında herhangi bir art niyet yok," dedi Dionysus. "Mümkün olan en kısa zamanda geri döneceğim."

Kurtarma görevinin başarılı olup olmayacağını bile bilmiyordu. Korsanlar karaborsada Medusa'nın fidyesini açıklamıştı, bu da daha önce onu arayan herkesin şimdi onun peşinde olacağı anlamına geliyordu ve birçoğunun -kendisi de dahil- aslında parayı ödemeye niyeti yoktu.

Ariadne'nin bakışları tanrının göğsüne inerken parmakları gömleğine doğru kıvrıldı.

"Lütfen güvende ol," dediğinde, Dionysus aslında onun ne söylediğini duydu: *Lütfen beni bırakma.*

Genç kadının başını geriye doğru eğdi. "Eğer beni burada bekliyorsan, her zaman geri döneceğim."

Bu sefer daha sert bir şekilde onu tekrar öperken bunun veda etmekten ziyade, bir son gibi hissettirdiğini görmezden geldi.

Dionysus'un, New Greece'in her yerinde tapınakları vardı. Diğer yandan kendisini önünde dikilirken bulduğu tapınak, Trakya'daki Perperikon kalesinin içindeydi. Tıpkı yukarıdan baktığı şehir gibi dağın yamacına oyulmuştu. Yirmi beş basamak, parşömen benzeri desenlerle süslenmiş bir dizi aynı sütunla desteklenen kapalı bir verandaya çıkıyordu. Alınlığın üzerine, tanrının çılgınlığa kapılmış takipçileri tarafından etrafı sarılmış bir görüntüsü oyulmuştu. Gerçek zamanlı olarak yaşanan şenliği taklit ediyordu.

Veranda insanlarla doluydu; kutsal coşkunun sancıları içinde dans edip içki içiyorlar ve sevişirken bedenleri ateşin ışı-ğıyla yıkanıyorlardı. Koku Dionysus'un başını döndürdü. Hem misk kokan hem de pudramsı parfümlerle alkol ve uyuşturucuların; özellikle de belirgin, keskin amonyak kokusuna sahip Evangeline'nin tiksindirici birleşiminin yoğun bir karışımıydı.

Burası, adanmışların sessizce dua etmek, adaklar bırakmak ve hüküm süren kâhinin sözlerini dinlemek için geldiği diğer tapınma yerlerinden çok farklıydı. Dionysus için belki de en zor kısım, bu belirgin tapınma şeklinin Hera'nın ona verdiği çılgınlığın bir sonucu olmasıydı ve "iyileştirilmiş" olmasına rağmen burayı gördüğünde bedeni hâlâ titriyordu.

O dengesiz zamanların anısına tutunmaktan, içinde rahibe-lerin ona tapındığı kendi tapınağının kapılarında dehşete kapılmaktan nefret ediyordu. Esasında kaosa geri dönmekten, kontrolünü kaybetmekten ve bir daha yüzeye çıkmamaktan korkuyordu. Bu da ona sanki Hera'nın büyüünün dehşetinden asla gerçek anlamda kurtulamayacakmış gibi hissettiriyordu.

O merdivenlerin dibinde ne kadar beklediğinden emin değildi ama sonunda kendini içeri girebilecek kadar sağlam hissetti. Ne yazık ki tapınağın kapılarından taşan, itişip kakışan kalabalıktan kaçış yoktu. Hayal kırıklığı daha da arttı. Bir jaguar ya da aslana dönüşerek başlarının üzerinden atlamayı düşündü fakat bunun yalnızca ölümcül bir izdihama neden olma ihtimali vardı.

Nihayet kendi heykelinin bulunduğu sunağa geldiğinde kâhinini orada, heykelin gölgesinde buldu.

Güzel bir kadındı. Uzun boylu ve zarıflı. Onu üzümle besleyen ve şarap ikram eden hizmetkârlarla çevrili bir halde, heykelin ayaklarının dibinde uzanıyordu.

“Erigone,” dedi Dionysus.

Kollarını arkasına koyduğu başını yana eğdi. Bu, göğsünü öne iten bir duruştu ve şeffaf, ışıltılı bir cübbeye sarındığı için Dionysus onun her yerini görebiliyordu.

Dikkatle onun neşeyle parıldayan koyu renkli gözlerine odaklanmaya devam etti.

“Dionysus,” dedi. “Uzun zaman oldu.”

“Korkarım ki yeteneklerine ihtiyacım olmadı.”

“Ya da tavsiyemi istemedin,” diyerek görevlilerin birinden altın bir kadeh aldı. “Görünüşe bakılırsa, şimdiye kadar. Çaresiz olmalısın.”

Kadının yorumunun ardından yaşanan bir anlık sessizliğin içi öfkeyle doluydu.

“Öyleyim,” dedi. Yüksek sesle söylemek zor bile olsa, ondan genellikle kaçındığı için kâhini söz konusu olunca alçakgönüllülüğün işe yaradığını biliyordu.

Kâhin içini çekti. “Ne istiyorsun, Dionysus?”

Dudaklarını şimdiden koyu bir bordo rengine dönüştürmüş olan şarabından bir yudum aldı.

“Bir kadının yerini bulmak için yardımına ihtiyacım var.”

“Bulunmak istiyor mu?”

“Muhtemelen istemiyordu,” dedi. “Ama sonra korsanlar tarafından kaçırıldı. Şimdi onu fidye için tutuyorlar.”

Erigone bir anlığına onu inceledi, bakışları sert ve tereddüt-süzdü.

Geçmişlerine rağmen, tehlikede olan bir kadını reddetmezdi.

Kadehini uzatarak parıldayan cübbesini ellerinin arasında topladı.

“Gel,” dediğinde Dionysus onu bitişikteki odanın karanlığına kadar takip etti.

Birkaç meşale kısık ateşte yanıyor, tapınanların yaşamlar boyu getirdikleri adaklardan oluşan ısıltılı altın ve parlak gümüş yığınlarını aydınlatıyordu. Küçük bir masa ve bir tütsü kabının bulunduğu odanın ortasına gelene kadar, hazinenin içinden geçerek ilerledi.

Meşale ateşiyle ince çubuklardan birini yakarken, “Bu kadın,” dedi Erigone. “Eski bir sevgili mi?”

“Fark eder mi?”

“Hayır,” diyerek ona doğru döndü. “Ama seni buraya getirdiğine göre önemli biri olmalı.”

Dionysus hiçbir şey söylemedi. Erigone alevi üflerken gözlerini kıstı. Etrafında baharat ve reçine kokan duman şeritleri dans etti.

“Senin için nasıl kehanetlerde bulunduğumu hatırlıyor musun, Dionysus?”

Tanrı rahatsız bir şekilde ayaklarının üzerinde kıpırdandı. “Geçmiş gözden geçirmek zorunda mıyız?”

“Gözden geçirmeni istemiyorum,” dedi. “Hatırlıyor musun diye soruyorum.”

Hüsrânla dişlerini sıkarak ona baktı. "Hatırlıyorum."

"Dizlerinin üzerinde," dedi. "Uyluklarımın arasında."

"Bu çok uzun zaman önceydi, Erigone," dedi. "İkimiz de bunu aştık."

"Belki sen aştın," dedi. "Ben hâlâ dizlerinin üzerinde olmanı istiyorum."

Dionysus, birkaç saniye boyunca ona baktıktan sonra konuştu. "Sen benim kâhinimsin."

"Ve sana ait olan her şey gibi ben de terk edildim," dedi. "Bu kadın biliyor mu? Bakışlarıma cesurca karşılık vermeni ve karşımda rahatsızlıkla kıpırdanmanı sağlayan bu kadın, senin sadakatinin rüzgârdaki bir örümcek ağı kadar dayanıksız olduğunu biliyor mu?"

"Bana kehaneti ver, Erigone."

"Sen zavallı bir tanrısın," dedi gözleri parlayarak. "Hâlâ takipçilerinin olmasının tek nedeni herkesin içkiyi ve sikişmeyi sevmesi."

Yumruklarını sıkı, öfkesi damarlarında erimiş gibi hissetti ve birkaç saniyeliğine onu öldürmek istedi. Bunlar onun çılgınlığının derinlerine inen pençeleriydi.

Erigone ona kurnaz bir gülümsemeyle karşılık verdiğinde, Dionysus bir an için belki onun da istediğinin bu olduğunu düşündü ama sonra kâhin başını geriye atıp kollarını iki yana açtı. Tütsüden çıkan duman karanlığa doğru yükselen düz bir sütuna dönüştü. Kadın bir şeyler söylüyordu, Dionysus'un anlayabildiği sözler değildi. Daha çok alçak sesle ve lirik bir ritimle söylenen bir şarkıya benziyordu.

Tanıklık etmek sinir bozucu ama aynı zamanda büyüleyiciydi. Bir yanı kâhinin içine girip onun gördüklerini kendi gözleriyle görmek istiyordu ama bu Erigone'nin büyüsydü. O bir

kâhin olduğu kadar bir baştan çıkarıcıydı ve kehanetlerini de tıpkı sikişmesi gibi aynı pervasız coşkuyla verirdi.

Dionysus tırnaklarını avuçlarına batırdı. Onu yerinde tutan, kadının kehanette bulunma çılgınlığına düşmemesini sağlayan şey bu tatlı acıydı. Erigone transtan çıktığında, ona şaşkın bir hayal kırıklığıyla baktı.

Dionysus büyüyü bozmaktan korktuğu için hareket etmedi. "Kutsal bir görevi ihmal ettin. Ölülerini gömmeden bıraktın," dedi.

Daha kâhin kehanetini bitirmeden, Dionysus ne yapması gerektiğini anladı: Theseus onu öldürdükten sonra Thrinacia Adası'nda çürümeye bıraktığı Ophiotaurus'u gömmek.

Siktir.

"Bu suçu düzelt," diye devam etti Erigone. "Ve her şey açıklığa kavuşacak."

Ariadne adaya dönüp görevi tamamlaması için yalvardığı anda onu dinlemesi gerekirdi ama o sıradaki tehlike göz önüne alındığında bu isteği tedbirsiz görünmüştü.

Kâhin, "Ne yapman gerektiğini biliyorsun," dedi.

"Biliyorum."

Birkaç dakika sessiz kaldılar, ardından Erigone tekrar konuştu.

"Ölüm yolunu işaretlemiş, Dionysus. Nereye bastığına dikkat et."

Kadının sözlerinin yankısını duyarak küçük odadan çıktı.

O anda ışınlanabilirdi ama bunun yerine kalabalığa döndü ve gelecek günleri atlatabilmesi için onların tapınmalarına ihtiyaç duyacağını bilerek şenliklerin arasında ilerledi. Enerjileri onu etkisi altına alırken bile, hepsinin ömrünün sonuna yaklaştığına dair keskin farkındalıktan kurtulamadı. Yakında onu

çevreleyen bu sıcaklık, artık onların bedenlerinden değil, kalplerinden gelecekti.

Dionysus'un, Poseidon'un bölgesinde olduğu için doğrudan ısınanamadığı Thrinacia Adası'na ulaşmanın bir yolunu bulması gerekiyordu. Daha önce kaçmayı başarmasının tek nedeni, Hermes'in onu ve Ariadne'yi bulup eve ısınlaması olmuştu. İşte bu yüzden kendini Yeraltı Dünyası'nda gönülsüzce Hermes'in kapısını çalarken buldu.

"Girin," dedi tanrı boğuk, şarkı söyler gibi bir sesle.

Neşeli ses tonu Dionysus'u gerdi ama şüphelenmekte haklı çıktı. Kapıyı iterek açtığı anda Hermes'in kışını yüzünde buldu. Eh, kelimenin tam anlamıyla değildi.

Hermes çıplak değildi ama çıplak denilse yeri ydi. Giydiği tayt o kadar dardı ki hayal gücüne çok az şey bırakıyordu ve göbeği açıkta bırakan tişörtü sadece kollardan oluşuyor gibiydi.

"Ne yapıyorsun sen?" diye sordu Dionysus.

Bacaklarının arasından ona bakarak, "Neye benziyor?" diye sordu Hermes.

Dionysus onunla göz göze gelemedi.

"İşkence mi?" diye bir denemede bulundu.

Hermes doğrulup geriye doğru eğilirken, "Aşağı bakan köpek*," dedi.

"Ben de öyle dedim."

"Denemelisin."

"Pas geçeceğim."

"Sadece daha esnek olmamı kiskanıyorsun," dedi Hermes.

* Bir yoga pozisyonu. (ç.n.)

“Kıskanmanın doğru kelime olduğundan emin değilim.”

“Uyarılmış olabilir mi?” diye sorup ayaklarının üzerinde durmaya çalışırken kışının üzerine düştü.

“Kesinlikle değil.”

Hermes kaşlarını çatı. “Lanet olsun,” diyerek ayağa kalktı ve ellerini birbirine vurdu. “Ne istiyorsun o zaman?”

Dionysus, “Birkaç korsanın yerini bulmam gerekiyor,” dedi.

Hermes gözlerini kıstı. “Bunun cinsel bir şey olmadığına emin misin?”

“Sana hiç ne kadar sinir bozucu olduğunu söyleyen oldu mu?”

“Yardımımı istiyor musun, istemiyor musun?”

“Ciddi olarak yeniden düşünüyorum,” dedi Dionysus.

“Eh, bu çok iyi,” dedi Hermes öfkeyle. “Zaten güçlerim yok. Neden yoga yaptığımı sanıyorsun?”

Dionysus ters ters ona baktı. Hermes’in büyüünün olmadığı farkındaydı. Fakat aynı zamanda tüm tanrıların en az bir büyülü nesnesi olduğunu da biliyordu. Hermes de bir istisna değildi.

“Sandaletlerin var,” dedi.

“Sandaletlerimi mi istiyorsun?”

“Okyanusa ışınlanamam, Hermes.”

“Sandaletlerim kutsal emanettir! Onlar bir müzeye ait, ayaklarına değil!”

“Eğer bu doğruysa, neredeler o zaman?”

“Sanki sana söylemişim gibi!”

“Unuttun, değil mi?”

“Hayır!” diye bağırarak kollarını göğsünde kavuşturdu, sonra yeniden indirdi. “Eğer onları istiyorsan, beni evime götürmen gerekecek.”

Dionysus tek kaşını kaldırdı. “Hangisine?”

Hermes tereddüt etti. "Olympia'daykiyle başlayacağız."

"Başlayacağız mı?" diye tekrar etti Dionysus.

"Onları kullanmak zorunda kalmayalı çok uzun zaman oldu," dedi Hermes savunmaya geçerek. "Bu noktada sadece *sembolikler!*"

Dionysus, "Sikeyim," diye homurdandı. Hermes ağzını açamadan ısınlandı ve Hermes'in dik eğimli bir çatısı ve sıvalı dış cephesi olan Olympia malikânesinin önünde belirdi.

Hermes, bir dizi beyaz sütunla çevrelenmiş büyük ve yuvarlak girişe yaklaştı.

Dionysus, kalçalarına ve göğsüne, hatta kıkırına vurmaya başlayan Hermes'i takip etti.

"Ne yapıyorsun sen?" diye soran Dionysus şimdiden sinirlenmişti.

Hermes, "Anahtarlarımı unuttum," dedi.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Beni yargılama! Genellikle *büyüm* olur!"

Dionysus içini çekti. "Çekil."

Şarap Tanrısı öne çıkarak ayağıyla kapılara vurdu. Öyle kuvvetle açıldılar ki bir çatırdama sesi duyuldu, kapılar iç duvarlara çarparak içerideki camları sarstı.

Hermes'e döndüğünde tanrı ters ters ona bakıyordu.

"Büyü kullanabilirdin," diyerek yanından geçip eve girdi.

Dionysus peşinden girince anında devasa bir çifte merdivenle karşılaştı.

"Hangi tarafa gideceğine nasıl karar veriyorsun?" diye sordu.

Hermes ağzını açtıktan sonra kapattı. "Bunu hiç düşünmedim," diye cevap verdi ellerini başına bastırarak. "Siktir. Nasıl seçeceğim?"

Dionysus ona inanamayan bir bakış attı. "Bu kadar uzun süre yaşamayı *nasıl* başardın?"

"Hey!" diyerek kendisini işaret etti. "*Ben kurnazım!*"

"Tabii tabii," diyen Dionysus sağdaki merdivenden çıkma-ya başladı. "Ben de sadece su içiyorum."

"Senin ve Hades'in sorunları var," dedi Hermes onu takip ederken.

Yukarı ulaştıklarında Dionysus'u geçerek soldaki koridora döndü. Işıkları açtığı zaman, Dionysus pembe renkten dolayı kör oldu. Her yerdeydi -duvarlarda, zeminde, yatakta, hatta avize bile- ve her tondaydı.

Gözlerini eliyle kapatarak, "Neden her şey pembe?" diye sordu.

"Çünkü," dedi Hermes. "Burası pembe oda."

"Pembe oda mı?"

"Evet, altın rengi bir odam var, kırmızı bir odam var ve-" diye sayarken her birinde bir parmağını kapatıyordu.

"Hepsi yatak odası mı?"

"Evet."

"Neden?"

Hermes omuzlarını silkti. "Neden olmasın?"

Dionysus çünkü *bu delilik*, demek istiyordu ama sessiz kaldı.

Bitişikteki pembe banyoya doğru yürürken pembe halının üzerinde ayaklarını sürüyerek yürüyen Hermes, "Ruh halimin nasıl olacağını asla bilmiyorum," diyerek açıklama yaptı. "Bazı geceler altın rengiyim. Bazılarında yeşilim."

Dionysus bunun ne anlama geldiğini sormayı düşündü ama vazgeçti. Zamanı kısıtlıydı ve Hermes'in sandaletlerine ihtiyacı vardı. Dikkat dağınık şey ne kadar az olursa, o kadar iyiydi.

Banyonun içinde bir kasa kapısı vardı. O da pembeydi ve tepedeki ışıkları yansıtan aynalarla çevrilmişti. Dionysus, göz kamaştırıcı görünmesinin amaçlandığını düşündü ama gerçekte gözlerini daha çok acıtıyordu.

Hermes kapıya yaklaştı ve ellerini kasanın tuş takımının üzerine kapatmadan önce Dionysus'a baktı.

Dionysus gözlerini devirdi. "Dolabındakiler her neyse onları çalmayacağım."

"Kanatlı sandaletlerimi çalabilseydin, bunu yapmaz mıydın?"

"Senden kaçınabilmek için mi? Evet," dedi Dionysus.

"Kaba," diyen Hermes kasanın yuvarlak kulpunu çevirip kapıyı açtı ve ayakkabı raflarıyla dolu devasa bir giyinme odasını ortaya çıkardı.

"Lütfen bana sadece bir ayakkabı odan olduğunu söyle."

"Tamam," dedi Hermes.

"Sikeyim ya," diyerek inledi Dionysus.

"Beni yargılama," dedi Hermes. "Bir takıntım var."

"Bağımlılık demek istiyorsun sanırım?"

"Ha meyve, ha sebze," dedi.

Dionysus kaşlarını çatı. "Meyva* mı demek istiyorsun?"

"Hayır, sebze demek istiyorum," dedi Hermes. "Bunlar tamamen iki farklı şey."

Dionysus gözlerini devirdi. "Sen ne dersen."

Hermes gülümsedi. "Benim bakış açımı anlayacağını biliyordum."

Kurnazlık Tanrısı aramaya başlamak için giyinme odasının içine doğru ilerledi. Dionysus gözlerini Hermes'in çok çeşitli ayakkabılarında gezdirerek onu takip etti. Değerli taşlarla kaplı bir çift platform topuklu ayakkabıyı eline aldı.

"Bunları nasıl giyiyorsun?" diye sordu.

"Ayağımla."

* Orijinali, "Tomato, to-mah-to" olan, aynı şeyin farklı şekillerde söylenmesi, önemsiz bir fark veya ayırım anlamında kullanılan bir deyim. "Tomato" kelimesinin Amerikan ve İngiliz telaffuzlarına gönderme yapılır. (ç.n.)

Dionysus başını iki yana salladı. Hermes kıs kıs gülerken Dionysus, "Çok komik," diyerek onları rafa geri koydu. "Ne demek istediğini biliyorsun."

"Yetenek gerektirdiğini kabul ediyorum."

"Onları giydiğin zaman her yere uçarak gitmiyor musun?" diye sordu Dionysus.

"Bu yine de yetenek gerektiriyor," dedi Hermes.

"Bu bir yetenek değil. Sen bir tanrısın."

"Bunu göreceğiz," dedi. Odayı araştırmaya devam ettiler ama bir süre sonra Hermes, "Burada değiller, diğer giyinme odalarını da kontrol etmemiz gerekecek," diye ilan etti.

"Diğer evdeki odaları mı, yoksa bu evdekileri mi?" diye sordu Dionysus. Bu, önemli bir ayrımdı.

"Bu evdeki odaları," dedi Hermes. "Sandaletler burada değilse başka bir eve bakmamız gerekecek."

Dionysus hüsrân içinde yüzünü ovuşturdu. "Neden kendimi bu duruma soktum?" diyerek inledi.

Hermes onun yanından geçerken, "Çünkü gizliden gizliye benimle takılmayı seviyorsun," dedi. Pembe odadan çıkıp Hermes'in daha önce bahsettiği renkler arasında olmayan ve Dionysus'u daha da endişelendiren mavi bir odaya girdiler. Ayakkabılar orada da çıkmayınca diğerine geçtiler. Bu defaki mordu ve dolabında ayakkabılardan çok daha fazlası vardı ama kanatlı sandaletler hâlâ ortada yoktu.

Saatler geçtikçe Dionysus, Hermes'in onlara hâlâ sahip olup olmadığını merak etmeye ve Thrinacia Adası'na ulaşmak için diğer seçenekleri düşünmeye başladı. Ayakkabıları alıp Ophiotaurus'u gömdüğünde, Medusa'yı kurtarmak için çok geç olacağından endişeleniyordu ama çok fazla seçeneğe sahip değildi. Uçabilen bir canavarı yoktu ve Poseidon'un ona olan

nefreti göz önüne alındığında, yüzebilen bir canavar en az yelken açmak kadar tehlikeli olurdu.

Hermes'in sandaletleriyle bile, korsanlar tarafından gökyüzünde vurulma ihtimali vardı. En azından Medusa'ya yaklaşma ihtimali daha yüksekti.

Yeşil odadaki yatağa çöküp uyuyakaldığında aklından geçen düşünceler bunlardı.

Hermes'in, "Evet!" diye bağırdığını duyduğu zaman ne kadar süredir uyuduğundan emin değildi.

Ses karşısında irkilen Dionysus yataktan fırladı. Uykulu gözleriyle Hermes'in tüylü kanatları olan bir çift deri sandaletle giyinme odasından çıktığını gördü. Haylaz tanrının abartılı şeylere olan tutkusu göz önüne alındığında, sandaletler şaşırtıcı derecede sadeydi.

Hermes, "Onları buldum!" diye ilan etti ancak Dionysus başka bir sorunun farkına vardı.

"Neden bu kadar küçükler?"

Ayakkabıları yukarı kaldıran Hermes, "*Küçük* değiller," dedi.

"Ayakların kaç numara?"

"Bilmiyorum," dedi Hermes.

"Sen nasıl-" Dionysus kendini durdurdu. Bu soruyu zaten pek çok kez sormuştu ve bu onları hiçbir yere götürmemişti. "Ayağıma uymazlarsa onları nasıl giyeceğim?"

Hermes, "Bunlar aslında tabanı olan iplerden ibaret, Dionysus," dedi. "Giy şunları."

Dionysus birini alıp ayağını içine sokmaya çalıştı ama en fazla üç ayak parmağını sığdırabildi.

"Ayakların neden bu kadar büyük?" diye sordu Hermes. Ardından Dionysus'la göz göze gelince tek kaşını kaldırdı.

"Ayakkabı numarası ve sik boyutu hakkında söyledikleri doğru mu?"

"Ne söylediklerinden emin değilim," dedi Dionysus. "Ama gerçekten seninle sikim hakkında konuşmamayı tercih ederim."

"Peki," dedi Hermes burnunu çekerek. "Sadece merak etmişim."

"Eh, bu siktiğimin ayakkabıların ayağıma uyması gerekiyor," dedi.

"Sende büyü var, aptal. *Uydur* onları!"

Dionysus, "Bunlar senin kahrolası ayakkabıların. Onları değiştiremem!"

"Onlara ekleme yapabilirsin! Lanet olası ayaklarının etrafına sarmaşık dola," dedi Hermes. "Tanrılar, bir de *benim* aptal olduğumu düşünüyorsun."

Dionysus yüzünün kızardığını hissetti ama bunun utançtan mı, yoksa hayal kırıklığından mı olduğundan emin değildi.

Her iki ayakkabıyı da yere koydu ve tabanlarına bastı. Sarmaşıklar filizlendi ve ayaklarıyla baldırlarının üzerinden geçerek birbirine dolandı.

"İşte! Şimdi ayağa kalk."

Dionysus bunu yaptı ve sandaletler altından uçarken geriye doğru fırladı. Aşağı inerken başını yatağa çarptı. Şans eseri yatak yumuşaktı fakat şu anda baş aşağı duruyordu ve ayaklarına bağlanan sandaletlerin kanatları öfkeyle çırpınıyordu.

"Bu da ne, Hermes? Beni düzeltmelerini söyle!"

"Söyleyemem."

"Ne demek *söyleyemem*?" diye hırladı.

"O şekilde çalışmıyorlar. Dengede nasıl kalacağını öğrenmen gerek, sonra sadece süzüleceksin. Patenle kaymak gibi."

"Kahrolası patenle kaymayı öğrenmeye vaktim yok!"

"Sanırım buna gerek yok," dedi Hermes. "Oraya kadar tüm yolu bu şekilde uçabilirsin."

Dionysus dişlerini gıcırdattı.

"Hadi, koca oğlan. Bunu mekik çekiyormuşsun gibi düşün. Bir kere doğrulduğunda, ağırlığın yere inmene yardımcı olacak."

"Mekik çekiyormuşsun gibi düşün," diyerek alay etti ama yine de karnı kaslarını sıkıp yukarı doğru sallanmayı denedi. İlkinde, sadece yarıya kadar ulaşabildi, ikincisinde biraz daha ileri gitti. Üçüncü denemesi tam tur bir takla atmasına neden oldu.

"Siktir!"

"Neredeyse başarıyordun," dedi Hermes.

"Neredeyse başardığımı biliyorum, Hermes! Yorumuna ihtiyacım yok!"

Hermes kollarını göğsünün üzerinde birleştirdi. "Sadece yardımcı olmaya çalışıyorum."

"Eh, çalışma."

"Peki. Bu konuda *berbatsın*."

Dionysus'un siniri iyice arttı. Bir an için orada o şekilde asılı kaldı. Dişlerini o kadar sert gıcırdattı ki çenesi acıdı.

Sonra derin bir nefes aldı.

"Özür dilerim, Hermes."

Uzun bir sessizlik oldu.

"Bu iş sende, Dionysus."

Tanrı başını sallayarak yeniden denedi. Ellerini yumruk yaptı, karnını sıktı ve sallandı. Dik durunca denge sağlamak için kollarını iki yana uzattı. Bacakları titriyor ve tüm vücudu kanatlı sandaletlerin çırpınışıyla sallanıyormuş gibi görünüyordu ama yine de ayaklarının üzerindeydi.

"Evet!" diye tısladıktan sonra dengesini kaybedip tekrar düştü. "Siktir. Benden bu kadar."

Dionysus sandaletlerin bağını çözmek için hıyisünlü kullandı. Bunu yaptığında, artık yatağın üzerinde olmadığını fark etmediği için yere düştü.

Ayağa kalkarken, "Kahrolası aptal sandaletler," diye mırıldandı ve onları hâlâ uçuşup durdukları havada yakaladı. "Onların uçmasını nasıl... durduruyorsun?"

Kelimeler Dionysus'un ağzından çıkar çıkmaz kanatlar çırpmayı bıraktı.

"Aynen böyle," dedi Hermes.

Dionysus ona dik dik baktı. "Yani, onlara uçmayı bırakmalarını söyleyebilirsin ama beni ayağa kaldırmalarını söyleyemezsin, öyle mi?"

"Evet."

"Senden nefret ediyorum."

"Benden nefret etme. Ben sadece elçiyim." Hermes durdu ve kıkırdadı. "Anladın mı? Çünkü ben Tanrıların Elçisi'yim."

Dionysus ters bir şekilde ona baktı.

Ardından ortadan kayboldu ama önce Hermes onun arkasından bağırdı. "Bekle! Beni Yeraltı Dünyası'na geri götür!"

Dionysus, Akdeniz'in kıyısında ortaya çıktı.

Güneş yükseliyor, suyun sakin yüzeyine turuncu ve sarı ışınlar saçıyordu. Her zaman güzel ve çoğunlukla ılık olan suyun üzerinde meydana gelen kötülükleri hayal etmek zordu ama burası acımasız bir tanrının yönettiği kanunsuz bir yerdi.

Dionysus sandaletleri kumsala bırakarak üzerlerine bastı. Asma dalları ayaklarının etrafına dolanırken sandaletler bir kez daha ayaklarının altından uçmasınlar diye iyice bastırdı.

Hazır olduğuunda topuklarını kaldırdı, havaya yükselirken kendini dengelemek için kollarını açtı. Kanatlar sert ve hızlı bir şekilde hareket ediyordu.

Kalbi göğsünde hızla çarpıyor ve alnında ter damlacıkları birikiyordu. Titreyerek gözlerine damılamadan önce teri silmek için elini kaldırdı. Bunu Hermes'e asla itiraf etmezdi -gerçi etmesine gerek yoktu, çabası ortadaydı- ama *siktir, bu cidden zordu*.

Hermes kör edici altın rengi bir ışık parıltısıyla havada süzülürken bunu her zaman kolay göstermişti. Dionysus ise bir salyangoz hızında hareket ediyordu. Bu gidişle, Thrinacia'ya bir haftada varacaktı ve Medusa çoktan gitmiş, muhtemelen ölmüş olacaktı.

Cesaretini toplayarak Hermes'in söylediği gibi vücudunu hafifçe öne eğdi. Okyanusun üzerinde daha hızlı hareket ettikçe rüzgârın etrafında sertleştiğini, renklerin birbirine karışarak kumsuz bir mavi tonu oluşturduğunu hissedebiliyordu. Aynı hızda uzun süre hareket ettikçe, hızlanması da o kadar kolay oldu ve çok geçmeden sanki yelken açıyormuş gibi hissetmeye başladı.

Zaferle dolarak gülmeye başladı, ardından dengesini kaybedip denize yuvarlandı ve yüzeye çıkarken boğazını yakan bir ağız dolusu tuzlu suyu içine çekti. Ayağa tekrar nasıl kalkacaktı? Kilometreler boyunca ne kaya ne de ada vardı ve zaman daralıyordu.

"Kahretsin!" diye bağırırken gözlerini sildi. "Her şeyden nefret ediyorum!"

Sırtüstü yüzmek için döndü ve ayaklarını havaya kaldırdı. Hermes'in sandaletlerindeki kanatlar çılgınca çırpınmaya başladı ve Dionysus kendini kafası okyanusun içinde havada baş aşağı sürüklenirken buldu.

Doğrularak dik durmaya çalıştı ama tuzlu su burnuna ve

ağına dolunca nefes almakta zorlandı. Kanatlar kurudukça, okyanustan çıkana kadar daha da yükseldi. Ancak şimdi de ıyaga kalkmayı deneyemeyecek kadar yorgundu ve orada öylece asılı kalmaya razı oldu.

Ta ki yüksek bir dalganın ona doğru hızla geldiğini fark edene kadar.

“Tanrılar kahretsin,” derken gücü aniden yenilenmişti ama kendini düzeltemediğini fark edince bağırmaya başladı. “Beni duyabildiğinizi biliyorum!” diye haykırdı ayakkabılara doğru. “Daha yükseğe uçun, sizi aptallar!”

Ama dinlemediler.

İlk dalga ona öyle bir kuvvetle çarptı ki nefesi kesildi. Bir diğeri gelmeden önceki kısa süre içinde tekrar bağırdı.

“İşe yaramazsınız! Tıpkı sahibiniz gibi!”

İkinci dalga sarsıcıydı. Bitene kadar nefesini tutamayınca su boğazından aşağı ve ciğerlerine doğru kayarken yaktı. Bir sonraki dalgaya hazırlıksız yakalanarak şiddetle öksürdü, su etrafını sararken öleceğinden kesinlikle emin oldu. Bir tanrı olmasının, kendi başına iyileşebilmesinin bir önemi yoktu. Deniz her şeyi tüketiyordu; bu karanlık ve vahşi yerde nefes alamıyor, göğsünü yakan acıya, boğazındaki şişmeye dayanamıyordu. Ardından birdenbire üzerine tuhaf bir sakinlik çöktü ve hiçbir şey hissetmedi.

Birkaç tatlı an boyunca sadece... *uyuşmuştu*.

Daha sonra Hermes’in sandaletleri onu şiddetli dalgaların üzerine taşıyınca yüzeye çıktı. Dionysus acı dolu bir nefes aldı, su kusarken boğuluyor gibiydi. Ayakkabılara küfretmek istiyordu ama boğazı konuşamayacak kadar acıyordu, bu yüzden okyanus başının altında çalkalanırken orada öylece asılı kaldı ve bilincini kaybetti.

Dionysus'u uyandıran korkunç bir koku oldu. Gözlerini açtığı anda bir koyunun şaşı gözleriyle karşı karşıya geldi.

Hayvan, "Mee!" diye bağırırken Dionysus da aynı anda çığlık attı. Hem kendini susturmak hem de koyuna yumruk atmamak için eliyle ağzını kapattı. Gerçi dürtü hâlâ oradaydı.

Bir koyuna yumruk atarsan Ariadne çok hayal kırıklığına uğrar, diye kendine hatırlattı.

"Tanrılar, bunu neden yapıyorsun?" diye sordu.

"Mee!" diye cevap verdi koyun.

Oturma pozisyonuna geçerken, "*Kapa çeneni!*" diye bağırdı, kısa bir süre başı döndü.

Koyuna, sonra da etrafına baktığında burasının tanıdık geldiğini fark etti. Thrinacia kıyılarına gelmişti.

Aşağıya bakınca Hermes'in sandaletlerinin hâlâ ayaklarına bağlı olduğunu görerek rahatladı, sonra tekrar koyuna baktı.

"Bu koku da ne?"

Koyun yine yüksek sesli bir çığlıkla cevap verdi, nefesi kokuyor olmasına rağmen adanın havasına nüfuz eden şeyle kıyaslanamazdı bile.

Bu çok, çok daha kötü bir şeydi. Dağıldıktan sonra bile uzun süre hafızalarda yer eden bir kokuydu.

Bu, ölümün kokusuydu.

Dehşet Dionysus'un midesinde birikti. Kokunun Ophiotaurus'un çürüyen bedeninden geliyor olması mümkündü fakat o bile bunun sadece bir temenni olduğunu biliyordu.

Burada başka bir şey daha olmuştu.

Korkunç bir şey.

Hâlâ yakınlarda oyalanan koyunla bakıştı. Hayvan ağzını

açarak yüksek sesle meledikten sonra onu ormanın derinliklerine götürmek için arkasını döndü. Cyclop*'un mağarasına gitmek için bir refakatçiye ihtiyacı olduğunu düşünmese de yoğun arazide ve kayalık dağ yamacında ilerlerken yarattığı takip etmek biraz rahatlık sağlıyordu. Ayrıca çürüme kokusu da giderek kötüleşiyordu.

Dionysus bir kokunun gücü üzerinde hiçbir zaman uzun süre düşünmemişti ama bu, katı bir duvarın içine doğru yürümek gibiydi ve onu ne kadar iterse itsin, duvar asla hareket etmiyordu. Havada öylece asılı duruyor, kıyafetlerini kaplıyor ve burnunu yakıyordu.

Cyclop mağarasının ağzına vardığında gözleri sulanıyor, burnu akıyor ve her an kusacağını düşünüyordu fakat kokunun kaynağını bulmuştu. İçeride çürüyen sadece Ophiotauros değildi.

Cyclop da çürüyordu.

Polyphemus.

Grileşen bedeni, Dionysus'un şaraba dönüştürdüğü kaynağın yakınında bir dağ gibi uzanıyordu. Kokuyu uzak tutabileceğinden değildi ama bir kolunu burnunun üzerine kapatarak tereddütle yaklaştı. Yine de yaratığa ne olduğunu merak ediyordu. Sarhoşken bayıldığı zamankiyle aynı pozisyonda görünüyordu. Dionysus yaratığın omzunun etrafından dolaştığında gözünün bir mızrakla delindiğini fark etti.

Cyclop öldürülmüştü.

Karanlığa doğru bakan Dionysus saldırıyı kimin gerçekleştirdiğini merak etti, her kimse çoktan gitmiş gibi görünüyordu. Belki de ondan infazı gerçekleştirmesini isteyen yaşlı adam, takip ederek işi bitirmişti. Durum ne olursa olsun, onu gömme-

*Yunan mitolojisinde alının ortasında tek gözü bulunan dev yaratık, tepegöz, kıklop. (ç.n.)

den bırakan kişinin başına nasıl bir lanet geleceğini merak etti.

Dionysus cyclop'un yanından geçti. Ölüm kokusundan bulgunculak gibi hissederken mağarada biraz daha ilerledi, ta ki Bully'nin kalıntılarını bulana kadar.

Yaratığın Ariadne'yi nasıl koruduğunu hatırlayarak kederli bir sessizlik içinde durdu. Yılan gövdeli ve boğa başlı bir canavar olmasına rağmen, vahşiden çok korkak zararsız bir yaratıktı. Yine de Kader Tanrıçaları ona korkunç bir kader yazmıştı ama zaten onların doğası buydu: zalimlik.

Birkaç saniye sonra diz çöktü ve keskin bir kaya parçası kullanarak Bully'nin cesedinin yanına bir çukur kazmaya başladı. Yeterince derin olduğunda, tüm vücudunu çukura çekmeyi umarak yaratığı boynuzlarından yakaladı ama o kadar çürümüşü ki sadece yarısını içine sokabildi. Dionysus kalanları ayağıyla mezara itmek zorunda kaldı.

Korkunçtu ve koku hiç azalmadı.

İşi bittiğinde yaratığın üzerini toprakla örttü. Mağaranın ağzından koşarak çıkıp kusmadan önce başarabildiği tek şey buydu.

Elleri dizlerinin üzerinde eğildiği sırada arkadan bir şey ona çarptı. Kafasının patlayacağını düşündükten hemen sonra bilincini kaybetti. Tekrar.

BÖLÜM 29

Persephone

Persephone kütüphanede en sevdiği koltukta oturuyordu. Şöminede bir ateş yanıyor, kitap okurken -en azından okumaya çalışırken- Cerberus, Typhon ve Orthrus yakınlarda uyuyorlardı. Akşamın huzuruna rağmen kötü bir şeyler olduğu düşüncesinden kurtulamıyordu. Duygu, göğsünde çiçek açıp boğazına doğru ilerledi ve her sessiz saniye daha da kötüleşti.

Bacağına ıslak bir şey sıçradı.

İlk başta belki de hayal ettiğini düşünerek buna aldırmış etmedi ama sonra ikinci bir damla hissetti.

Orthrus'un yanında durup salyalarını akıttığını düşünerek kitabını indirdi ancak köpek bunu yapmıyordu. Bütün köpekler hâlâ şöminenin önünde uyuyordu.

Kaşlarını çatan Persephone, bu defa bir şeyin yüzüne sıçradığını hissetti. Islaklığı silip elini geri çektiğinde parmaklarının kırmızıya bulandığını fark etti.

Tuhaf, diye düşündü.

Bir damla daha düşünce yukarıya baktı ve tavanın kıpırtı-
zı olduğunu görünce donakaldı. Bunun kan olduğunu biliyor-
du. Yer yer birikiyor, sonra ağır damlalar halinde yere düşüp
duvarlardan aşağı kayıyordu.

Kalbi çılgınca atmaya başladı. İçinde panik fokurduyordu.

Ayağa fırladığı anda uyandı ve yatakta, Hades'in yanında
olduğunu gördü. Kan yoktu, sadece çarşafın soğuk ipek kuma-
şı vardı.

Bir nefes aldı ve battaniyeyi kenara atarak yataktan çıktı.
Şöminedeki ateşe rağmen hava serindi, bu yüzden tüyleri ür-
perirken titredi.

Hades'in barına giderek kendisine bir kadeh viski doldur-
du ama dudaklarına götürdüğü sırada tanrının sesi karanlıkta
alevlendi.

“Ne yapıyorsun?”

Hızla döndüğünde onu yakınında dururken buldu. Teninden
sıcaklık yayılıyordu. Persephone bunu istiyordu, gözleri onun-
kileri bulduğunda bu sıcaklığa yaslandı.

“Karanlığı kovmaya çalışıyorum,” dedi.

Kadehi ondan alırken, “Sadece onu beslersin,” dedi tanrı.

Persephone viskiyi içmesini bekledi ama Hades bunu yap-
madı. Dikkatini ondan hiç ayırmadan kenara koydu.

“Sen bu yüzden mi içiyorsun?” diye sordu tanrıça.

Birkaç sessiz saniye onu inceledikten sonra, “Benim gibi
olmanı istemiyorum,” dedi.

“Beni daha mı az severdin?”

“Asla,” dedikten sonra kaşlarını çatı. “Bu soru çok kabaydı.”

Persephone bakışlarını indirince Hades ona biraz daha yak-
laştı ve parmağıyla tanrıçanın başını geriye doğru eğdi.

“Anlat bana,” dedi Persephone’nin göğsünde hissedebildiği derin ve hoşuk bir sesle.

Ona bakarak, “Anlatacak bir şey yok,” dedi. “Sadece bir kâbustu.”

Gözleri obsidiyen gibi parlayan Hades onu inceledi, onunla birlikte yanan arzusunun bir yansımasıydı.

“Uyumak istiyor musun?”

“Hayır,” dedi. “Hayır... uyumak istemiyorum.”

Hades’in gözleri dudaklarına indi.

“O zaman arzuladığın nedir?”

Sesi tapınma vaat ediyor, tanrıçanın kanını kaynatıyordu.

Onunla barın arasından kayarak dışarı çıktı ve şömine rafının üzerindeki iskambil kâğıdı destesini aldı. “Bir oyun arzuluyorum.”

“Oyun mu?”

“Bahisli bir oyun.”

Hades başını yana eğdi. “Bana şartlarını söyle, tanrıça.”

“Bana zevk verdiği sürece sen ne dilersen.”

Hades’in gözleri karardı. “Aynı şeyi senden isteyebilir miyim?”

Persephone gülümsememeye çalıştı. “Olabilir.”

“Peki, oynamak istediğin oyun nedir?”

“Poker.”

Hades tek kaşını kaldırdı.

Bu, yattıkları ilk gece tanrının seçtiği oyundu ve Persephone de şimdi bunu seçmişti çünkü dikkatini dağıtmaya ihtiyacı vardı.

“Peki, tanrıça,” dedi. “Dağıtmak ister misin?”

“Bu onuru sana vereceğim,” diyerek oturdu ve aniden, Hades’in kan hücum etmiş aletiyle göz hizasına geldi.

Bakışlarının onunkilerle buluşmasına izin verdi.

“Acele edin, lordum,” dedi nefes nefese bir fısıltıyla.

Hades’in parmaklarının kıvrıldığını ve gözlerinde gölgele-
rin dans ettiğini fark etti.

“Nasıl istersen, sevgilim.”

Karşısına oturup kartları karıştırdıktan sonra ikişer tane da-
ğıttı.

Persephone kartlarına bakmak için hamle yapmayınca Ha-
des tek kaşını kaldırdı.

“Elini bilmek istemiyor musun?”

Cevap verirken bakışlarını onunkilerde sabit tutarak gülüm-
sedi. “Sevgilim, her iki durumda da ben kazanacağım.”

Hades gerildiğinde, Persephone oyundan vazgeçip şu anda
aralarında duran masada onu becereceğini düşündü. Fakat bir
süre sonra tanrı açık olarak beş kart daha dağıttı; bir vale, bir
sekizli, bir papaz, bir dokuzlu ve bir as.

Persephone kendi kartlarını açtı, bir papaz ve bir as.

Hades’te bir kız ve bir onlu vardı.

Tanrı kazanmıştı.

Aniden bir arzu dalgasına kapılan Persephone uyluklarını
birbirine bastırdı.

“Gel,” dedi Hades.

Persephone ayağa kalkarak onun önünde diz çöktü.

“Neden diz çöküyorsun?”

“Affedersin,” dedi. “Ağzımı istediğini sanıyordum.”

Hades kadının yüzünü avuçlayarak başparmağını dudakla-
rının üzerinde gezdirdi.

“Sorumu reddetme olarak algılama,” dedi. “Ağzını istiyor-
um ama aklımda başka bir şey vardı. Ayağa kalk.”

Tanrının dediğini yaptı. Elleri Persephone’nin kışının üze-
rindeydi, onu kendine doğru çekti ve yüzünü bacaklarının ara-
sına gömerken oturduğu yerde kaldı.

Duruşunu değiştiren Persephone parmaklarını tanrının saçlarının arasından geçirerek içini çekti.

"Bunun senin zevkinle ilgili olması gerekiyordu."

"Bu bana zevk veriyor," dedi Hades. Onunkine karışan nefesi sıcaktı ve verdiği his başını döndürüyordu.

"Bunun neresi sana zevk veriyor?"

Onun tenine doğru mırıldandı.

"Her şeyi." İpeksi tenini yalarken parmakları yavaşça kadının sıvı sıcaklığına doğru ilerledi. Bunun ne kadar iyi hissettirdiğini açıklamak zordu ve tanrı dikkatini, bacaklarının arasına vermesine rağmen Persephone onu her yerinde hissedebiliyordu.

Parmaklarını saçlarının arasında kıvrırken, "Hades," diye soludu.

Onu daha yakına çekip yüzüne sürtünmek istiyordu.

Etrafında kasılıp boşalmak istiyordu.

Hades yere kayarak kadının ayağını koltuğa dayaması için yönlendirdi. Kollarını kalçalarına dolayıp klitorisini ağzına alarak emerken onunla göz göze gelince aniden durdu.

"Bana dua et, sevgilim," dedi. "O zaman boşalmana izin verebilirim."

Persephone "Dua ediyorum," diyerek saçlarını kavradığında, parmakları kafa derisini sıyırdı. "Sana tapıyorum."

Kendini ona doğru bastırduğında Hades boşalmasına izin verdi.

"Siktir," diyerek inlerken uzuvları titriyordu. İçindeki gelim uzun, yavaş dalgalar halinde çözülünce dik duramayarak öne doğru yığıldı. Bu hareket göğüslerini Hades'in yüzüne yaklaştırdığında, tanrı genç kadın doğrulana kadar meme uçlarını yaladı ve emdi. Ancak kadının doğrulması bile tenine öpücükler kondurmasını engellemedi.

Hades, "Oyunumuza devam edelim mi?" diye sorduğunda sesi derin ve boğuktu, ağzı kadının arzusunun kanıtıyla parlıyordu.

Persephone, onunla göz göze kalmaya devam ederken elleri omuzlarındaydı. "Elbette," derken hâlâ nefes nefese olduğu gerçeğini saklamaya çalıştı ama başarısız oldu.

Koltuğuna doğru ilerlemeye çalışsa da Hades'in tutuşu sıkılaştı.

"Hayır," diyerek koltuğuna geri döndü. "Otur."

Persephone kaşını kaldırsa da istediği şeyi yaptı, onu kucasına doğru yönlendirmesine izin verdiğinde aletini sıkıca kışına yerleştirdi. Onu hissetmek nefes almayı, içini ne kadar boş hissettiği dışında herhangi bir şeye odaklanmayı zorlaştırıyordu.

Bunu tercih ediyordu, dikkatini kâbustan uzaklaştırabilecek her şeyi.

"*Performans* gösterebileceğine emin misin?" diye sordu.

Hades kartlara doğru uzanınca o da onunla birlikte hareket etti.

"Birden fazla görevi aynı anda yerine getirebileceğimi anladığınızı sanıyordum," derken dudakları, ardından dişleri tanrıçanın kulağına dokundu. Persephone titredi.

"Birden fazla görevi yerine getirmenden hoşlandığımdan emin değilim."

"Beni eksik mi buluyorsun?" diye sorarken önündeki kartları karıştırıyordu.

"Hayır," dedi. "Ama bu belki de benim eksik olduğum anlamına geliyor."

"Benim üzerimdeki gücünü fazlasıyla küçümsüyorsun, sevgilim. Ben yalnızca senin dilediğin ne varsa onu yapmaya kararlıyım."

Başını Hades'in kine doğru çevirip elini onun boynuna do-
ladı. ağzını onun için açtığı anda dilleri çarpıştı. Ayrıldıklarında
Persephone Hades'in ellerinin yumruk olduğunu, kartların par-
çalandığını gördü.

"Onları mahvettin."

"Kartları siktir et. Persephone ve sikimin üzerine otur."

Gülümseyerek bedenini yukarı kaldırırken Hades kendisini
kadının girişine doğru yönlendirdi. Persephone aşağı doğru ka-
yarken ikisi de inledi. Hades'in elleri vücudunda ilerledi, gö-
ğüslerini avuçlayıp sıkarken sırtına öpücükler kondurdu. Sonra
bocaklarını kendininkilerle iki yana açıp belini kavradı ve karı-
sını yukarı aşağı zıplatmaya başladı.

"Tanrılar," diye fısıldadı, başını arkaya atarak Hades'in om-
zuna yasladı. Hades onun çenesini tutarak ağızlarını bir araya
getirdi; kalçalarını itirmeye devam ederken ve eli tanrıçanın
uyuklarının arasında hareket ederken tanrıçayı öptü.

Hissettirdikleri karşısında Persephone'nin nefesi kesildi,
adını fısıldadı. Zevk arttıkça vücudu daha da geriye eğildi,
omuzları tanrının göğsüne baskı yaparken aletin ucuna kadar
yükselip yeniden indiğinde vücudu daha da kasıldı.

"Evet, sevgilim. İşte bu. Benim için gel," diyen Hades yü-
zünü onun boynunun girintisine gömmüştü. "Siktir!"

Hades'in parmakları şişmiş ve hassas klitorisiyle oynarken
Persephone her biri onu titreten dalgalar halinde boşaldı. Mut-
luluktan patlayabileceğini düşündü.

Hades bitirdiğinde onu kendisine yakın tuttu. Sessizlik çök-
tü. karanlık da peşinden geldi.

"Rüyamda kanayan duvarlar gördüm," deyince Hades'in
çenesi kasıldı. "Bunun anlamı ne?"

Cevap verirken kolları onu biraz daha sıkı. "Bu bir uyarı."

"Neyin uyarısı?"

“Bilmiyorum,” dedi ve en sonunda onunla göz göze geldi. Hades’in gözlerinde korkusunu gördü ve bunu kendi kalbinde de hissetti.

Persephone uyandığında gözünün ucuyla kızıl bir sis gördüğünü sanarak başını hızla çevirince, sabah güneşinin pencereleri ısıttığını gördü. Titrek bir nefes alarak hızla çarpan kalbini sakinleştirmeye çalıştı.

“İyi misin?” diye sordu Hades.

Korkusunu fark edip etmediğini merak ederek ona bakmak için döndü. Hades’e yaklaşarak sıcaklığına sokuldu. Yapabilseydi sonsuza kadar burada kalırdı ama bu ikisi için de mümkün değildi.

Bugün, Aphrodite cenaze oyunlarını duyuracak ve Persephone işine dönecekti. O, Sybil ve Leuce, *The Advocate* için Triad ile kâfir takipçileri tarafından işlenen zulümlerin ayrıntılı zaman çizelgesini aktaracak bir makale üzerinde çalışıyorlardı.

Theseus’un suçlamaları karşısında, bunun onun ikiyüzlülüğünü ortaya çıkaracağını ve tanrılara tapmayı bırakma çağrısını zayıflatacağını umuyorlardı.

Persephone her ne kadar bu çalışmaya adaletsizliği açığa çıkarmanın önemine inansa da kendisine değil, sevdiği herkese karşı misilleme yapılmasından korkuyordu.

Hades, ilişkilerinin başlarında aynı korkuyu taşıyordu. Zofie’nin ölümü, Sybil ve Harmonia’nın kaçırılarak işkence görmesinin ardından, Persephone artık onun endişesini hiç bilmeyi dilediği bir şekilde anlıyordu.

“Yanlış hissettiriyor,” dedi. “Bu kadar çok kişi acı çekerken bu... *normalliği* denemek.”

Hades'in basparmağı kolunun üst kısmını okşadı. Persephone, dokunuşunun hissine odaklanarak dikkatini göğsüne oturan kaygıdan uzaklaştırdı.

Hades, "Hiçbir şey yapmazsak yaşamayı bırakırız," dedi. "Ve biz yaşamayı bırakırsak, Theseus kazanır."

Bunlar sert sözlerdi ama doğru olduklarını biliyordu.

"Bugün nerede olacaksın?" Soruyu sorarken bile ona gerçeği mi söyleyecek, yoksa cevap vermekten tamamen kaçınacak mı diye merak ediyordu.

"Hephaestus'u ziyaret edeceğim," dedi. "Takipçilerimizi savaşta silahlandırma ihtiyacını uzun zamandır planlıyorduk."

Persephone sözleri karşısında kaskatı kesildi.

"Ne oldu?"

"Hiç," derken sesi fısıldar gibiydi ama gerçekte bu, Hades'in onlara tapanları savaş için silahlandırmaktan ilk kez bahsediydi. "Ben sadece... bu kavganın bizi, tanrıları aşacağımı hayal ettiğimi sanmıyorum."

Hades, "Theseus kitleleri galeyana getirdi," dedi. "Biz çarpıştığımızda onlar da çarpışacak."

"Peki ya masumlar?" diye sorarken ona bakmak için geri çekildi. "Çocuklar? Savaş sırasında nereye gidecekler?"

Hades kederli görünüyordu. "Ben... bilmiyorum."

"Bilmek zorundayız, Hades," dedi. "Onları güvende tutacak bir plan olmadan bu dehşete nasıl girişebiliriz?"

Hades tereddüt ettiğinde, Persephone sessizliğinin anlamını biliyordu. Bugüne dek gördüğü tüm savaşlarda tanrı bunu hiç düşünmemişti. Bir süre sonra, tanrıçanın yüzündeki bir tutam saçı kenara çekti. Bu, kasvetli konuşmalarıyla tam bir tezat oluşturan nazik bir hareketti.

"O zaman plan yapacağız," dedi. "Ve de biz onu kullanmak zorunda kalmadan önce Theseus'un ölmesini umacağız."

Persephone kalkıp duş almak için Hades'in gitmesini bekledi. Kötü bir şey olacağı hissinden kurtulamıyordu; son birkaç haftada olup bitenler ve cenaze oyunları için ne planladıkları göz önüne alındığında bu normaldi.

Yine de bu defa farklı hissettiriyordu. O farklı hissediyordu.

Theseus dünyasını altüst ettiğinden bu yana başka biri, tanımadığı biri hatta sevip sevmediğini bile bilmediği biri olmuştu.

Onun derisini giyen bu kişi bir katildi. Annesini öldürmek niyetinde olmaması önemli değildi; bu gerçekleşmişti ve bunun utancıyla nasıl yaşayacağına karar veremiyordu. Daha sinir bozucu olansa, bu umutsuzluğun altında yatan ve intikam ihtiyacıyla kanını zehirleyen öfkeydi. Theseus'un çektiği acıya tanık olmadan da dinlenebileceğini sanmıyordu.

Belki de tanrılar gerçekte böyle yaratılmıştır, diye düşündü.

Giyindikten sonra odasından çıkarak Sybil'i almak için kordondan kraliçe süitine doğru ilerledi. O ve Harmonia hâlâ Yeraltı Dünyası'nda kalıyorlardı. Persephone, Theseus ve Triad'la ilgili her şey çözülene kadar onların eve dönmesini istemiyordu.

Kapıyı çaldı ve Sybil'in cevap vermesini bekledi; cevap verdiğindeyse onun bu kadar perişan görünmesini beklemiyordu.

Persephone'nin kalbi tekledi.

"Sybil, sorun ne?" diye sordu ileri doğru bir adım atarak. "Harmonia iyi mi?"

"Ah, Persephone." Gözleri kızarık ve ağlamaklıydı.

"Sybil," dedi yeniden. "Ne oldu?"

Kâhin tabletini çevirdiğinde bakışlarını ekrana indirdi. Gözlerine batan kelimelere bakarken kulaklarını yüksek sesli bir çınlama doldurdu.

Bahar Tanrıçası Anne Katili Olmakla Suçlanıyor: Helios Her Şeyi Anlattı.

BÖLÜM 30

Hades

Hades, Lemnos Adası'na vardığında Aphrodite onu her zamanki gibi karşılamadı ama buna pek şaşırmadı. Muhtemelen cenaze oyunlarını organize ediyor ve duyurmaya hazırlanıyordu. Hades, Hephaestus'un onun için hissettiği korkuyu anladığı kadar, oyunların Theseus'u açığa çıkarmanın en iyi yolu olduğunu da hissediyordu. Eğer başarılı olurlarsa, onu orada öldürmesi kurallara rağmen kolaylıkla bir kaza olarak gösterilebilirdi. Theseus bir yarı tanrı olabilirdi ama iyileşmesi yavaştı ve eğer kendi yarattığı bir silahla öldürülürse... eh Nemesis* buna karma diyebilirdi.

Hades, Hephaestus ve Aphrodite'nin evini bir yanardağın göbeğinin derinliklerindeki zanaatkârın demirci ocağına bağ-

*Yunan mitolojisinde adaleti sağlamak amacıyla intikamı almayı savunan Adalet, intikam ve Denge Tanrıçası. (ç.n.)

layan köprünün üzerinden devam etti. Hades'in son ziyaretinde o ve Ateş Tanrısı, silahlar hakkında konuşmuşlardı. Hades özellikle Hydra'nın zehriyle kaplı bir bıçak cephaneliğiyle Theseus'un tanrıları tuzağa düşürmek ve öldürmek için kullandığı kaçılması imkânsız ağları kesebilecek bir şey istemişti. Bu silahı labirentte Nemea aslanının pençesi biçiminde bulmayı beklemiyordu ama bunu, onu oradan çıkaracak tek iyi şey olarak sayabilirdi.

Sorun, onda sadece bir pençe olmasıydı. Theseus'un labirentinde daha fazlası olmasına rağmen onları alma dehşetini yaşamaya değmezdi. Hepsinin bir taneyle yetinmesi gerekecekti.

Okyanusun devamlı kükreyişi Hades'i düşüncelerinden çıkarırdı. Yukarı en son çıktığında her şey buz ve kar tabakasının altında donuk haldeydi. Şimdiyse güneş doğmuş, parlak mavi gökyüzünü hararetle yakıyordu. Hades, Helios'un ışınlarının kavurucu sıcaklığını hissedebiliyordu. Güneş Tanrısı gölgede bırakılmaktan ya da göz ardı edilmekten hoşlanmazdı ve son kar fırtınasının sebebinin Hades olması, onu muhtemelen daha çok kızdırmıştı.

Hades, Helios'un Cronos hakkında endişelenip endişelenmediğini merak etti. Her şeyi gören tanrının, annesinin cina-yetine tanık olduğundan emindi. Titanomakhia sırasında Olymposluların yanında yer aldığı göz önüne alındığında, Güneş Tanrısı büyük ihtimalle Cronos'un öldürme listesinde yer alı-yordu. Zamanı manipüle edip onu kullanarak yok etme yete-neğiyle Cronos, Helios'un geldiğini göreceği bir tanrı değildi.

Hades, Hephaestus'un mağaramsı atölyesine girdiğinde sıcaktan biraz olsun kurtuldu. İçerisi her zamanki gibi organize bir kaos halindeydi, ağzına kadar icatlar ve silahlarla doluydu. Bu da geriye kıvrımlı taş basamakların bitiminde bulunan demirci ocağına giden en dar yolu bırakıyordu.

Hades indikçe hava da ısınarak onu içten dışa doğru ısıttı. En sonunda demirci ocağına girdiği zaman Hephaestus'u kışkırtıcılarla dolu bir masanın önünde dururken buldu. Bir tanesini elinde tutuyor, genellikle parlak çelikten olsa da siyah bir tona sahip olan bıçak kısmını parlatıyordu.

Hades içeri girdiğinde Hephaestus başını kaldırdı.

"Beni affettin mi?" diye sordu Hades.

"Oyunculardan sonra haber vereceğim."

Masaya yaklaşan Hades, "Adil," dedi. Ancak daha önce de söylediği gibi, Hephaestus'un Aphrodite'ye bir şey olmasına izin vermeyeceğini ikisi de biliyordu.

"Ölümlülerin için silahlar," diyen tanrı başıyla masayı işaret etti, ayrıca mızrak ve ok yığınlarıyla parıldayan mermilerle dolu kovaların olduğu sağ tarafı gösterdi.

"Hepsi Hydra zehriyle kaplandı mı?"

"İstediğin gibi."

"İstediğim gibi," diye tekrar etti Hades. Yine de binlerce ölümlüyü tanrıları yaralayabilecek ve öldürebilecek silahlarla donatma konusunda endişelenmeden edemiyordu. "Hata mı yapıyorum, Hephaestus?"

"Eğer daha iyi silahlara sahip olamıyorsak, en azından eşit olmalılar."

"Bir kez dünyaya salındıklarından sonra onları geri almanın imkânı yok."

Hephaestus, "Bu pek çok şey için geçerli," dedi.

"Evet ama çok az şeyin bu kadar ciddi sonuçları olur," diye cevap verdi Hades.

Geçmişte bunun sonuçları üzerinde uzun süre düşünmezdi ama bu Persephone'den önceydi. Artık düşünebildiği tek şey, bu silahların varlığının tanrıçanın güvenliğine yönelik bir teh-

dit olduğuydu. Bunu ortadan kaldırmak istiyor, imkânsız olduğunu da biliyordu. Silahları dolaşımdan kaldırmaya çalışsalar bile karaborsada satılacaklardı. Aynı şey Büyük Savaş'tan sonra da olmuştu ve Hades ne kadar uğraşırsa uğraşsın, kutsal emanetler hâlâ parmaklarının arasından kayıp gidiyordu.

"Silahları dolaşımdan kaldıramazsak, etkileriyle mücadele etmenin başka bir yolunu bulmak zorunda kalacağız," dedi Hephaestus.

"Ne öneriyorsun?"

"Şimdilik, Altın Post'tan iyileştirici oklar dövebilirim," dedi Hephaestus, bu da herhangi birinin yaralanması durumunda savaş sırasında kolaylıkla kullanılabilecekleri anlamına geliyordu. "Fakat bu sınırlı bir kaynak. Bir kere biterse bitmiştir."

Sınırlı, diye düşündü Hades. Sınırsız olmasını isterdi ama bunun mümkün olmadığını biliyordu. Post, ölümlü bir kadınla Poseidon arasındaki çiftleşmeden doğan kanatlı bir koç olan Chrysomallos'a aitti. Aynı koşulları yeniden yaratmaya çalışsalar bile -ki bunu asla yapmazdı- bu, başka bir altın koç doğacağı anlamına gelmiyordu.

"Bir isteğim daha var," dedi. Aslanın pençesini cebinden çıkarıp tanrıya uzattı. "Labirentteyken Nemea aslanıyla karşılaştım. Pençeleri Theseus'un ağını kesebiliyordu. Yalnızca bir tanesiyle oradan çıkabildim. Bir bıçak dövebilir misin?"

"Dövebilirim," dedi Hephaestus. "Bölebilirsem belki de iki tane."

"Ne yapabilirsen," dedi Hades.

Hephaestus pençeyi bir kenara bıraktı. "Karın için yaptığım şeyi görmek ister misin?"

"Elbette."

Hephaestus odanın karşı tarafına, ağır keten bir örtüyle ör-

nihi masaya doğru ilerledi. Onu çektiğinde birkaç silahı ortaya çıkardı: yaylar, altın uçlu oklar, mızraklar ve üç dişli bir mızrak. Ancak Hades'in dikkatini çeken, siyah zırh ve altın rengi iki dişli bir mızraktı.

Zırh parçalar halindeydi. Biri göğüs içindi, diğeri ise etek şeklindeydi; üzerlerinde tanrının muhtemelen elle yaptığı gösterişli altın detaylar vardı. İki dişli mızrak sanki bir bahçede bulunmuş gibi sarmaşık ve çiçeklerle kaplıydı. Tamamen süslenmişti.

Hades iki dişli mızrağı eline alarak, "Hephaestus," dedi. Çoğunlukla dişlerin tabanında toplanan çiçek eklemelerine rağmen hafifti. "Bu... savaş görmek için fazla güzel."

"Cenaze oyunları planlandığı gibi giderse, belki de hiçbir zaman görmeyecek."

Sadece umut edebilirlerdi.

"Hephaestus!" diye seslendi Aphrodite.

Sesi, mağaramsı demirci ocağında telaşla yankılandı ve Hades'in ensesindeki tüyleri diken diken etti. Tanrıçanın seslenişini acı dolu bir haykırış takip etti. Her ikisi de en kötüsünden korkarak anında ona ışınlandılar ve onun merdivenlerden kayarak düştüğünü fark ettiler.

Ayağa kalmaya çalışan Aphrodite, "Hades," dedi. "Gitmelisin."

Sözleri ayağının üzerine bastığında attığı acı dolu çığlıkla kesildi. Yere yığılacaktı ki Hephaestus onu yakalayarak kollanma aldı.

Hephaestus onu merdivenden demirci ocağına taşıırken, "Persephone'ye gitmelisin," dedi. "Her şey mahvoldu. Cenaze oyunları planımız artık işe yaramayacak!"

Hephaestus tanrıçayı masalarından birinin üzerine bırakır-

ken Hades. "Anlamıyorum," dedi. Şu anda ayak bileğinin şişerek morardığını görebiliyorlardı. Hephaestus elini bileğine doladı, Aphrodite tanrının büyüğü iyileştirirken inledi.

Bitirdiğinde Aphrodite nefes aldı. "Ölümlü olmaktan nefret ediyorum."

"Ne diyordun, Aphrodite?" diye soran Hades sabırsızlanmıştı. *Persephone'ye ne oldu?*

"Helios, Persephone'nin Demeter'i öldürmesine tanık olduğunu iddia ediyor," dedi. "Herkes sadece bunu konuşuyor. Bu da hem cenaze oyunlarının duyurusunun gölgede kalması hem de amacımızın anlamsız olduğu anlamına geliyor. Persephone aynısını yapmışken Theseus'un tanrıları öldürdüğünü söyleyemeyiz."

"Bu aynı şey değil," diye çıkıştı Hades.

"Ölümlü dünyasının ayrıntılara önem vereceğini mi sanıyorsun? Bir tanrı katili, tanrı katilidir."

Hades ölümlü dünyasının ne düşündüğünü umursamıyordu. Persephone'yi ve bunun onu nasıl etkileyeceğini önemsiyordu.

Hephaestus'un onlar için yaptığı silahların parıldadığı sol tarafına baktı ve üç dişli mızrağı eline aldı.

"Hades, ne yapacaksın?" diye soran Aphrodite'nin sesinde uyarı vardı.

"Bir tanrı öldüreceğim," diye cevap verdi.

"Her şey göz önüne alındığında, gerçekten bunun yapılacak en iyi şey olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Gerçekten bana bunu soracak mısın?"

"Dünyanın Theseus'un yanında yer almasını kolaylaştırma, Hades," dedi. "Hâlâ takipçilere, tapınılmaya ihtiyacımız var."

"*Sizin* tapınılmaya ihtiyacınız var. Benim ölüm korkusundan başka hiçbir şeye ihtiyacım yok."

“Bencillik etme, Hades. Düşün. Helios’u öldürmek ne işe yarayacak?”

“İntikam.”

“Peki, bu Persephone’nin ne işine yarayacak? Suçluluğunu doğrulamaktan başka?”

Hades dik dik ona baktı.

Helios’tan nefret ettiği kadar tanrıçanın haklı olmasından da nefret ediyordu.

Üç dişli mızrağı ona doğrulttu. “Oyunların duyurusunu yap, Aphrodite. Theseus’u alaşağı edeceğiz ve sonra tanrıçamın sıkıntıda olduğu her anın hesabını Helios’a ödeteceğiz.”

Sonra da Persephone’yi aramak için oradan ayrıldı.

Hades, Persephone’yi kale bahçesinin hemen ötesindeki çayırda fulya filizlerinin arasında otururken buldu. Ağlıyor, sessiz gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu. Hades onun arkasına oturdu, göğsünü sırtına yaslayarak bacaklarıyla kadının vücudunu çevreledi. Kollarını ona dolayarak onu sımsıkı tuttu ama varlığı tanrıçanın daha şiddetli ağlamasına neden olmuş gibiydi.

Beklemekten başka ne yapacağını bilmiyordu, bu yüzden bekledi.

En sonunda, Persephone kollarında sakinleşerek konuştu.

“Bir can almışken ağlamam adil bile değil.”

“Anneni incitmek istemedin, Persephone.”

“Annemi *incitmedim*,” dedi. “Onu *öldürdüm* ve artık tüm dünya benim gerçekte ne olduğumu biliyor.”

“Neymiş o?”

"Bir katil," dedi.

"Hepimiz katiliz, Persephone. Ben, Hekate, Apollo."

Tanrıça konuşmadı.

"İpliğinin kesilmiş olduğunu bilmek seni rahatlatır mı?" diye sordu. "Kader Tanrıçaları'nın onun gitme zamanının geldiğine karar verdiğini?"

"Sen nereden biliyorsun?"

Hades parmaklarını onunkilerin arasından geçirerek tanrıçanın kollarını düz bir şekilde tuttu.

"Cildinde iplik izi yok," dedi.

Persephone, sanki her an bir şeyin ortaya çıkıp onun yanıldığını kanıtlamasını bekliyormuş gibi bir süre bozulmamış cildine baktı. Sonunda, kollarının düşmesine izin vererek başını tanrının göğsüne yasladı.

"Neden onu seçtiler?"

"Onlar adına konuşamam," dedi. "Ama bunun senin için dokudukları kaderi yok etme yönündeki umutsuz girişimleriyle bir ilgisi olduğunu düşünüyorum."

Persephone birkaç uzun dakika sessiz kaldıktan sonra ona dönüp dizlerinin üzerinde oturdu.

"Her şeyi mahvettim."

"Hiçbir şeyi mahvetmedin," dedi. "Helios iddiasını kanıtlayamaz bile."

"Helios'tan bahsetmiyorum," dedi. Gözleri yeniden dolmaya başlamıştı. "Hiçbir şey aynı değil. Biz bile."

Hades kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?"

"Genelde kendimi sende kaybedebiliyorum," dedi. "Ama senin bile bu karanlığı defedebileceğini sanmıyorum."

"Onu defetmeye çalışmıyorum," dedi. "Sadece onunla yaşamana yardım etmek istiyorum."

"Beni değiştirdi. Aynı değilim, Hades."

"Senden öyle olmanı beklemiyorum," dedi. "Fakat seni tanıyamayacağım kadar farklı değilsin."

"şimdi böyle söylüyorsun, benim bile bilmediğim yanlarım var. Bana bile ait olmadığına inandığım düşüncelerim var."

Hades bir süre onu inceledikten sonra saçının bir tutamını yüzünden çekti.

"Ancak aslında sana aitler... değil mi? Sadece farklı ve daha karanlıklar?"

Persephone yeniden ağlamaya başladı. "Kızgın olmak istemiyorum," diye fısıldadı.

"Sonsuza kadar kızgın kalmana gerek yok," dedi. "Diğer yandan şu anda işine yarayabilir."

Persephone öne doğru eğilip alnını Hades'in omzuna yasladı. Tanrı parmaklarını onun saçlarının arasından geçirerek şakağını öptü.

"Seni bununla birlikte seveceğim," diye fısıldadı. "Seni bunun ötesinde de seveceğim."

Ve onun acısından sorumlu olan herkesi öldürecekti.

BÖLÜM 31

Persephone

Olympia Stadyumu muazzam bir büyüklükteydi. Mermerden yapılmış, iki dik tepe arasında inşa edilmişti; bu da ona batıyormuş izlenimini veriyordu. Arenanın kat kat koltukları, tanrılarla yarı tanrıların çarpışmasını görmeye hevesli ölümlülerle doluydu. Theseus'un, karısıyla çocuğunu bir tanrının kaçırdığı yönündeki suçlamalarıyla, Aphrodite'nin Adonis, Tyche ve Hypnos'un ölümlerinden Theseus ile takipçilerinin sorumlu olduğu yönündeki suçlamaları arasında, bu oyunlar artık kaybedilen hayatlarla ilgili olmaktan çıkmıştı. Gerçi gerçekten hiç öyle olmamışlardı ve Persephone bunun, özellikle de onurlandırılmayı hak eden Tyche'nin yasını tutuyordu.

Aphrodite'nin oyunlara ilişkin duyurusu ve Helios'un Persephone hakkındaki iddiaları medyanın dikkatini aralıksız bir şekilde çekmişti. Arenanın enerjisi elle tutulabilir gibiydi. Per-

sephane, artık onu bir katil olarak gören binlerce kişiye kendisini açık etme konusunda endişeliydi.

Hades'e biraz daha yaklaştı, zaten birbirlerine dayanıyorlardı. Hades'in altın savaş arabasının zemininde ayakta durmuş, diğer Olymposlularla birlikte hareket edip arenaya girme işaretini bekliyorlardı. Etrafları hem dostlarla hem de düşmanlarla kuşatılmıştı. Önünde Ares'in kıpkırmızı miğferi, arkasındaysa Apollo'nun altın rengi miğferi vardı.

Hades'in avucu karnının alt kısmına geldiği anda rahatlar-ken dudakları kulağına değdiğinde ürperdi.

"Birinin sana zarar vermesine izin vereceğimi mi sanıyorsun?" diye sordu tanrı.

"Hayır," diyerek elini onunkinin üzerine koydu. "Ama korkmadan edemiyorum."

Havada daha önce hiç hissetmediği bir düşmanlık vardı ve bunun bir kısmının kendisine yönelik olduğunu biliyordu.

"Gelmek zorunda değildin."

Başını yana doğru çevirdi ama tanrıya bakmadı, gözlerini etraftan ayırmadı. Hades'in büyüünün etraflarında parıldadığını, görünmez bir cehennem gibi her türlü potansiyel tehdidi uzaklaştırdığını hissedebiliyordu. Bu, Olymposluların üzerinde işe yarayabilecek olsa da Theseus'u ya da onun yarı tanrılarını korkutup kaçıracağına bir an bile inanmıyordu.

Eğer silahlarının gücünü göstereceklerse, bunu bugün oyunlarda yapacaklardı ve onu hedef almaktan daha iyi bir yol olabilir miydi? Annesini öldüren bir tanrıçayı?

"Gelmeseydim daha kötü olurdu."

"Tam olarak kimin için daha kötü?"

"Eğer halktan saklanırsam, suçlu görünürüm," dedi. Öyle olması önemli değildi.

"Güvenliği seçmek, saklanmak değildir," diye cevap verdi Hades.

"Güvende olduğumu söyledin," diye belirtti.

Hades'in tutuşu sıkılaştı. "Konu bu değil."

"Theseus'a beni kaçarken görme zevkini yaşatmayacağım," dedi ama itiraf etmek zorundaydı ki yarı tanrıyı tekrar görmeye hazır olduğundan emin değildi. Bunu düşündüğünde kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi hissediyordu. "Onun istediği de bu."

"Theseus her şeyi istiyor," dedi Hades. "Kaçıp kaçmaman onun umurunda değil. Yaptığın her iki seçimi de manipüle edebilir."

Persephone'nin midesi düğümlendi. "Bunlar rahatlatıcı sözler değil, Hades."

"Theseus söz konusu olduğunda rahatlık sunabileceğimi sanmıyorum."

"İyi misin, Seph?"

Persephone başını çevirdiğinde, Apollo'nun Hades'in savaş arabasına yaklaştığını gördü. Altın bir göğüs zırhı ve deri pteruges* giymişti. Geçmişte onun Ajax ve diğer kahramanlarla birlikte palaestra**da antrenman yaparken benzer şekilde giyindiğini görmüştü.

"İyiyim," dedi ve bakışlarını onun üzerine çevirdi. "Ajax nerede?"

"Sıranın daha gerisinde," dedi Apollo. "Yarı tanrılardan sonra diğer kahramanlarla birlikte girecek."

Persephone ürperdi. "Theseus'un gölgesinde yürümek zorunda olmasından nefret ediyorum."

"Ben de bu düzenlemeye sıcak bakmıyorum," dedi. "Ama gelenek bu şekilde."

* Romalı ve Yunan savaşçıların bellerine giyilerek kalça ve uyluklarını koruyan, deri veya kumaş şeritlerden oluşan savunma amaçlı bir tür etek. (ç.n.)

** Antik Yunan'da spor okulu; boks, güreş gibi sporların öğrenildiği okul. (ç.n.)

Persephone gözlerini devirmek istedi ama yapmadı.

"Oyunlara katılacak mısın, Hades?" diye sordu Apollo.

"Hayır. Çok az kişi ölümle savaşmayı istiyor."

Apollo, "Sanırım Theseus ve onun ahmaklar çetesi denemek isterlerdi," dedi.

Persephone kaşlarını çatı. "Sen katılıyor musun, Apollo?"

"Katılıyorum," dedi. "Tekli dövüş."

"Bir ölümlü olarak, değil mi?"

"Hayır," dedi. Sanki bu öneri ona hakaretmiş gibi ağız genişlemiştir. "Ben bir tanrıyım. Öyle de dövüşeceğim."

"Ama Apollo-"

"İyi olacağım, Persephone," dedi. "Güçlerim olmamasına rağmen, hâlâ kuvvetim var. Sıradan ölümlülerle savaşmak haksızlık olur."

Tiz bir ıslık sesi duyuldu; bu, tanrılara savaş arabalarını hazırlamaları için bir işaretti.

"Bana şans dile," dedi.

"Her zaman şans dileklerime sahipsin," dedi Persephone, aynı zamanda Theseus ve adamlarının ne planladığını bilmediği için onun adına korkuyordu.

Sırtan Apollo ağır ağır yürüyerek arabasına döndü.

Hades dizginleri çekip arabayı ilerletirken, "Bundan hoşlanmadım," dedi Persephone. "Hiçbir gücü yok."

"Apollo savaşta büyüye bel bağlamaz," dedi. "İyi olacaktır."

Tanrının sözleriyle teselli bulmaya çalıştı ama stadyumun kemerli koridoruna girdiklerinde kaygısı daha da kötüleşti. Kalabalık şimdiden fırtına gibi ses çıkarıyor, etraflarında gür-lüyordu ve daha arenada bile değillerdi.

Persephone bakışlarını tünelin gölgesinden çıkan Ares'e dikti; güneş tanrının altın zırhının üzerinde parıltıyor, miğfe-

rinden ateş gibi çıkan kırmızı tüyler sırtından aşağı dökülüyordu. Mızrağını havaya kaldırdı, Hades'i yere çivilemek için kullandığı mızrakta bu.

Savaş Tanrısı arabasını ilerletirken, yüzünde alaycı bir gülümsemeyle dönüp ona baktı.

Ve bir anda sıra onlara geldi.

O kadar parlaktı ki gölgeden çıktıklarında Persephone gözlerini zar zor açık tutabiliyordu. Annesinin fırtınasının ardından güneş daha parlak ve daha sıcakmış gibi geliyordu. Şimdi bile ışınlarının tenini yaktığını hissedebiliyordu. Sulanan gözlerini kırıştırırken yüzünü korumak için elini kaldırdı ve bir gürültü korosuyla karşılaştı.

Seslerin tezahürat mı, yoksa yuhalama mı olduğunu ayırt edemiyordu ama bunun pek de bir önemi yoktu. Havadaki düşmanlığı hissedebiliyordu. En sonunda görüşü düzeldiğinde, tribünlerden bağırان, parmakları sallanan yumruklara dönüşen öfkeli, kırmızı suratlı ölümlülerin ifadesini görebildi. Sevgilerini ilan edenler olsa da nefret daha yoğun görünüyordu. Ancak Hades stadyumun tozlu zeminini çevreleyen patikaya doğru savaş arabalarının sırasını takip ederken kalabalık sessizleşti.

Persephone kocasına baktı. "Ne yapıyorsun?"

"İçlerine ölüm korkusu yerleştiriyorum."

"Bağlılıklarının korkudan doğmasını istemiyorum," dedi Persephone.

Hades hiçbir şey söylemedi ama onun sözlerine ihtiyacı yoktu. Persephone, çoğunlukla ölümlü dünyasının güvenini asla yeniden kazanamayacağına dair kendi korkusunu dile getiriyordu.

Hades savaş arabasını durdurunca Persephone parmaklarını esnetti ve arabanın kenarını ne kadar sıkı tuttuğunu fark ederek

ellerini gevşetti. Hades bir adım geri çekilerek dönüp onunla yüz yüze gelmesi için ona yer açtı. Ellerini kendi ellerinin arasına alıp öptü, iyileştirici sıcaklığın iplikleri acısını hafifletti.

Neden kızardığından emin değildi. Hades'in çok daha şehvetli hareketler yapmasına alışıkta ama dudaklarının sessiz dokunuşunda, karnının derinliklerinde hissedebildiği bir şeyler vardı.

Hades, sanki onun içinde yaktığı ateşi hissedebiliyormuş gibi karsısına hafifçe gülümsedi ve bir adım atarak arabadan indi.

Tanrıçaya bakarak, "Sana yardım edeyim," dedi. Elleri çoktan kadının belinde, yüzü göğüsleriyle aynı hizadaydı ve çenesini onlara sürttüğünden emin olmuştu.

"Seni reddetmeyeceğimi biliyorsun," dedi Persephone.

Hades onu kaldırdı ve yere bırakırken vücudunu kendinin-kinin üzerinden kaydırıldı. Persephone onun her sert santimini hissedebiliyordu. Kocasıyla göz göze kalmaya devam ederken yine kızardı.

"Ne yaptığımı biliyorum," dedi.

"Peki, neymiş o?"

"Dokunuşunla tahrik olmamı ve buradan gitmek isteyeceğimi umuyorsun."

"Oldun mu peki?" diye sordu. "Tahrik yani."

Persephone gözlerini kıstı. "Gitmiyorum, Hades."

"Gitmemize gerek yok," dedi. "Seni her yerde becerebilirim."

Altın zırhını giymiş ve kanatlı altın bir taç takmış Hermes yanlarından geçerken, "Siz ikiniz çok iğrençsiniz," dedi.

"Sorun ne, Hermes?" dedi Hades. "Seni de mi becermemi istiyorsun?"

Kurnazlık Tanrısı basamaklardan yukarı çıkıp tribünlere doğru ilerlerken tökezledi. Hades kıkırdadı ama bakışları Persephone'ye döndüğünde neşesi azaldı.

“Bu çok kabaydı,” dedi Persephone.

Hades, “Sözleri de öyle,” dedi.

“Şaka yapıyordu.”

Hades kıs kıs güldü. “Ben de öyle.”

Persephone gözlerini devirerek onun yanından geçti ve tanrıları stadyuma doğru takip etti. Hades fiziksel bir gölge gibi yakınlarında kaldı. Aphrodite ile Hephaestus’un, Apollo ve Artemis’in yanında oturduğu ilk tanrı sırasının yanından geçtiler. Önceki etkileşimlerimin hiçbiri iyi gitmediği için, tanrıçanın küçümsemesini beklemişti. Aphrodite’ye göre Artemis, Zeus’un Persephone’yi kendisine zincire vurarak getirme çağrısını bir unvan ve kalkan karşılığında kabul etmişti. Ancak tanrıça göreviyle ilgili bir teşebbüste bulunmamıştı. Persephone, Apollo’nun bununla bir ilgisi olup olmadığını merak etti.

İkinci sıraya geçerken Artemis’le bakışmaya devam etti. Persephone korku içinde, taht benzeri iki koltuktan birinde oturan Hera’nın önündeki koltuğa oturacağını fark etti. Tahta benzeyen koltuklar belli ki Tanrıların Kralı ve Kraliçesi için ayarlanmıştı ancak Gökyüzü Tanrısı’nın yokluğu gözler önündeydi.

Persephone, bütün tanrıların Zeus’un başına gelenleri bilip bilmediğini merak etti. Onlar da diğerleri gibi mi hissediyordu? Kafaları karışık mıydı?

Çoktan oturmuş olan Hera, kurnaz bakışlarını Persephone’ye odakladı. Persephone bakışlarına karşılık vererek bir kez başını salladı.

“Bu alanın yalnızca Olymposlulara ayrıldığını biliyorsun,” dedi Ares.

Persephone, “Bir Olymposlu nasıl olunur, Ares?” diye sordu. “Savaşta onlardan birini yendiğin zaman mı?”

Hermes ellerini ağzına götürerek, “Yandın!” diye bağırdı.

"O beni yakmadı, seni emhesil," diye tersledi Ares.

"Gerçek anlamda demek istemedim," dedi Hermes "Şimdi emhesil kimmiş bakalım?"

Hades, elini Persephone'nin omzuna koydu ve yanından geçerek soluna, onunla Ares'in arasına oturdu. Neyse ki sağında Hermes oturuyordu. Eğilip, "Olymposlular nasıl seçiliyor?" diye fısıldadı.

Persephone bilmiyordu çünkü tanrılar Titanomakhia'yı kazandıklarından beri Olymposlular hiç değişmemiş, hiç ölmemişlerdi.

"Ee, önce birimizin ölmesi lazım," dedi. "Sonra sanırım Zeus seçim yapacaktır."

Persephone omzunun üzerinden, Hera'nın oturduğu yere baktı. "Ya Zeus bunu yapamıyorsa?"

"O zaman sorumluluk Hera'ya kalır," dedi Hermes. "Ama bu daha önce hiç olmadı."

Hermes'in konuşma şekli sanki on iki Olymposlunun asla ölmeyeceğine inanıyormuş gibiydi. Hem de görünür bir şekilde gökyüzünde asılı duran Zeus'a rağmen. Ancak Persephone yukarı baktığında tek görebildiği kalın, parlak bir sisti.

Aniden, kalabalığın uğultusu dikkatini yeniden yarı tanrıların stadyuma akın ettiği girişe çekti. Persephone'nin kalbi sanki tüm vücudunda atıyormuş gibiydi. Nefesini tuttu, huzurunu çalan yarı tanrıya karşı tepkisini kontrol edebileceğini umarak Theseus'u görmeyi bekledi ama başaramadı.

Her iki yanında bir çift yarı tanrıyla birlikte gruba liderlik ediyordu. Gözleri parlaktı, uzaktan bile tanıdıktı. Yüzünde geniş bir gülümseme vardı -ölümlülerin muhtemelen sevimli bulacağı türdendi- ve kalabalığa el sallıyordu.

Hermes eğildi. "Karısı ve bebeği için pek üzgün görünmüyor."

Persephone'nin midesi düğümlenirken bir duygu seli vücudunu sarstı, nefreti öyle içtendi ki gözleri yaşlarla yandı ama aynı zamanda korku da vardı; içinde titriyor, onu özüne kadar sarsıyordu. Bunu saklamak için ellerini yumruk haline getirdi.

Ardından Hades'in eli onunkinin üzerine kapandı ve panik yavaş yavaş azalmaya başladı.

Bakışları Theseus'un yanında yürüten diğerlerine kaydı. Yalnızca Sandros'u tanıyordu.

"Diğerleri kim?" diye sordu.

Hades konuşurken Persephone onu izledi, onlara olan nefreti açıkça görülüyordu.

"Solundaki ikisi Kai ve Sandros. Sağındaki ikisiyse Damian ve Machaon. Onlara yüce lordlar diyor."

"Yüce lordlar. Bu Triad organizasyonundaki liderlere verilen unvan, değil mi?" diye sordu Persephone.

"Evet," dedi Hades. "Bize ilk olarak kimi hedef alacağımızın bir listesini vermek dışında hiçbir anlamı yok."

Persephone her birini incelediğinde uzaktan soylarını belirleyebildi. Kai, Theseus'a benziyordu, bu da onun Poseidon'ın soyundan geldiği anlamına geliyordu. Sandros'ta Zeus'un çarpıcı gözleri vardı.

"Machaon... Apollo'nun oğlu mu?"

Hermes homurdandı. "Oğul değil, torun."

"Peki Damian?"

"Su tanrıçalarından Thetis'in oğlu."

Onları izlemeye devam etti. Triad üyelerini hareket ettikçe ışığı yakalayan üçgen broşlardan tanıyabiliyordu.

Persephone endişeyle, "Bunlar yeni," dedi. Önceleri Triad'ın üyeleri çok daha ihtiyatlıydı. Gündemlerinin aslında tanrılara karşı olduğu göz önüne alındığında bu mantıklıydı.

Böyle bir sembolü takmaksa isyanlarından duydukları gururu yansıtıyordu.

Hades hiçbir şey söylemese de kaşlarını çatı.

Kahramanlar duyurulduğunda ve Ajax arenaya çıktığında, Persephone oturduğu yerde biraz daha dikleşti. Koyu renk saçları ve iri yapısıyla onu gözden kaçırmak zordu. Apollo'yla birlikte ikisi de ayağa kalkarak ellerini havada büktiler. Bu, alkış işaretiydi.

Ajax sırtı ve onlara el sallayarak karşılık verdi.

Persephone, Hector, Anastasia ve Cynisca'nın da aralarında bulunduğu diğer kahramanları Panhelenik Oyunları'ndan tanıyordu; hepsi de tanrılara sadıktı çünkü tanrılar tarafından seçilmişlerdi.

Kahramanları ölümlü rakipler takip etti. Hepsi arenada yerlerini aldıklarında, Aphrodite ayağa kalktı ve tanrıların toplandığı yerden birkaç metre uzakta bulunan podyuma yaklaştı.

Güneş üzerine vurarak onu tutuşan bir alev gibi göstermesine rağmen incilerle süslenmiş beyaz elbisesiyle çok güzel görünüyordu. Bakışları Hephaestus'un üzerinde gibiydi. Persephone tanrıya baktığında taş sandalyesinin kollarını kavradığını gördü. Bu da kollarındaki damarların ve kasların şişmesine neden olmuştu.

"Yüzyıllar boyunca halkımız ölümleri spor yoluyla onurlandırmıştır. Bugün bu geleneği; lütfuma sahip olan Adonis'in, Şans Tanrıçası Tyche'nin, Uyku Tanrısı Hypnos'un ve Triad'ın Talaria Stadyumu'na yaptığı saldırıda kaybedilen yüz otuz kişinin hayatlarını kutlayarak sürdürüyoruz."

Bunu gergin bir sessizlik izledi.

Aphrodite'nin, Talaria Stadyumu saldırısıyla ilgili yorumu,

*Antik Yunanistan'da düzenlenen dört ayrı spor festivalinin toplu adıdır. (ç.n.)

pek çok cana mal olan patlamaya tanık olmanın yanı sıra diğer masum insanları korumak için de savaşan Persephone dahil birçok kişi için acı verici bir hatırlanmaydı. Bu süreçte Persephone varılmıştı, kendisini başarılı bir şekilde iyileştirmiş olsa da patlamanın acısını ya da Hades'in tepkisini asla unutamayacaktı.

İşte o anlarda onun gerçek karanlığını görmüştü.

Ancak Triad saldırıyı inkâr edemezdi çünkü her zamanlı atakmanlarına sığınarak saldırıyı kendileri üstlenmişti. Tanrıların "sındı nerede?" Arzulanan, şiddet için bir bahaneydi ve tanrıların gerçekten orada olduğu sıkı bir şekilde savayışları ama ise yaramadığı gerçeği görmezden geliyordu.

"Bugün, tehlikeli eylemleri yalnızca sıklıkla talep ettikleri özgürlüğe ve özyür iradeye zaten sahip olduklarını kanıtlayan Triad tarafından hayatları kısa kesilenleri onurlandırıyoruz."

Sözleri gırtlaktan gelen yuhalamalar ve öfkeli haykırımlarla karşılandı.

Sesiyle gürültüyü bastırarak, "Adaletin size uğramadığı benim için çok açık," diye devam etti. "Eğer öyle bir şey olsaydı, bu ölümlerde parmağı olan hiç kimse nefes alıyormazdı."

Persephone ürperince Hades'in eli onunkini sıktı.

Aphrodite'nin, Triad'ın ikiyüzlülüğüne işaret eden sözlerine rağmen Persephone ölümlülerin sevgisini kazanmak için yeterli olmadığını biliyordu çünkü tanrılar onlardan daha iyi değildi. Kariyerine benzer ikiyüzlülüklere dikkat çekerek başlamış olmasına rağmen, kendisi de daha iyi değildi. Ancak o zamanlar, Theseus kendisini uygun bir lider olarak tanıtan kadar kimsenin umurunda olmamıştı.

Persephone, Olymposluların en iyi seçenek olmadığını kabul etse de kötünün iyisi olduklarını düşünüyordu.

“Oyunlar başlasın,” dedi Aphrodite.

Oyunların başladığını belirten bir boru sesi duyuldu Aphrodite yerine dönerken yarışmacılar arenayı boşalttı.

“İlk müsabaka ne?” diye sordu Persephone.

Hermes ellerini ovuşturarak, “Güreş,” dedi.

Tanrıça tek kaşını kaldırdı. “Gerçekten mi?”

“Ne?” diye sordu Hermes. “Kıyafetlerini beğeniyorum.”

“Çıplak oluyorlar, Hermes.”

Sırttı. “Kesinlikle.”

Birisi tribünlerden, “Bütün tanrılara ölüm!” diye bağırdığı sırada gözlerini devirmek üzereydi.

Persephone bu sloganı ilk kez duymuyordu ama yine de kanını dondurdu.

Kimse ona katılmayınca sorun çıkaran kişi tekrar denedi.

“Bütün tanrılara ölüm!”

Persephone yumruklarını sıktı. Hades onun öfkesini hafifletmek için başparmağını onunkinin üzerinden geçirdi ama işe yaramadı. Persephone yerinden kalkıyordu ki Hera ayağa kalkıp ölümlüye baktığında şaşırdı.

“Komik olduğunu mu sanıyorsun, ölümlü?” diye sordu.

Sorusu sessizlikle karşılandı.

“Konuşabildiğini biliyorum,” dedi.

O anda ölümlü çığlık atmaya başladı, etrafındakiler de öyle.

“Dilini yılanı çevirdi!”

Adam tanrıların yanından koşarak geçerken takılıp yere düştü ve çığlıkları daha da yükseldi. Bundan sonra hareket etmedi. Canlı renkte yelek giymiş bir adam ona doğru koşarak adamı arenadan dışarıya sürükledi.

Hades tanrıçaya bakmadan, “Bu pek de iyi olmadı, Hera,” diye yorum yaptı.

“Ben senin tarafında değilim, Hades,” diye yanıt verdi.

Hera’nın sözlerinin ardından yaşanan gerilim dayanılmazdı. Persephone, güreş başladığında bu hissin dağılacığını ve tozun içinde boğuşan çıplak adamlara odaklanabileceğini düşündü ama hava hâlâ ağırdı.

Bacağını salladığını ancak Hades uzanıp uyluğunu sıktığında fark etti.

Durdu ve ona baktı.

“Seni güvende tutacağım,” diye hatırlattı ona.

Persephone’nin yanındaki Hermes’in bedeni sarsılıyor gibi göründü.

“Neydi o?” diye sordu tanrıça.

“O bir ürpermeydi, Persephone. Bir *ürperme*.”

“Neden?”

“Hades böyle şeyler söylediğinde ürpermediğini mi söylüyorsun?”

Sanki söylediğini vurgulamak istercesine yeniden titredi.

Persephone de ürperiyordu ama bunu burada dile getirmekle ilgilenmiyordu.

“Neden biriyle çıkmıyorsun, Hermes?”

“Çıkıyorum,” dedi. “Sadece... özel olarak değil. Ben... çeşitli tatlardan hoşlanıyorum.”

Persephone onun seçtiği kelimeler karşısında burnunu kıristırdı. “Tatlar mı?”

“Evet,” dedi. “Bazen sık seviyorum. Bazense sadece *taco* istiyorum.”

“Hermes,” dedi biraz kafası karışmış şekilde. “Gerçek *taco*’yu mu kastediyorsun yoksa...”

“Elbette gerçek *taco*’yu kastediyorum. Başka ne tür *taco* var ki?”

Persephone cevap vermek için ağzını açtı ama sonra kapayıp başını iki yana salladı. "Boş ver. *Taco* seviyor olmana sevindim."

Dikkatini yeniden güreş müsabakasına verdi. Ajax ve Hector'ın arenada kalan son kişiler olduğunu görünce şaşırmadı. İkisi rakipti ancak Persephone bunun Apollo'nun ilgisinden mi, yoksa başka bir şeyden mi kaynaklandığından emin değildi.

Her ne olmuş olursa olsun, Müzik Tanrısı kararsızlığıyla durumu daha da kötüleştirmişti. Sonunda Ajax'ı seçmiş olsa da ikisinin acımasızca dövüşme şeklinden de anlaşılacağı üzere rekabet devam ediyordu.

Persephone izlerken korkunun karnına çöreklendiğini hissetti. Koltuğunda öne doğru eğilmiş, gözleriyle her hareketi takip eden Apollo'ya baktı.

Hector aniden Ajax'a çarparak onun sırtüstü düşmesine neden oldu, öyle bir kuvvetle çarpmıştı ki stadyumda bir çatırtı sesi yankılandı.

Hector ayağa kalkarken Ajax hareket etmedi.

"Olamaz," diyen Apollo arenanın karşısına doğru fırladı ama Machaon ona daha önce ulaştı.

"Ne yapıyor bu?" diye sordu Persephone.

Yarı tanrı ellerini Ajax'ın üzerine koyduğu sırada Hades, "Gösteri sergiliyor," dedi.

Birkaç saniye sonra kahramanın gözleri açıldı ve doğrulmayı başardı.

Kalabalık övgüyle kükredi.

Persephone, "Aynı şeyi bir tanrı da yapabilirdi," dedi.

"Onlar da yapabiliyor," dedi Hades. "Asıl mesele bu."

Persephone Hades'e bakarken işin aslını anladı. Yarı tanrılar güçlerinin Olymposlularinkinden farklı olmadığını göstermek istiyorlardı.

Persephone, "Theseus'a herhangi bir ortam vermenin bir hata olduğunu düşünmeye başlıyorum," dedi.

"Sanırım bekleyip göreceğiz."

Ajax ayağa kalkınca Hector kazanan ilan edildi. Sahadan çıkarıldılar ama Apollo koltuğuna dönmedi. Ajax'ın yanında kaldı, öfkesi apaçık ortadaydı. Persephone, onun Hector'la dövüşmeye çalışıp çalışmayacağını merak etti. Savaşmak için hevesliydi ve artık bir hedefi vardı.

Bir sonraki oyun duyuruldu: Koşu yarışı.

Persephone Hermes'e baktı. "Hızlı değil misin?"

"Olabilirim," dedikten sonra kaşlarını oynattı. "Ama yavaş da gidebilirim, bilmem anlatabiliyor muyum?"

"Böyle olmak zorunda mısın?" diye sordu Persephone.

"Bu soruyu kendime her zaman soruyorum," dedi Hades.

"Cidden mi?" dedi Hermes. "Kimse beni ben olduğum için sevmiyor!"

O yola girmeyi reddeden Persephone, "Demek istediğim şu," dedi. "Güreşi ve yarışı sevdiğini sanıyordum. Neden yarışmıyorsun? Bir yarı tanrıya yenilmekten mi korkuyorsun?"

Hermes öksürür gibi bir ses çıkardı. "Affedersin?! Ben yenilmem."

"Elbette yenilmezsin çünkü yarışmıyorsun."

Hermes'in yüzü kıpkırmızı oldu. Persephone'nin içinden gülmek geldi ama aynı zamanda onu ciddiye almasını da istiyordu.

"Ne var biliyor musun, Sephy? Tamam. Sana göstereceğim."

Ayağa kalkarak cübbesini çıkarıp fırlattı. Cübbe Persephone'nin başının üzerine indi ama orada duramayacak kadar ipeksi olduğundan kayarak düştü. Kurnazlık Tanrısı minicik bir şortla başlangıç çizgisine doğru koşarken ona baktı.

Hades'e döndüğünde, onun tek kaşını kaldırmış halde kendisine baktığını gördü.

"Ne?"

"Hiçbir şey," dedi. "Sadece ne yaptığını merak ediyorum."

"Yarı tanrıların ikinci kez kazanmasına izin veremeyiz. Ve Hermes onları yarışta büyü olmadan bile yenebilecek tek tanrı."

Hades'in dudakları seğirdi. "Cenaze oyunlarını kazananlara verilen ödüllerin sıkıcı olduğunu biliyor musun?"

"Bu ödüllerle ilgili değil," dedi. "Kazanmakla ilgili."

Hades kıkırdadı. Persephone'nin dikkati o kadar dağılmıştı ki yarışın başladığını işaret eden boru sesiyle yerinden sıçradı.

Hızla dönerek ellerini ağzının etrafına koydu.

"Koş, Hermes! Koş!"

Ama tanrı *koşuyordu*.

Koşmayı zahmetsiz gibi gösteriyordu. Sanki pistte süzülüyormuş gibiydi, diğer yarışmacılardan bir adım önde kalırken ayakları neredeyse yere değmiyordu.

İlk turun sonuna geldiklerinde Persephone Hades'e baktı.

"Kaç tur atmak zorundalar?"

"Dört."

Dört mü? Sırf düşününce bile göğsü ağrıyordu ama Hermes bunu *kolaymış* gibi gösteriyordu.

Son tura gelene kadar ter bile dökmemiş gibiydi, bitiş çizgisine yaklaştığında Persephone'nin heyecanı arttı.

Ayağa fırlayarak, "Evet! Hadi Hermes!" diye tezahürat yaptı.

Tanrıyı daha önce hiç bu kadar odaklanmış görmemişti. Kaşları çatıktı, dudaklarını birbirine sıkıca bastırmıştı. Kolay bir galibiyet olacaktı. Sadece bir kişi onun temposuna yaklaşılabildi, o da Machaon'du.

Yine de Hermes'i geçemedi, *geçemeyecekti*.

Ama sonra tanrı tökezledi ve yere çarptı, diğer koşucular onu toz içinde bırakarak yanından geçtiler.

Persephone'nin heyecanı söndü ve vücuduna tuhaf bir uyuşukluk yayıldı. Ağzı aralık bir şekilde önce Hermes'e sonra Hades'e baktı.

Hades'in yanındaki Ares güldü. "Yüzünü görmelisin, çiçek tanrıçası. Gören de bir kuzu kurban ettiklerini zannedecek. Gerçi sanırım Hermes de hemen hemen ikinci sırada."

Persephone dişlerini sıktı, öfkesi gözlerinin yaşarmasına neden oldu.

"Machaon hile yaptı!"

"Kimsenin umurunda değil," diyen Ares sıkılmış gibi yanağını yumruk yaptığı eline dayadı. "Bunlar cenaze oyunları. Ölülerden başka hiç kimse için değiller."

"Kapa çeneni," diye tersledi.

Çocukça bir çıkıştı ama başka ne söyleyeceğini bilmiyordu. Dikkatini bitiş çizgisini topallayarak geçen Hermes'e çevirdi. Ona doğru gitmeye yeltenecekti ki Hades bileğini sımsıkı tuttu.

"Benim etki alanımdan çıkma," dedi.

Ondan kurtulmayı düşündü ama Hades'in uyarılarının bir nedeni olduğunu öğrenmişti, bu yüzden Hermes'in yerine dönmesini bekledi. Tanrı, ayak bileğiyle dirseği morarmış ve şişmiş halde basamakları çıkarken ona bakmadı. Suçluluk duygusu Persephone'nin göğsüne saplandı.

Eline uzanarak, "Hermes," dedi fakat tanrı geri çekildi. "Çok üzgünüm. Ben-"

"Bu konu hakkında konuşmak istemiyorum, Persephone," dedi onunla göz göze gelmeden.

"En azından... en azından seni iyileştirmeme izin ver."

"Yardıma ihtiyacım yok."

Persephone titrek bir nefes aldı. Ağlamak istiyordu. Boğazının arkasında biriktiğini ve burnunun karıncalandığını hissedebiliyordu.

"Gitmek ister misin?" diye sordu Hades.

Ona bakmak istemiyordu eğer bakarsa muhtemelen gözyaşlarına boğulacağını biliyordu. Bir sonraki oyunun duyurulmasıyla bundan kurtuldu.

Tekli dövüş.

Apollo.

Persephone, "Lütfen," diye mırıldandı.

Artemis alaycı bir ses çıkararak arkasına dönüp Persephone'ye baktı.

"Kardeşim için endişelenmene gerek yok. Kimse ondan daha iyi olamaz, özellikle de teke tek dövüşte."

Ancak bu en iyisi olmakla ilgili değildi, öyle olsaydı Ajax ve Hermes kazanmış olurlardı.

Rakipler başladığında Persephone'nin midesi çalkalandı. Diğer yandan Apollo, Artemis'in sözlerini kanıtlar şekilde resmen parlıyordu. Büyüsüne sahip olmasa da gücü ortadaydı. Mızrağının her darbesi isabetli bir şekilde iniyordu ve arkalarındaki güç rakiplerinin ayaklarının üzerinde geriye kaymasına neden oluyordu. Binlerce yıldır bilenmiş olan yeteneği apaçık ortadaydı ve ona rakip olan tek kişi, Persephone'nin Olymposlular dışında kimsede görmediği bir zarafetle dövüşen Theseus'tu.

Son dövüşte karşı karşıya geldiklerinde şaşırmadı ama daha önce hiç bu kadar korkmamıştı. Midesindeki çalkantı şiddetlendi, duygu boğazına kadar yükseldi. Apollo tarafından Theseus'un kalkanına çarpan ilk darbeye kadar nefesini tuttu. İkincisini daha alçağa, bacaklarına doğru yaptı ama yine yarı tanrının kalkanına çarptı.

Persephone ellerini yumruk yapmış, koltuğunda dimdik oturan Artemis'e göz attı. Her ne kadar erkek kardeşine inancı olsa da bu durum belli ki onu da endişelendiriyordu.

Apollo şiddet, beceri ve kararlılıkla dövüşürken Theseus öfke ve nefretle dövüşüyordu. Bunlar, saldırılarını körükliyordu ve her biri bir öncekinden daha sert geliyor gibiydi. Ta ki Apollo kalkanını Theseus'un mızrağına indirene kadar...

Mızrak, darbenin altında paramparça oldu.

Umudu artan Persephone oturduğu yerde dikleşti.

Ardından Theseus bir kılıç çekti.

Apollo mızrağını bir kenara atarak kendi kılıcını çekti.

"Bunu neden yapıyor?" diye sordu hayal kırıklığı içinde.

Hades, "Bu dövüş için kılıç daha iyi bir seçim," dedi.

Hades'e baktığında onun da koltuğunda öne doğru kaydığını fark etti ve bu, kendi endişesini hiç hafifletmedi. Aynı şiddetle yapılan bir sonraki çarpışmanın da endişesine hiç faydası olmadı. Kılıcın kılıca, kılıcın kalkana, kalkanın kalkana her çarpışı Persephone'yi giderek daha da geriye götürdü.

"Nasıl bu kadar eşit olabilirler?" diye sordu Persephone.

"Eşit değiller," diye tersledi Artemis.

Persephone yaşadığı hüsrandan dolayı onu suçlayamazdı. O da aynısını hissediyordu.

Apollo, Theseus'un deri zırhının önüne bir darbe indirdiğinde morali düzeldi ama yarı tanrı Apollo'nun kolunu sıkıştırıp derin bir kesik attığında hızla yeniden bozuldu.

"Hayır," diye fısıldadı Persephone. Neredeyse koltuğundan kalkacaktı, yalnızca ayakta durabileceğini düşünmediği için orada kaldı. Apollo'nun kanının yere aktığını görünce o kadar sarsılmıştı ki... Tanrı kalkanını bırakarak kılıcını kaldırmaya çalıştı ama Theseus darbeyi engelledi ve kendi kılıcını Apollo'nun miğferine indirdi.

Kılıcı parçalandı.

Ancak sonra Theseus, Apollo'nun miğferini kavradı ve başını aşağı doğru bastırarak dizleriyle yüzüne vurdu. Apollo elleriyle dizleri üzerinde yere düşünce burnundan ve ağzından daha fazla kan damlamaya başladı. Theseus ayağıyla yan tarafa vurarak tanrıyı sırtüstü çevirdi.

Artemis ayağa kalktı.

"Kazanmasına izin verme, Apollo," diye bağırdı ama sözleri kalabalığın kükreyişinin içinde kayboldu.

"Hareket etmiyor," dedi Persephone. "Neden hareket etmiyor?"

Ardından Theseus gökyüzüne doğru uzanıp Zeus'un yıldırımını çağırdığında bir ışık parlaması oldu. Bir şeyler oluyordu. Bulutlar aralanmıştı ve Zeus, herkesin görebileceği şekilde gökyüzünde asılı duruyordu.

Sessizlik çöktüğünde Theseus'un bakışları kalabalığı taradı.

"Şimdi tanrılarınıza bir bakın," dedi. "Ve ölümlü olduklarımızı görün."

Theseus onu, Apollo'nun üzerine çarptığında Zeus'un yıldırımını çatırdadı. Persephone çığlık attı, Artemis de öyle. Vücudu okunun altında sarsılırken ikisi de oturdukları yerden fırlayıp tanrıya -arkadaşları ve kardeşlerine- doğru koştu.

Aynı anda -sanki yüzlerce patlama olmuş gibi- birkaç yüksek sesli güm sesi duyuldu ve ilk önce zemin titredi ama sonra şiddetle sarsılarak altlarında yuvarlanıyormuş gibi oldu.

Persephone ışınlandı, Artemis onu takip etti.

Ona ulaştıklarında Theseus gitmişti ve Apollo tanınmayacak kadar yanmış halde yerde yatıyordu. Artemis dizlerinin üzerine çöktü ve sanki ona dokunmaktan korkuyormuş gibi ellerini Apollo'nun üzerinde gezdirdi.

Gırtlaktan gelen bir sesle, "İyileş," diye bağırdı kelimeyi uzatarak. "İyileş!"

Persephone'nin başı dönüyordu, tam yere yığılacağını düşündüğü sırada Hades'in büyüü onları kapladı. Aniden Yeraltı Dünyası'ndaydılar ve birisi Altın Post diye bağıırıyordu. Persephone'nin bunun kendisi olduğunu anlaması biraz zaman aldı.

"Artık çok geç, Persephone," dedi Hades.

"Çok geç değil," diyerek onu itti. "Postu getirin!"

Hades tekrar, "Persephone," dedi ve ona doğru uzandı.

"Neden kimse postu getirmiyor?" diye bağıırarak arkasını döndüğünde herkes oradaydı: Aphrodite ve Hephaestus, Hermes ve Hekate, Sybil ve Harmonia. Sonra gözleri Apollo'nun başını kucağına koymayı başarmış Artemis'e kayd ve işte o zaman Hades'in ne söylediğini anladı.

Dizlerinin üzerine çöktü.

Apollo ölmüştü.

KISIM 3

"Tanrılar değıştirmez birbirlerinin yaptıklarını."

-OVID, DÖNÜŞÜMLER

BÖLÜM 32

Theseus

Theseus annesinin evinin, New Athens'in tamamına yukarıdan bakan Aethra Evi'nin verandasında duruyordu.

Şehrin bazı kısımları harabeye dönmüştü.

Bir zamanlar New Athens'in en yüksek binası ve şehrin simgesi olan Acropolis babasının depremiyle yerle bir olmuştu. Çöküşü belki de Theseus'un zaferinin en büyük simgesiydi ama Hades'in kulübünün iğrenç varlığı bu durumu gölgeleyordu. Alexandria Tower gibi depremde yıkılacağını ummuştu ama çatlak bile oluşmamıştı.

Bunu görmek onu sınırlendirdi ve bir an için neredeyse bugünkü başarıyı kutlaması gerektiğini unuttu. Nevernight, şehrinde bir leke olabilirdi fakat çok geçmeden ortadan kaldırılacaktı.

Her şeyin zamanı gelecek, diye kendine güvence verdi.

Ölümlüler ne derdi? Bazen, bazı şeylerin yeniden inşa edilmesi için yıkılması mı gerekirdi?

Ve o daha yeni başlıyordu.

Yarın sabah olduğunda şehri arındıracaktı. Her bir rahip ve rahibeyi tapınaklarından sürükleyerek çıkarıp sokaklarda katledecekti. Deprem ya da selin yok etmediği her şey -her iş yeri ve bina, her kutsal bahçe ve koru- alevler içinde kalacaktı.

Olymposlulardan hiçbir iz kalmayana kadar her kutsal yeri yok edecekti.

O zamana kadar şehir, yarın başına gelecek dehşetten ve bu gece başlayacak olan şiddetten habersiz uyuyordu.

"Bütün iletişim araçları kesildi," dedi Helen. "Başarılarımı New Athens'in ötesinde nasıl paylaşmamı bekliyorsun?"

"Sana ihtiyacın olanı vereceğim konusunda bana güvenmiyor musun, Helen?"

Helen'e baktı ama kadın hiçbir şey söylemedi.

"Bugünden itibaren dünyanın benim yarattıklarımı nasıl göreceğinden sen sorumlusun. Benim hükümdarlığım altında New Athens'in güzelliğini ve refahını paylaşan sen olacaksın. Sözlerin New Greece'in her yerinden insanları yarattığım cennete tanık olmaya çağırarak. Bana tapınmalarını sağlayacak olan sensin."

"Benim sözlerime çok güveniyorsun," dedi Helen.

"Onlara güveniyorum çünkü senin sözlerin olmayacaklar," dedi. "Benim olacaklar."

Helen'in ağzı gerildi. "O halde bana ihtiyacın yok."

"Her tanrının bir sözcüye ihtiyacı vardır."

Kadının kasıldığını hissetti ama bunun kendi yorumundan mı, yoksa tozun bir tanrının şekline bürünene kadar dönme-ye başlamasından mı kaynaklandığından emin değildi. Adam

uzun boylu ve iriydi, büyüklükle boy bakımından Theseus'u geçiyordu. Belindeki koyun postundan başka hiçbir şey giymemişti. Ne genç ne de yaşlı görünmeyi seçmişti. Yalnızca çok uzun, korkunç bir hayat yaşamış olanlarda mevcut bir delilik taşıyan kadim gözlerinin derinliğini gizleyememişti.

Cronos, "Demek oğlumun oğlu sensin," dedi.

"Torunun," dedi Theseus.

Titan başını yana eğdiğinde, gözlerinde Theseus'un bazen babasının gözlerinde gördüğü tehditkâr neşeye benzeyen bir parlaklık vardı. "Kanımın kanının benim için bir anlamı olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Soyumu gündeme getiren sensin," dedi Theseus.

Cronos'un kim olduğu -büyükbabası olup olmaması, tanrı olup olmaması- onun için önemli değildi. Sadece New Greece'in tamamını fethetme savaşında kendisine yardım etmeyi kabul etmesi umurundaydı.

Tanrının yüzünde bir gülümseme belirdi. "Bilge olanlardan binsin," dedi. "Babana çekmiş olmalısın."

"Annemi tanı mıyordun," dedi Theseus.

Bunu ağır ve katı hissettiren bir sessizlik izledi. Theseus, Cronos'un onun ürpermesini, varlığının gözünü korkuttuğuna dair bir belirti göstermesini istediğini hissetti ama hiçbirini yapmadı.

Cronos'un bakışları sabitti.

"Ne istiyorsun, kanımın kanı?"

"Bir ittifak," dedi Theseus. "Zaman üzerindeki gücünü."

"Peki, benim zaman üzerindeki gücümle ne yapacaksın?"

"Bu dünyayı bitirip yeniden başlayacağım."

Yıkılanı yeninden inşa edecekti.

Altın bir çağ hayalini gerçekleştirecek ve buna New Athens'ta başlayacaktı. Bunun güzelliği, serveti ve hükümdarı-

nın adaleti duyulduğunda insanlar ona tapınmak için diz çökeceklerdi.

“Eğer dünyayı yok edersem, sen de yok olursun. Sadece tanrılar dayanır.”

“Ben senin kanının kanıyım,” dedi Theseus. “Dayanacağım.”

Cronos’un ağzının kenarı yukarı doğru kıvrıldı ama Theseus onun eğlendiğini mi, yoksa etkilendiğini mi bilmiyordu. Hoşuna gitmeyen şeyse göğsünde yeşeren şüpheydi.

Cronos, “Seninle ittifak kurmaya ihtiyacım yok,” dedi. “O halde beni ikna edebilecek ne teklif ediyorsun?”

“Sana tapınacağım.”

“Ölümlüler, ölümün gelişinden korktuğu gibi zamanın geçmesinden de korkarlar. Benim tapınılmaya ihtiyacım yok.”

Theseus da bu kadarından şüphelenmişti. Başını hafifçe geriye doğru eğdi. “O halde bir kurban,” dediğinde arkasındaki karanlık kapıdan Hera’yla birlikte adamlarından ikisi çıktı.

“Beni derhal bırakın,” diye talepte bulunan tanrıça, sesindeki kaygıyı saklayamadı. Savaşabilirdi ama ince bir ağ ile sarılıydı ve direnmeye gücü yoktu. Ona Cronos’la Theseus arasında diz çöktürdüler.

“Ne cüretle-” diye başladı ama Cronos’un gözlerine baktığında sözleri yarıda kaldı. “Baba,” diye fısıldadı titrek bir şekilde.

Theseus onun daha önce bu ses tonuyla konuştuğunu hiç duymamıştı. Neredeyse uysaldı. Bunu iğrenç buldu.

Yüzünde en ufak bir his olmayan Cronos da ona baktı.

“Ayağa kalk, kızım. Sen bu dünyanın kraliçesi değil misin?” Ona uzanarak sanki oyuncak bebekten başka bir şey değilmiş gibi omuzlarından tutup kaldırdı.

“Bana dokunma!” diye bağırdı. Eğer hareket edebiliyor

olsaydı, Theseus onun Cronos'un tutuyundan uzaklaşacağını düşündü. Bunun yerine tanrıçanın gözleri tanıdık bir ifadeyle parladı.

Cronos pürüzlü, rahatsız edici bir sesle kıkırdadı. "Gerçekten de bir kraliçe," dedi. "Gerçek bir güce sahip olmasa bile talepkâr."

Theseus elinde tuttuğu tırpanı kaldırdı ve bıçak kısmını avucunun içine dayadı.

Cronos elindekine baktı ama almadı.

"Ne cüretle," diye tıslayan Hera'nın gözleri içgüdüsel bir nefretle Theseus'a doğru kısılmıştı. "Ben olmasaydım bir hay olurdun!"

"Bu, sana minnettar olmadığımı anlamına gelmesin," dedi Theseus.

Cronos yarı tanrıya bakıp, "Bana bir hediye verdin, kızımla kanı," dedi. "Bunu bir iyilik olarak görmeyi ve karşılığında sana bir iyilik yapmayı seçeceğim."

Theseus'un çenesi kasıldı. Bu, onun istediği gibi bir mufak değildi ama şimdilik yeterliydi.

Titan tırpanı alarak Hera'ya baktı. Genellikle soğuk bir zarafet maskesinin arkasına saklanan tanrıça perişan görünüyordu, gözleri irileşmiş ve kederliydi.

"Baba," dedi yeniden sesi titreyerek.

Cronos'un dudağı kıvrıldı. "Her şey sona erer, kızım," dedi ama silahını kullanmak yerine, onu boğazından tutarak ayaklarını yerden kesti.

Eli tanrıçanın boynunu çepeçevre sarıyordu. Hera ağa sarı-
lı olduğu için direnmedi bile. Sadece orada öylece asılı kaldı.
boğulana kadar sessizliğini korudu. İşte o anda Titan tırpanının
kavisli bıçağını ona sapladı.

Theseus'un arkasındaki Helen nefesini tuttu. Hera tepki vermedi.

Çoktan ölmüştü.

Cronos bıçağı çekip serbest bıraktı ve Theseus'a dönmeden önce tanrıçanın yere düşmesine izin verdi.

Bıçağın ucundan Hera'nın kanı damlarken, "Bir dahaki sefere kadar, kanımın kanı," dedi başını sallayarak.

Ardından ortadan kayboldu.

Theseus çenesi gerilmiş bir şekilde titanın az önce bulunduğu boşluğa baktı. İlk etkileşimleri planladığı gibi gitmemişti ama bir iyilik, bir iyilikti. Sadece karşılığını almaya gittiğinde Cronos'un kendi tarafına katılmak için bir nedeni olduğundan emin olması gerekecekti.

Theseus gözünün ucuyla bir hareket yakaladı. O tarafa döndüğünde bunun, yalnızca Hera'nın taşın üzerinde biriken koyu renkli kanı olduğunu gördü.

Bakışları bekleyen iki yarı tanrıya döndü. Biri Damian'dı, diğeriye Markos adında yeni bir üyeydi.

"Oğlumu ele geçirdiniz mi?" diye sordu.

"Annesiyle birlikte içeride sizi bekliyor," dedi Damian.

Bir duraklama oldu.

"Ya Ariadne?" Adı dilinde yoğun bir his uyandırdı.

"O da sizi bekliyor."

Theseus haber karşısındaki tepkisini kontrol etmeye çalıştı ama karnının alt kısmında bir sıcaklık çoktan alevlenmişti.

Babasının depremi New Athens'ı kasıp kavurduğunda ve bunun sonucunda ortaya çıkan tsunami onu kıtadan ayırdığında, Dionysus'un tünelleri de sular altında kalmıştı.

Haşereleri saklandıkları yerden dışarı çıkarmak, diye düşünmüştü. Dünyanın çok ihtiyaç duyduğu bir temizlikti.

Her ne kadar birkaç macnad tünellerde boğulmaktan kurtulmayı başarmış olsa da kendilerini, onları gördükleri anda katletmeleri emredilen yarı tanrıların insafına kalmış halde buldular. Yalnızca üç ölümlünün sağ bırakılmasını emretmişti: oğlu, karısı ve onun kız kardeşi.

Bakışlarını ay ışığında teni gri görünen Hera'ya çevirdi.

Theseus, "Onu parçalara ayırın," diye emretti. "Yarın etini takipçilerine yedireceğiz."

Her biri kısaca başını salladı, o da yanlarından geçerek eve doğru ilerledi. Kapıdan içeri girer girmez evin bir yerlerinden gelen oğlunun feryatlarını duymaya başladı. Ses, kulak tırma-
layıcıydı ve tüylerini diken diken ediyordu.

"Birisi şu çocuk hakkında bir şey yapsın," diye çıkıştı.

"Ona gidebilirsin," dedi Helen. "Onunla henüz tanışmadın."

"Başka işlerim var."

"Ariadne'yi mi kastediyorsun?"

"Kıskançlık yapma, Helen. Sana yakışmıyor."

"Kıskanmıyorum," dedi. "Oğlun yerine bir kadını seçmen-
den tiksiniyorum."

Koridoru süpüren hizmetkârlardan biri onları karşılamak için, "Efendim," dedi. "Ceketinizi alabilir miyim?"

Theseus bir şey demedi ama ceketini çıkarıp yaşlı kadına uzattı. Helen de aynısını yaptı.

"Bir şeye ihtiyacınız var mı? Akşam yemeği? Belki biraz çay?"

Helen tam bir şey söyleyecekti ki Theseus önce davrandı.

"Hayır."

Yaşlı kadın gülümsedi. "Elbette. İyi geceler." Dönerek koridorda gözden kayboldu.

Helen ona döndü. Yarı tanrının kendisini azarlamak niyetinde olduğunu düşündü ama eli kadının boynuna dolanınca keli-

meler ağzından hiç çıkmadı. Onu duvara doğru itip ayaklarını yerden kesti. Kadın, parmaklarıyla ellerini ve göğsünü tırmaladı. Hatta gözlerini oymayı bile denedi ama Theseus hiçbirini hissetmedi.

“Benim emrimle yaşıyor ve nefes alıyorsun,” dedi. “Bir fikir sahibi olmaya karar verdiğinde bunu hatırla.”

Onu bırakınca kadın yere düştü. O nefes almaya çalışırken Theseus yakasını ve kol manşetlerini düzelterek odasına doğru yola çıktı.

Helen’in hayatını ellerinde tutarken çok kısa bir süre için oğlunu duymamıştı ama şimdi, feryatlarının sesi geri gelmişti. Sesin daha yüksek olduğunu ya da belki de ona yaklaştığı için öyle geldiğini düşündü. İki türlü de odasına geldiğinde vücudundaki her kas yay gibiydi, öfkeyle gerilmişti. Öfkeye aldırış etmese de bu, aletin şişkinliğini teşvik edecek hiçbir şey yapmıyordu.

Birkaç derin nefes aldıktan ve çenesini gevşetmeyi başardıktan sonra kapıyı açtığında Ariadne’yi orada buldu.

Bir sandalyede oturuyordu; kolları ve bacakları bağlı, ağzı tıkalıydı. Bağları dışında el değmemiş durumdaydı. Cildinde tek bir çizik veya tek damla kan yoktu.

Gözleri onunkilere doğru kalktığında içleri nefret ve korku doluydu. Theseus gülümseyerek kapıyı arkasından kapattı.

“Bu anı sık sık düşündüm,” dedi. “Tam da hayal ettiğim gibi.”

Ona doğru ilerlerken Ariadne ayaklarını yere doğru bastırdı ve vücudunu sandalyenin arkasına doğru kaydırды.

Theseus onun geri çekilme girişimine kıkırdadı.

Yaklaşınca bıçağını çıkarıp ağzındaki bağı keserken yanığını da kesti ama Ariadne tepki vermeyerek onu hayal kırıklı-

ğma uğrattı. Bunun yerine kadın ona dik dik baktı ve yüzüne tükürdü.

Theseus yine de güldü, bunun için her türlü nedeni vardı. Gidecek hiçbir yeri yoktu. Kontrol etmesi ve cezalandırması için ona aitti.

Kadının yüzünü kavrayarak parmaklarını yanağındaki kanlı yaraya bastırdı. Acı dolu çığlığı yarı tanrının aletine doğrudan bir heyecan dalgası gönderdi.

Onu daha sıkı tuttu. "İyi bir dövüşü ne kadar sevdiğimi bilirsin."

"Kız kardeşim nerede, seni piç kurusu?"

Genç kadını inceledi. Onu kızdıran isim takması değil, kız kardeşi için duyduğu endişeydi.

"Senin için planladığım şeyler hakkında çok daha fazla endişelenmelisin."

"Senden korktuğumu mu sanıyorsun?"

"Korkacaksın," dedi. "O zamana kadar kız kardeşine yapabileceklerimden korktuğunu unutma."

Theseus, ağzını onunkine bastırdı. Parmaklarını derisine öyle sert bir şekilde geçirmişti ki sanki genç kadının kafatasını tutuyormuş gibi hissediyordu. Ardından dişlerini dudağına geçirince kadını itti, sandalyesi en sonunda yere çarpana kadar geriye doğru eğildi.

"Bunun beni caydıracağını düşünüyormuşsun gibi mücadele etmeye devam ediyorsun," dedi üzerinde dikilerek. "Ama gerçekte, bu sadece bende seni sikme isteği uyandırıyor."

Eğilip onu sandalyeye bağlayan ipleri kesti. Kolları ve bacakları hâlâ bağlıydı fakat debelenerek direnmeyi sürdürüyordu. En sonunda Theseus onu omzunun üzerine atmayı ve yatağına taşımayı başardı.

Genç kadının sesi histeriyle yükselerek, "Hayır, lütfen," dedi. Sesi Theseus'ta inleme isteği uyandırdı, aleti zevkle zonk-luyordu.

"Ve artık yalvarıyor," derken üzerine çıktı, ellerini başının üzerine kaldırarak bağlarını duvardaki çengele astı.

"Yapma," diye fısıldadı. "Yapma."

Ariadne yalvarırken yarı tanrı duraksadı, yüzü ondan birkaç santim uzaktaydı.

"Alışmak için bir günün olabilirdi," dedi. "Ama bunu sen seçtin."

Sözleri genç kadının daha sert mücadele etmesine neden oldu. Onu üzerinden atmaya çalışarak altında kıpırdandı ama çabaları işe yaramadı. Theseus onun bacaklarına gelene kadar aşağıya kaydı, birini sabitleyene kadar bağlı tuttu, sonra diğ-e-rini sabitledi.

Onu tamamen sabitleyip önüne sermiş haldeyken kıyafetle-rini kesti ve kadın altında ağlamaya devam ederken vücudunu yiyip bitirdi.

Theseus bir saat sonra Ariadne'nin yanından ayrıldığında, oğlunun hâlâ ağladığını fark etti. Sesin yüksek perdeden olma-sı kadar, karısının da onu bastıramaması yüzünden vücudunda içgüdüsel bir etkisi oldu.

Ariadne'nin üzerine bırakmayı başardığı tüm gerginlik bir-denbire geri geldi. Öfkeyle koridorun diğer ucundaki Phaed-ra'nın odasına doğru ilerledi.

"Phaedra!" diye bağırdı. "Sustur onu. Beni duyuyor mu-sun? Sustur onu!"

Kapıya uzandığında, kilitli olduğunu gördü.

“Siktiğimin kapısını aç!”

Bağırırken yüzünün yandığını hissedebiliyordu ve oğlu hâlâ ağlıyordu.

Geri çekilirken, “Seni kaltak,” dedikten sonra kapıyı tekmeleyerek içeri girdi ve donakaldı.

Phaedra’yı, Acamas’ı teselli etmeye çalışırken bulmayı bekliyordu. Bunun yerine, onu dört direkli karyolanın ucunda yere yığılmış, boynuna sıkıca sarılmış bir çarşafıla otururken buldu.

Ölmüştü.

BÖLÜM 33

Dionysus

Dionysus omzunda bir yanma hissiyle uyandı. Acıyı dindirmek için kıpırdandığında inledi, gözlerini açınca tepesindeki parlak mavi gökyüzünü gördü. Kısa bir an için nerede olduğunu hatırlamaya çalıştı ama bir ses -tanıdık olmasa da- ona bunu hatırlattı.

“Majesteleri uyandı!” Zorla oturma pozisyonuna getirildiğinde üzerinde haşin bir yüz belirdi.

Bir gemideydi, elleri ve ayakları arkadan bağlıydı. Birkaç yabancı ona bakıyordu ama hepsinin ortak bir yanı vardı: kollarının ön kısmında, onları Tiren korsanları olarak damgalayan bir yunus dövmesi.

Arkasındaki korsan saçından bir tutamı kavradı. “Kafası çok iyi para edecek!” dedi. “Bak! Örgülerinde altınlar var!”

“Bunda çok iyi bir şey falan yok,” dedi başka bir korsan.

Dionysus sessiz kalarak mürettebatı değerlendirdi. Güvertede yaklaşık on beş kişi vardı ve alt tarafta daha fazlası olduğu kesindi. Çeşitli silahlar taşıyorlardı ama çoğunlukla tabancaydı. Mermiler onu yaralayamazdı, tabii bir şekilde Hydra zehrini ellerine geçirmediikleri sürece.

O türden bir acıyı yeniden hissetme düşüncesiyle ürperdi.

Dionysus sol tarafına baktığında yalnız olmadığını fark etti. Başka bir mahkûm da benzer bir şekilde bağlanmış olarak yanında oturuyordu ama kadının ağzı da tıkalıydı.

Onu daha önce hiç görmemiş olmasına rağmen kim olduğunu hemen anladı. Güzelliği kendi adına konuşmaya yetiyordu.

Medusa.

“Bize teşekkür etmelisin,” dedi başka bir korsan. “Isırıyor.”

“Bu yüzden mi gözü morardı?” diye sordu Dionysus.

“Orospu bunu hak etti.”

“Sanırım bu seni neden ısırmaya karar verdiğine bağlı,” dedi. “Ve kaçırıldığını göz önüne alırsak bir nedeni olduğunu düşünüyorum.”

Korsan keyifsiz bir şekilde kıkırdadı.

“Çok şey biliyor gibisin, prens. Kahraman olmaya mı niyetlisin? Eğer öyleyse seni uyarayan, sonu senin için iyi bitmeyecek.”

“Benimle dövüşebileceğini düşünmen büyük cesaret.”

“Eh, zincire vurulmuş olan sensin.”

Kısa bir sessizlik oldu, ardından korsanlardan biri ona doğru başını salladı.

“Bu adam bir tanrı.”

Adamlardan birkaçı güldü. “Ne tür bir tanrı bu kadar kolay yakalanır?”

Kâhinini dinleyen türden bir tanrı.

Dionysus bu kararından pişman olup olmadığına henüz karar vermemişti.

Aslında bu bağlardan kolaylıkla kurtulabilirdi ama kaçmak için hamle yapmadan önce, Medusa'yı düşünmesi gerekiyordu. Zorluklardan biri okyanusun ortasında olmalarıydı. Eğer kaçacaklarsa karanın görüş alanı içinde olmasını tercih ederdi.

Korsan, "Onu bulduğumuzda Hermes'in sandaletlerini giyiyordu," diye açıkladı. "Ne tür bir ölümlü Hermes'in sandaletlerini giyer?"

"Lütuf almış bir ölümlü," dedi korsan. Dionysus'a bakmak için döndü. "Lütuf alanlardan biri misin, prens?"

"Lütuf almış olsaydım, burada olmazdım."

"Gördün mü, Leo? Prens bile aynı fikirde."

Dionysus tekrar Medusa'ya baktı. Travmaları yüzünden uysal, korkak, zayıf ve narin bir kadın bekliyordu. Bunun yerine kadın sert ve kararlı görünüyordu. Eğer Dionysus gelmeseydi, kendi başına kaçacağı izlenimini veriyordu.

Dionysus, Medusa'ya fısıldamak için dönmeden önce korsanların dikkatlerinin dağılmasını bekledi.

"Yüzebiliyor musun?"

Medusa garip gözleriyle değerlendirir gibi ona baktı. Sarı yıldız patlamaları gibiydiler; hem güzel hem de sinir bozucu. Ona güvenmiyordu ama Dionysus kadını suçlayamazdı.

En sonunda başını sallayarak onayladı.

"İyi," dedi tanrı.

Bundan sonra sessiz kalarak bekledi. Korsanların konuşmalarını dinlerken Ege'ye geçtiklerini öğrendi. Dionysus bu haber üzerine rahatladı ama nedenini ve Medusa'yı Theseus'a satmak için New Athens'a gidip gitmediklerini merak etti. Korsanların onu doğrudan evinin kıyılarına götürmesi güzel olsa da onunla ve yarı tanrılarıyla yüzleşmek öyle olmazdı.

Güneş batarken Dionysus ufukta bulutların toplandığını fark etti; çok geçmeden hava karardı ve gökyüzü şimşeklerle doldu. Tanrının midesi korkuyla büzüldü. Bu normal bir fırtına değildi.

Korsanlardan biri sesinde bir korku tınısıyla, "Bulutlar çabuk toplandı," dedi. Normalde bir denizci fırtınadan kaçmaya çalışırdı ancak doğası gereği ilahi olan, kaçılması imkânsız bazı fırtınalar vardı ve bu seferki de doğaüstüydü. Bu, bir tür deniz tanrısının dikkatini çekmiş oldukları anlamına geliyordu. Dionysus onun Poseidon olmadığını umut ediyordu.

Gemi sallanmaya başladığında ve dalgalar, korkulukların üzerine çıkacak kadar yükseldiğinde harekete geçme zamanının geldiğini biliyordu.

Birdenbire bir sürü mürettebat güverteye çıkararak yelkenleri indirmek, ambar kapaklarını sağlama almak ve gevşek duran malları istiflemek için koşuşturmaya başladı.

Sonra yağmur yağmaya başladı. Sanki birisi okyanusa sürekli su boşaltıyormuş gibi bardaktan boşanırcasına yağıyordu. O kadar yoğundu ki Dionysus zar zor görebiliyordu. Yardımcı olan tek şey neredeyse camın üzerindeki buz gibi gökyüzünde çatırdayan şimşekti. Çok güzel ama aynı zamanda korkutucuydu.

"Sana söylemiştim!" dedi Leo. "Sana onun bir tanrı olduğunu söylemiştim!"

"Sen tam bir aptalsın, Leo," diye bağırdı diğer bir korsan. Oysa ki aptal olmayan tek kişi Leo'ydu.

Korsanlardan biri, "Çok hızlı hareket ediyoruz," dedi. "Fırtına sanki bizi kıyı şeridine sürüklüyor!"

Birkaç kafa şüpheyle Dionysus'a döndü.

"Su şarap değilse, bu benim işim değil," dedi ama kaçma zamanının geldiğine karar vermişti. Karada olmayı ne kadar istese de kaza anında bu gemide olmamayı tercih ederdi.

Normalde Poseidon'ın bölgesindeyken büyüünü kullanmaya cesaret edemezdi çünkü dikkatini çekmek istemezdi ama eğer fırtına Deniz Tanrısı'nın işiyse, o zaman artık çok geçti. Bu yüzden bağlarını sarmaşıklara dönüştürerek kolaylıkla parçaladı. Aynısını bacaklarının etrafındakilere de yaptı. Medusa'ya bakarak başıyla kadının bileklerini işaret etti ve ipler sarmaşıklara dönüştü. Medusa onlar kolaylıkla kopararak ağzındaki tıkaçı çıkardı.

“Yerde kal,” dedi tanrı. “Emirlerimi bekle.”

Korsanlar fırtınayla o kadar meşguldü ki onun ayağa kalktığını görmediler. Gerçi görmelerinin onlara bir faydası olacağı da yoktu. Fark ettiklerinde o çoktan bir jaguara dönüşmüş ve ilk kurbanına saldırmıştı.

Korsanın üzerine atılarak onu ensesinden yakaladı ve yere devirdi. Sessiz kalmadan önce sadece bir çığlık atmaya yetecek kadar vakti olmuştu. Mürettebatın geri kalanının dikkatini çekmek için bu kadar ses yeterli oldu ve Dionysus birdenbire kendini kurşun yağmurunun altında buldu. Hydra zehrine sahip olmadıklarını anlayınca rahatladı ve mermiler derisini delirken Dionysus iyileşerek hepsini hızla vücudundan attı.

Dionysus kükreyerek döndü, bir sonraki kurbanına doğru atladı ve onu gemiden aşağı atmadan önce kolunu ısırды. İki korsan bıçaklarla ona doğru koştu. Dionysus birinin üzerine atlarken diğeri bıçağını tanrının yan tarafına sapladı. Acı keskindi ama her şeyden öte sinir bozucuydu. Dönerek adama saldırdıktan sonra onu geminin diğeri ucuna fırlattı, vücudu direğe çarparak güverteye doğru kaydı.

İşte o anda Dionysus, Medusa'nın orada olmadığını fark etti.

İnsan formuna dönerek, “Siktir,” dedi.

“Denize düştü.”

Dionysus döndüğünde bir grup ahşap kutunun arkasında çömelmiş olan Leo’yu gördü.

“Emin misin?” İlk düşüncesi korsanlardan birinin onu güvertenin altına götürdüğü oldu.

Ölümlü başını sallayarak onayladı.

Tanrılar kahretsin. Neden hiç kimse onu dinlemiyordu?

Dionysus ona doğru bir adım attı. Adamın sinmesini bekledi ama bunu yapmadı.

“Akıllı birisin, Leo,” dedikten sonra geminin yan tarafına doğru koştu.

Yağmur durmuş olmasına rağmen, her şey hâlâ karanlıktı ve deniz köpürüyordu. Dionysus’un görebildiği tek an gökyüzünde şimşek çaktığı zamandı. İşte o sırada Medusa’nın suda olduğunu gördü. Suyun üzerine kalmak için çabalıyordu ama aynı zamanda yunuslar -korsanlar- tarafından da kuşatılmıştı.

“Pislikler,” diye mırıldandı Dionysus.

Gemiden atlayıp köpekbalığına dönüşerek yunuslara doğru gitti ve içlerinden birinin yüzgecini ısırdı. Yunuslar hızla dağıldı ama sonra yüzünde sert bir darbe hissetti. Medusa ona yumruk atmıştı.

Yüzeye çıkarak tekrar gerçek formuna döndü ve tükürdü.

“Tanrılar aşkına, benim! Sana *yardım* etmeye çalışıyorum!”

Fırtınanın gürültüsü yüzünden duymak zordu.

“Sana nasıl güvenebilirim?” diye sordu.

İlk kez konuşuyordu ve sesi de ruhani yüzü kadar güzeldi.

Bir sireninki gibi şehvetli, ipeksi bir niteliği vardı.

“Senden bunu beklemiyorum,” dedi Dionysus. “Eğer seni burada yalnız bırakırsam kendini tekrar Poseidon’ın ellerinde bulursun.”

Tanrının bahsi geçtiğinde yüzü değişti ve tuhaf gözlerine korku doldu.

“Beni nereye götüreceksin?”

“Karaya,” dedi Dionysus. “Ondan sonra bir şeyler düşüneceğiz.”

Kadın sanki Ege Denizi’nin ortasında yüzmüyorlarmış gibi sessizce onu inceliyordu.

“Peki,” dedi.

“Öyle mi? Köpekbalığına dönüşürsem bana bir daha yumruk atmayacaksın, değil mi?”

“Sanırım bu sana bağlı,” dedi. “Sana yumruk atma isteği uyandıracak bir şey yapma.”

“O zaman umalım da yüzmek seni tetiklemesin,” dedikten sonra yeniden dönüştü.

O yüzerken Medusa ona tutundu.

Sonuç olarak korsanlar karaya ne kadar yakın oldukları konusunda haklı çıkmıştı. Eğer Dionysus saldırısına o anda başlamamış olsaydı, muhtemelen bir saat içinde karaya oturacaklardı. O ve Medusa kumlu kıyıya doğru ilerlerken Dionysus sadece tam olarak nerede olduklarını bilmeyi diliyordu.

Dionysus örgülerindeki suyu sıktı.

“Poseidon’la ilgili meseleyi nereden biliyorsun?” diye sordu Medusa.

“Bana o söyledi.”

Medusa’nın gözleri irileşirken hemen savunmaya geçerek bir adım geri çekildi. Dionysus cümlesinin Poseidon’ın arkadaşı gibi görünmesine neden olduğunu fark etti.

“Arkadaşça değildi!” dedi Dionysus hızla. “Bana düşmanca söyledi!”

Medusa’nın kaşları çatıldı. “Ama Poseidon’la konuşuyorsun?”

“Çünkü seni arıyordum!”

“Beni neden arıyordun?”

“Başına ödül kondu.”

Medusa yumruklarını sıkarak bir adım daha geri çekildi.

“Diğer yandan, *benim* seni aramamın nedeni bu değil,” dedi hızla. “Benim için hiçbir değer yok.”

Medusa’nın yumrukları titredi.

“Yani parayla ilgilenmiyorum demek istedim,” dedi. “Güvenliğimle ilgileniyorum.”

Medusa, “Bu işte gerçekten kötüsün,” dedi.

“Gerçekten çok kötüyüm hem de,” dedi Dionysus. “Bana yeniden yumruk atacaksın diye biraz endişeliyim.”

“Acıyor değil ya,” dedi. “Sen tanrı değil misin?”

“Evet ama yine de yumruk yemekten hoşlanmıyorum.”

Bir an sessizlik oldu. “Eğer bir tanrıysan sözlerin bağlayıcıdır, değil mi?”

Dionysus gözlerini şüpheyile kıstı. “Evet.”

“O zaman tek niyetinin beni güvende tutmak olduğuna dair bana söz verebilir misin?”

“Evet,” dedi tereddüt etmeden.

Medusa biraz rahatlamış görünüyordu. “Peki, eğer gitmek istersem bana izin vereceğine söz verir misin?”

“Hayır,” dedi Dionysus.

Kat ettikleri azıcık ilerleme de gitti.

“Peki ‘güvende değilsin’ ve ‘başına ödül kondu’nun neresini anlamıyorsun?”

“İkisini de çok iyi anlıyorum,” dedi. “Ben bunları *yaşadım*. Ayrıca isteğim dışında tutuldum. İstedğim gibi gelip gitme özgürlüğü benim için önemli.”

Dionysus zorlukla yutkundu. “Tamam,” dedi. “Peki, bana bir şey için söz verir misin?”

Medusa ona baktı.

"Gitmek istersen seni durdurmayacağım," dedi. "Söz veriyorum. Sadece... gitmek istediğinde bana söyle."

Bir an için sessiz kaldı ama en sonunda başını salladı. Kelimeleri söylemedi. Bu kadar sık ihanete uğradıktan sonra herhangi bir söz vermenin onun sunabileceğinden daha fazla güven demek olduğunu düşünen Dionysus onu suçlamıyordu.

Karanlığa doğru bakarak, "Bunu aradan çıkardığımıza göre," dedi. Görmek neredeyse imkânsızdı ama Dionysus bir ağaç sırasını seçebildiğini düşünüyordu. "Ateş falan yakalım. Islak kalmaktan nefret ediyorum."

"Işınlanmayacak mısın?"

"Yapamam," dedi. Sahilin ortasında bir yer seçip küçük bir çukur kazarak içinde birkaç sarmaşık oluşturdu ve onları kurumuş kalıntılar haline getirdi.

"Işınlanamam da ne demek?" diye sordu Medusa.

Avucunun içinden çıkan enerji şokuyla bir ateş yakarken, "Yardıma istemeyen birine göre, sesin kesinlikle yargılayıcı geliyor."

"Yardıma istemediğimi söylemedim. Ciddi olduğuna dair bana söz vermeni istedim."

Dionysus içini çekti. "Işınlanamıyorum çünkü denedim," diyerek oturdu. "Bu da demek oluyor ki hâlâ Poseidon'ın bölgesindeyiz. Bundan ne kadar nefret etsem de artık yapabileceğimiz tek şey gün ışığını beklemek."

Dionysus bacaklarını çapraz yaparak oturmuş, ateşe bakıyordu. Medusa birkaç saniye bekledikten sonra onun karşısına oturdu.

"O halde sen kimsin?"

Tanrı ona baktı ama sonra bakışlarını tekrar ateşe çevirdi.

"Adım Dionysus."

“Dionysus,” diye tekrar etti.

“Eminim Olymposlu bir kurtarıcı tercih ederdin,” dedi.

“Maalesef, hepsi bir sosyopatı öldürmeye çalışmakla meşgul.”

“Ben öyle bir şey söylemedim,” dedi. “Sadece adını sordum.”

“Ah,” dedikten sonra sustu.

“Hakkımda ne kadar şey biliyorsun?”

“Yeterince,” dedi Dionysus. “Bir süredir seni arıyordum.”

“Neden?”

“Seni ilk duyduğumda, tek bir bakışla insanları taşa çevirebileceğin söylentisi vardı,” diyerek duraksadı. Artık onu gördüğü için, bu söylentinin nereden geldiğini anlıyordu. Bu düşünce onu rahatsız etti.

“Yani, beni sahip olduğumu düşündüğün bu güç için mi istiyordun?”

“Başlangıçta,” dedi. “Ama sonra herkes senin kim olduğunu öğrendi ve birdenbire tehlike altındaydın. Ben sadece... yanlış ellere düşmene izin veremezdim.”

“Gücümden dolayı demek istiyorsun.”

Dionysus onu inceledi. “Kızgın olduğunu biliyorum,” dedi. “Fakat senin gücüne dair söylentiler olmasaydı senden habirim olmazdı ve şu anda seni kurtarmak için burada olmazdım.”

Medusa hiçbir şey söylemedi.

“Her neyse, senin de maenadlarıma katılmanı umuyordum.”

“Maenadlar mı?”

“Onlar... çoğunlukla arkadaşlarım,” dedi. “Kötü durumlardan kaçan ve korunmaya ya da yeniden başlama şansına ihtiyaç duyan kadınlar.”

“Bu kulağa neredeyse gerçek olamayacak kadar iyi geliyor.”

“Öyledirler,” dedikten sonra başını iki yana salladı. “Onlar olmasaydı nerede olurdum, bilmiyorum.”

Özellikle de onunla en uzun süre birlikte olan Naia ve Li-laia. Ona önemsenmenin ne demek olduğunu göstermişlerdi. Tanrıyı besleyip giydirmişler, aynı zamanda dinleyip cesaretlendirmişlerdi. Çılgınlığa kapılacağını düşündüğünde onu oradan çıkarmak için yanındaydılar. Birbirlerinin en kötü hallerini görmüşlerdi ve bu da onların en iyi hallerini teşvik etmeye yaramıştı.

“Buraya nasıl geldiğimi bilmiyorum,” dedi Medusa.

“Bu adaya mı demek istiyorsun?”

“Buraya, hayatımın bu noktasına,” diye açıkladı. “Bir rahibe olmak istiyordum.”

“Hangi tanrı için?”

“Athena,” dedi. “Kaçırılana kadar New Athens’taki tapınağında eğitim alıyordum.”

“Kaçırılmak mı?”

“Gece tapınaktan ayrıldıktan sonra eve yürürken bir arabaya bindirildim ve bağlandım. Beni bir otele götürdüler.” Durdu, göğsü hızla inip kalkıyordu.

Dionysus, “Bana anlatmana gerek yok,” dedi.

Tekrar konuşması biraz zaman aldı.

“Düşündüm ki... bir sebepten ötürü, rahibe olduğum için birisinin beni bulabileceğini düşündüm. Athena’ya dua ettim. Ona yalvardım. Hiç gelmedi.”

“Üzgünüm,” dedi Dionysus.

Omzunu silkti. “Dindarlıktan hiçbir şey gelmediğini öğrenmek zor bir ders oldu.”

Zamanla onun aksini öğreneceğini umuyordu ama bunu yüksek sesle söylemedi çünkü bu sözlerin şu an anlamı olmadığını biliyordu.

Bunun yerine, “Uyu,” dedi. “Ben sana göz kulak olacağım.”

Dionysus kum soluduğunda uyandı.

Boğulacak gibi olarak doğruldu ve öksürmeye başladı. Gözleri sulanıyor, göğsü ve boğazı yanıyordu. Kendine çoğunlukla geldiğinde sönmekte olan ateşin üzerinden Medusa'ya baktı.

"Uyuyamadığım için şanslısın," dedi kadın.

Dionysus konuşmak için ağzını açıyordu ki Medusa ayağa kalkarak kıyafetlerindeki kumları silkeledi. "Bu arada, Miken'deyiz. Poseidon'ın bölgesinde değil."

Kafası karışan tanrı, "Ne?" diye sordu.

"Miken'deyiz," diye tekrarladı.

"Olamayız," dedi. "Işınlanabilmem gerekir."

"Eh, şu adam aksini söylüyor." Medusa kıyıda birkaç metre aşağıda rasgele mallarla dolu bir arabayı iten adamı işaret etti.

Dionysus onun peşinden koştu. "Bayım! Bayım!"

Adam duraklayarak arkasını döndü ve Dionysus'la yüz yüze geldi. Darmadağınık saçları ve geniş, fırça gibi bir sakalı vardı. "Ah, evet, efendim! Bir şapkayla ilginizi çekebilir miyim? Ya da Miken kabuklarından yapılmış bir kolyeyle? En iyi deniz kabuklarından yapılmış!"

"Miken mi?" diye tekrarladı Dionysus ama şapkaya bile Miken Yunancası ile kelimeler işlenmişti. Dionysus tekrar New Athens'a ışınlanmayı denedi ama hiçbir şey olmadı. Bir terslik vardı. Eğer burası New Greece ise ışınlanabiliyor olması lazımdı.

"Şapkayı istiyor musunuz, istemiyor musunuz?" diye sordu adam hayal kırıklığıyla.

"New Athens'ta bir şeyler mi oluyor?"

“Duruma göre değişir,” dedi adam. “Ne kadar paran var?”

Dionysus, thyrsus’unu çağırıp adamın boynuna doğrulttu. Adam ellerini yukarı kaldırırken şapkayı ve kolyeyi dūřürdü.

“Bakın, bela istemiyorum. Sadece kabuklarımı satmaya çalışıyorum.”

“Bak sana ne diyeceğim,” dedi Dionysus. “Bana New Athens’ta neler olduğunu anlat ki deniz kabuklarını satmaya devam edebilesin.”

“O taraftan pek fazla bilgi gelmiyor,” dedi adam. “Çok büyük bir deprem olduğunu ve tüm şehrin koparak okyanusa sürüklendiğini söylüyorlar. İlk başta hepimiz bunu Poseidon’ın yaptığını sandık ama şimdi sorumlunun oğlu olduğunu söylüyorlar.”

“Theseus mu?”

“Evet! İşte o. Kişisel olarak, onun hakkında pek bir şey duymadım ama eğer bütün bir şehri ele geçirebiliyorsa... kahretsin... güçlü olmalı.”

Gerçekten de kahretsin.

Eğer bu doğruysa, tanrıların cenaze oyunları sırasında onu öldürmeyi başaramadıkları anlamına gelirdi.

“Teşekkür ederim,” dedi Dionysus. Thyrsus’unu çektikten sonra şapkayı almak için eğildi, Medusa’ya dönmeden önce bir avuç dolusu bozuk parayı adamın göğsüne doğru itti.

Ona yaklaşırken Medusa, “Güzeli çam kozalağıymış,” dedi.

Dionysus, büyüsünü tek büyük bir patlamayla serbest bırakmadan önce, “Gözlerini kapat,” dedi. Onları Attica sınırına ışınladı.

Oraya vardıklarında Medusa iki büklüm olarak kustu ama önündeki görüntüden dolayı Dionysus’un dikkati onun iyi olup olmadığını soramayacak kadar dağılmıştı. Çünkü gördüğü şey, sarp kıyı şeridinden kilometrelerce uzakta suyun üzerinde süzölen, New Athens’tı.

BÖLÜM 34

Hades

Tanrıların arasına şokla ağırlaşmış, garip, gergin bir sessizlik yerleşmişti. Bu Hades'in çok iyi bildiği, çoğu zaman sorumlu olduğu ama Persephone'ye kadar nadiren hissettiği bir sessizlikti. Sanki ona nasıl yas tutulacağını öğretmişti. Önce annesi, şimdi de Persephone için değerli olmasından dolayı artık onun için de daha fazla anlam ifade eden Apollo için.

Hekate, "Cenaze törenini hazırlamalıyız," dedi.

Hades bunu neden önerdiğini biliyordu. Ne kadar erken başlarsa Apollo, Styx'i o kadar hızlı geçer ve herkes onu o kadar çabuk görürdü.

Artemis'in bakışları Hekate'ye kaydı ve sözler sıkılı dişlerinin arasından çıktı. "Eğer ona dokunursan, seni öldürürüm."

"Zaten çok fazla ölüm yaşandı," dedi Hekate. "Daha fazlasıyla tehdit etme."

Tanrıça gözyaşlarına boğuldu. Onu bu şekilde görmek tuhaftı, izlemesiye daha zordu. Artemis duygusuz olmadığı zamanlarda kindar olurdu. Arası yoktu, ta ki şimdiye kadar.

“Lütfen,” diye yalvardı. “Onu götürmeyin.”

Hades öne çıkarak yüzü onunkiyle aynı hizada olacak şekilde diz çöktü.

“Tören olmadan dinlenemez,” dedi. “Hekate’nin onu onurlandırmasına izin ver, böylece onunla Styx’te buluşabilirsin.”

“Onu görmeme izin verecek misin?” diye sordu.

“Yemin ederim.”

Apollo’nun kömürleşmiş bedenine bakarak birkaç titrek nefes daha aldı. Hades onun bunu nasıl yaptığını, hayattayken olduğu şeye hiç benzememesine rağmen onu nasıl bu kadar sıkı tuttuğunu bilmiyordu.

Apollo’ya, “Yakında görüşürüz,” dedi ve eğilip alnını öptü. Bırakınca Hekate onu götürdü.

“Anlamıyorum,” dedi Hermes. Merdivenin dibine oturmuş, görmeyen gözlerle boşluğa bakıyordu. Herkes böyle görünüyordu: Tamamen kaybolmuş.

“Theseus’un savunmasız olduğunu sanıyordum.”

Hades, “Dionysus iyileşmesinin yavaş olduğunu söylemişti,” dedi.

“Ama tanrılar bile yaralanabilir,” dedi Persephone. “Theseus’un teni... *çelik* gibiydi.”

“O zaman yenilmez oldu,” dedi Hades.

Persephone, “Ama... *nasıl?*” diye sordu.

“Hera,” dedi Aphrodite. “Onun tek bir lokmayla ölümlüleri ölümsüz, savunmasızları yenilmez kılabilen bir altın elma ağacı var. Elmanın tadına baktığı çok açık.”

Hermes, “Hepimizin o kahrolası ağaçtan meyve yemeye ihtiyacı varmış gibi görünüyor,” dedi.

“Sanırım bu neye daha çok değer verdiğine bağlı. Ölüm-
süzlüğüne mi, yoksa yenilmezliğe mi,” dedi Aphrodite. “Ağaç
biri bağışlamak için diğerini alacak.”

Artemis, “Belki de Theseus tüm bunlar bittiğinde bir elma
yemeyi daha planlıyordur,” dedi.

“Bunu sadece umut edebiliriz. Ağaçtan iki kez yemenin
ölüm anlamına geldiği söylenir.”

Bir sessizlik oldu.

“Yani, hiç yaralanamayacağını mı söylüyorsun?” diye sor-
du Persephone.

“Hayır,” dedi Hades ve eğer derisini delemezlerse, onu
Hydra zehriyle bile zehirleyemezlerdi.

“Achilles’in bile bir zayıf noktası vardı,” dedi Aphrodite.

“Theseus’un pek çok zayıf noktası var,” dedi Hades. “Asıl
soru şu: Hangisi onu öldürecek?”

Söz verdiği gibi Hades, Artemis’i Styx’e götürdü ancak
Apollo’yu Yeraltı Dünyası’nda karşılamak için gelen tek kişi
o değildi. Persephone ve Hermes’in yanı sıra, Aphrodite, Hep-
haestus, Harmonia ve Sybil de onları takip etti. Kısa bir süre
sonra Thanatos geldi. Ardından Tyche ve kollarını göğsünün
üzerinde kavuşturmuş, hoş kokulu defne ve sümbüllerle bek-
leyen, lirlerle tatlı bir müzik çalan ruh kalabalığına bakan Hy-
pnos da geldi.

“Ben öldüğümde tüm bunlar neredeydi?” diye sordu.

Hermes, “Kaba olmak istemem, Hypnos ama o kadar da
popüler değilsin,” dedi.

“Bu çok kabaydı... göt!”

“Bana g t demek de çok hoş bir şey değil,” dedi Hermes.

“Popüler olmadığımı s ylemeseydin ben de sana g t demezdim. Ben pop lerim. Uyumayı herkes sever!”

“Alınma ama uyumak zorunda olmasaydım ne kadar çok şey başarabilirdim, biliyor musun?”

Hypnos kötü niyetle gülümseyerek, “Sanırım  ğreneceğiz,” dedi.

Hades gözlerini devirdi. “Siktir, çok yorucular,” diye mırıldandı.

Persephone’nin yumuşak gülüşü dikkatini çekti. “Bilmem ki. Bence şirin sayılırlar.”

“Onlarla sonsuza kadar yaşamayı dene bir de.”

“Umarım yaşarım,” diye cevap verdi.

Hades tanrıcanın sözlerine şaşırdı ve anında kendisini suçlu hissetti. Yalnızca Apollo’nun değil, aynı zamanda Tyche’nin ve Hypnos’un ölümleri göz önüne alındığında, bunu söylemek duyarsızca olmuştu.

“Yaşayacaksın,” dedi. “Başka seçeneğin yok.”

Persephone ona gülümsedi ama gözlerinde hiç neşe yoktu.

“Kaderin böyle işlemediğini biliyorsun,” dedi.

“Sana bir şey olursa ne yapacağımı biliyorum,” dedi Hades. “Sadece bu geleceğin vaadi bile Kader Tanrıçaları’nı uzak tutmalı.”

Onun ikna olmadığını biliyordu ve bazı açılardan onu suçlamıyordu. şu an bulundukları yerden bir gelecek hayal etmek zordu.

Aniden ufukta bir parıltı belirdi ve Charon’un kayığı görüş alanına girdi. Bu mesafeden, Apollo’nun kayığın  n tarafında durduğunu, pruvadaki fenerin Styx’in dalgalı sularında sallandığını görebiliyordu.

Hades, kayıkçının ilahilerin ölümleriyle nasıl baş ettiğini

merak etti. Ruhları taşıdığı bunca yıl boyunca buraya bir tanrı getirmişti, o da Hermes'in oğlu Pan'dı.

Ruhlar tezahürat yaparken Persephone iskeleyle daha yakın olmak için yanından ayrıldı fakat ayakları iskeleyle zar zar değen Artemis'i geçmemeye dikkat etti. Hades, tanrıçanın düşüp ölüler tarafından nehrin dibine çekilmesinden endişe ediyordu ama Apollo kayığı sallayarak kız kardeşinin üzerine atılıp ona sımsıkı sarılırken tanrıçanın geri gitmesine neden oldu.

Charon kayığını yanaştırdı ve Hades'in yanına geldi.

"Kapılarda yüzlerce ruh var," dedi "Yukarıda neler oluyor?"

"Kaos," diye yanıtladı Hades. Bunu açıklamanın başka bir yolu yoktu.

Theseus'un, cenaze oyunları sırasında bir şeyler yapmayı planlamasını bekliyordu ama bugün başardığı ölçüde bir şey beklememişti. Theseus yıldırımını kullanmıştı.

Tek başına bu bile, New Greece halkını onun yeteneklerinin tanrılarıninkileri aştığı konusunda ikna etmeye yetmişti ama sonra Apollo'yu öldürmüştü.

O anda Theseus aslında iki tanrının yerini almıştı.

Bu sadece başlangıçtı çünkü Apollo düşüp Zeus'un durumu ortaya çıkınca, Theseus babası Poseidon'a seslenmiş ve ona yeryüzünü sarsıp denizlerini hareket ettirmesini emrederek Hades'in yeni yeni anlamaya başladığı bir felakete yol açmıştı.

Aniden Theseus'un tehdidi altında olan yalnızca tanrılar değil, New Greece'in tamamı olmuştu.

"Yakın zamanda bir şeyler yapmazsan, tüm dünya senin diyarında yaşayacak ve o zaman Theseus'un senin için ne planladığı konusunda endişelenmek zorunda kalacaksın."

"Zaten endişeleniyorum," dedi Hades.

Bakışları Apollo'yu karşılamak için toplanan ruhlara ve tanrılara kaydığında ne ara bu kadar çok insanı bu kadar önem-

ser olduğunu merak etti. Sonra Persephone'ye bir kez bakınca anladı, onun sayesindeydi.

Onları birbirine bağlayan bağ oydu, hepsini bir araya getiren kişiydi ve Hades şimdi onları korumak için her şeyi yapacaktı.

Ancak Apollo'nun ölümüyle de açıkça görüldüğü gibi çoktan başarısız olmuştu.

"Öldüğün için aşırı mutlusun, Apollo!" dedi Artemis ama herkes onun gerçekte ne demek istediğini biliyordu: *Beni terk ettiğin için aşırı mutlusun.*

Tanrının yüz hatları yumuşadı. "Benim için yas tutma, sevgili kardeşim. Bunu uzun zamandır istiyordum."

"Ama neden? Bunu neden isteyessin ki?" diye sorarken kollarını iki yana açtı.

Apollo'nun bakışları onu takip etti ve yeniden göz göze gelmeden önce Hades'in diyarının manzarası üzerinde gezindi. "Çünkü huzura erişmenin tek yolu bu."

Hades, Artemis'in kafa karışıklığını hissedebiliyordu. Apollo'nun ruhundaki yükü anlamıyordu. Tanrının pişmanlıklarının kökleri derindi. Tanrıçanın kiler ise değildi.

Apollo, Persephone'ye döndüğünde tanrıça kollarını onun boynuna dolayarak sımsıkı sarıldı. Hades acısını hissedebiliyor ve onu rahatlatmayı arzuluyordu. Ama Apollo onu bırakmadı, sanki arkadaşlıklarının kendisi için ne anlama geldiğini basit bir kucaklaşmayla aktarıyormuş gibi görünüyordu.

Persephone geri çekilince Apollo gülümsedi.

"Ağlama, Seph," dedi. "Hiçbir şeyin değişmesine gerek yok. Pazarlığımızın bile."

Ve bu şakacı ifadeyle birlikte etraflarındaki enerji hafifledi.

"Ah, kahrolası Kader Tanrıçaları," diye mırıldandı Hades. "Nasıl oldu da o *sona ermedi*?"

“Kıskandın mı, Hades? Ortalık sakinleştğinde Seph ve ben pikniğe gidebiliriz diye düşünüyordum.”

“İyi şanslar,” dedi Hades. “Onu çağıracak büyün yok.”

“O zaman sanırım bunu ölümlüler gibi yapıp kapınızı çalmam gerekecek.”

Apollo’nun şakalaşmasına ve bunun Persephone’ye sağladığı rahatlamaya minnettar bir şekilde, “Seni Tartarus’a atacam,” diye karşılık verdi sırtarak.

“Bu bir kapı çalma için ağır bir ceza. Teklif ettiğime sevinmen lazım. Genelde istenmediğim yerlerde ortaya çıkmayı tercih etme eğilimindeyim.”

Persephone yüzündeki gözyaşlarını silip tanrıya gülümserken, “Piknik kulağa hoş geliyor, Apollo,” dedi.

Apollo sırttı. “Bunu duydun mu, Hades? Bu bir randevu!”

Apollo, Hermes’i selamlamak için ilerleyip altın sarısı saçlarını karıştırırken Hades dik dik ona baktı.

Persephone yanına döndüğünde Hades, “Apollo’ya yaklaşan pikniği için birkaç yer göstermemi bana hatırlat,” dedi.

“Onu Ümitsizlik Ormanı’na göndermeyeceksin,” dedi sertçe.

“Ne?” diye sordu. “Komik olurdu.”

Persephone yaklaştı ve ellerini tanrının göğsünde gezdirdi.

“Komik olan başka ne var biliyor musun? Morarmış hayalar.”

“Hayır,” dedi. “Bu çok zalimce.”

“Orman da öyle.”

Hades içini çekti. “Peki.”

Persephone parmak uçlarında yükselirken Hades onu öpmek için eğiliyordu ki aniden tezahüratlar patlak verdi. Dönüp bakınca Apollo ile Hyacinth’in etrafları ruhlarla çevrili halde, birbirlerinin kollarına dolanmış ve ağızlarının tutkulu bir öpücükle birbirine bastırılmış olduğunu gördüler.

Persephone derin bir nefes alıp iki elini de kalbine bastırdı.

“Bundan iyi bir şeyler çıkacağını düşünmemiştim,” dedi.

Hades ona gerçeği söylemekle bir yalana inanmasına izin vermek arasında kalarak rahatsız bir şekilde kıpırdandı ancak Persephone ona ikisi arasında bir seçim yapma şansı vermedi. Sessizliğinden şüphelenerek ona baktı.

“Hades?”

Adını söyleyiş şekli yarı sorar, yarı yalvarır gibiydi. Tanrının boğazının sıkışmasına neden oldu.

“Bana onun Lethe’den içmek zorunda kalmayacağını söyle.”

“Hayır, kalmayacak,” dedi Hades. “Ama Hyacinth burada kalamaz.”

Persephone gözlerini kırıştırdı. “Ne demek kalamaz?”

“Ruhunun reenkarne olma zamanı geldi.”

Hades zamanlamasının berbat olduğunu fark etmişti. Yalnızca Apollo, Yeraltı Dünyası’na yeni gelmiş olduğu için değil, aynı zamanda dünya da berbat bir yer olduğu içindi ama yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Persephone’nin yüzünün rengi attı.

“Hades,” diye fısıldadı.

“Benden ne isteyeceğini biliyorum,” dedi. “Bu Hyacinth’in yapacağı bir seçim.”

Tanrıça tartışmadı ya da yalvarmadı ama iki sevgiliye bakarken gözlerini kırıştıtarak yaşları uzaklaştırdı.

“Belki de Apollo geldiğine göre fikrini değiştirir.”

Ancak Hades sözlerine tanrıçanın kendisinin bile inanmadığını biliyordu.

Ilias, “Hâlâ ölüleri sayıyoruz,” dedi. “Ancak pek çok haber alınamayanla birlikte bin kişiye yaklaştık.”

Hades, Charon'la yaptığı konuşmanın ardından satiri New Athens'in durumu hakkında bilgi toplaması için göndermişti. Haberler iyi değildi.

"Artık anakaranın bir parçası değiliz," dedi. "Ege Denizi'yle çevrili bir ada haline geldi, bu da onu teknik olarak Poseidon'un bölgesi haline getiriyor."

Durum Hades'in korktuğu gibiydi, bu olayda kardeşinin rolünü şüpheli buluyordu. Poseidon her zaman hükmetmek istemişti, bu yüzden tahtta başka birini görmek için bu kadar ileri gitmesi garipti, bu kendi oğlu olsa bile.

"Ayrılma çoğunlukla daha büyük binaları yok etti. Acropolis, Parthenon ve Alexandria Tower tamamen yıkıldı. Jeneratörü arızalanmadığı sürece hizmet vermeye devam eden hastanede de ciddi hasar var. New Athens'in geri kalanı zifiri karanlık."

Hades düşünürken sessizdi.

Ilias'ın sunduğu bilgiler iyiydi ama fazla geneldi.

Hades, "İhtiyacı olanlara yardım edeceksek, yukarıda neler olup bittiğine dair daha iyi bir fikre sahip olmamız gerekecek," dedi.

"Iniquity'ye birkaç kişi çağırabilirim," dedi Ilias.

"Hâlâ ayakta mı?"

"Şimdilik ama Theseus'un kendisine tanrıları, özellikle de seni hatırlatan her şeyi yok etmeye istekli olduğunu hissediyorum."

"Gurur duydum," dedi Hades. "Fakat durum böyleyse orada buluşmak güvenli değil. Bence onları buraya çağırmalısın."

"Nasıl istersen," dedi Ilias.

Bunu istemiyordu ama başka seçeneği yoktu çünkü nereye varacağını biliyordu. Theseus, tanrılara sadık olan herkesi hedef alacak ve eğer onlardan vazgeçmezlerse onları idam edecekti.

Theseus kendisine boyun eğenler dışında tapınan kimsenin kalmamasını istiyordu. Ancak Hades, ölüme inanmayan -ya da ondan korkmayan- birini bulması için ona meydan okurdu.

Hades, "Döndüğünde beni çağır," diyerek odasına gitmek üzere ofisinden ayrıldı.

Odaya girince Persephone'yi yan yatmış, sırtı kapıya dönük halde buldu. Uyuyor olabileceğini düşündü ama yatağa yaklaştığında Persephone dönerek onunla yüz yüze geldi.

Hades gözlerini ona dikmekten kendini alamadı. Çok güzeldi. Teni pembeydi ve saçları dağılmıştı. Sanki uykudan yeni uyanmışçasına neredeyse rüya gibi görünüyordu.

"Seni uyandırdım mı?"

"Bilmiyorum," dedi. "Uyuduğumu hatırlamıyorum."

Muhtemelen bitap düştüğü içindi.

Yatağın kenarına oturup elini tanrıçanın kalçasına koydu. Parmaklarının altındaki teni sıcaktı, yanına uzanma dürtüsüne direnmek zorundaydı, eğer bunu yaparsa yarın sabaha kadar kalkamayacaktı.

"Nereye gittin?" diye sordu.

"Henüz hiçbir yere," dedi. "Ilias'la konuşuyordum. Ondan birkaç kişiyi çağırmasını istedim. Dünyada neler olup bittiğine dair fikir edinmemiz gerekiyor ve bunun en iyi yolu Iniquity'den geçiyor."

Persephone doğrularak battaniyenin düşmesine izin verdi. Tamamen çıplak olmasını umursamıyormuş gibi görünüyordu. Hades manzarayı takdir etse de büyüyen ereksiyonu başka herhangi bir şeye konsantre olmasını çok zorlaştırıyordu.

"Gelebilir miyim?" diye sordu Persephone.

Hades sırttı. "Bana bunu sorduğunda genellikle senin içinde olurum."

Persephone dizlerinin üzerinde oturdu. Bu pozisyon sayesinde daha yüksekte kalınca göğüsleri tanrının yüzüyle aynı hizaya geldi.

“Eğer hayır dersen, bir daha asla içime gelemesin.”

Hades’in gözlerindeki eğlenen ışık söndü, tek kaşını kaldırarak tehdidine meydan okudu. “Sanki verdiğim zevk olmadan bir gün geçirebilecekmişsin gibi.”

“Beni küçümseme, lordum.”

“Böyle giderse ikimizin de öğrenmesine gerek kalmayacak,” diyerek onu kucağına çekti. Meme uçlarından birini ağzına aldı. Persephone haykırırken elleriyle onun yüzünü kavradı. Hades meme ucunu bırakarak karanlık bir şekilde kıkırdadı.

“Hayır demeyecektim. Gerçi uyumayı tercih ederim.”

“Uyumayacağımı biliyorsun.”

Bu sefer Persephone’nin dişleri ve dili tanrının kulağının üzerinden geçti. Hades ürperdi, belindeki elleri sıkılaştı.

“Hayır,” diyerek onunla göz göze gelmek için geri çekildi. “Hem eğer seni bıraksaydım, geri döndüğümde bütün viskimin bitmiş olduğunu görürdüm.”

“Birinin onu içmesi gerekiyor,” dedi Persephone tanrının burnuna bilmiş bir şekilde dokunarak.

Hades, onun fark ettiğini düşünmemişti ama elbette tanrıça haklıydı. Labirentten döndüğünden beri içki içmemişti ve nedenini bilmiyordu. Denemediğinden değildi fakat kadehi dudaklarına her götürdüğünde tereddüt etmişti.

Kendini gülünç hissediyordu.

Alkolün onu etkilediği yoktu, öyleyse neden kadehi eline aldığında bu kadar kötü hissediyordu?

Persephone yaklaşarak onu öptü.

“Sana gülmüyorum,” diye fısıldadı.

Hades, parmakları beline doğru uzanırken, "Biliyorum," dedi. "Ve içkiden uzak kalışımı kutlamam gerektiğini biliyorum ama bundan sonra gelecek olandan korkuyorum."

"Ne gelecek?" diye sordu. Sesi nefes nefese çıksa da şaşkındı.

"Bilmiyorum. Daha kötü bir şey. Belki öfke."

Bu her zaman böyleydi, bir şey bitince yerini başkası alıyordu.

"Hades," diye fısıldadı. "Bu nereden geliyor?"

"Her zaman acımla baş etmenin bir yolunu buldum," dedi.

"Titanomakhia'dan sonra kendimi herkesten soyutlayarak yaptım, şimdi ise uyuşmuş durumdayım. İlkini üstesinden zalimlik yaparak geldim, şimdi de içki içiyorum. Peki bunu yapamamam ne anlama geliyor?"

Persephone bakışlarını onunkinden ayırmadan, elini onun kalbine bastırdı.

"Şu anda uyuşmuş hissediyor musun?"

"Hayır," dedi. "Senin bu kadar yakınındayken hissetmiyorum."

Persephone parmaklarını tanrının gömleğinin içine sokarken nefesi dudaklarının üzerinde dans ediyordu.

"O zaman belki de çoktan başka bir kötü alışkanlık bulmuşsundur."

Hades, Nevernight'ın gölgelerinde Persephone, Ilias ve Hermes'le birlikte ortaya çıktı. Henüz geldiğini duyurmaya niyeti yoktu, yokluğunda ne söyleneceğini merak ediyordu. Muhtemelen varlığı bilindiğinde konuşulacaklardan çok daha faydalı şeyler olacaktı.

persephone'ye bakarak bir parmağını dudaklarına götür-
dükten sonra dikkatini Iniquity üyelerine çevirdi. İkisi barda
oturmuş, içkilerinin üzerine eğilmişti; Ptolemeos adında yaşlı
bir adam ve Jom adında daha genç bir adam. Kadının biri barın
arkasında rahatına bakıyordu. Adı Stella'ydı. Üç kişi de yakın-
daki bir kanepede oturuyordu: Madelia Rella, Leonidas Nasso
ve Damianos Vitalis.

"Dünyanın geri kalanından tamamen koptuğumuzu söylü-
yorlar. Bizi buradan çıkaracak liman ya da gemi de yok," di-
yordu Ptolemeos.

"Bu adadan kaçmanın mümkün olmadığına inanmamızı mı
bekliyorsun, Ptolemeos?" diye sordu Damianos.

"Öyle söylemedim ama daha pahalıya mal olacak."

Hades'in yanındaki Persephone kaskatı kesildi. Tanrı, iste-
diği şeyi -bunun olmasına izin vermeyeceğine dair güvenceyi-
iletmesini umarak onun elini sıktı.

"Tüneller sular altında kaldı. Tehlike daha büyük."

Bu haber karşısında Hades'in midesine bir ağırlık çök-
tü. Tünellerin sular altında kalacağını düşünmemişti. Diony-
sus'un bu gibi olaylara karşı önlemleri vardı. Bir şeyler ters mi
gitmişti, eğer öyleyse o ve maenadlar neredeydi?

"Bu saçmalıktan kaçmak için ailelerden para almayı mı dü-
şünüyorsun?" diye sordu Madelia Rella küçümsemesini açıkça
belli ederek.

"Ticaret savaşta durmaz, Madelia. Bunu en iyi sen bilirsin.
Bu yarı tanrılar işletmelerini ziyaret etmedi mi?"

Ağzı gerildi. "Eğer bunu engelleyebilseydim, yapardım.
Kızlarıma zarar verdiler. Girişlerini yasakladığımda genelev-
lerimden birini yaktılar."

Hades bunun ne zaman olduğunu merak etti. Belki de o la-
birentteyken olmuştu.

“Kesinlikle çok güçlüler,” dedi Jorn. “Theseus’u yıldırımla, Zeus’u da gökyüzünde asılı halde görmediniz mi?” Kafasını iki yana sallamak için durdu. “Onların önünde diz çökmeyecek kadar aptal mıyız?”

Madelia, “Bu kimin gazabına uğramak istediğine bağlı,” dedi. “Bana gelince, ben öldükten sonra hoş bir yaşam sürdürmeyi tercih ederim.”

“Yeraltı Dünyası’nın da fethedilmediğini nereden biliyoruz?”

Soruyu derin bir sessizlik izledi. Hades, yanındaki Persephone’nin öfkelerini hissedebiliyordu. Hermes de ellerini yumruk yapmıştı. Hades tanrının onları açığa çıkarmasını engellemek için kolunu uzattı. Tartışılardan her ne kadar hoşlanmasa da şaşırmamıştı da. Ayrıca kimin onun tarafında olduğunu bilmek istiyordu.

En sonunda Madelia konuştu. “Bu çok saçma.”

Hades gölgelerden çıkarak bakışlarını odada gezdirirken, “Güven oyu için teşekkür ederim, Madelia,” dedi. “Çoğunuz kendinize hizmet edenin ötesinde bir bağlılığınızın olmadığını açıkça belirttiğinden, ilerlemek adına tutacağınız tarafı seçmeniz için size birkaç saniye vereceğim.”

Bir duraklama oldu, ardından Ptolemeos doğruldu.

“Peki, seni seçmemenin sonuçları nedir?”

“Hiçbir sonucu yok,” dedi Hades. “Seçiminiz yanlışsa başınıza gelecekler haricinde.”

Yaşlı adam kaşlarını çatı. “Bilmece gibi konuşmak tam da bir tanrıya göre.”

Hades’in ağzı kıvrıldı. “Bunu rulet gibi düşün, Ptolemeos. Bahse girmeye istekli misin?”

“Ölümün yüzüne bakarken değilim,” dedi adam.

Hades, “Akıllıca bir seçim,” dedi. “Hepinizin bildiği gibi

Theseus, babasının yardımıyla New Athens'ı ele geçirdi. Birçok tanrının ölümünden onun sorumlu olduğu doğrudur. Zeus'un hâlâ hayatta olmasının tek nedeni, Theseus'un babamız Cronos'un gözüne girmek için onu piyon olarak kullanmayı umması. Bunun ötesindeki planlarını bilmiyorum, sadece New Greece'in tamamına tek tanrı olarak hükmedebileceğine dair kuruntulu bir umudu var ki bu, ben hâlâ hayattayken başaramayacağı bir iş."

Kara parçası çok küçük olduğu için New Athens artık Poseidon'ın kontrolünde olsa da başardığı tek şey diğer tanrıların şehre ışınlanmasını engellemekti. Ancak Hades'in, boyutu ne olursa olsun kara üzerinde gücü vardı.

"Peki ne yapacaksın?" diye sordu Leonidas. "Zeus'u serbest bırakıp barış getirmesini mi umacaksın?"

"Neden herkes bunu önerip duruyor?" diye mırıldandı Hermes.

"Zeus'un barış getirmesinden bu yana uzun zaman geçti," dedi Hades.

Jorn, "Yani onu serbest bırakmayı düşünmüyorsun?" diye sordu.

"Şu anda önceliğim erkek kardeşim değil," dedi Hades.

"O zaman önceliğin ne?" diye sordu Damianos. "Biz de öğrenmiş olalım."

"Öncelikle masumlara sığınak sağlamanın bir yolunu bulacağız," dedi. "Fakat insanları denizden geçiremeyiz. Eğer onları bir gemiye bindirmeyi başarırırsanız, Poseidon gemilerinizi batıracaktır."

Ptolemeos, "Birçok kişi korunma umuduyla tapınaklara kaçtı," dedi. "Diğer yandan Theseus'un sabah onlara baskın yapmayı planladığı yönünde söylentiler var."

Hades, "Buraya sığınabilir miyiz?" diye soran Persephone'yle baktı.

“Sığınabiliriz,” dedi İlias. “Zor olan onları buraya güvenli bir şekilde getirmek, özellikle de Dionysus’un tünellerinin yardımı olmadan.”

“İşe yaramaz olduklarından emin miyiz?” diye sordu Hades. Buna inanmayan bir yanı vardı.

Ptolemeos, “Birkaç tanesinden suların çekilmiş olma ihtimali var ama cesetler olacaktır,” dedi.

“Peki hayatta kalan kimse yok mu?” diye sordu Persephone.

Yaşlı adam başını iki yana salladı. “Kimse ortaya çıkmadı ama şehrin durumu göz önüne alındığında nereye gideceklerini bildiklerini sanmıyorum.”

Hades, “Dionysus’tan haber alan oldu mu?” diye sordu. Tanrı yeraltıyla onun olduğu kadar ilgiliydi ve bu kalabalık arasında iyi tanınıyordu, Hermes dışında herkes başını iki yana salladı.

Hermes, “Birkaç gece önce bana gelerek sandaletlerimi istedi,” diyerek bir an tereddüt ettikten sonra ekledi. “Poseidon’a ait bir adada işi vardı. O zamandan beri onu ne gördüm ne de ondan haber aldım.”

Hades, bu hikâyede Hermes’in grupla paylaşmak istemediği daha fazlası olduğundan şüpheleniyordu. Her ne kadar bundan nefret etse de tünelleri kullanmak zorunda kalacaklardı. Belki yol boyunca hayatta kalan birkaç kişi bulurlardı.

Hades sertçe, “Bunun almamız gereken bir risk olduğunu düşünüyorum,” dedi.

“Onları... ıslınlamayamaz mıyız?” diye sordu Persephone.

“Bunu yaparsam, kardeşimin dikkatini çekme riskiyle karşı karşıya kalırım,” dedi. “Ve mecbur kalmadıkça daha fazla kayıp vermek istemiyorum.”

Birisi kıkırdayınca Hades başını kaldırdı ve Ptolemeos’un bakışlarıyla karşılaştı.

“Ne?” diye sordu ölümlü. “Başka kimse bunu ironik bulmuyor mu? Ölülerin Tanrısı’nın yaşam konusunda endişelenmesini?”

“Onu tanısaydın bunu ironik bulmazdın,” diye çıkıştı Persephone.

Madelia’nın dudakları seğirirken Hades’in Persephone’nin belindeki eli sıkılaştı.

“Yani, tapınakları boşaltıyoruz ve Theseus’un yarın kurban edecek kimsesi kalmıyor. Ya sonra?” diye sordu Jom.

Leonidas, “Yarı tanrılar içerdeyken onları havaya uçuralım derim,” dedi.

“Bir patlama muhtemelen onlara zarar vermeyecektir,” dedi Hermes. “Bildiğimiz kadarıyla onlar da bizim gibi yenilmezler.”

Damianos, “Artık o kadar da yenilmez görünmüyorsunuz,” diye belirtti.

Hermes ona ters ters baktı. Kollarını göğsünde kavuşturarak, “Sana yenilmezliği göstereceğim,” diye mırıldandı.

Damianos, “Amaç onlara zarar vermek değil,” diye devam etti. “Onları hazırlıksız yakalamak. Sonra da saldıracaksınız.”

Hades daha fazla yıkım fikrinden hoşlanmamıştı fakat bunun kaçınılmaz olduğunu biliyordu. Bu, İlahiler arasındaki savaşın bedeliydi.

Sonra Leonidas ayağa kalktı. “Tanrılar arasında kimin kimi hedef alacağını belirleyebilirsiniz, bizim katılımımız söz konusu olduğunda sunabileceğimiz şey bu.”

Hades’in beklediği de bu kadardı ama yeterliydi. Kendi aralarında tapınakları boşaltıp ölümlüleri güvenli bir yere götürebilmeleri gerekirdi.

“Peki,” dedi Hades. “Şimdi başlıyoruz.”

Ve yarın savaşa gideceklerdi.

BÖLÜM 35

Persephone

Hades; Ilias, Hermes ve Artemis'le birlikte Dionysus'un tünellerine doğru yola çıkarken Persephone, ölümlülerin Never-night'a gelişine hazırlanmak için yardım çağırdı. Mekonnen kapıları korurken Adrian ve Ezio, Sybil'in yere yatak yapabilmesi için kanepeleri duvara itiyordu. Leuce su ve atıştırma istasyonları kurarken Harmonia da bebekler için malzeme, çocuklara da oyunlar toplamıştı. Hekate bir tıbbi istasyon kurmuştu. Tanrıçanın güven verici konuşmasına rağmen Persephone bunun neden gerekli olduğu konusunda uzun süre düşünmemeye çalışıyordu.

"İşin içinde ölümlüler olduğunda fazla dikkatli olmak diye bir şey yoktur," dedi. "Her türlü rahatsızlığa sahipler."

"Onları iyileştiremez miyiz?" diye sordu Persephone.

Hekate, "Eğer olağan bir ağrı ve sızıysa, normal seyrini izlemesine izin vermeliyiz," dedi. "Biz mucize yaratanlar de-

ğiliz. İyileştirme seçimimizin ciddi sonuçlar doğurabileceğini biliyorsun. Savaş zamanlarında bile bu değişmez."

Üst kattaki Hephaestus ile Aphrodite, silahlar ve zırhlarla geldi. Her türü süitlere ayırmışlardı: mızraklar, baltalar, yaylar. Son odada kılıçlar vardı ve tüm bunlar biraz gerçeküstü gelse de Persephone'nin girmeye karar verdiği oda burasıydı.

Masaya yaklaşarak kılıçlardan birini eline aldı. Tasarım, Hephaestus'un tüm yaratımları gibi basit ama yine de güzeldi.

Kabzası deriyle kaplıydı, kulpu ve çapraz koruması pürüzsüz çeliktendi. Daha önce hiç silah kullanmamıştı, bu yüzden ne kadar hafif olduğuna şaşırdı ancak gençlikle tek elde taşındıkları için bunun mantıklı olduğunu düşündü.

"Ne düşünüyorsun?"

Persephone, Aphrodite'nin sesini duyunca sıçrayarak döndüğünde tanrıça odaya giriyordu.

"Bu kadar çok şey yapabildiğine inanamıyorum," dedi Persephone. Kılıcı yığının içine geri koydu.

"Yaptığı tek şey bu," dedi Aphrodite. Sesinde Persephone'nin görmezden gelmeye karar verdiği bir küçümseme vardı. Hiç kimse Hephaestus'un bu şekilde silahlar dövmek zorunda kalmasını istemezdi.

"Bunun gerekli olmasından nefret ediyorum," dedi.

"Ben de," dedi Aphrodite sessizce.

"Hoşuna gittiler mi?" diye sordu Hephaestus.

Persephone tanrının sesini duyunca şaşırdı. Sesini pek sık duymuyordu ama çıtırdayan bir ateşin sıcak közleri gibi alçak ve hoş olduğunu fark etti.

O ve Aphrodite dönüp tanrıya baktılar.

"Bana tuzaklı bir soru soruyormuşsun gibi geliyor, Hephaestus," dedi Persephone. "Savaşta hoşla gidilecek bir şey olduğundan emin değilim."

Tanrı kibar bir şekilde başını salladı. "Adil, Leydi Persephone."

"Bunların... ölümlü askerler için olduğunu düşünmekte haklı mıyım?"

"Evet, Leydi Persephone."

"Peki hepsi... Hydra zehriyle kaplandı mı?"

Hephaestus bir kez başını salladı. "Evet, leydim."

Binlerce ölümlünün tanrılara zarar verebilecek silahlarla donatılacağı fikrinin zihnine yerleşmesine izin verdi.

"Bu... iyi bir fikir mi?" diye sordu ancak o ve Hades'in bu konuyu çoktan tartıştıklarını, tüm artı ve eksileriyle tarttıklarını düşünüyordu. Yine de son derece korkutucu ve yanlış geliyordu.

"Theseus'un takipçileri de aynı silahlara sahip olacak. Hydra zehri ölümlülere hızlı bir ölüm verir. Onlar olmasaydı bizim için çok daha yıkıcı bir mücadele olurdu."

Bunu sindirdikten sonra, "Bizim silahlarımız nerede?" diye sordu.

Hephaestus konuşurken Aphrodite'ye baktı. "Silahlarınızı koruması için Hades'e emanet ettim."

"Elbette," dedi Aphrodite. "Çünkü Persephone'nin becerikli olmadığı ve silahları kendine saplayabileceği çok açık."

Aphrodite'nin hüsrânını anlasa da Persephone bunun burada gerekli olduğunu düşünmüyordu. Hephaestus'la göz göze gelerek ona hafifçe gülümsedi ve bir anlığına tanrının yüzündeki bitkinliği gördü.

Kalbi onun için ağrıyordu.

Hephaestus, "Silahlar Hydra zehriyle kaplandı," dedi. "Sadece sizi güvende tutmak istiyorum."

İkili bir kavgaya sürüklenmeden önce, "Anlıyorum," dedi Persephone hızla. "Hydra zehrinin verebileceği zararı gördük."

Ne kendime ne de başkalarına zarar verme gibi bir niyetim var. Aslında, umarım onları hiçbir zaman kullanmak zorunda kalmayız."

Persephone sütlerden çıktığında arkasındaki odalara yığılmış binlerce silahın ağırlığını taşıyormuş gibi hissediyordu. Her biri, bir kişiydi; bir ruhtu ve kendini hepsinden sorumlu hissediyordu.

Bekleme salonuna girerken aşağıdan gelen sessiz bir kükre-me duydu. İnsanlar gelmeye başlamıştı bile.

Salonun kapılarında nöbet tutan Euryale, "Havada korku kokusu var," dedi.

Persephone her zamanki gibi beyaz giyinmiş ve gözleri bağlı olan gorgona baktı.

"New Athens kuşatma altında," dedi. "Hepimiz korkuyoruz."

"Siz bile mi, Leydi Persephone?" diye sordu Euryale.

"Bunu hissedemiyor musun?"

"Kederin kokusu korkuya çok benziyor."

Persephone, "Belki ben de kederliyim," dedi.

Mekâna bakmak için merdivenlerin tepesine doğru yürüdü. Hades'in kulübünün gizemli ve günahkâr bir şeyden, hayatta kalmak için bir sığınağa dönüştüğünü görmek tuhaftı. Normalde aileler değil, gençler ya da çaresizlerle dolu olurdu. Şimdiyse erkekler, kadınlar ve çocuklar bir araya toplanmıştı, bazıları da yerinde hareketsiz duramayarak volta atıyordu. Çoğu korkmuş görünse de neden burada olduklarının farkında olmayan birkaç çocuk neşeyle kalabalığın arasında koşturuyordu.

Persephone, Theseus'un, ölümlü dünyası üzerindeki etkisine ilk kez tanık oluyordu; bu insanlar kederliydi. Bunun inananlar için -dua eden, fedakârlık yapan, sunakları süsleyen ve tanrılarını seven dindarlar için- nasıl bir duygu olduğunu

düşündü. Persephone de arkadaşlarını kaybetmişti ama onlar tanrılarını kaybetmişti ve sanki dünyalarının en temel bağları parçalanıyormuş gibi hissediyorlardı.

Şu anda bir gelecekleri yoktu.

Bir çığlık dikkatini yeniden aşağı kata yöneltti. Kovalamacı oyununa daha fazla çocuk katılmıştı. Tünellerden başka bir grup daha geldi. Bu seferki Hermes tarafından yönlendiriliyordu.

Persephone merdivenlerden inerek tanrıya doğru ilerledi. O sırada koşan çocuklardan biri ona çarptı. Dengesini bulması için elini çocuğun omzuna koydu.

"Ah," diyerek çocuğun önünde diz çöktü. Tahmin etmesi gerekirse dört yaşlarındaydı, iri kahverengi gözleri ve kıvrık saçları vardı. "İyi misin?"

"Dokunma ona, Ölüm Tanrıçası!" diye haykıran bir kadın, çocuğu çekiştirerek uzaklaştırdı.

Persephone kadının tepkisi ve sözleri karşısında şaşkına dönerken beti benzi attı.

Hermes, Persephone'nin ayağa kalkmasına yardım ederken, "Ölülerin Kraliçesi'ne onun evinde saygı duysan iyi edersin," dedi.

"Cora, dur!" Bir adam tartışmaya katıldı.

"Bilmiyormuş gibi davranmayın," dedi kadın. "Sanki hepimiz bu tanrıçanın Büyük Ana'yı öldürdüğünü bilmiyorsunuz!"

Kadın sanki burada, Persephone'nin bölgesinde destek bulabilirmiş gibi çılgınca etrafına bakındı.

Ama hiç kimse konuşmadı. Hepsi sadece ona bakıyordu.

Kocas, kadının omzuna emredici bir şekilde elini koyarak, "Cora," dedi ama konuşma sırası Persephone'deydi. Öne doğru bir adım attı. Adam ve kadın sindiler fakat çocuk bakışlarını ona dikti.

“Ölümlü kadın, sana anneme gösterdiğimden daha fazla merhamet göstereceğim,” dedi Persephone. “Eğer bana bir kez daha hakaret edersen -basit bir düşünceyle ya da tek bir sözle- bir gün ölmek için yalvaracaksın ama o seni asla bulmayacak.”

“Bir daha asla hakkınızda kötü konuşmayacak,” dedi adam. “Yemin ederim.”

Persephone'nin gözleri onunkilere kaydığında onda karısının sahip olmadığı bir erdem gördü. Her ne kadar onu onurlandırmaya çalışsa da karısı bunu yapmayacaktı. Bu düşünce Persephone'yi şaşırttı ancak bunun doğru olduğunu derinden hissediyordu ve Hades'in ruhlara bakarken böyle hissedip hissetmediğini merak etti.

“Onun vermesi gereken bir söz için seni sorumlu tutmıyacağım,” dedi Persephone ve sonra gözleri küçük çocuğa kaydı.

“İstediğin gibi oynayabilirsin. Sadece iyi olduğunu bilmek istedim.”

Adam, karısını ve çocuğunu uzaklaştırırken, “Minnettarız, leydim,” dedi.

Persephone arkalarından baktı. Bunu yapmak istemedi ama bakışlarını da kaçıramadı.

Onların ruhlarını görebildiğini söyleyemezdi, yine de onların anlıyordu. Adam çalışkan ve dürüsttü, karısının kalbinde ise nefret vardı. Bu da onu öfkeli ve sert yapmıştı. Doğuştan kötü biri değildi ama çektiği acıdan dolayı suçlayacak birini arıyordu.

Sonunda, ismine lanet edecekti.

Hermes yaklaşarak, “İyi misin, Sephy?” diye sordu.

“Evet,” diyerek yalan söyledi çünkü bu içinde korkunç bir fırtına gibi dönen, karmaşık ve kafa karıştırıcı hissettiren gerçeklerden daha kolaydı. “Tünellerden mi geldin?”

“Evet.” Persephone yüz ifadesinden durumun korktukları gibi olduğunu anladı. “Durum iyi değil, Sephy.”

Midesi şiddetle burkuldu. "Sence... hepsi ölmemiş midir?"

"Bilmiyorum. Hades hâlâ araştırıyor," dedikten sonra bir an duraksadı. "Dionysus harap olacak."

Persephone tanrıyı çok iyi tanı mıyordu ama Ariadne ile tanıştığından beri onun hakkında daha çok şey öğrenmişti. Yıllarının çoğunu kadınların berbat durumlardan kaçmasına yardım ederek geçirdiğini, şimdi ise onların Theseus'un ellerinde korkunç bir şekilde öldüklerini biliyordu.

"Ondan nefret ediyorum, Hermes," dedi.

"Ben de öyle, Sephy," dedi. "Ben de."

Ilias, sadece bir avuç insanla gelen son kişi oldu.

"Herkes bu kadar mı?" diye sordu Persephone, şaşırmişti çünkü diğer gruplar çok daha büyüktü.

"Hayır," dedi satir. "Birçoğu ayrılmayı reddetti."

"Ret mi etti?" diye tekrarladı Persephone.

Ilias, "Onlara yarın neler olacağını, Theseus'un ne planladığını anlattım," dedi. "Ama Athena'yı terk etmek istemediler."

"Bu onun *tapınağı*, tanrıçanın kendisi değil," dedi Persephone anında sinirlenerek.

"Anlıyormuş gibi yapmayacağım," dedi satir. "Diğer yandan bu yarın için işleri karmaşıklaştırıyor."

"Siktir."

Persephone onu Thebes dışında son gördüğünde Athena, *savaş, kan banyosu dışında bir şeye hizmet etmeli*, demişti. Bu, Olymposlular savaşmadan önceydi ve ne o ne de Hestia savaşa katılmıştı. Persephone tanrıçanın şimdi fikrini değiştirip değiştirmeyeceğini merak etti. Özellikle de bu, takipçilerinin gereksiz ve şiddet dolu ölümlerle karşı karşıya kalacağı anlamına gelirse.

"Ne yapacağız?" diye sordu Persephone.

"Hades döndüğünde konuşuruz," dedi Ilias. "Belki diğer ta-

pınaklar yok edilirse, Athena'ninkinin güvenliğini sağlamaya yetecek kadar dikkat dağıtıcı olur."

Persephone kaşlarını çatsa da kabul etti. Hades'in ne kadar süredir ortadan kaybolduğunu bir kez daha hatırladığında kaygısı da geri geldi.

Kendini görevlerle oyalayarak, su dağıtıp atıştırmalıkları yenileyerek dikkatini dağıttı. Sonunda kendisini merdivenlerin dibinde oturmuş, çevresinde oturan çocuklara taç yapmak için kır çiçekleri büyütüp onları büyüsüyle eğlendirirken buldu. Harmonia da ona katıldığında, Persephone onun sıcak, ışıltılı büyüsünü hissetti ve bunu kalabalık alanda huzuru korumak için kullandığını anladı.

En sonunda, ölümlüler yerleşince her şey sessizleşti. Çocuklar birer birer uyuduklarında Persephone Harmonia ile birlikte ayağa kalktı.

"İyi misin, Persephone?"

"Hayır," dedi tanrıçanın yumuşak bakışlarını karşılayarak. "Dikkatimi dağıtmazsam, parçalanacakmışım gibi hissediyorum."

"Parçalanmakta sorun yok," dedi Harmonia. "Sadece yarın gelmeden önce hemen yap."

Neredeyse yapacaktı. Yaşlar gözlerini çoktan yakıyordu. Tam o sırada, Hades'in büyüsünün hücum ettiğini hissetti ve kalbi göğsünde yükselip karnının dibine indiğinde tanrı kollarında baygın bir kadınla mekânın ortasında ortaya çıktı.

Persephone ona doğru koştu.

Hades, "Hekate!" diye bağırarak kadını yere bıraktı.

Bir anda yanında beliren tanrıça, "Ne oldu?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Onu tünellerde buldum," dedi Hades. "Adı Naia."

Naia.

Persephone, onu Dionysus'un tünellerine yaptığı kısa ziyaretten tanıyordu ancak o kişiye artık hiç benzemiyordu. Yüzü solgundu, dudakları morarmıştı. Hayatı neredeyse tükenmişti.

Hekate elini Naia'nın alınına, ardından göğsüne koydu. Birkaç saniye sonra kadının ağzından bir miktar su çıktı ama önemli bir şey değildi.

"Onu getirin," dedi Hekate ayağa kalkarak.

Hades, Hekate'nin revir olarak belirlediği perdeli alanın arkasında gözden kaybolurken onu takip eden Persephone'ye baktı. Naia'yı yer yataklarından birinin üzerine bıraktığı sırada Hekate bir çeşit acı ilaç hazırlamaya girişti.

"Hayatta kalan tek kişi o mu?" diye sordu Persephone.

Hades, "Tünelin kontrol etmediğim daha çok yeri var," dedi. "Destek alarak geri döneceğim. Umarım daha fazla yere bakar ve hayatta kalan daha çok kişi bulabiliriz."

"Başkalarının kaçmış olma ihtimali yok mu?"

Ariadne'yi, Phaedra'yı ve bebeği düşündü. *Lütfen bunun mümkün olduğunu söyle*, diye yalvardı içinden.

"Bu mümkün," dedi. "Yeraltından yayın yapmayı deneyebilir ve herhangi birinin yanıt verip vermediğine bakabiliriz ama iletişim araçları çalışmıyorken çok daha zor olacak."

Persephone'nin bakışları kadına döndü. Ona baktığında ruhunun neredeyse suyun altındaymış gibi görüldüğünü fark etti, tıpkı vücudunun tünellerde kaldığı gibi. Persephone bunun ne anlama geldiğini anladı, genç kadın araftaydı.

Naia, kalmak mı yoksa gitmek mi istediğine karar vermemişti.

"Elimden geldiğince tedavi edeceğim," dedi Hekate. "Gerişi ona kalmış."

Persephone perdeli odadan çıktığında Hades onu takip etti.

“İyi misin?” Bir elini tanrıçanın beline dolayarak onu kendisine doğru çekti.

“Bunun karışık bir cevabı var.”

“Seni yeniden bırakacağım için üzgünüm.”

“Yardım edebilirim,” diye önerdi Persephone.

Hades başını iki yana salladı. “Yardımlarını istemediğimden ya da buna ihtiyaç duymadığımdan değil,” dedi. “Sadece benim gördüklerimi görmeni istemiyorum.”

Tanrının gözlerindeki dehşete güvenen Persephone anladı.

Alnında hissettiği dudaklara karşı gözlerini kapatarak, “Seni seviyorum,” dedi.

“Seni seviyorum,” diye cevap verdi. “Dinlen, sevgilim. Bu geceden sonra dinlenmeye vakit olmayacak.”

Onu bıraktığında Persephone yere yığılacakmış gibi hissetti ama onun odayı geçerek Ilias, Hermes ve Artemis’e doğru gitmesini izlerken ayakta kalmayı başardı. Onlar gittiğinde yukarı kata, Hades’in ofisine çıktı ve kapılara doğru yığılıp parçalandı.

Persephone hafif bir dürtmeyle uyandı. Gözlerini açtığında Hades’i yanında otururken buldu. Ofisindeki kanepede uyuyakalmıştı.

“Hades,” derken sesi uykudan dolayı kalın çıkmıştı.

“Gel,” dedi. “Gecenin geri kalanını kendi yatağımızda geçirelim.”

Persephone’nin ayağa kalkması biraz zaman aldı ama kalktığında kendini daha uyanık hissediyordu.

“Kurtulan başka birilerini buldun mu?”

“Sadece iki tane,” dedi. “Gerçi hayatta kalmaları konusunda pek umudum yok.”

Persephone'nin gözleri anında dolduğunda, Hades'in parmakları elmacıkkemiğinin üzerinde gezindi. Yüzü hassaslaşmış gibi hissettiriyordu.

"Ağlamışsın."

"Ağlamamaya çalıştım," dedi. "Ama içimde tutamadım."

"Tutmak zorunda değilsin." Ayağa kalkıp onu kollarına alarak Yeraltı Dünyası'na ışınlandı.

Odalarının tanıdık kokusu ve sıcaklığı Persephone'nin göğsündeki gerginliği azalttı.

Hades onu ayaklarının üzerine bıraktı ve elini saçlarının arasına kaydırды.

"Sana hiçbir şeyi unutturamadığımı biliyorum," dedi. "Ama bu gece yine de seninle sevişeceğim."

Hades onu öpüp ellerini elbisesinin yakasının altına sokarken bile tanrıçanın gözleri doldu. Elbise omuzlarından ayaklarına doğru kayarken kollarını tanrının boynuna doladı. O da kadının bacaklarını kendi beline dolayarak onu yatağa taşıdı.

Onu yatırıp uzun ve yavaş bir şekilde öptü. Parmakları teninin üzerinde dans ederken Persephone'nin teni ısındı ve bütün gün ona yük olan acının yerini farklı bir sızı aldı; o kadar derin ve çaresizdi ki tanrıyı daha fazla beklemek istemiyordu. Hades'e uzanarak onu kendi sıcaklığına doğru yönlendirdi ve onunla dolduğunda, ciğerlerindeki hava tamamen boşaldı. Öyle büyük bir mutluluktaki ki eşi benzeri olmayan bir ölüm gibiydi.

Hades onu öperken bir eli başının, diğeryse dizinin altındaydı ve bir sebepten -belki de ona bakış şekli ya da sıcaklığı yüzündendi- Persephone'ye onu rüyasında gördüğü zamanı hatırlattı. Bir an için bunun gerçek olmadığından ve çok geçmeden uyanıp tüm bunların bir rüya olduğunu anlayacağından korktu.

Parmakları tanrıyı tutmak için çaresizce tenine saplandı.

Nemli saç tellerini yüzünden çekerken, "Neredesin?" diye sordu Hades. Persephone bakışlarını Hades'e diktiğinde tanrı onu öpmek için eğilip dudaklarına doğru fısıldadı. "Bu anı benimle yaşa."

"Öyle söyleme," dedi. Göğsü *ağrıyordu*. "Gerçek olmadığım zaman da bunu söylemiştin."

"Artık gerçeğim," dedi. "Şu anda buradayım."

Persephone ağladı. "Şu an için endişelenmiyorum," diye fısıldadı. "Sonrası için endişeleniyorum."

Hades yüzünü avuçlayıp gözyaşlarını sildi. "Burada olacağım," diye söz verdi. "O yüzden beni şimdi bırakma."

Ağzını onunkine bastırdı ve bu, ikisinin de içinde çılgın bir şeylerin kilidini açtı. Hades onu bileklerinden tutup başının üzerine kaldırdı ve yatağa bastırdı. Giriş çıkışları gittikçe sertleşip derinleşti. Persephone bacaklarını ona dolayarak topuklarını kışına bastırdı. Hades'le birlikte hareket etmek istiyordu ama yapabildiği tek şey, o girip çıkarken ona tutunmaktı. Hızı, Persephone'nin vücudunun bükülüp kasılmasına neden olan baş döndürücü bir ritim oluşturunuyordu. Boğazından bir inilti yükseldi.

"Evet," diye fısıldadı defalarca ve tüm bu süre boyunca Hades'in gözleri onun yüzünden hiç ayrılmadı.

Persephone boşaldığında tanrıyı dili ve dişleriyle öptü; uçurumdan aşağı onu takip ederken kalçalarını sertçe onunkine bastırmaya devam etti.

Başını tanrıçanın göğsüne yaslayarak ona yaslandı, Persephone de Hades'i sımsıkı tuttu.

Hades ortadan kaybolmadı. O da ağlamayı reddetti.

BÖLÜM 36

Persephone

Kapının tıklaması Persephone'yi uykusundan uyandırdı.

O daha gözlerini açmadan Hades ayağa kalkarak odanın karşısına doğru ilerliyor, giderken büyüü onu cübbesine büründürüyordu.

"Hades!"

Bu Ilias'tı. Çılgına dönmüş sesi Persephone'nin kalp atışlarını hızlandırdı.

Kapılar açıldı ve gözleri panikten kocaman olmuş satir içeri daldı.

"Theseus saldırdı. Artemis haber gönderdi. Biz konuşurken Athena'nın tapınağına baskın yapıyor!"

Persephone yataktan kalktı.

"Sabaha kadar harekete geçmemesi gerekiyordu," dedi giyinmek için gizleme büyüünü kullanırken.

“Tapınakları boşalttığımızı duymuş olmalı,” dedi Ilias.

Ya da birileri onlara ihanet etmişti. Her iki durumda da savaş herhangi birinin beklediğinden daha erken gerçekleşiyordu.

Hades, Persephone’ye döndü. Gözlerinde kederli bir bakış vardı. Persephone, onunla gelmesini ve bu savaşın bir parçası olmasını istemediğini biliyordu.

“Onun öldüğünü izlemeye senin kadar benim de ihtiyacım var, Hades.”

Hades elini uzattığında tutmasını istediğini sandı ama bunun yerine avucundan bir gölge şeridi çıktı ve Persephone’nin vücudunun etrafına dolanarak deri benzeri bir zırha dönüştü.

“Gel,” dediğinde bu sefer tanrının elini tuttu.

Birlikte ışınlandılar.

Persephone oraya vardıklarında neyle karşılaşmayı beklediğini bilmiyordu. Diğer yandan ortalığın bu kadar *parlak* olacağını kesinlikle düşünmemişti. *Gece* olması gerekiyordu.

“Helios,” diye homurdandı Hades.

Persephone sulanan gözlerini kırptırdı. Görüşü düzeldiğinde ortaya çıkmak üzere olan şeyin gerçek dehşeti netleşti.

Hades; Artemis, Hephaestus ve Hekate’nin yanında ortaya çıkmıştı. Karşılarında dört tanıdık yarı tanrı vardı. Her biri bir rahibenin boğazına bıçak dayamıştı. Kadınların gözleri kapalıydı, ağızları sessiz dualarla hareket ediyordu. Uzakta, Persephone diğer ölümlülerin kilitli olduğu tapınağın içinden gelen çığlıkları duyabiliyordu.

Theseus, “Bize katılabilmeniz ne kadar hoş,” dedi.

“Bunu neden yapıyorsun?” diye sordu Persephone. “Bu insanların sana hiçbir zararı olmadı.”

“Yeni bir dünya kuracaksam, eski tanrılara inanan hiç kimse kalamaz.”

“Henüz eski tanrılar değiliz,” dedi Hades.

Theseus, “Ama eski zayıflıklarınız var,” dedi ve gökyüzüne doğru baktı. “Güneşle aran nasıl, Hekate?”

Persephone hafif bir şekilde gülümseyen tanrıçaya baktı. “Bunu sorman çok nazik bir davranış Theseus ama ben iyiyim,” dedi Hekate.

Persephone konuşmayı anlamadı. Güneş Hekate’nin büyü-sünü zayıflatıyor muydu?

“Ben sadece iyiliğin için endişeleniyorum,” dedi yarı tanrı.

O sırada Persephone’nin gözü uzaktaki bir şeye takıldı, çelik parıltısıydı. Yüzlerce ölümlüden oluşan bir piyade ordusuydu bu.

Aynı zamanda bir dikkat dağıtıcıydı. Bir dizi hafif soluklanma sesi duyulunca Persephone ve Hekate’nin büyü-sü canlanarak yarı tanrıların ellerini dondurdu ama artık çok geçti. Bıçakları yere inmişti ve kan çoktan dökülmüştü.

Bunu garip bir ses takip etti, sanki dünyanın havası çekiliyormuş gibiydi. Yarı tanrılar, Persephone ve Hekate’nin üzerlerindeki hâkimiyetini kırarak rahibeleri yere bıraktı.

Hava yoğun ve ağır bir büyüyle doluydu, tüm tanrıların baş döndürücü bir karışımıydı. Enkaz parçaları havaya yükselmeye başladı. Persephone bundan kimin sorumlu olduğunu anlayamadı. Belki de hepsi sorumluydu. Güçleri, önlerindeki dehşete toplu olarak tepki gösteriyordu.

Yarı tanrılar silahlarını çekti. Hades iki dişli mızrağını, Hephaestus ateşli kırbacını ve Artemis yayını çağırdı. Persephone ve Hekate silahsız kalmaya devam etti. Yarı tanrıların kılıçlarının keskin uçlarına bakarken göğsünde bir endişe dalgası oluştu.

Zehirli ucun teniyle buluşması durumunda büyü-nün bir önemi kalmazdı.

Sağına soluna bakarak ilk hamlesini düşünmeye başladı. Yanında Hekate ve Hades vardı. Siyah zırhının içinde muhteşem görünen Hades. Bazı açılardan onunki kadar savaş tecrübesi olmasını diliyordu ama bir zaaf olmamaya kararlıydı.

O anda Hekate ortadan kayboldu.

Persephone'nin kalbi hızla çarparken yarı tanrılar silahlarını yukarı kaldırdı.

Theseus kıkırdadı.

"Görünüşe bakılırsa Titan'ınız sizi terk etti. Belki de bu duyguya alışmalısınız."

Ancak Persephone bunun doğru olmadığını biliyordu. Hekate'nin büyüünün metalik tadını hâlâ dilinin arkasında hissedebiliyordu.

Sonra Theseus aşağı doğru bakarak ayakkabısını kaldırıma sürttü.

"Ah, bu çok yazık değil mi?" dedi. "Ayakkabılarımda kan var."

Persephone dişlerini gıcırdatarak tırnaklarını avuçlarına batırdı. Büyüsü içinde köpürüyordu. Theseus'un bunu kışkırtmak için söylediğini, zaten açık bir yarayı dürtmeyi sevdiğini biliyordu. Her ne kadar saldırmak istese de ilk hamleyi o değil, Artemis yaptı.

Av Tanrıçası, Theseus'a doğru atılırken öfkeli bir çığlık attı, kederi öfkesini körüklüyordu. Kılıçları çarpışırken rahibeleri öldüren yarı tanrılar da saldırıya geçti.

Persephone, onu labirentin dışında bir adamant yığının altına gömdüğü göz önüne alındığında, Sandro's'un ilk önce ona meydan okumasını beklemişti. Ancak karşısına Kai çıkınca şaşırıldı. Ona bakmak Poseidon ve Theseus'un yüzüne bakmak gibiydi, gözleri aynı ışıldayan mavi renkteydi.

Persephone onlardan nefret eder hale gelmişti.

Elinde bir mızrak vardı ve onunla tanrıçanın boğazına hamle yaptı. Persephone kalın dikenlerden oluşan bir duvar oluştursa da darbenin gücü altında paramparça oldu. Darbeden kaçmayı başarmasına rağmen doğrudan göğsüne doğru gelen bir güç patlamasıyla vuruldu. Geriye doğru savruldu ve zemine çarptığını hissetti, etrafında toprak parçaları patladı.

Darbenin gücüne rağmen hızla ayağa kalktı ve inişinin açtığı yarıktan dışarı fırladı. Bunu yaptığında ölümlü ordusuna, birkaç metre kalana kadar yaklaştığını fark etti. Nefret dolu haykırışlarına, kalkanlarına çarpan kılıçların sesi, okların vızılması ve biri omzunu sıyıran mermilerin patlaması eşlik ediyordu. Yanma Persephone'yi şok etti ve anında midesini bulandırdı.

Yaklaşmalarını engellemek için dikenli bir duvar yarattı fakat ölümlülerin ona tırmanmasının ya da içinden geçmesinin an meselesi olduğunu biliyordu. Sonra dikenlerden uhrevi alevler yükselmeye başladı. Büyü Hephaestus'a aitti ve ateş Persephone'nin dikenlerini yakmazken ona dokunan her ölümlüyü yakıp ordunun ilerlemesini engelleyecekti.

Tanrıça hareket edemeden önce başka bir enerji patlamasıyla vuruldu. Sanki güçlü bir dalga çarpmış ve boğuluyormuş gibi nefesini çaldı. Onu dizlerinin üzerine çöktürdü. Ciğerlerini havayla doldurmaya çalışırken başını kaldırıp baktığında, Kai'ın yüzünde korkunç bir sırıtmayla yaklaştığını gördü.

Mızrağını yere paralel olarak kaldırdı ve nişan aldı ancak Hades'in iki dişli mızrağının göğsüne giren darbesiyle geriye fırlayarak yere çivilendi. Ardından Hades aniden Persephone'nin önünde belirerek ayağa kalkmasına yardımcı oldu. Ellerini yüzünün iki yanına koyduğunda gözleri araştırıyor ve biraz da çıldırmış gibi bakıyordu.

“İyiym,” dedi Persephone.

Hades hiçbir şey söylemeden onu dudaklarından sertçe öptü. Persephone gözyaşlarına boğulabileceğini düşündü ancak o anda kollarındaki tüyler diken diken olduğundan başka bir şeyin geldiğini anladı. Athena’nın tapınağına yıldırım düştüğü anda birbirlerinden uzaklaştılar. Darbe Theseus’tan gelmiş ve yanabilecek tek kısma, ahşap kapılarına yöneltilmişti.

“Hayır,” diye fısıldadı Persephone.

“Git,” dedi Hades.

Tanrıçanın yanından geçti, iki dişli mızrağını Kai’nin göğsünden çekip Theseus’un peşine düşerken koşmaya başladı.

Persephone, Theseus’un ilahi ateşinin kasıp kavurduğu tapınağın verandasına ışınlandı. Alevler ısı ve duman yayıyordu ama ahşabı yok etmiyordu, Hephaestus’un ateşi gibiydi. Diğer taraftan gelen çaresiz çığlıkları duyabiliyordu. İçeride kaç kişinin sıkışmış olabileceğini düşündükçe içinde panik yükseliyordu.

Yangınla nasıl mücadele edeceğine karar veremeden arkasında bir elektrik dalgası hissetti ve hızla döndüğünde, gözleri parlayan Sandros’la karşı karşıya geldi. Ona tehditkâr bir şekilde gülümsedi.

“Beni hatırladın mı?”

“Nasıl unutabilirim?” dedi. “Sen de baban kadar çirkinsin.”

Dudakları kıvrıldı, gözleri öfkeyle parladı. Persephone’ye doğru bir patlama gönderirken eli yıldırımla çatırdadı. Tanrıça, çarpmanın kapıların hızla açılmasına neden olabileceğini düşünerek yoldan çekildi ancak bu sadece yangını daha da kötüleştirdi.

Siktir!

Persephone, yarı tanrıya doğru sivri uçlu siyah dikenler

gönderdi. Ona çarptıklarında her biri onu adım adım geriletmeye zorladı, vücudu şiddetle sarsıldı. Buna rağmen onu başka bir yıldırımla vurmayı başardığında tanrıça arkaya uçtu. Mermer bir sütunu parçalayarak sert bir şekilde sırtüstü düştü.

Yarı tanrı onu takip ederek üzerine doğru atıldı ama Persephone'nin onun etrafında oluşturduğu siyah sarmaşıklardan oluşan çalığa saplandı. Bedeninden akan kan, tanrıçanın ki-ne damlıyordu. Sivri uçları bir kenara atınca, adamın vücudu onunkinin üzerine düştüğünde bile tiksinecek kadar çılğına dönmüştü.

Yarı tanrıyı üzerinden attığında verandanın kenarından düştü.

Persephone ayağa kalkarken gökyüzünde bir ışık parladı. Tanrıça, gökten düşen güneşin izlediği yolu takip ederken hem şaşkınlık hem korku içinde kaldı. Güneş yere çarptığında, bir parıltı daha oldu ve dünya; New Athens'ın, New Greece'in geri kalanından ayrıldığı zamanki gibi sarsıldı.

Dünyayı karanlık kaplarken tek ışık, Selene'in her şeyi gümüş rengine boyayan ay ışığıydı.

İşte o anda Persephone, Hekate'nin nereye gittiğini anladı. Helios'u gökten söküp almıştı.

Persephone'nin bunun gerçekte ne anlama geldiğini düşünecek fazla zamanı yoktu. Şimdilik tapındaki ölümlüleri kurtarmak zorundaydı.

Toparlanarak kapıya doğru koştu. İlk başta ne yapacağını bilmiyordu ama sonra alevlerin *hayata* çok benzeyen bir enerjiye sahip olduğunu fark etti ve eğer bir şeyde hayat varsa, *ölebilirdi* de. Ateşin hissine odaklandı. Vahşi sıcaklığı neredeyse bir nabız gibiydi. Avucunun içinde hissedebiliyordu. Atışını bir kez yakaladıktan sonra parmaklarını etrafına kapattı, ezdi ve hiçbir iz kalmayana kadar boğdu.

Hiç düşünmeden kapının koluna dokunduğu anda sıcak metalin ısısının tenini erittiğini hissetti. Çığlık attı, acısı büyüsunli besleyerek yerden sarmaşıkların fırlamasına neden oldu. Kapının çatlaklarının içinden geçip, Persephone'nin onları tekmeleyerek açacağı hale gelene kadar ahşabı yavaşça çürüttüler.

Ancak tapınaktan kimse kaçmadı. Duman dağılınca Persephone nedenini anladı. Eşiğin ötesinde sadece cesetler vardı.

Herkes ölmüştü. Persephone çok geç kalmıştı.

Arkasından bir şey ona çarptı. Darbe sertti ve anında midelerini bulandırdı. Tanrıça sendeledi ama düşmedi. Hızla döndüğünde Sandros'un iyileştiğini ama Persephone'nin büyüsuyle şişlenmiş olduğu için kanla kaplı olduğunu gördü. Ellerinde bir mermer parçası vardı. Persephone'nin içinde bir şey koptu.

Çığlık attığında büyüsu gölgelere dönüştü, bedeninden koparak yarı tanrıya doğru atıldılar. Adamın içinden geçtiklerinde, yarı tanrı merdivenlerin kenarına gelip düşene kadar tökezledi ve kanlı mermer parçasını düşürdü.

Persephone mermeri yerden alarak onu takip etti. Bileklerini saran ve kollarından yukarı doğru çıkan ince siyah gölgeleri fark edene kadar mermeri defalarca adamın kafasına vurmaya devam etti. Kanlı kayayı bırakıp ayağa kalktı, yarı tanrının ruhunun filizlerinin kendi tenine sızmasını izledi. Az önce ne yaptığının farkına vardı.

Kesilmemiş bir hayat ipini koparmıştı.

Gözlerini çılgınca savaş alanında gezdirirken kalbi kulaklarında güm güm atıyordu. Kader Tanrıçaları intikam olarak birini alacak mıydı? Yoksa çok daha kötü bir şey mi yaratacaklardı? Persephone, can almanın bedelini biliyordu: *Bir ruha karşılık bir ruh.*

Sonra gözleri Hades'i buldu ve etrafındaki her şey yavaşlamış gibi oldu. Tanrı sırtüstü yatıyordu, hareketsizdi.

“Hayır,” diye fısıldayarak ona doğru sendeledi. Sonra çığlık attı. “Hayır!”

Onun yanında dizlerinin üzerine çöktü ve yüzündeki saçları çekti.

“Hades,” diye fısıldadı.

Tanrının gözleri yarı açıktı ve dudaklarında kan vardı. Tuhaf bir an için Persephone buraya daha önce gelmiş, bunu daha önce görmüş gibi hissetti.

Hades elini kaldırıp parmağını tanrıçanın yanağında gezdirdi.

“Seni... seni bir daha göremeyeceğimi düşünmüştüm.” Sesizce konuştuğunda ağzının kenarlarından daha fazla kan aktı.

“Seni Yeraltı Dünyası’na götürmeliyiz,” dedi sanki bir mucize eseri onu kaldırabilecekmiş gibi omuzlarını kavrayarak. “Altın Post-”

“Gidemem, Persephone.”

“Ne demek gidemem?” derken içinde histeri yükseliyordu. “Hades, *lütfen*.”

Hades elini tutarak sıktı. Persephone başını eğip baktığında yarı tanrının ruhunun siyah ipliklerinin tenini lekelediğini gördü.

“Bir ruha karşılık bir ruh, Persephone.”

“Hayır,” dedi. Sadece gerçek olmasını istemediği için değil, öyle *olmadığını* bildiği için buna inanmayı reddetti. Kader Tanrıçaları Hades’in hayatını yalnızca başka bir tanrının hayatıyla takas ederlerdi.

Bunu *biliyordu*.

“Her şey bitti, Persephone.”

“Hayır,” diye tekrar etti elleri titreyerek. Neler olduğunu bilmiyordu ama bunun gerçek olmadığını biliyordu. “Hayır! Hekate! Hekate!”

Tanrıçayı aradı ama görebildiği tek şey, yıkım ve ateşti. Başka hiçbir şey yoktu.

"Persephone," dedi Hades.

Hades'e bakamıyordu, eğer bakarsa onu tekrar bu anın gerçekliğine sürükleyeceğini biliyordu. Yaşananların gerçek olduğuna ikna edecekti. *Veda edecekti.*

"Persephone bana bak," diye yalvardı Hades.

"Yapamam." Ağzından gırtlaktan gelen bir hıçkırık çıktı.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı Hades ve sonra sessizleşti. Persephone bakmaması gerektiğini bilse de elinde değildi. Bilmek zorundaydı.

Bakışları tanrının yüzüne indi. Hades hareketsizdi.

Onun sesini tekrar duymak için çılgına dönmüş halde, "Hades," diye fısıldadı. Onu sarstı ama Hades kıpırdamadı. "Hades, lütfen!"

Ellerini onun yüzüne koydu. Teni soğumaya başlamıştı.

"Hades!"

Çığlık attı, şimdiye kadar hissettiği her şeyden daha şiddetli bir acı içini kapladı. Parçalara ayrılıyormuş gibi hissetti. Sonra üzerine bir büyü dalgası geldi ve Hades'in bedeni parçalanmaya başladı. Çevresindeki manzara yanıp kül olarak eriyor gibi göründü ve altındaki farklı dünyayı ortaya çıkardı.

Gerçek dünyayı.

Hissettiği şey doğruduydu, Hades'in cesedine dair gördüğü görüntü gerçek değildi. Onun yanında diz çökmek yerine Athena'nın tapınağının önünde diz çökmüş haldeydi. Sandros yanında yatıyor, kanı etrafındaki zeminde birikiyordu.

Kafası karışarak gökyüzüne baktığında iki tanrının savaştığını gördü.

Birinin Cronos, diğerinin Titan Ateş Tanrısı Prometheus ol-

duğunu fark etti. Aniden Zaman Tanrısı'nın ona işkence etmek için yarattığı gerçekliğin, Prometheus tarafından kırıldığını ve şu anda gökyüzünde savaştıklarını anladı.

Hades önünde ortaya çıktığında Persephone ayağa kalkarak kollarını ona doladı, ağzından bir hıçkırık kaçtı.

Hades, "Buradayım," dedikten sonra ortadan kayboldular.

BÖLÜM 37

Theseus

Theseus, Cronos ve Prometheus'un gökyüzünde savaşmasını izliyordu. Titan Ateş Tanrısı'nın ortaya çıkışı, Cronos'un tanrıları tuzağa düşürmek için kullandığı illüzyon üzerindeki kontrolünü kaybetmesine yetecek kadar sürpriz olmuştu.

Theseus'un içini bir öfke dalgası kapladı ve yıldırımını çağırdı. Yıldırımın güçlü sıcaklığı yarı tanrının üzerinden yayılıyordu. Eğer yenilmez olmasaydı, derisini kemiklerine kadar eritirdi. Persephone'nin önünde ortaya çıkan Hades'e döndü ama nişan aldığı sırada ikili ortadan kayboldu.

Bir başka öfke dalgası Theseus'u sardı. Arkasını dönünce Damian'ın Hephaestus'la şiddetli bir mücadeleye giriştiğini gördü. Theseus yıldırımını kaldırdı ve tanrıya nişan aldı. Ancak Hephaestus saldırıyı hissetmiş olmalıydı çünkü elini kaldırdı ve yıldırım, onun avucundan çıkan bir ateş dalgası tarafından

yutuldu. Neyse ki Damian ona mızrağını sapladığında büyü hızla yok oldu.

Hephaestus acı dolu bir çığlık atmadı. Sadece homurdanarak altın rengi dizinin üzerine düştü. Damian silahını çekip geri çekilerek yeniden saplamaya hazırlanırken Hekate ortaya çıktı ve yarı tanrıyı siyah alevlerden oluşan bir ışın demetiyle vurdu.

Theseus yeniden yıldırımını çağırdı ama gözleri uhrevi bir ışıkla parıldayan Cadılık Tanrıçası onunla göz göze geldi. Yarı tanrının elindeki alevli büyü titreştikten sonra söndü ve tuhaf bir soğukluk onu sardı. Yıldırımını tekrar çağırmayı denedi, başarabildiği tek şey ufak kıvılcımlardı.

Hüsrân dolu bir şekilde haykırdıktan sonra kılıcını çekti.

“Ne yaptın sen, cadı?”

“Bilmiyor musun?” diye sordu Hekate. “Zeus ölürse büyü-
sü de onunla birlikte ölür.”

İlk başta tanrıçanın sözleriyle kafası karışan Theseus kaşlarını çatı ama sonra söylediği şeyin gerçekliği ona çarptı. Dişlerini o kadar sert gıcırdattı ki kırılacaklarını sandı.

“Seni geberteceğim, cadı.”

Hekate sırıttı. “O zaman gebert beni,” dedi. “Fakat şunu bil ki ölümde bile peşini bırakmayacağım. Ne uyanık olduğunda ne de uyurken huzuru hissedeceksin.”

O konuşurken Theseus bir şeyin -derin ve korkunç bir deliliğin- onu ele geçirdiğini hissedebiliyordu. Yüzünü ellerinin arasına gömdü, tırnakları etine battı. “Bana kehanetini verme, cadı. Kazanmak çoktan kaderimde yazılı.”

“Kehanet vermiyorum, seni aptal,” dedi. “Kıçını lanetliyorum.”

Ardından Hephaestus’u da yanına alarak gitti.

Savaşan yalnızca Cronos ve Prometheus kalmıştı. Büyüleri her sağır edici darbeyeyle yeryüzünü sarsıyordu ama Titan Ateş Tanrısı ortadan kaybolduğunda, bu bile aniden sona erdi.

Theseus ve Cronos birkaç saniye boyunca onun bulunduğu noktaya baktı, ortak bir öfke aralarındaki havayı ağırlaştırdı. Prometheus hem Cronos hem de Zeus'a ihanet etmişti. Ölümlüler dışında kimseye sadakati yoktu. Theseus, Titan'ın Yeraltı Dünyası'ndan kaçtığını bilmiyordu. Tartarus'un tamamen başka bir bölümünde, bir kartal onun ciğeriyle ziyafet çekerken bir kayaya zincirlenmişti.

Cronos gökyüzünden Theseus'un bakışlarını yakaladı.

"Oğullarımdan intikam alacağım gibi diğer Titanlardan da alacağım," dedi. "İttifakımızı kurulmuş bil."

Theseus bunu kutlamak isterdi ama çok kızgındı. Bakışlarını gökyüzüne çevirdiğinde Zeus'u gördü. Ölümlülerin dünyasına gücünün bir hatırlatıcısı olarak onu orada asılı bırakmıştı. Tanrıya ışınlandığında bir zamanlar kalbinin attığı yerde artık kocaman bir delik olduğunu gördü.

Theseus'un öfkesi taşı, kılıcını kaldırıp Gökyüzü Tanrısı'na saldırdı ve etinden parçalar kopararak yeryüzüne düşmelerine izin verdi.

Bitirene kadar kaç kişinin aşağıda onu izlemek için toplandığını görmemişti. Sadece kâfirler değil, henüz Hades'in obsidiyen kulesine sığınmamış inançlı ölümlüler de vardı.

Zeus'un kanına bulanmış halde yere inerken, "Tanrıların Kralı öldü," diye duyurdu.

Sözlerini sağır edici tezahüratlar ve şüphelerini ortadan kaldıran bir slogan izledi.

"Tanrıların Kralı Theseus'a selam olsun!"

Theseus'un vücudu, Hekate'nin sözlerinin tehdidiyle doluydu ve bunların ağırlığını atmak için hevesliydi. Tanrıça Zeus'u

öldürmüş olabilirdi ama bu Ophiotauros'un kehanetini ortadan kaldırmıyordu ve artık Cronos'un ittifakından emindi. Bu savaşı kazanacak ve kendi yarattığı dünyaya hükmedecekti. Planladığı her şey meyvesini vermişti.

Annesinin evini çevreleyen yüksek duvarı geçerek Aethra Evi'ne döndüğünde verandada bekleyen hizmetkârları, o ortaya çıkar çıkmaz eğilerek selam verdi. Bakışlarına karşılık vermediler. Bunun sebebinin, Zeus'u parçalara ayırışına tanık oldukları için olduğunu biliyordu.

Ariadne burada olsaydı bakışlarıma karşılık verirdi, diye düşündü. Ve eğilmeyi reddederdi.

Ona zevk veren bu düşünce değildi, meydan okuması nedeniyle onu cezalandırmak için ne yapacaktı. Onu dizlerinin üzerine çökmeye zorlayacak ve aletini boğazının o kadar derinine sokacaktı ki kadın ağzı onunla doluyken boğulacaktı.

Nasıl hissettireceğini düşünmek yarı tanrının vücuduna bir heyecan dalgası gönderdi.

Aniden Ariadne'nin yanına tekrar gitmek, onu bıraktığından bu yana geçen saatlerde nasıl değiştiğini görmek için can atmaya başladı. Onunla tekrar mücadele eder miydi?

Eve girdi ve yatak odasına doğru ilerledi, kapının aralık olduğunu fark ettiğindeyse durakladı. Anında şüphelenerek ihtiyatla yaklaştı ve aralıktan baktığında Helen'in Ariadne'nin üzerine eğildiğini gördü. Bileklerindeki bağları keserken elinde bir bıçak parlıyordu.

"Neden bana yardım ediyorsun?" diye sordu Ariadne. Fısıltıyla konuşmuştu.

"Etmek zorundayım," dedi Helen. "Sana ne yaptığını bilecek... yaşayamam."

Theseus, Helen'in kendi sözlerindeki ironiyi fark ettiğinden bile şüpheliydi. Gerçi belki de yakında fark ederdi.

Theseus başka neler söyleneceğini merak ederek izlemeye devam etti.

Ariadne serbest kaldığında, Helen sırt çantasını indirerek içinden bir yığın kıyafet çıkardı. Hazırlıklı gelmişti.

"Acele et ve giyin," diye talimat verdi. "Fazla vaktimiz yok."

"Nerede o?" diye sordu Ariadne.

Theseus kadının sesindeki korkuyu komik buldu.

Helen, "Tanrılar şehir merkezinde savaşıyor," dedi. "Ama ne kadar süre uzakta kalacağını bilmiyorum. Theseus kendi savaşlarında savaşmaz."

Sözleri üzerine Theseus'un dişleri kenetlendi.

Ariadne kıyafetleri giyerken hiçbir şey söylemedi. Helen çantasından kılıflı bir bıçak çıkarıp yatağın üzerine attı.

Ariadne onu eline aldı. "Nereye gideceğiz?"

"Hades'in Nevernight'ı bir sığınağa dönüştürdüğünü söylüyorlar. Seni oraya götüreceğim."

"Peki ya sen?"

"Karısına ve kraliçesine ihanet ettim," dedi Helen. "Orada hoş karşılanmayacağım."

Theseus, Ariadne giyinmeyi bitirip Helen'le göz göze gele-
ne kadar bekledi.

Sonra Helen'in arkasında belirdi, çenesini ve başının arkasını kavradı.

"Bu savaşta savaşmayı seçtiğim için pişman olacaksın," diyerek başını yana çevirdi. Kadının boynundaki kemikler kırıldı.

Kafasını vücudundan ayırmaya çok yaklaştı ama o anda Ariadne kapıya doğru koştu.

Theseus Helen'i bırakıp Ariadne'ye doğru hamle yaptı, parmakları gömleğinin kumaşını yakaladı.

"Hayır!" diye çığlık attı. Onu bıçaklamak için hızla döndü

ama yarı tanrının derisi aşılamazdı. Ariadne'nin elinin kaymasıyla bıçak avucunu kesince çığlık attı. Bıraktığı bıçak, iri kan damlalarıyla birlikte yere düştü.

Theseus onu bileklerinden yakalayıp yatağa doğru sürükledi ama Ariadne ayaklarını sürüyordu. Kan onu kayganlaştırmıştı ve yarı tanrının elinden kaydı. Geriye doğru sendeleyip kışının üzerine düştüğünde, o da en az Theseus kadar şaşırmış görünüyordu. Yarı tanrı onun üzerine atılınca Ariadne ayağa kalkarak kapıya uzandı, açtı ve koridorda koşmaya başladı.

Theseus kaçmasına, çığlık atmasına izin verdi. Kadının ihlallerinin sayısını tutuyordu ve daha sonra onu nasıl cezalandıracağına karar verecekti. Şimdilik odasından çıkmanın sonuçlarını öğrenmek üzereydi, koridorun sonunda Phaedra'nın odası vardı ve kapısı açıktı, kırılarak parçalanmıştı.

Ariadne'nin hâlâ yatağın ucunda sallanan kız kardeşini ilk ne zaman gördüğünü biliyordu çünkü kadın donup kaldıktan sonra açık ağzından farklı türde bir feryat çıkmıştı.

Ayakta duramayarak yavaş yavaş yere yığıldı.

“Ne yaptın?” diye inledi. “Sen ne yaptın?”

“Ben hiçbir şey yapmadım,” diye cevap verdi. “Bunu kız kardeşin seçti. Seni terk etti. Oğlunu terk etti.”

“O bunu asla yapmazdı!” Ariadne derin ve gırtlaktan gelen bir öfkeyle dolup taşıyordu. Theseus'a baktığında kadının nefretinin tüm gücünü hissetti.

Theseus kendine engel olamadı ve kıkırdadı. “O halde onu hiç tanımıyorsun.”

Ariadne bir çığlık atarak ona saldırdı. Tırnaklarının yüzünü sıyırdığını fark etti, hiçbir şey hissetmedi. Birkaç saniyeliğine öfkelenmesine izin verdi ama çok geçmeden sıkıldı ve onu bileklerinden yakalayıp Phaedra'nın odasına sürükledi.

Onu yatağa fırlatarak elini boğazına sardı.

“Buna karşı çık, ben de oğlumu senin önünde öldüreyim.”

“Yapmazsın,” dedi hırıltılı bir sesle, gözleri dolmuştu. “O senin kanından.”

“Sına beni,” dedi. “Pek çok oğlum olabilir.” Bakışlarını kadının karnına indirdikten sonra tekrar onunkilere çevirdi. “Belki de yenisi çoktan yoldadır.”

Theseus, onun gözlerindeki yıkım ve tiksinti karışımı ifadeye gülümsedi. Ama dizlerini iki yana ayırıp kız kardeşinin hâlâ asılı olduğu yatakta ondan faydalanırken genç kadın onunla mücadele etmedi.

BÖLÜM 38

Hades

Hades, Nevernight'teki ofisinde ortaya çıktı.

Tüm savaş boyunca plana göre giden tek şey, oradan çıkışları olmuştu.

“Neydi o?” diye fısıldadı Persephone.

Onun ne sorduğunu sesindeki ham tınıdan anladı. Hâlâ Cronos'un büyüsünün dehşetinden dolayı titriyordu. Hades onu suçlayamazdı. O da aynı haldeydi.

“Cronos en büyük korkularımızı gerçeğe dönüştürebilir,” dedi. “Yeteneğimi nereden aldığımı sanıyorsun?”

Babasıyla herhangi bir şey paylaşmaktan nefret ediyordu ama en çok nefret ettiği şey, bu gücü daha önce Persephone üzerinde kullanmış olmasıydı.

Ofisinin kapıları açılıp Harmonia, Sybil ve Aphrodite koşarak içeri girince uzun süre yalnız kalmadılar.

"Dönüşünüzü hissettiğimi sandım," dedi Harmonia. "Kader Tanrıçaları'na şükürler olsun!"

Hades, şükürlerini hak etmiyorlar, diye düşünürken Harmonia arkasında Sybil'le birlikte odayı geçerek Persephone'yi kucakladı.

Aphrodite gözleri ırı ırı açılmış halde geride bekliyordu. Hades, yüzündeki ifadeden bir terslik olduğunu anladı.

"Güçlerim geri geldi," dedi.

Bu onun heyecanlanması ya da en azından rahatlaması gereken bir şeydi. Ancak Hades, tanrıçanın geçirdiği şoku anladığını hissetti çünkü bu durum, Zeus'un öldüğü anlamına geliyordu.

Hekate'nin büyüü odayı doldurarak dönüşünü iparet etti. Artemis ve Hephaestus'la birlikte ortaya çıktığında Atlas Tanrısı belli ki yaralıydı. Dizlerinin üzerinde duruyordu. Bir eli dümdüz yerdeydi, diğeri göğsünü tutuyordu ve kanla kaplıydı.

Rengi solan Aphrodite ona doğru koştu. Yanında diz çökerek sanki kanamayı bir şekilde durdurabileceğini gibi elini onunkinin üzerine koydu.

"İyiyim," dedi tanrı ayağa kalkarak. Altın bir ok çağırdı ve bir an bile tereddüt etmeden onu göğsüne sapladı.

"Ne yapıyorsun sen?" diye sordu Aphrodite ama sonra ok yarasıyla birlikte ortadan kayboldu.

Aphrodite hayretle bakıyor, parmakları teninin üzerinde geziniyordu.

"Hephaestus'tan Altın Post'u savaş alanında kullanabileceğimiz bir şey dönüştürmesini istedim," dedi Hades. "Oklar en iyi seçenek gibi göründü. Theseus'un silahlarıyla yaralanarak uzaktan iyileşebiliriz."

"Oley!" dedi Hermes aniden ortaya çıkarak. "Güçlerim geri geldi!"

Bunun tam olarak ne anlama geldiğini anlayınca coşkusu azalır gibi oldu. Aphrodite'ye baktı.

Bu sefer daha alçak bir sesle, "Güçlerimiz geri geldi," dedi. Hades'e baktı. "Yani... Zeus öldü mü?"

Hades tereddüt etti. O da bu konuda herkes kadar bilgisizdi ama sonra Hekate konuştu.

"Zeus'u öldürdüm."

Hepsi ona baktı. Hades bile biraz şaşırmıştı.

"Sadece onu kurtarmaktan bahsediyordunuz," dedi omuz silkerek. "Ancak Zeus'un ölümü büyüünün de ölümü demektir. Theseus'un yıldırımını artık yok. Aphrodite ve Hermes güçlerini geri aldı... ve benim de yeni bir kalbim var."

Hades, Hekate'nin bu kararı vermesini gerçekten bekleme-se de bunun yeterince adil olduğunu düşündü.

"Az önce yeni bir kalbin olduğunu mu söyledin?" diye sordu Hades.

"Söyledim," dedi yüzünde küçük bir gülümsemeyle ve ekledi. "Organlarını almadan önce bir tanrıyı öldürmemek gerektiğini herkes bilir."

Bir anlık sessizlik olduktan sonra Hermes konuştu. "Millet, Hekate'yi cesedimden uzak tutun."

"Merak etme, Hermes. Bunu asla düşünmem," dedi Hekate.

"Eh, rahatladım-"

"Sadece kaliteli organları topluyorum."

"Hey!" Hermes ellerini kalçalarına koydu. "Ben kaliteliyim!"

Cadılık Tanrıçası onu baştan ayağa süzdü ve omzunu silkti.

"Eh!"

"Bana 'eh' deme! Az önce Zeus'un kalbine kaliteli dedin!"

Hades, Athena'nın büyüünü hissettiğinde ikisinden kaçmak için Yeraltı Dünyası'na ışınlanmak üzereydi. Büyüsü,

onun bölgesine ışınlanma isteği vardı ve Hades de bu isteği kabul etti.

Bilgelik Tanrıçası ortaya çıktığında altın rengi bir cübbe içindeydi. Thebes'in dışında savaşmayı reddettiğinden beri onu görmemişti. *Savaş, kan banyosu dışında bir şeye hizmet etmeli*, demişti ve Hades onun yardımını memnuniyetle karşılasa da reddettiği için onu suçlayamazdı. Savaşın bedelini biliyordu, eğer savaş sizin için hiçbir şey ifade etmiyorsa bu ödenmesi gereken yüksek bir bedeldi.

"Hades."

"Athena."

Tanrıça gururla başını kaldırdı.

"Rahibelerim bu sabah katledildi. Bana yalvardılar ama onları kurtaramadım. Senin tarafına katılıp bana ait olanları korumamı engelleyen kötülüğe karşı savaşacağım."

"Reddetmem aptallık olur," dedi Hades.

Athena rahatlamış göründü, başı öne eğildi ve omuzları düştü. Sonra ileri doğru bir adım attı.

"Bana bu düşman hakkındaki her şeyi anlatmak zorundasın," dedi.

Hades; Hekate, Artemis ve Hephaestus'a baktı. Bir aciliyet durumu olsa da aynı zamanda bitkin haldeydiler.

Persephone'ye bakarak, "Dinleneceğiz," dedi. "Sonra yeniden toplanacağız."

"Gerçekten dinlenecek misiniz?" diye sordu Hermes şüpheli. "Yoksa bunu gizlice kaçıp sikişmek için mi söylüyorsun?"

"Hiç... tam olarak düşündüğün şeyi söylemediğin olur mu?" diye sordu Persephone.

"Meraklı zihinler bilmek ister," diye savundu tanrı.

"Sanırım ahlaksız demek istiyorsun," dedi Artemis.

“Bunu kötü bir şeymiş gibi söylüyorsun.”

Hades veda etmek için beklemedi. Persephone’yi yakınına çekerek hamamlara ışınlandı. Savaş alanında tanık oldukları dehşeti ortadan kaldırmak için onunla yalnız kalmak istiyordu.

Sırtı ona dönüktü, Hades tanrıçanın omzuna dokundu. Zırlının gölgeleri vücudundan sıyrılarak onu çıplak bıraktığında, tanrı eğilip boynunun çukuruna bir öpücük kondurdu. Persephone titredi ve onunla yüz yüze gelmek için döndü. Sonra kollarını beline dolayarak ona sımsıkı sarıldı ve başını göğsüne yasladı.

“Kalbinin atmayı bıraktığını duydum.”

Hades ona daha sıkı tuttu.

“Sen yaşadığın sürece o asla durmayacak,” dedi.

“Bunu bilemezsin. Bunun sözünü verme.”

“Yine de buna inanmak istiyorum.”

Kendi hayalinde tanık olduğu dehşet göz önüne alındığında, Hades onu kollarında tutmaktan memnundu. Hayalinde Persephone gözlerinin önünde parçalara ayrılmıştı. Nasıl ki o bir daha onun kalp atışlarını duyamayacağını sanmışsa, Hades de onu bir daha asla kollarına alamayacağını düşünmüştü.

“Garipti. Tüm o zaman boyunca, bunların hepsini daha önce gördüğüm hissine kapıldım... sen beni eğittiğinde... yine de farklıydı,” dedi.

O günün anısından dolayı Hades’in göğsünde suçluluk duygusu filizlendi. Persephone’nin en büyük korkusunu göstermişti, bunun Hades’in ölümü olduğu ortaya çıkmıştı ama onu buna hazırlamamıştı.

Bu zalimce, demişti Persephone ve haklı çıkmıştı. Her ne kadar Hades onu tanrıların zulmüne hazırlamak istese de bu onun için adil değildi.

“Fakat bunun gerçek olmadığını bu şekilde anladım.”

Persephone geri çekildiğinde gözleri buluştu. Elini Hades'in göğsüne bastırınca zırhı gölgelere dönüşerek ışıktan kaçtı ve tanrıyı çıplak bıraktı.

Gözleri onun aletine indi. Hades ona dokunmasını istiyordu ama bunu yapmadı.

"Bu bencillik mi?" diye sordu Persephone.

"Bencilce mi hissettiriyor?"

"Evet."

Hades onu inceleyerek yanağına dokundu. "O halde yeterince tahrik olmamışsın," dedi ve ağızları bir araya gelirken vücutları da birleşti.

Hades uyandığında yalnızdı.

Kalkarak Persephone'yi aramaya çıktı. Onu, yanında Cerberus'la birlikte sarayın dışında dururken buldu. Cerberus hâlâ üç başlıydı ve büyüklüğüyle yanındaki Persephone'yi cüce gibi gösteriyordu. Hades Persephone'ye yaklaşıp kollarını beline doladı. Tanrıça ona yaslanıp rahatladı, elleri onunkilerin üzerine kapandı.

"Canavarların ölüyken dirilebilir mi?" diye sordu.

"Cerberus ölü değil ama evet," dedi. "Hazır güneş artık gökyüzünde değilken."

Tanrıçanın bir anlığına donakaldığını hissetti. "O bir rüya değil miydi? Helios gerçekten düştü mü?"

"Evet."

Onunla yüz yüze gelmek için döndü. "O halde... o yarı tanrıyı gerçekten öldürdüm mü?"

Hades bir süre onu inceledikten sonra elini tuttu. Bunu yaptığı anda tek bir siyah iplik ortaya çıktı.

“Kader Tanrıçaları ne yapacak?”

“Savaş zamanlarında bunu söylemek zor,” dedi Hades. “Kimin tarafını tuttuklarına bağlı.”

“Bizim tarafımızı tutup tutmadıklarını nasıl bileceğiz?”

“Kazanırsak bileceğiz.”

Bunlar rahatlatıcı sözler değildi ama doğrudu.

“Gel,” dedi “Tanrılarla buluşacağız.”

Nevernight’taki ofisine döndüklerinde Hades, Ares’in diğer tanrılarla birlikte beklediğini görünce şaşırdı. Yanındaki Persephone’nin büyüüne uzandığını hissetti.

Onu suçlayamazdı. Savaş Tanrısı’nın varlığı hemen şüphe uyandırmıştı.

Hades’in bakışları Ares’in yanında duran Aphrodite’ye kaydı.

“Aphrodite,” dedi. “Bana Ares’in diyarımdaki varlığı için tek bir iyi sebep söyle.”

“Savaşınıza katılmaya geldim, Zengin Olan.”

Hermes güldü. “Burada çünkü kazanan tarafta olmak istiyor.”

Ares, Kurnazlık Tanrısı’na dik dik baktı. Ancak Aphrodite olmasaydı muhtemelen seçtiği kişinin kazanacağından emin olana kadar beklerdi.

Hades, “Bana sanki bir iyilik istiyormuşsun gibi geldi, Ares,” dedi. “Ve eğer durum buysa, karşılığında ben de bir tane isteyeceğim.”

Tanrı doğruldu. “Savaş yeteneğim karşılığında bir iyilik mi?”

“Kana susamışlığım mı demek istiyorsun?” diye sordu Athena.

“Kimsenin seni çağırmadığını hatırlatmama gerek var mı?” dedi Hades.

Hermes dişlerinin arasından nefes aldı. "Ah, o yanıktan sonra acı içinde olmalısın."

Ares, "Sana acıyı göstereceğim, Hermes," diyerek tehdit etti.

"Bu bir söz mü, savaş babacığı?"

Hades içini çekti. "Etrafım aptallarla dolu."

"Benzer benzeri çeker," dedi Hekate.

"Teklifi kabul et, Ares yoksa tanrıların tarafında savaşmazsın," dedi Hades. "Anlaşma bu."

Bir anlık sessizlik oldu, ardından Ares kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Peki."

Bu iş hallolduğunda Hades'in bakışları diğer tanrılara döndü.

"Bir kez daha gafil avlanmamıza izin veremeyiz," dedi Hades.

"O zaman önce biz saldırmalıyız," dedi Aphrodite. "Biz Theseus'u gafil avlamalıyız."

Athena, "Gafil avlamak, arazi kadar önemli değil," dedi. "Theseus'un bu avantajı var. O daha yüksek bir yerde ve bir duvarın arkasında."

"O zaman biz de duvarı yıkarız," dedi Hermes.

"Peki bunu nasıl yapmamızı öneriyorsun?" diye sordu Aphrodite.

"Bilmem, patlayıcılarla?"

"Tabii," dedi Athena. "Eğer Theseus'un önüne koyduğu orduyu aşmayı başarırsan, o zaman patlayıcıları kullanabilirsin."

"Peki, madem bu kadar zekisin," dedi Hermes. "Ne yapmalıyız o zaman?"

Athena omzunu silkti. "Onlara reddedemeyecekleri bir şey önerirdim. Öyle ölümcül bir silah olurdu ki kapıyı açmadan edemezlerdi."

"Peki, bu ne olabilir?" diye sordu Aphrodite. "Theseus'un zaten tanrıları öldürebilecek silahları var."

“Truva Atı’ndan bahsediyor gibisin,” dedi Hermes. “Bunun çoktan yapıldığını biliyorsun, değil mi? Bir kilometre öteden geldiğini göreceklerdir. Kelimenin tam anlamıyla!”

“O Truva Atı değil. *Bir* Truva atı,” dedi Athena.

“Anlamıyorum,” dedi Hermes. “Aynı şeyi söyledin.”

“Bir şaşırtmacaya ihtiyacımız olduğunu söylüyor, Hermes,” dedi Hades.

“Bir kavanozda Zeus’un taşaklarını saklıyorum,” dedi Hekate.

Herkes tanrıçaya baktı.

Hermes, “Tamam, bu kesinlikle dikkat dağıtıcı,” deyip sessiz bir şekilde ekledi. “Ve rahatsız edici.”

“Güçlü bir silah olabilirler,” dedi Hekate. “Sadece onlardan ne doğduğuna bağlı.”

Hermes, “Sanırım hepimiz farkındayız,” dedi. “Gerçekten Zeus’un taşaklarıyla şansımızı denemek istiyor muyuz? Yani, ya bir Ares’e daha sahip olursak?” Ağzı tiksintiyle büzüştü.

“Siktir git, Hermes!” dedi Ares.

“Bu yerinde bir endişe!”

“Bence Theseus’u kapılarını açmaya ikna etmek için bir şey teklif edeceksek, bunun ne olduğunu bilmeliyiz,” dedi Athena.

Hades’in bir fikri vardı ama bu kimsenin hoşuna gitmeyecekti.

“Teslim olmaya ne dersiniz?”

“Ciddi olamazsın,” dedi Aphrodite.

“Ölüm kadar,” diye cevap verdi.

Hermes, “Bu şakayı yapıp duruyorsun, artık komik bile değil,” dedi.

Hades onu duymazdan geldi. “Theseus teslim olduğumu düşünürse kapıları açar.”

"Hayır," dedi Persephone. "Eşiğinden adımını attığın anda seni öldürür."

"Bunu yapmadan önce böbürlenmek isteyecektir," dedi.

"Bu sağlam bir plan. Bu gece gidip bir ittifak teklif edeceğim.

Sır onun kapılarına vardığınızda ben kapıları açmış olacağım."

"Ya açmazsan?" diye sordu Persephone. Hades onun korku-

sunu ve öfkesini hissedebiliyordu. "O zaman ne yapacağız?"

"Onlar açılincaya kadar savaşıacaksınız."

"Bunların hepsi kulağa iyi hoş geliyor da," dedi Hephaes-

tus. "Ya Cronos ne olacak? Titan dünyamızı manipüle edebilir,

orada olmayan şeyler görmemize neden olabilir."

"Gücünü tekrar kullanamaması için dikkatinin dağıtılması

gerekecek," dedi Hekate.

Ares, "Bunu başarabilirim," dedi.

"Yapamazsın," dedi Hephaestus.

Hermes kıs kıs güldü.

"Bana meydan okumaya mı çalışıyorsun, metal bacak?"

diye sordu Ares.

Aphrodite, "Kapa çeneni, Ares," diye çıkıştı.

"Seni uyarıyorum," dedi Hephaestus. "Cronos'un yetenek-

lerini bilmiyorsun çünkü bugün orada değildin."

Kısa bir sessizlik olduktan sonra Persephone konuştu. "Peki

ya Prometheus?"

"Kesinlikle Cronos'un dikkatini dağıtacaktır," dedi Hades.

"Birbirlerinden nefret ederler."

"Bizim tarafımıza katılacak mı?"

"Tam olarak bizim tarafımıza geçmeyecektir," dedi Hekate.

"Fakat ölümlüler tehdit altında olursa yardım edecektir. Bunu

ondan istemek zorunda kalmayacağız. Bugün yaptığı gibi or-

taya çıkacaktır."

Prometheus insanların yaratıcısıydı ve onların başarılı olduğunu görmek için çok şey feda etmişti. Tıpkı kendi yaşam kalitesi gibi.”

“Umarım yanılmıyordur,” dedi Ares.

“Ben asla yanılmam.”

“Hımm, tartışılır,” dedi Hermes.

Hekate onun kaburgalarına dirsek attı.

“Ahh!” diye bağırdı. “Orospu çocuğu!”

Planları hazırlanınca tanrılar dağıldı. Hephaestus, Aphrodite ve Ares, yarın savaşmayı kabul eden ölümlüleri silahlandırmak için ayrıldılar. Hades, Persephone’nin geride kalıp Theseus’a teslim olma kararı konusunda konuşabileceklerini ummuştu ama tanrıça, Hermes’i de yanına alarak ofisini terk etti.

Onun üzgün olduğunu, aynı zamanda korktuğunu biliyordu. Cronos’un gerçekliği zihninde tazeyken düşünebildiği tek şey onun ölme ihtimaliydi ve tanrıçayı suçlayamazdı. Kendisi için de aynısı geçerliydi.

“İyi misin, Hades?” diye sordu Hekate.

Henüz görevlerine -her neyse artık- dönmemişti. Görünüşe göre organ toplamak onlardan biriydi.

Bir nefes aldıktan sonra ayağa kalktı. “Sanırım temiz havaya ihtiyacım var.”

“Ben de sana katılacağım.”

Birlikte Nevernight’ın zemin katına doğru ilerlediler ve girişin hemen dışına çıktılar.

Hades, gökyüzüne baktı.

“Senin yıldızları seyrettiğini hiç görmemiştim,” dedi Hekate.

“Seyretmiyorum,” dedi Hades. “Orada olmayan şeye bakıyorum. Ophiotaurus gökyüzüne geri dönmedi.”

Hekate de baktı. “Hımm. Haklısın. Yazık.”

Hades'in bakışları ona kaydı "Bu sesi tanıyorum "

"İlbette tanıyorsun," dedi "Benim sesim."

"Yani, hayal kırıklığına uğradığını anlayabiliyorum," dedi.

"Ne yaptım?" Nevi gözden kaçırdım?"

"Hayal kırıklığına uğramadım," dedi "Ama yaratıcılığın eksik."

"Hayatımın sadece bir alanında yaratıcı olduğumu kabul ediyorum," dedi.

Hekate homurdandı "Çünkü başka hiçbir şey dikkatini çekmiyor."

"Haksız değilsin."

"Bana kehaneti anlat, Hades."

Son bir aydır bunu o kadar sık düşünmüştü ki ezbere biliyordu.

"Eğer bir kişi Ophiotaurus'u öldürür ve iç organlarını yalansa tanrılara karşı zaferi garantilenir."

"Zafer," dedi. "Zafer nedir, Hades?"

"Zafer, kazanmaktır."

"Çok iyi," dedi ve Hades ters ters baksa da devam etti. "Peki, neleri kazanabilirsin?"

"Bir çarpışmayı," dedi Hades. "Bir savaşı."

Bu, bariz ilk tercihti.

"Neredeyse buldun," dedi Hekate.

Hades bir an ona baktıktan sonra cevap verdi. "Bir oyunu."

"İşte bu."

"Theseus'a bir oyun kaybederek kehaneti yerine getirebileceğimi mi söylüyorsun?"

"Theseus'un tanrılara karşı pek çok savaş kazandığını ama Ophiotaurus'un hâlâ ortada olmadığını söylüyorum. Denemeye değer, değil mi?"

Hades her şeyin denemeye değer olduğunu düşünüyordu.
"Onun sadece geleceğini sabote etmek istemiyorum," dedi
Hades. "Onun ölmesini istiyorum."

"Ah, evet. Yenilmez olması çok kötü."

"Yardım etmediğinin farkındasın."

Omzunu silkti. "Aphrodite haklıydı. Achilles'in bile bir zayıf noktası vardı. Theseus'unkini zaten biliyorsun."

Biliyordu, gerçi bu herkesin görebileceği kadar aşıkardı.

Yarı tanrı kibirliydi.

Eğer doğruysa kibir değildir, demişti Hades'e ama bu yorumu da aşırı gururunun bir başka örneği idi.

Hades bunun onun çöküşü olacağı konusunda kararlıydı.

Bir an sessizlik oldu ve bu sessizlikte Hades, ayak sesleri duyduğunu düşündü. Dönerek sokağa bakınca Dionysus'un bakışlarıyla karşılaştığında kalbi sıkıştı. Şarap Tanrısı geri dönmüştü. Bitkin, kızgın ve yıkılmış görünüyordu. Yanında Hades'in tanımadığı bir kadın vardı ama onun Medusa olduğunu tahmin etti.

Tanrıya doğru dönerek, "Dionysus," dedi.

"Maenadlarım," dedi Dionysus ve durdu.

"Biliyorum," dedi Hades. "Gel."

Dionysus ve Medusa'yı içeriye, Hekate'nin revirine götürdü. Perdeyi çektiğinde yastıklarla desteklenmiş haldeki Naia'yı uyanık gördüğüne şaşırdı. Solgun görünüyordu ve bakışlarında Hades'in, kederine atfettiği bir bulanıklık vardı.

Dionysus'u görünce gözyaşlarına boğuldu. Tanrı onun yanına gitti ve diz çökerek kadını kollarının arasına aldı.

"Ariadne onun elinde, Dionysus," dedi inleyerek. "Onu, kız kardeşini ve bebeği aldı. Yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu."

"Şşşt," diye yatıştırdı Dionysus. "Yapabileceğin her şeyi yaptın, Naia. Her şeyi."

Hekate, Medusa'yı götürdü ve Hades, yeniden bir araya gelip birlikte yas tutmaları için ikiliyi yalnız bıraktı.

Hades, Persephone'yi Artemis'in yanında bulduğunda şaşır-
dı. Ancak o yaklaşırken Ay Tanrıçası oradan ayrıldı. Hades
dikkatini karısına çevirmeden önce onun gidişini izledi.

"Neydi bu?" diye sordu.

"Bir ateşkes," dedi. "Doğru mu duydum? Dionysus geri mi
döndü?"

Hades başını salladı. "Naia da uyandı. Ariadne, kız kardeşi
ve bebeğin Theseus ile diğer yarı tanrılar tarafından kaçırıldı-
ğını söylüyor. Bu da muhtemelen Theseus'un kale duvarının
arkasında oldukları anlamına geliyor."

Persephone'nin rengi attı. Duvarı aşmanın bu savaşı kazan-
mak için önemli bir unsur olacağı açıktı ama artık üçünü kur-
tarmak için de gerekliydi.

"Bana kızgın olduğumu biliyorum."

"Kızgın değilim," dedi. "Ama Theseus'un bölgesine gire-
ceğini düşünmek çok zor. Labirenti en baştan yaşamak gibi."

"Başka bir yol olduğumu hissetseydim, onu seçerdim," dedi.
"Biliyorum."

Sessiz bir duraklama olduktan sonra Hades konuştu. "Sana
bir şey göstermek istiyorum fakat cephaneliğe dönmeye hazır
olup olmadığını bilmiyorum."

Persephone derin bir nefes alırken titredi. "Sanırım bu bana
ne göstermek istediğine bağlı," diye cevap verdi. "Orada daha
önce yaşananları gölgede bırakacak bir anı mı?"

Hades, "Herhangi bir şeyin bunu yapabileceğinden emin

değilim,” dedi. Alnını onunkine bastırdı. “Burada yanlış cevap yok, Persephone.”

“Gideceğim,” dedi. “Yaptıklarımınla yüzleşmezsem, iyileşmeyi gerçekten hak eder miyim?”

Hades onun başını geriye doğru eğdi. “Herkes iyileşmeyi hak eder, yaşarken değilse bile öldükten sonra. Ruhlar yeniden doğduğunda dünyanın gelişmesinin tek yolu budur.” Durakladı. “Eğer çok fazla gelirse bana söyleyecek misin?”

Başını salladı, ardından Hades onu büyüyle kucaklayıp Yeraltı Dünyası’na götürdü.

Koridordan girmenin çok daha az bunaltıcı olacağını umarak cephaneliğin içinde ortaya çıkmadı. Elini kapının yanındaki panele bastırduğunda kapı açıldı.

Eşikte duran Persephone, “Tamir etmişsin,” dedi.

“Evet,” dedi. Hephaestus’un silahlarını Yeraltı Dünyası’na getirdiğinde bunu yapmıştı.

Tanrıçanın gözleri odayı tararken Hades onu izledi. Merkezdeki zırhı gördüğünde Persephone durdu. Tek kelime etmeden onun yanından ayrılarak zırha doğru gitti. Hades, savaş alanında giydiklerinin daha küçük bir versiyonu olan bu zırhı kendininkinin yanına koymuştu; siyah metal katmanlar altınla süslenmişti. Göğüs zırhını özenli detaylar süslüyordu. Parmak uçlarıyla desenin üzerinden geçti.

“Çok güzel,” dedikten sonra onunla göz göze geldi. “Teşekkür ederim.”

“Senin için bir şeyim daha var,” dedi ve Hephaestus’un onun için yaptığı iki dişli mızrağı çıkardı.

Bu, yüzyıllardır onun silahı ve Yeraltı Dünyası üzerindeki egemenliğinin bir simgesiydi. Artık Persephone’nin de bir tane olacaktı.

“Hades,” diye fısıldayan Persephone parmaklarını kabza-

nın etrafına doladı. "Ben... ama ben bunu nasıl kullanacağımı bilmiyorum."

"Sana öğreteceğim," dedi. "Ama bu savaş için değil."

Persephone onunla göz göze geldi. "Bu savaş için değil ama diğerleri için mi?"

"Eğer önümüzde ömürler dolusu zaman varsa," dedi. "Bir başka savaş mutlaka olacaktır."

"Geleceğimizi düşündüğümde, savaşı düşünmek istemiyorum."

"O zaman ne düşünmek istiyorsun?" diye sordu tanrıçanın başını geriye doğru eğerek.

"Halkımız ve dostlarımızla birlikte kutlayacağımız tüm şeyleri düşünmek istiyorum," dedi. "Sonu gelmeyen yükselişler, Halycon'un açılışı, senin ilk doğum günün."

"İlk doğum günüm mü?" diye sordu.

"Evet," dedi. "Daha önce hiç kutlamadın, değil mi?"

"Ne zaman doğduğumu tam olarak bilmiyorum," dedi. "Bilseydim bile, kutlamak isteyeceğim bir gün değil."

"İşte bu yüzden senin için yeni bir doğum günü seçtim."

"Öyle mi? Hangi günmüş o?"

"1 Kasım."

Hades merakla ona baktı. "Bunu düşünmene sebep olan ne?"

"Senin dışında, labirentten çıkan tek iyi şey buydu."

BÖLÜM 39

Hades

Hades her zamanki siyah, özel dikim takım elbisesini giymeyi tercih etti.

Aethra Evi'nin kapısında ortaya çıktığında, bunu zırh içinde yapmak istemedi. Savaşmayacak, bir anlaşma yapacaktı. Belki de hayatının en büyük pazarlığı olacaktı.

"Hazır mısın?" diye sordu Persephone.

Hephaestus'un zarif zırhını giymiş olan tanrıçaya bakmak için döndü. Çok güzeldi, başlı başına bir savaşçıydı.

"Ya sen?" diye sordu. Çenesine dokunarak başparmağını altdudağının üzerinde gezdirdi.

"Bitmesi için hazırım," dedi. "Böylece hayatımıza başlayabiliriz."

Hades hafifçe gülümsedikten sonra onu öptü, eli saçlarının arasına kaydı. Onu yakınında ve sımsıkı tuttu, duyularını dolduran tek şey o olana kadar tadına baktı.

Ayrıldıkları zaman Persephone onun ceketinin cebine dokundu ve orada kırmızı bir çuhaçiçeği açtı.

Persephone gözlerini onunkilere dikti. "Kapılarda seni arıyacağım."

Hades bunu bir söz olarak kabul etti ve son bir öpücükle oradan ayrıldı.

Hades, Theseus'un evinin önünde belirdiğinde birkaç yayın gerilme gıcırtısını duyduğuna şaşırmadı. Kendisine nişan alan ölümlülere baktı, oklarının uçları Selene'in ayının altında parlıyordu.

Beklerken hiçbir şey söylemedi. Sık sık endişelenmezdi ama bugün bu his göğsünü yakıyor, midesini çalkalıyordu. Bunun doğru hareket tarzı olduğuna inanmasına rağmen zor olacağını biliyordu. Bu sadece hedefine yaklaşmak için bile olsa, nefret ettiği bir adama teslim olma fikrinden hoşlanmıyordu.

Rolünü sürdürebileceğini umuyordu.

Tam da düşündüğü gibi, Theseus okçuların tehdidi altında onu bekletti. En sonunda ortaya çıktığında kapıların tam ortasındaki duvarın üzerindeydi.

Gözleri neşeyle parlayarak Hades'e doğru bakıyordu.

"Bu ne sürpriz," dedi Theseus. "Varlığından duyduğumuz bu onuru ne borçluyuz, Lord Hades?"

Yarı tanrı şimdiden onun sabrını sınıyordu. Hades kızgınlığını -ya da nefretini- belli etmemeye çalıştı.

"Çok düşündüm ve birçok kişiye danıştım," dedi Hades. "Konuşabileceğimizi umuyordum."

Hades, yarı tanrının cümlelerindeki belirsizlikten etkilenmesini ve gecenin bir yarısı Hades'i kapısına getiren şeyin ne

olabileceğine dair hayal gücünü serbest bırakmasını istiyordu. Ama durum öyleyse bile Theseus bunu belli etmedi. Bunun yerine başını yana eğerek tek bir kelime söyledi. "Konuş."

"Kader Tanrıçaları'yla bir araya geldim ve senin geleceğine tanıklık ettim," dedi ama bu bir yalandı. "Vaat büyük."

"Bana zaten bilmediğim hiçbir şey söylemedin," dedi Theseus.

"Hayır," dedi Hades. "Sen her zaman kaderinden emindin."

"Kehanete karşı çıkmak zordur," dedi Theseus.

Bu doğru değildi ama Hades itiraz etmedi.

"Ne için geldin o halde?" diye sordu Theseus. "Uzatma da sadede gel, Hades. İkimizin de buna vakti yok."

"Teslim olmaya geldim," dedi Hades. "Senin tarafına bağlılığımı sunmaya."

Bu sözlerin tadının ne kadar korkunç olacağına hazırlıklı değildi. Ağzından çıktıkları anda tükürmek istedi.

Bir duraksama oldu, ardından Theseus kıkırdadı. Etrafındaki ölümlüler de onu izleyince geceyi gürültülü kahkaha sesleri doldurdu. Kahkahalar dindiğinde Theseus konuştu.

"Bunu söylemek senin için çok zor olmuş olmalı."

"Kesinlikle pratik yapmam gerekti," dedi.

Theseus, "Kesinlikle bir kayıp," dedi. "Görüyorsun ya, babanın bağlılığını kabul etmişken seninkini kabul edemem. Siz ikiniz düşman olduğunuz için bu... yakışıksız olur."

Hades, Theseus'a uzun bir süre baktıktan sonra, "Eğer beni reddedeceksen o zaman en azından bunu eğlenceli hale getirmeliyiz."

"Ah, ben çok eğleniyorum," dedi Theseus. "Ama devam et."

"Senin seçtiğin bir oyun," dedi Hades. "Eğer ben kazanırsam, teklifimi kabul edersin."

"Kazanan tarafa katılmaya çok heveslisin," dedi Theseus. Önce soluna sonra sağına baktı. "Ne düşünüyorsunuz? Tanrının teklifini kabul edelim mi?"

Ordusu tezahürat yaptı ama Hades bunun cesaretlendirmek mi, yoksa caydırmak için mi yapıldığını bilmiyordu. Gerçi Hades'in tahmin etmesi gerekirse Theseus çoktan kararını vermişti. O sadece gösteri yapmaktan zevk alıyordu. Buradaki mneyi küçük düşürmekti ve işe yarıyordu.

"Eh, Hades," dedi. "Görünüşe göre bir anlaşma yaptın."

Kabul edilmesine rağmen, Hades herhangi bir rahatlama hissetmedi. Aslında kapılar gıcırdayarak açılırken daha da tedirgin olmaya başladı. Eşiği hemen geçmedi.

"Sorun ne, Hades?" diye sordu Theseus. "Korkuyor musun?"

"Bana şartlarını söylemedin."

"Benim şartlarımın bir önemi yok," dedi. "Eğer kazanırsan, bir sonraki nefesini alacak kadar yaşamayacaksın."

"Savaşmadan pes etmemi mi bekliyorsun?"

"Umarım öyle olmaz," dedi yarı tanrı. "Bu büyük bir hayal kırıklığı olurdu."

Hades, "Kesinlikle," dedikten sonra ilerledi, kapılardan geçerek Theseus'un bölgesine girdi. Kapıların içinde daha fazla ölümlü asker vardı.

"Kardeşlerinin hâlâ yolda olduklarını varsayıyorum?" dedi Theseus.

"Acı sona kadar savaşacaklar," dedi Hades.

"Gerçekten de acı," dedi Theseus. "Gel. Şu oyunu oynayalım."

Yarı tanrı döndü, Hades onu taş avludan geçip merdivenleri çıkarken izledi ama en üst basamağa ulaştığında bocaladı.

"Hera?" diye fısıldadı.

Elbette o değildi, sadece ruhuydu. Titreyerek duruyordu.

gözleri korkudan kocaman olmuştu. Bir şeyler mırıldanıyordu ama Hades kelimeleri duyamıyordu.

Theseus da durdu. "Burada mı kalıyor?"

Hades yarı tanrıya baktı. "İstirahat edene kadar da öyle kalacak."

Bütün ruhların cenaze törenlerine ihtiyacı olmazdı ama cenaze törenleri gerçekleştirilene kadar yola devam edemeyenler de vardı.

"Ah, peki... bu asla olmayacak," dedi Theseus. "Korkarım şu anda takipçilerine yem ediliyor. Söz konusu Olymposlular olduğunda Cronos oldukça kincidir."

Hades tiksintisini gizleyemedi.

"Geçmişinizi göz önüne alırsak bunun onun için uygun bir son olduğunu düşüneceğini sanırdım," dedi Theseus.

Hades, "Kimse için böyle bir son dilemem," dedi. "Senin için bile."

"Ne kadar asilsin," dedi Theseus içeri doğru ilerlerken.

Hades'in gözleri yarı tanrıyı evin içine doğru takip etmeden önce bir süre daha Hera'nın üzerinde oyalandı. Ariadne'nin evin bir yerinden çığlık attığını duymayı bekliyordu ama tek ses, ağlayan bir çocuğun sesiydi. Ses, onu ofise götürürken Theseus'u rahatsız etmiş gibi görünmüyordu.

Dışarıya açılan, karanlık bir odaydı. Tek ışık şömineden ve bir masayla iki sandalyenin bulunduğu verandada yanan iki büyük ateşten geliyordu. Neredeyse Theseus onun için hazırlanmış gibi görünüyordu. Fakat Hades daha sonra bu bölümün duvarın ötesindeki savaş alanına baktığını fark etti.

"Birini mi bekliyorsun?" diye sordu Hades.

Theseus sırtıttı. "Sadece manzaranın tadını çıkarmaya hazırlanıyorum. Sana hiç iskambil kartı insanı olmadığımı söylemiş

miydin?" diye sordu şömineye doğru yürürken ama aslında cevabı biliyordu. Birbirlerine meydan okumanın ötesinde hiçbir konuşmaları olmamıştı.

Hades Theseus'a bakarak, "Ne tercih edersin?" diye sordu. Theseus, siyah bir kutuyu eline alarak, "Domino," dedi. Kutuyu kaldırıp döndü. "Umarım sakıncası yoktur."

"Senin seçimin olduğunu söylemiştim," diye yanıtladı Hades. Theseus, "Öyle söyledin," dediğinde Hades, onun gözlerinde parıldayan neşe karşısında sinirlendi. Yarı tanrı verandayı işaret etti. "Lütfen."

Hades odadan çıkarak sağdaki koltuğa oturdu. Kendini bir sahneye çıkmış gibi hissediyordu. Theseus'un adamlarının duvardan ve aşağıdaki avludan izlediğini biliyordu.

Theseus da onu takip etti. "Nasıl oynandığını biliyor musun?" "Sayılır," dedi Hades.

"Güzel," dedi Theseus. "O zaman oyunun hızlı ilerlediğini ve hiç taş kalmadığında kazanıldığını biliyorsundur. Dört tura ne dersin? Dört olan kazansın mı?"

"Nasıl istersen," dedi Hades.

Theseus kutuyu ters çevirip fildişi parçaları masanın üzerine döktü. Theseus taşları çevirirken bir hizmetçi elinde gümüş bir tepsiyle göründü. İki kadeh bıraktı.

"İçki?" diye sordu Theseus.

"Kendiminkini getirdim," dedi Hades. "Eğer sakıncası yoksa."

"Rahatına bak," dedi Theseus.

Hades ceketinin cebinden siyah bir matara çıkardı ve kadehe az miktarda viski doldurdu. İçmeye pek hevesli değildi ama kokunun rahatlık sağlayabileceğini düşündü.

O kadehini doldururken Theseus, masanın üzerindeki taşları karıştırdı. Bitirdiğinde ikisi de yedişer tane seçti. Hades

eline baktı ve en yüksek sayılı çifti seçen oyuncunun ilk taşı koyma hakkını kazandığını hatırladı; bu, çift altılı koyan Theseus oldu.

Hades altı-ikiyi koyarken, "Duyduğuma göre son zaferlerinden daha fazlası için seni tebrik etmem gerekiyormuş."

"Oğlumun doğumundan bahsediyorsun," diyen Theseus bir sonraki taşı koydu. Oyun gerçekten de hızlı ilerliyordu. "Evet, sanırım bu da bir başarı. Soy, çok önemlidir. Bir mirası devam ettirmek için kritiktir. Ah, özür dilerim. Çocuk sahibi olamadığın konusunda haklı mıyım?"

Theseus konuşurken son taşı da koydu ve ilk turu kazandı.

Hades hareketsizdi. Gözlerini Theseus'un yüzüne diktiğinde dudaklarının neşeyle kıvrıldığını gördü. Belli ki yaptığı yorumun komik olduğunu düşünüyordu. Hades, yarı tanrının bu kadar kişisel bir şeyi nasıl bildiğini sormayı düşündü. Diğer yandan Zeus'un kâhini Persephone'yle evliliği hakkındaki kehanetini açıkladığında, Poseidon'ın da orada olduğunu hatırladı. Kader Tanrıçaları'nın onun çocuk sahibi olma yeteneğini elinden aldığını açıklamak zorunda kalmıştı.

Yeni bir oyuna geçerek taşları bir kez daha karıştırdılar ve konuşurken taşlarını seçtiler.

Hades, "Kıymetini bilmeyenler, çocuklara sahip olurken arzulayanların olamamaları ne kadar yazık," dedi.

İğnelemesi Theseus'u etkilemedi. "Ama sen de her zaman onları arzulamıyordun. Ölümlü bir kadına ilahilik vermek için çocuk sahibi olma yeteneğini takas ettin. Nedendi o?"

Theseus haksız değildi. Hades ölümlü bir kadına ilahilik vermişti. Aslında o, Dionysus'un annesi Semele'ydi. Zeus'u gerçek ihtişamıyla, hiçbir ölümlünün ölmeden bakamayacağı şekliyle görmeyi talep ettikten sonra ölmüştü. Gerçi bunu sadece Hera onu kandırdığı için yapmıştı.

Onun ölümünden sonra Zeus, hâlâ sadece bir cenin olan Dionysus'u almış ve yeniden doğabilmesi için onu kalçasına dikmişti. Asma Tanrısı'nın, iki kez doğan olarak anılması böyle başlamıştı.

Daha sonra Dionysus Hades'e gelmiş ve annesini Yeraltı Dünyası'ndan tek başına kurtaramayınca onun serbest bırakılması için yalvarmıştı.

"Bir iyilik kazanmak istemiştım," dedi Hades. Dionysus'un istediği zaman çılgınlığı uyandırma yeteneğinden yararlanmanın potansiyelini görmüştü.

Theseus kıkırdayarak son taşını yerine koydu ve bu ikinci turu da kazandı. "Birbirimizden o kadar da farklı değiliz, Hades," dedi.

Oyunun üçüncü turuna sorunsuz bir şekilde geçerlerken Hades, "Dünyalar kadar farklıyız, Theseus," dedi.

"Belki de artık öyleyizdir," dedi yarı tanrı. "Yumuşamış olmasaydın senin olabileceğin kişi olduğumu düşünmek hoşuma gidiyor."

Hades bir taşı yerine kaydırduğında çıkan ses ahşap masayı gıcırdattı.

"Persephone'ye olan aşkımın beni zayıflattığını mı söylüyorsun?"

"Kendini labirentte kilitli bulmanın nedeni o değil mi?"

"Persephone bir zayıflıksa, bu Ariadne'yi senin için ne yapıyor?"

Hades ilk kez Theseus'un tereddüt ettiğini fark etti.

"Hiçbir şey," dedi Theseus.

"Hiçbir şey," diye tekrarladı Hades. "Yine de sırf onu Dionysus'un tünellerinden çıkarmak için tüm New Athens'ı sular altında bıraktın."

“Eğer New Athens’ı bir kadın için sular altında bıraktığımı düşünüyorsan, aptalsın.”

“Onun üzerindeki kontrolünü sürdürmek için kız kardeşiyle evlenmedin mi?”

“Kız kardeşiyle evlendim çünkü o kontrol *edilebilirdi*. Ariadne ise evcilleştirilemez.”

“Yine de denemeye devam ediyorsun,” dedi Hades.

Theseus bir taşı masaya vurarak domino taşlarını yerinden oynattı. Hades onunla göz göze gelerek son taşı yerine kaydirdi. Bu turu o kazanmıştı ve Theseus öfkeden köpürüyordu.

Hades, Theseus’un gözlerinde parıldayan deliliği ilk kez fark ediyordu.

“Artık Ariadne’yi evcilleştirmeye *çalışmama* gerek yok,” diye hırladı yarı tanrı.

Bunun, Ariadne için ne anlama gelebileceğini düşünen Hades’in midesi burkuldu. Oyunun son turuna geçtiler. Hades kazanmaya çalışmasa da kaybetmekten de endişe ediyordu. Theseus genellikle adalet dağıtmakta hızlıydı. Burada da aynısını yapar mıydı?

“Phaedra, kız kardeşine olan takıntın hakkında ne düşünüyor?”

“Bunun bir önemi yok. Hâlâ hayatta olsaydı bile, onun fikir belirtmesine izin vermezdim.”

Phaedra’nın ölüm haberi Hades’i hazırlıksız yakaladı.

“Yeraltı Dünyası’nın Tanrısı olduğun halde nasıl oluyor da onun öldüğünü bilmiyorsun?”

“Şehrimi istila ettiğin için dikkatim biraz dağıldı,” dedi Hades.

“Senin şehrin mi?” diye sordu Theseus kıkırdayarak. “New Athens ne zamandan beri senin şehrin oldu?”

“Her zaman benimdi, Theseus. Bu savaşta neden benimle mücadele ettiğini sanıyorsun?”

Bir boru sesi duyulduğunda Hades dönüp baktı ve ufukta yıldızlar gibi parıldayan çeliği gördü.

“Ah, bak,” dedi Theseus. “Ordun geldi.”

Emirler verilirken bağırışmalar oldu. Kapılar açıldı ve askerler dışarı çıktı ama hareketlerinde telaşsız bir hava vardı. Sanki tüm bu olanların hiçbirini ciddi değilmiş, her şeyin başlamadan biteceğini düşünüyorlarmış gibiydi.

Hades dışarı bakarken Persephone’yi aradı. Gölgelere bürünmüş ve savaşa hazır kraliçesinin yaklaşmasını izlememek zordu. Onun bunu yapabileceğini ve arkadaşlarının onu koruyabileceğini bilse bile yine de orada olması gerektiğini hissediyordu.

Theseus, “Hephaestus tam bir zanaatkar,” diye yorum yaptı. “Tanrıları ve ölümlü ordunu benim eserimin bir kopyasıyla silahlandırmayı başarması etkileyici.”

“Sanırım bir keresinde bunu bir fırsat olarak nitelendirmiştin, değil mi?”

Theseus, “Dikkatini dağıtma, Hades,” dedi. “Yoksa yenilgiye tanık olmayı kaçıracaksın.”

Theseus sonuncu taşı yerine kaydırırken Hades’in bakışları tekrar taşlara döndü. Theseus kazandığında ne olmasını beklediğinden emin değildi ama sonrasında olan bu değildi. Yarı tanrı ellerini masadan indirip arkasına yaslandığında bakışlarında Hades’in daha önce hiç görmediği bir karanlık vardı.

Sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından Theseus konuştu.

“Kazanmama izin verdiğini biliyorum, Hades. Kaybetmek için daha fazla çabalayamazdın. Taşları saymıyordun bile.”

Hades konuşmadı.

Theseus ne yapacağını düşünüyormuş gibi bakmaya devam etti. Çenesi titredi, parmak eklemlerini masaya vurarak ufak bir kahkaha attı. "Oyunu seçmeyi reddettiğinde bir planla geldiğini biliyordum. Kontrolü senin kadar arzulayan hiç kimse ondan vazgeçmez. Asıl soru, neden?"

Hades omzunu silkti. "Şimdi bir tanrıyı yendin," dedi.

Kısa bir sessizlik olduktan sonra Theseus gülmeye başladı. Önce sessizdi, sonra giderek yükseldi. O kadar uzun ve yüksek sesle güldü ki öksürmeye başladı. Hades'in kadehini masadan alarak içindekileri mideye indirdi. Bitirince kadehi masaya çarptı.

Konuşmadan önce yeniden kıkırdadı. "Yaratıcılığın için hakkını vermeliyim, Hades," dedi. "Ama bu aptalca bir plandı. Kehaneti çoktan yerine getirdim ve artık sen de bana yenildin."

Theseus bir bıçak çağırdı. Ucu, Hydra zehriyle kararmıştı.

"Anlıyorsun, değil mi?" diye sordu. "Pazarlık, pazarlıktır."

Hades gözlerini Theseus'un gözlerine dikti ve içlerinin acıyla dolmasını izledi. Yüzü neredeyse buruşacak gibi oldu, çektiği acının dışavurumuydu.

Bıçağı düşürdü, iki büküm olup Hades'in ayaklarının dibine kan kusarken elleri karnına gitti.

Hades'in bakışlarıyla buluştuğunda gözleri kızarmış ve sulanmıştı.

"Ne yaptın sen?" diye bağırdı.

Theseus nefesi düzensizleşerek dizlerinin üzerine çökerken Hades sadece ona baktı.

"Komik bir şey öğrendim," dedi Hades. "Hera'nın elma ağacıyla ilgili söylentilerin aslında doğru olduğunu biliyor muydun? Altın elmadan ikinci bir kez yiyemeyeceğini?" Eğilip Theseus'un kanla kaplı bıçağını aldı. "İkinci kez yersen ölürsün."

Theseus'un ağızından daha fazla kan geldi ve yüzü kırmızımsı bir mora döndü. Hades elinde bıçakla ayağa kalktı.

"Herkesin zayıf bir noktası vardır, Theseus," diyerek bıçağı Theseus'un kalbinin üzerine yerleştirdi. "Benimki Persephone olabilir ama seninki... seninki kibir."

Bıçağı derine saplarken bakışlarını Theseus'tan ayırmadı ve gözlerindeki hayat kayıp gittiği sırada, konuşurken onu dik tutmak için başını kavradı.

"Seninle kapılarda buluşacağız," dedikten sonra yere düşüp ölmesine izin verdi.

BÖLÜM 40

Persephone

Persephone solunda Hekate, sağında Hermes'le birlikte duruyordu. Daha aşağıda Aphrodite ve Hephaestus'un yanında duran Athena ile Ares, mızrak ve kalkanlarını kuşanmışlardı. Sonra savaş esnasında altın okları kullanmak ve yaralananları iyileştirmekle görevlendirilmiş olan Artemis vardı.

Hemen arkalarında ise İnançlı ordusunun en deneyimli askerleri yer alıyordu. Karşılarındaki kâfir ordusuna doğru ilerleyebilmek için bir bariyer oluşturmak üzere iç içe geçirdikleri büyük kalkanları vardı.

Kâfirlerin başında Kai, Damian, Machaon ve Persephone'nin daha önce görmediği bir yarı tanrı daha vardı.

"Sağdaki yeni," dedi Artemis gözlerini kısarak.

"Adı Perseus," dedi Dionysus. "Ve o benim."

Hermes, "Kahretsin," dedi. "Seksi olanı sen seçtin."

Hem Persephone hem de Hekate tanrıya baktı.

“Ne var?” diye sordu. “Sadece dürüst davranıyorum.”

“O senin üvey kardeşin, değil mi?” diye sordu Persephone.

“Yani?”

“Bilmem. Bence kardeşinin seksi olduğunu düşünmen biraz garip.”

“Üvey,” dedi Hermes. “Hem neden garipmiş? Onu becermek istediğim yok ya.”

Hermes’in sözlerini gergin bir sessizlik izledi.

“Neden hiçbirinizin bana inanmadığı hissine kapılıyorum?”

“Çünkü inanmıyoruz,” dedi Hekate.

“Bahse girerim erkek kardeşini becermişsindir,” dedi Ares.

“Çok beklersin, Ares!”

Hades burada olsaydı, sırf onları susturmak için bu savaşı başlatırdı, diye düşündü Persephone.

Theseus’un kalesini çevreleyen duvara baktı. Yüksek ve kademeliydi; yüzlerce okçu yaylarıyla hazır bekliyor, zırhları ateşin ışığında parlıyordu.

“Kapılar hâlâ kapalı,” dedi Persephone.

“Ona zaman ver,” dedi Hekate.

Verecekti çünkü başka seçeneği yoktu ama Persephone endişeliydi. Önerdiği andan itibaren Hades’in planından nefret etmişti. Sanki onun labirente dönmesine izin veriyormuş gibi hissettiniyordu. Cronos’un gerçekliğinin dehşeti onu hâlâ rahatsız ederken tek korkusu, tanrının bu defa geri dönmeyeceğiydi.

“Ne kadar çok ölümlü var,” dedi Persephone sessizce.

Ne kadar çok ruh, diye düşündü.

“Hepsi de öbür dünya üzerinde hiçbir kontrolü olmayan bir yarı tanrı uğruna ölmeye hazır,” dedi Hekate.

Hekate’ye bakan Persephone, “Şimdiden onları nasıl cezalandıracağımı mı düşünüyorsun?” diye sordu.

“Sen düşünmüyor musun?”

“Neden onlar ölene kadar beklememiz gerektiğini anlamıyorum,” dedi Persephone.

Bir sonraki saniye aralarındaki zemin yarıldı ve Cerberus, Yeraltı Dünyası’nın derinliklerinden dışarı fırladı. Korkutucu bir görüntüsü vardı, kıpkırmızı gözleri öfkeyle parlıyordu. Dişlerini gösteriyor, derin ve gırtlaktan gelen hırıltuları sessizlikte yankılanıyordu.

Persephone, ilk kez kâfirlerden bir hareket gördü ve ilk kez korktuklarını hissetti.

“Seni iyi eğittiğimi biliyordum,” dedi Hekate, Persephone’nin karşılık verdiği kendini beğenmiş bir gülümsemeye.

Bir elini Cerberus’un yan tarafına koydu. Bunu yaptığı sırada, bir yay kirişinin gevşeme sesi duyuldu. Bir okun Cerberus’a doğru vızıldayarak geldiğini gördü ama beyaz okuyla onu parçalara ayıran Artemis tarafından engellendi. Persephone kısa bir süre için tanrıçayla göz göze gelerek çizgilerinin ötesine geçmeden önce teşekkür anlamında başını salladı.

Ellerinde güç toplanırken, “Ne cüretle köpeğime zarar vermeye çalışırsınız?” dedi. Altındaki zemin titreyip açılarak kâfirlerin saflarını böldü. Bazıları toprak tarafından yutulurken diğerleri kaçmayı başardı. Düzenleri bozulurken ölümlüler çılgılık atarak ellerinde silahlarla onlara doğru koşmaya başladı ve üzerlerine bir ok yağmuru geldi.

Persephone büyüünü çağırınca duvarların kenarlarında sarmaşıklar büyüyerek sıra sıra askerleri yerlerinden devirdi.

Yarı tanrılar ortadan kaybolduğunda Persephone bağıarak bir emir verdi.

“Cerberus, atıştırmalık!”

Üç başlı canavarı alçak sesle hırıldadı, düşman ordusuna hücum ederken devasa patileriyle pençelediği toprağı her yöne saçtı.

Ardından yarı tanrılar önlerinde belirdi ve her tarafta silahların çarpışma sesleri gök gürültüsü gibi duyuldu. Ses, Persephone'yi iliklerine kadar sarstı ama çok geçmeden dikkati önündeki yarı tanrıya yöneldi, tanımadığı bir kadındı ama gözleri Poseidon'un kiler gibiydi.

Öfkeli bir çığlıkla bıçağını Persephone'ye doğru savurdu, Persephone darbeyi dikenli bir çalılıkla engelledikten sonra ona gölge büyüleriyle vurdu. Kadın sendeleyerek geri çekildiğinde onu tekrar vurdu.

Ardından Persephone sırtında bir acı şoku hissetti ve nefesi kesilerek arkaya doğru büküldü. Şok onu serbest bıraktığında arkasını dönünce kimseyi bulamadı.

Büyüsüyle bir bariyer oluşturarak bekledi, başka bir saldırının geleceğini biliyordu. Hemen sonra havadaki bozulmayı hissedince döndü ve avucundan bir dizi siyah diken fırlattı. Dikenler hedefe isabet etti, tahmin ettiği gibi görünmezdi ve Hades'in miğferini takıyordu.

Büyüsünü çağırarak rakibinin ayaklarının altındaki toprağı çamura çevirdi. Saldırmak üzereyken ayağı kaydı ve düştü. Tekrar tepki veremeden Hermes ortaya çıktı ve asasının sivri ucunu sırtına sapladı. Persephone miğferi yarı tanrının kafasından çıkardı.

Bu, Thetis'in oğlu Damian'dı ve ölmüştü.

"Biri gitti," dedi Hermes.

Persephone miğferi ona verdi.

"Bunu Dionysus'a götür," dedi.

"Oldu bilin, Majesteleri," dedi ve miğferi kaptığı gibi altın rengi bir ışık huzmesi içinde gözden kayboldu.

Vücudundan adrenalin boşalırken Persephone yaralandığını hatırladı. Sanki ciğerleri kanla doluymuşçasına boğuluyor-

muş gibi hissediyordu. Bir elini göğsüne bastırıp kaldırdığında kanlandı.

Artemis'i aramak için gökyüzüne doğru döndü ama bir başkasının yaklaştığını hissetmeden önce, Ares'in Machaeon'a yaptığı acımasız saldırıyı görebildi. Döndüğünde Kai ona doğru koşuyordu. Ayaklarının altındaki toprak çöktü fakat yarı tanrı tökezlemedi, silahını kaldırmış bir şekilde zeminde kolaylıkla ilerledi. Persephone sendeleyerek geriye çekilse de yeterince hızlı değildi, kılıcının ucu göğsüne saplandı ama ıslak nefes alıp verişleriyle dikkati dağıldığı için acıyı hissedemedi bile.

Kai'in kılıcını kaldırıp öldürücü darbeyi indirmeye hazırlandığı sırada, yarı tanrının vücudunun önünden çıkan iki sivri uçla -Hades'in iki dişli mızrağının uçları- durdurulmasını bulanık gözlerle izledi.

Yarı tanrı önce dizlerinin üzerine sonra da yüzüstü yere düştü.

"Hades," dedi Persephone ama kelimeleri ağzında geveledi. Hydra'nın zehrinin damarlarında dolaştığını biliyordu.

"Artemis!" Hades'in emri uzaktan geliyor gibiydi ama tit-reşimini göğsünde hissedebilmişti. "Şimdi!"

Keskin bir şey göğsünü deldikten sonra mutluluk verici bir sıcaklık yayıldı ve aniden tekrar nefes alabilmeye başladı. Görüşü netleşip Hades'in yüzünü görebildiğinde, kollarını onun boynuna doladı.

"Hades!"

"İyi misin, sevgilim?" diye sordu ona sıkıca sarılırken.

"Artık iyiyim."

Hades onun ayağa kalkmasına yardım ederken zemin sarsılmaya başladı.

"Bu da ne?" diye sordu Persephone. Önce Hades'e, sonra yanında ortaya çıkan Hekate'ye baktı. Cenaze oyunları sırasında New Athens'in sallandığı zamandan farklıydı. Sürekli bir

marşını değildi. Bunun yerine, ona... ayak seslerini hatırlatan kesintili bir sarsıntıydı.

Sonra Persephone onu gördü. Sadece tarihten bildiği bir yaratık. Gaia'nın oğlu, yılan benzeri bir canavar. Dört ayak üzerinde yürüyordu ve vücudu bir sürüngene benziyordu. Zırh gibi pulları ve uzun, ölümcül bir kuyruğu vardı ama onu en çok dehşete düşüren kafasıydı. Yüzlerce yilandan oluşuyordu. Yaratık çok büyüktü, arka ayakları üzerinde kalkar ve başının yıldızlara değeceğini biliyordu.

"Typhon," diye fısıldadı Hekate.

Yaratıktan korkunç bir çığlık yükseldi. Persephone'nin daha önce duyduğu hiçbir şeye benzemiyordu. Garip bir tıslamayla birlikte tız bir kükremeydi. Kükredikçe zehri toprağa ve ordunun üzerine yağıyor, onları oldukları yerde eritiyordu.

Zehrin isabet etmediği kişilerse ayaklarının altında ezildi ve büyük kuyruğunun tek bir hamlesiyle savruldu.

"Cerberus!" diyen Hades'in sesi bir emir gibiydi. Canavar, kendini devin üzerine fırlattı, üç başının dişleri de yaratığın farklı yerlerine -arka bacağına, sırtına ve boynuna- battı. Typhon böğürdü ve kafasını oluşturan yılanlar daha fazla zehir kusarak tısladı. Cerberus, zehir yağmuru onu kemiğine kadar yakarken inledi.

Persephone, "Cerberus!" diye bağırdığında, Cerberus geri çekildi ve tanrıçanın iyileştirici ellerini onun üzerine koyabilmesi için yaklaştı. Zehrin açtığı yaralar iyileşti ama Typhon dikkatini onlara çevirmişti, yılan başlarının çoğu çığlık atıyordu.

Ardından Hermes koşarak geçerken bir ışık parlaması oldu, asasını sallayarak yılanların birkaçının kafasını kopardı. Hephaestus kılıcıyla, Aphrodite kılıcıyla aynı şeyi yaptı. Athena mızrağını yaratığa sapladı ve Typhon'ın sırtına defalarca vurdu.

Persephone yerden sarmaşıklarını, Hades de gölgelerini çağırdı. Canavarın bacaklarına ve beline dolandılar. Typhon on-

ların çekişi altında bükülürken kükredi. Zapt edilmiş haldeyken birdenbire vücudunun her yerinden onu bıçaklayan hem tanrılar hem de ölümlüler tarafından kuşatıldı.

“Bu,” dedi Hermes kılıcını yaratığın karnına saplarken. “Zeus’un yaptığından çok daha kolay oldu!”

Typhon kükredi. Canavar ayağa kalkmayı başarırken Hades’in gölgeleri titredi ve Persephone’nin sarmaşıkları koptu.

“Neden o lanet ağzını açmak zorundaydın ki?” Aphrodite, Typhon’ın öfke dolu böğürmesinin ardından Hermes’e çıkıştı. Yaratık büyük bir adım atınca yer sarsılıp yarıldı. Yüzlerce ölümlü ya ezildi ya da kanından dev damlalar yere düşerken boğuldu.

“Beni dinleyin,” dedi Hermes. “Onu düşürüp yeniden deneyelim.”

“İlk seferinde işe yaramadı, Hermes. Neden ikincide işe yararsın ki?” diye belirtti Persephone.

“Şu an daha güçsüz olduğu için bunu iddia edemezsin,” dedi Artemis.

Bu doğrudu ve devin pullu vücudunu ne kadar kan kapladığından da belliydi. Eğer onu öldürmeyi başaramazlarsa, Hydra zehri muhtemelen öldürecekti ama bu kadar büyük bir bedende bunun ne kadar süreceğini söylemek imkânsızdı. O zamana kadar tüm dünyayı yok edebilirdi.

Hermes, “Bahsedip durduğun şu taşakları kullanmak için şu an gerçekten harika bir zaman olabilir,” dedi.

Ama hepsi bunun tehlikeli bir seçenek olduğunu biliyordu. Zeus’un organının ne yaratacağını bilmiyorlardı. Daha da kötüsü, daha ne kadar yıkıma neden olabileceğini.

Hekate daha bunu düşünmeden, Hephaestus gökyüzünde belirdi ve avucundan Typhon’a erimiş mızraklar fırlattı. Dev sendeledi ama düşmedi. Yine çılgılık attı fakat bu defa karanlıktan ateşle sarmalanmış bir şey fırladı.

Persephone, *Prometheus*, diye düşünürken Typhon'a öyle bir güçle vurdu ki canavarın doğruca içinden geçti.

Dev inledi ve ayaklarının üzerinde sallandıktan sonra tekrar yere düştü. Etkisi o kadar büyüktü ki zemin altında büküldü ve tanrıların ayaklarının altında dalgalar gibi hareket etti. Tanrılar havaya yükselip düşmekten kurtulmayı başarırken her iki ordu da yere serildi.

Prometheus havada asılı kaldı, her yerinden devin kanı damlıyordu.

"İşte bu kahrolası!" diye bağırdı Hermes.

Ancak zafer kısa sürdü çünkü Cronos, Titan Ateş Tanrısı'nın arkasında belirdi ve kafasını ellerinin arasına alıp çevirdi. Prometheus'un bedeni ateşten bir meteor gibi gökyüzünden yere düştü.

"Siktiğimin Kader Tanrıçaları," dedi Hades.

Her şey çok hızlı olmuştu. Persephone, Cronos'un Titan'ın başını sanki hiçbir şeymiş gibi yana savuruşunu izlerken öfke ve dehşetle sarsıldı.

Yanındaki Hekate ortadan kayboldu ve üçlü formuyla Cronos'un etrafında belirerek elindeki siyah ateşi, alevden bir akıntı halinde tanrının üzerine saldı.

Cronos ortadan kayboldu, ardından Hekate de kayboldu. Tekrar ortaya çıktıklarında birbirlerine çarptılar ve gök gürültüsü gibi bir ses çıktı. Persephone her ne kadar başını çevirmek -etrafındaki savaşa odaklanmak- istese de gözlerini gökyüzünden ayıramıyordu.

Cronos'un, Hekate'yi yakalayıp dizine çarpmasını dehşet içinde izledi. Hekate ortadan ikiye ayrılmış gibiydi.

Persephone ağzından çıkan sesi tanıyamadı. Feryat etti. Midesinin bulanacağını hissetti ve bulandı da. Eğilerek kustu.

"Hayır, hayır, hayır!"

Avazı çıktığıınca bağırağa kadar her kelimeyi gitgide daha yüksek sesle söylemişti.

Dizlerinin üzerine çökerek kollarını iki yana açtı.

Güç ondan akmak yerine, ona doğru akmaya başladı.

Damarlarında şimşekler gibi hissettirerek kanında dolaştı, ellerinde toplandı ve güç ona geldikçe etrafındaki dünya değişti. Cronos'un resmettiği dehşet parçalandığında, Titan korkunç yüzündeki kaşları çatılmış halde aniden onun önünde dikiliyordu.

Elinde turpanıyla geri çekildi ve Persephone'nin kafasını hedef aldı.

Persephone çığlık atarak ellerini bir araya getirdiğinde, içlerinde Cronos'un gücünü tutuyordu. Vücudu daha önce hiç deneyimlemediği bir güçle titreşti ve bu güçle Titan için en büyük korkularıyla dolu bir dünya dokudu.

Bunu yaparken toprağa seslenmek için kendi gücünü kullandı. Topraktan filizlenen kökler, Zaman Tanrısı bir ağacın gövdesinde tamamen tükenene kadar etrafını sardı ve dalları pembe çiçeklerden oluşan bir şelale gibi açmadan önce gökyüzüne doğru uzandı.

Muhteşemdi.

Bittiğinde, Persephone vücudundaki tüm yaşamın çekildiğini hissetti.

Sallanmaya başlayınca Hades'in kolları onu sardı. Dinlenmenin artık güvenli olduğunu biliyordu.

"Başardın, sevgilim," dedi Hades. "Bitti."

BÖLÜM 41

Dionysus

Dionysus kapılara ulaşmak için savaştı.

Tek bir amacı vardı ve o da Ariadne'yi kurtarmaktı. Perseus'u öldürmek bile sonradan akla gelen bir fikirdi.

Sonra kafasına bir şeyin çarptığını hissetti ama bu bir silah değildi, bir miğferdi. Hermes önünde belirdiğinde Dionysus elini soğuk metalin üzerine koydu.

"Bu Karanlığın Miğferi," dedi. "Git ve kızını kurtar."

Hermes onu hafifçe ittirdi ama Dionysus'un buna ihtiyacı yoktu. Kâfirlerin saflarını yarıp geçerken bunun yerine cisimsiz olmayı diledi, böylece kapıların içinden geçebilirdi ama Ariadne'yi bulmak için endişeliydi, çok geç kalmış olacağından korkuyordu.

Bu düşünceler onu öfkelenendirince metal kaplı bedenlerin saldırıları arasında daha sert bir şekilde ilerleyerek thyrsus'u-

nu yoluna çıkan herkese sapladı. Eğer bir hayalet olamıyorsa miğfer ona bir sonraki en iyi şeyi sağlıyordu: şaşırtma.

Kapılardan geçip Theseus'un kalesi görüş alanına girdiğinde büyük bir rahatlama hissetti. Neredeyse gelmişti.

Ari, neredeyse geldim.

Basamakları ikişer ikişer çıkıyordu ama Perseus yaklaşıken tepede aniden durdu.

Dionysus yarı tanrının nereye kaybolup gittiğini merak etmişti, bir korkak olduğu için duvarın arkasına saklanmış olması muhtemeldi.

"Orada olduğunu biliyorum, Dionysus," dedi Perseus. "Neden dışarı çıkıp oynamıyorsun?"

Dionysus çenesini sıkarak miğferini kavradı. "Yani evime saldırdığında senin yaptığın gibi mi?"

"Adil olan buydu," dedi yarı tanrı. "Theseus'a ait olanı çaldın." Perseus güldü. "Bu seni kızdırıyor mu? Yoksa sadece Ariadne'nin Theseus'a ait olduğu düşüncesi mi seni kızdırıyor?"

"Siz sikiklerin, insanlar hakkında sanki onların sahibiymişsiniz gibi konuşmanız da neyin nesi? Sanki onlar para birimiymiş gibi?"

"İnsanlar para birimidir," dedi Perseus. "Phaedra için ödediğin bedeli düşünürsek bunu en iyi senin bilmen gerekir."

Dionysus için çılgınlığın hücumunu hissetmeden maenadlarını düşünmek zordu. Sonunda tünellere ulaştığında çarşaflarla örtülmüş, sıra sıra dizilmiş yüzlerce cesetle karşılaşmıştı. Daha sonra ölüleri Hades, Hekate, Ilias ve Artemis'in topladığını öğrenecekti. Hekate cenaze törenlerine başlamıştı ama Dionysus veda etme fırsatı bulana kadar kimseyi gömmek istememişlerdi.

"Umarım buna değmiştir," dedi Perseus. "Bunu bu yüzden yaptın, değil mi? Ariadne onu becermene izin versin diye mi?"

Dionysus öylece baktı, yarı tanrıya duyduğu nefret derinlerinde yanıyordu. Perseus'un onu ilk hamleyi yapması için kışkırtmaya çalıştığını biliyordu ve onu patlamaktan alıkoyan da bu bilgiydi. Bir de Ariadne'nin Theseus'un evinin içinden çıkış olması. Üstü başı kan içindeydi ama elindeki bıçaktan damlayan kan göz önüne alınınca, Dionysus kanın ona ait olduğunu düşünmüyordu. Gözleri karanlık ve öfkeliydi, macradların gözlerinde sık sık gördüğü bir ıstırapla doluydu.

Bu midesini bulandırdı ve onu öfkeliendirdi.

Ariadne arkadan yaklaşıırken gözlerini Perseus'tan ayırmadan ona cevap verdi. "Hayır," dedi. "Onu daha önce becermiştim."

Sonra Ariadne'nin bıçağı Perseus'un göğsüne saplandı ve vücudu yay gibi büküldüğünde, Dionysus thyrsus'unu yarı tanrının boynuna geçirdi. İkisi de silahlarını aynı anda geri çekti ve Perseus yere düştüğünde yüz yüze kaldılar.

"Ari," diyerek ismini fısıldadı.

İşte o anda genç kadının bir tür şala sarındığını fark etti. Acamas'ın içinde kıvrıldığını gördü. Önce bebeğe, ardından Ariadne'ye baktı. "Phaedra nerede?"

Ağzı titredi. "Başaramadı," dedi Ariadne gözyaşlarına boğularak.

Dionysus'un üzerine yığılınca tanrı onu yakaladı ve kendine doğru çekti. Kahretsin, keşke şu anda zırh giymeseydi de yüzünü yaslayabileceği yumuşak bir şey olsaydı diye düşündü.

"Yanıdayım," dedi parmaklarını kadının saçlarından geçirerek. "İkinizin de."

BÖLÜM 42

Persephone

Persephone uyandığında sonsuza kadar uyuyabilirmiş gibi hissediyordu. Şu anda bile ağırlaşmış göz kapaklarını açmak zordu, bu yüzden açmadı. Hareketsiz ve sessiz bir şekilde yattı ama çok sıcaklamış hissediyordu ve nedenini bilmiyordu. Onu uyandıran şey teninin yanma hissiydi.

Buraya nasıl geldiğini hatırlamaya çalıştı -burası her neresiyse- ve hatırlayabildiği tek şey damarlarında dolaşan ateş gibi sıcak güç hissiydi. Vücudu bunun anısıyla uğulduyordu. Bundan nefret ederek titredi.

Bu onun değildi. Cronos'a aitti.

Cronos, Persephone hatırladı. Onu en büyük korkularıyla birlikte bir ağaca hapsetmişti ve Hades, Theseus'u öldürmüştü.

Hades.

Hatırladığı son şey, kollarının ona dolanması ve sesiydi.

Başardın, sevgilim Bitti

Bu kez gözlerini açmakta zorlanmadı ve açtığı anda Hades'e yapışmış olduğunu gördü. Altındaki vücudu bir cehennem gibi hissettiriyordu. Onu uyanık bulmayı umarak kendini geri çekti ama uyuduğunu gördü.

Onu izlerken biraz rahatladı. Tanrıyı bu şekilde -her şeyden habersiz ve dingin- görmek çok nadirdi. Alnı pürüzsüzdü, kaşlarının arasında hiç çizgi yoktu.

Bir yanı bunun gerçek olduğuna inanmıyor, hâlâ labirentin içinde sıkışıp kaldığından korkuyordu.

Adamın dolgun ve hafifçe ayrılmış dudaklarına dokunduktan sonra onu öpmek için eğildi. Bu gerçektir, *O* gerçektir.

Ve gerçekten kazanmışlardı.

Hades içini çekti ve ellerini Persephone'nin üzerine koydu, öpüşmeyi derinleştirirken dili ağzının içine kaydı. Aleti aralarında sertleşiyordu.

"Seni uyandırmak istememiştım," dedi Persephone ayrıldıklarında.

"Benim için sakıncası yok," dedi. "Özellikle de böyle uyandırdığında."

Adam onun kıcını kavradı ve kalçalarını onunkilere bastır-
dı. Persephone derin bir nefes aldığı anda, Hades dilini tekrar onun ağzına soktu. Bir süre öpüşmekle yetindiler ama sonunda Persephone geri çekildi ve dudaklarına doğru, "Seni tatmak istiyorum," dedi.

Hades sırıttı.

"Sevgilim, bana istediğin zaman sahip olabilirsin."

Persephone, onun gülümsemesini ve sözlerindeki vaadi sevdi. Vücudundan aşağı doğru kaymadan önce onu tekrar öptü, dudakları tanrının göğsünde ve karnında gezindi. Çakıl-

taşı gibi sertleşmiş meme uçlarının onun teninde ve karnının alt kısmına uzanan uzunluğunda gezinmesine izin verdi.

Dizlerinin üzerine oturup onu avucunun içine aldığı anda, Hades yastığını düzeltti ve bir elini başının arkasına koydu. Gevşemiş ve halinden memnun görünüyordu ama Persephone onu kıvrandırmak istiyordu. Kendini aylardır hiç olmadığı kadar canlı hissediyordu, korkudan ve onu bir daha görememe ihtimalinin getirdiği dehşetten kurtulmuştu.

Onun için açlık hissediyordu ve onun da kendisi için doymak bilmez olmasını istiyordu.

Elini tanrının sikinde aşağı yukarı hareket ettirip ucunda biriken meniye yalamak için eğildi. Bunu yaparken saçları aşağı dökülerek yüzünü kapattı. Hades saçlarını eline alarak yana doğru çekti.

“Bunun tek bir kısmını bile kaçırmak istemiyorum,” dedi.

Persephone onun bakışlarına karşılık verdikten sonra aletini yalayarak yumuşak teninin yüzeyine çıkan damarlardan biriyle oynadı. Dilini ucunda gezdirdikten sonra tamamını ağzına aldı.

Hades inlediğinde ses tanrıçanın göğsünde, derinliklerinde titreşti. Persephone gerildi, kalçalarını sıktı.

“Beni derinlerine almana bayılıyorum,” dedi.

Parmakları yine tanrıçanın saçlarındaydı. Persephone, aletinin boğazının arkasına değmesine izin verdi ve nefes almak için onu bırakmadan önce sadece bir an orada tuttu. Sonra aniden Hades ortadan kayboldu ve tanrıça adamın parmaklarının, bacaklarının arasından kayarak nemli sıcaklığını okşadığını hissetti. Arkasına ısınlandığını fark etti.

“Bu hiç adil değil,” diye inledi.

“Hiçbir şey adil değil, sevgilim,” dedi bir parmağını içine kaydırarak. Parmağını çekip ağzını kaygan tenine bastırmadan önce kıcına bir öpücük kondurup, “Siktir,” dedi.

"Evet," diye inledi. "Evet."

Persephone ondan uzaklaştıktan sonra dönerek ağzını kendininkine doğru çekti. Sırtüstü yatıp bacaklarını tekrar açmadan önce onu sertçe öptü. Hades'in gözleri parlıyor, vücudunun her yerinde dans ediyordu.

"Senin her bir parçanı seviyorum," dedi Hades.

Ardından ağzı tekrar Persephone'nin üzerindeydi, parmaklarını tenine bastırıyordu. İçindeki her şey Hades'in eliyle kurulmuş gibi gergin hissetmeye başladı ve sonra sanki bir iplik kopmuş gibi serbest kaldı. Zevk dalgaları içinden geçerken vücudu kasıldı. Daha önce hiç bu kadar yoğun bir şey hissetmemişti ama sanki haftalardır içinde tuttuğu her şey -tüm acı, suçluluk duygusu ve korku- aniden serbest kalmıştı. Artık içinde umut için yer vardı.

Hayaller için yer vardı.

Sanki biliyormuş gibi Hades uzandı, vücudunu onunkine yaslarken aletin başını bacaklarının arasına soktu. Persephone dizlerini yukarı kaldırarak tanrının bedenini çevreledi, içinde olması için hazır ve çaresizdi.

"İyi misin?" diye sordu. Parmaklarını tanrıçanın yüzünde gezdirdi.

"İyiyim," diye yanıtladı. "İyiden de öteyim."

Sonra Hades onu öptüğünde, Persephone dudaklarını onun kılere karşı araladı ve içini doldururken derin bir nefes aldı.

"Seni seviyorum," dedi Persephone.

Hades tekrar sırtıttı ve ağzından soluksuz bir kahkaha kaçtı.

Tanrıça bacaklarını kaldırarak beline doladı. "Neden gülüyorsun?"

"Sadece inanamıyorum," dedi Hades, kadının içinde hareket ederken kelimeleri bir nefesle noktalandı. "Sen geçmişim, bugünüm ve geleceğim oldun."

Persephone'nin gözleri yaşardı ama ilk kez korktuğu için değildi. Mutlu olduğu içindi, gülünç derecede mutluydu.

Hem de çok âşıktı.

Hades alnını onunkine yaslamak için indirdi ve sonra kelimelerle söyleyebilecekleri başka bir şey kalmadan önce bir kez daha öpüştiler.

Daha sonra Persephone, Hades'in üzerinde yatıyordu. İkisi de çıplaktı, bedenleri sevişmekten bitap düşmüştü ama karanlık işte bu sessizlikte içeri sızdı. Persephone onun serin bir battaniye gibi üzerine çöktüğünü hissetti ve titredi.

Hades de bunu hissederken sıcak elleriyle onun diken diken olmuş tenini rahatlatı.

"Ne düşünüyorsun?" diye fısıldadı Hades. Sesinin uyku çıkması Persephone'nin hoşuna gitti. Dinlenecek kadar kendini rahat hissetmesi çok şey ifade ediyordu.

Persephone sessiz kaldı. İlk başta düşüncelerini takip etmekte zorlandı. Zihninde hızla hareket ediyor, bir endişeden diğerine atlıyorlardı. New Athens'ı yeniden inşa etmek için yapmaları gereken tüm işleri düşündü ve bu büyük bir girişim olsa da hiçbir şey ölümlülerin güvenini tekrar kazanmaktan daha göz korkutucu olamazdı. Tapınılmaya layık olduklarını kanıtlamak zorundaydılar ve bu da farklı türde bir tapınak inşa etmeyi gerektirecekti; ölümlülerin tanrıların kusurları yüzünden cezalandırılmadıkları bir tapınak.

Fakat ürpermesine neden olan şey kendisiyle ilgili düşüncelerdi.

"Sadece savaş artık bittiğine göre kim olduğuma karar vermeye çalışıyorum," dedi.

“Sen Persephone’sın.” dedi. “Benim karım ve kraliçemsin. Sen benim her şeyimsin.”

Persephone eliyle göğsünde bir daire çizerken Hades’e bakmadı. “Ama sen bile benim eskisi gibi olmadığımı biliyorsun.”

“Öyle olmasaydın, bu dünyada yaşayamazdın,” dedi. “Ben korkmuyorum. Sen neden korkasın ki?”

“Bilmiyorum,” dedi. “Sanırım yeterince uzun yaşarsam dünyayı umursamayı bırakacağımdan endişeleniyorum. Bunu... bu bencil olma, sınırlarımızın ötesine geçmemi dürttü. Şimdi şimdiden hissediyorum.”

“Sevildiğin yerde olmayı arzulamak bencillik değildir. Persephone,” dedi Hades. Konuşurken sıcak eli tanrıçanın sırtında yatıştırıcı bir şekilde gezinmeye devam etti. “Şüphe ve korku, insanlığını kaybetmekle aynı şey değildir. Aksine, seni büyüden bile iyi koruyacaklardır.”

Sessiz kaldılar, ardından Persephone konuştu. “Ne düşünüyorsun?”

“Bilmek istediğinden emin değilim.”

Persephone başını kaldırıp ona baktı. “Her zaman senin düşüncelerini bilmek isterim.”

Hades gözleri parlayarak gülümsedi. “O kadar da karmaşık değiller...” Bir an duraksadıktan sonra devam etti. “Bir daha asla böyle bir an yaşayacağımız gerçeğine kaç kez yaklaştığımızı düşünüyorum.”

Persephone onun itirafından sonra sessiz kaldı. Onun düşüncelerinin de kendininkilere benzediğini bilmek bazı açılardan rahatlatıcıydı.

“Bu düşüncelerin hiç geçeceğini düşünüyor musun?” diye sordu.

“Einde sonunda.”

“Ne yapacağız? O zamana kadar?” diye sordu Persephone.

“Ne gerekirse,” dedi. “Ancak ikimizden birinin aklına bu tür düşünceler gelirse, diğerine söyleyeceğine dair söz vermiyoruz.”

Persephone onun önerisi karşısında kaşlarını kaldırdı. Daha önce düşüncelerini söylemek istemediği düşünülürken bu ironikti. “Bir söz verdiğinde bunun bağlayıcı olacağının farkında mısın?”

Hades gülümsedi. “Farkındayım,” dedi saçlarını kulağının arkasına sıkıştırarak. “Ama düşüncelerle yalnız başına acı çekmeni engellemek için her şeyi yapacağım.”

Birkaç dakika boyunca tanrıyla bakıştı ve parmağını altdağının üzerinden geçirdi.

“Seni seviyorum,” dedi ve onu ne kadar çok sevdiğini hissetmesini istedi. Onu önce yumuşak, sonra daha sert bir şekilde öptü. Dizleri vücudunun her iki yanında olacak şekilde kaydı, Hades’in uyarılmışlığının ve içinde uyandırdığı sıcaklığın son derece farkındaydı.

Persephone arkaya yaslanarak Hades’in aletinin üzerinden geçti.

Elleri göğüslerinin üzerine kapandığında tanrıça, “Düşüncelerini şimdi paylaşmak ister misin?” diye sordu. Ona sürtülürken tanrının elleri göğüslerini sıkıyordu.

Hades sırttı. “Sayılamayacak kadar çok var.”

“Senden onları saymanı istemedim.”

“Hımm. Ne kadar güzel olduğunu ve göğüslerini ne kadar çok sevdiğimi, sen çılgılık atana kadar onları emmek istediğimi düşünüyorum. Seni her şeyi unutana kadar becermeden önce ne kadar süre sikime binmene izin vereceğimi düşünüyorum.”

“Bunların hepsi kulağa vaat gibi geliyor,” dedi.

“Öyleler,” diye cevap verdi.

Persephone neredeyse bir çılgın gibi gülümsedi ve Hades’in uzunluğuna oturdu. İkisi de inledikleri sırada kapılar çarpılarak açıldı.

“Kalkın bakalım sizi gidi uykucu ve...” Hermes onları yakta görünce durakladıktan sonra sırttı. “Seksiler!”

Persephone yeniden inledi ve Hades’in göğsüne yığıldı. Ulaştığı zirveden sertçe yere çakıldı. “Hermes, burada ne işin var?”

“Oyuncagını almaya geldim,” dedi. “Şu anda kullanımdaysa üzgünüm ama bu pazarlığa açık değil.”

“Her şey pazarlığa açıktır,” dedi Persephone.

“Korkarım ki bu değil,” dedi Hekate odaya dalarken.

Persephone, Hades’in göğsünü iterek, “Hekate!” dedi. Niyeti tanrıçaya koşup onu sınıksız kucaklamaktı ama bu ani hareket ona hem çıplak olduğunu hem de Hades’in sığınan üzerinde oturduğunu hatırlattı. Daha fazla utanıyor olması gerektiği aklına geldi ama Hermes ve Hekate gibi arkadaşları, Hades gibi bir sevgilisi varken bu anlamsızdı.

Hiçbirinin sınırları yoktu ve Hades onu her yerde becermeye hazırды. Yine de üzerini bir battaniyeyle örttü.

Hekate gülümsedi. “Merhaba, canım.”

“Bunu gerçekten sinir bozucu bulan bir tek ben miyim?” diye sordu Hades.

Hermes, “Sephy’nin hareket etme biçimine bakılırsa, bunu oldukça katlanılmaz bulduğunu tahmin edebiliyorum,” dedi.

“Bugünün programından haberdar olduğunu düşünürsek suçlanacak tek kişi sensin,” dedi Hekate.

“Hangi program?” diye sordu Persephone, sonra Hades’e baktı. “Neler oluyor?”

“Bu bir sürpriz.”

“Zaman sınırı olan bir sürpriz,” diye hatırlattı Hekate ellerini çırparak. “O yüzden hadi bakalım! Kalk, Persephone.”

“Vermek istediğin emrin bu olduğundan emin değilim,” dedi Hades.

Hekate tek kaşını kaldırdıktan sonra gözlerini kıstı. “Şu kapılardan dışarı çıkıp ona kadar sayacağım,” dedi. “Ve eğer ikiniz de yataktan çıkmaz ve *makul bir şekilde* giyinmezseniz, önümüzdeki hafta için seks hayatınızı lanetleyeceğim.” Hekate döndü. “Hermes!”

“Ne? Ben sorumluluk duygusundan buradayım!”

“Seni de lanetlerim, Hermes. Beni sınama!”

“Peki,” diye sızlanarak kapıya doğru sert adımlarla yürüdü.

“Kimse benim *eğlenmeme* izin vermiyor.”

Kapı kapanınca Persephone aşağı, Hades’e doğru baktı.

Dışarıdan Hekate’nin, “Bir!” diye bağırdığını duydu.

“Seni boşaltmak için ne kadar zaman gerektiğine karar vermeye çalışıyorum,” dedi Persephone.

Hades güldü. “Sanırım bu Hekate’nin gerçekten ona kadar saymaya karar verip vermeyeceğine bağlı.”

“Dokuz!”

“Ve işte cevabın,” dedi Hades.

Persephone üstünden fırlayıp bir sabahlık çağırırken Hades yatakta doğrulup ereksiyonunun üzerine bir çarşaf çekti ve bu işe yaramayınca bir yastık kaptı.

“On!”

Hekate kapıları açtı.

“Yedi sayı falan atladın!” diye şikâyet etti Hermes.

Hekate odaya fırtına gibi daldığında yüzünde kararlı bir ifade vardı ama Persephone, Cadılık Tanrıçası’nın bu haline

alışkindi, özellikle de bir şeyler organize ederken. Yaptığı işten gurur duyuyor ve her şeyin yolunda gitmesini istiyordu.

Artık giyinmiş olan Persephone onun yanına gitti.

“Seni gördüğüme çok sevindim, Hekate,” diye fısıldayarak kollarını onun beline doladı.

Tanrıça onu kendine yakın tutarak saçlarına doğru konuştu. “Ve ben de seni, canım.”

Persephone geri çekildi ama Hekate onun elini tuttu.

“Gel. Seni bu gece için hazırlamalıyız.”

Persephone omzunun üzerinden Hades’e baktı. “Unutma, bir söz vermiştin,” diye seslendi Hekate onu odadan çıkarıp koridordan kraliçe süitine doğru sürüklerken.

İçeride lampadlar* aynalı makyaj masasının yanında bekliyordu. Persephone, göz alıcı rutininin bir parçası haline gelen gümüşü perilere gülümsedi.

“Sizi gördüğüme çok sevindim,” dedi Persephone. “Çok uzun zaman oldu.”

“Şanslısın,” dedi Hekate. “Bu ay onlara pek çok şey için ihtiyacın olacak.”

Persephone hangi şeyler için olduğunu merak ediyordu ama en çok bu geceyi merak ediyordu. Hızla yaklaşmasına rağmen yükseliş balosunun vaktinin geldiğini sanmıyordu.

Oturdu, aynada kendine bakması biraz zaman aldı. En sonunda başını kaldırıp bakışlarını gördüğünde beklediği şeyi görmedi.

Bir yabancı, önceki hayatında olduğu kişinin bir kabuğunu göreceğini sanmıştı.

Bunun yerine, güç gördü.

*Zeus tarafından Hekate’ye hediye edilen, yeraltında tanrıçaya yardım eden, geceleri ışık taşıyan pericikler (ç.n.)

Gurur gördü.

Kraliçe olan bir kadın gördü.

Bakışlarının, yansımada onu izleyen Hekate'ye doğru çıkmasına izin verdi.

"Şimdi kendini açıkça görüyorsun," dedi tanrıça.

Lampadlar çalışarak saçlarını mükemmel dalgalar haline getirdiler, bu da seçtikleri sade ama göz alıcı makyajı tamamladı; kuyruklu *eyeliner* ve cesur kırmızı dudaklar. Hekate onu giydirdiğinde bu görünüm daha da anlamlı hale geldi. Tanrıça beli dar, kloş etekli ve yüksek yırtmaçlı siyah bir elbise seçmişti.

Hades bunu beğenecek, diye düşündü Persephone.

Elbisenin üst kısmı neredeyse bir korse gibiydi, kaburgalarının üzerindeki kumaş şeffafken göğüslerinin üzerindeki kadifeydi ve parıldayan siyah boncuklarla süslenmişti.

Yeterince sadeydi ve Persephone buna bayılmıştı.

"Çok güzel, Hekate," dedi aynada tanrıçanın bakışlarını yakalayarak. "Ama neyi kutluyoruz?"

Tanrıça gülümsedi. "Yakında öğreneceksin."

"Denediğim için beni suçlayamazsın."

Bir duraklama daha oldu, bir kez daha o sessizlikte karanlık içeri sızdı ve Persephone konuştu.

"Öldüğünü gördüm," dedi. "Bunu asla unutmayacağım. Cronos seni *kırdı*." Hekate'ye bakamıyordu ama onun bakışlarını hissedebiliyordu. "Hades'i seviyorum. Onsuz yaşayamam," dedi. "Fakat sensiz de yaşayamam, Hekate."

"Ah, canım." Sesi gözyaşlarıyla ağırlaşmıştı. "Asla yaşamak zorunda kalmayacaksın."

Persephone başını kaldırıp baktığı zaman, Hekate'nin gözlerinin yaşardığını gördü ama yaşlar hiç akmadı. Bunun yerine Persephone'yi kucakladı ve geri çekilince onun çenesine dokundu.

“Kendi çocuğum yok,” dedi Hekate, “Fakat seni kızım olarak görüyorum.”

Bu kez Persephone gözyaşlarına boğuldu ve aniden lampadlar etrafında uçuşmaya, yüzünü yelpazeleyip makyajını tazelemeye başladı. Daha fazla dertleşme riskini göze alamadan kapı çalındı.

“Vakit gelmiş gibi görünüyor,” dedi Hekate.

Persephone odanın dışına adım atar atmaz tezahüratlarla karşılandı. Ani sestten ve aynı zamanda bu kadar çok ruhun ortaya çıkmasından irkilerek durdu. Koridorun her iki tarafına dizilmişler, ona takip etmesi için bir yol oluşturmuşlardı.

“Ah, Hekate,” diye fısıldadı. Elini hızla atan kalbinin üzerine koydu.

“Bu sadece başlangıç,” diyen tanrıça ona kolunu uzattı.

Persephone kolunu tuttu ve birlikte fuayeye doğru kıvrılan, kütüphane ile yemek odasının önünden geçen ruhların oluşturduğu yolda yürüdüler. Yolculuk biraz uzun sürdü çünkü ellerini tutmak ve onları kucaklamak için durakladı. Herkes buradaydı, saraya tikiş tikiş doluşmuştu, hatta ona doğru koşarak kollarını bacaklarına dolayan çocuklar bile.

Yuri’yi görene kadar gerçekten ağlamaya başlamamıştı, neden makyaj yapma zahmetine girdiğini merak etti. Genç ruh yaklaşip kollarını Persephone’nin boynuna doladı ve sarıldıkları sırada Persephone önce Lexa’yı, sonra Apollo’yu gördü. Her bir arkadaşıyla, her bir kucaklaşmayla kalbinin mutluluktan patlayacakmış gibi olduğunu hissediyordu.

“Apollo,” diye fısıldayarak ona sımsıkı sarıldı, başını onun sert göğsüne yasladı. Kalbi atmıyordu ama teni sıcaktı.

“Güzel görünüyorsun, Seph,” dedi.

“Seni özledim.”

Tanrı kıkırdadı. "Uzun sürmeyecek."

Persephone geri çekildi. "Öyle deme."

Omzunu silkti. "Buna öz farkındalık diyebilirsiniz," dedi. "Ben muhtaç yavşağın tekiyim."

Persephone güldü, Apollo da gülümsedi ve ardından başını çevirip taht odasına doğru salladı.

Persephone o tarafa baktığında sanki kalbi durmuş ve ciğerlerindeki tüm hava çekilmiş gibi hissetti.

Açık kapılardan tahtının önündeki platformda Hades'i görebiliyordu. İlahi formunun koyu safir mavisi rengindeki gözleri ışıltılı ışıltılı yanıyordu. Saçları açıktı, omuzlarına doğru dökülüyordu ve onu daha da iri gösteren boynuzları ortadaydı. Yanında altın rengi bir himation* giymiş Hermes duruyordu, kumaş neredeyse su gibi hareket ediyordu. O da İlahi formundaydı, beyaz kanatlarını genişçe açmıştı.

Cerberus, Typhon ve Orthrus da bekliyordu, artık canavar formlarında değillerdi. Hades'in sağında sabırlı bir şekilde oturuyorlardı ama Persephone Orthrus'un vücudunun kıpırdandığını görebiliyordu. Olduğu yerde kalmak için elinden gelen her şeyi yapıyordu.

"Hekate, nedir bu?" diye sordu Persephone.

"Taç giyme töreni," dedi tanrıça. "Yeraltı Dünyası'nın Kraliçesi'sin ama henüz taç giymedin."

Persephone'nin dudakları şaşkınlıkla aralandı ve yeniden Hades'le göz göze geldi.

Hekate kolundan çekiştirerek onu ileriye doğru yönlendirdi. Yuri, Lexa ve Apollo da arkasından onu takip etti. Persephone kafası karışmış bir şekilde Hekate'ye baktı.

* Antik Yunan'da vücudu saran ve sol omzun üzerinden atılan, genellikle bir pelerin veya şal görevi gören giysi. (ç.n.)

“Onlar senin hizmetkârların,” dedi tanrıça. “Gelenek böyle.”

Persephone tıklım tıklım dolu taht odasına doğru ilerlerken kendini sersemlemiş gibi hissediyor, gözleri Hades’inkilerden hiç ayrılmıyordu. Daha önce hiç bu kadar gergin hissetmemişti. Sanki Hades’le yeni baştan evleniyor gibiydi, tek fark bu kez onun tüm diyarıyla evleniyor olmasıydı.

Hekate onu merdivenlerin dibine kadar götürdü.

“Majesteleri,” dedi Hades’e başıyla selam vererek. Sonra Persephone’ye döndü. “Seni seviyorum, canım.”

Persephone’nin ağzı titredi. “Ben de seni seviyorum,” diye fısıldadı.

Tanrıça yanından ayrılmadan önce gülümsedi ve fildişi tahtının diğer tarafında dikilmek için merdivenden yukarı çıktı.

Persephone’nin bakışları Hades’e kaydı.

“Sevgilim,” dedi tanrı, sesi alçak ama sıcaktı.

“Aşkım,” diye karşılık verdi.

“Sephy,” dedi Hermes.

Hades tanrıya ters ters baktı ama Persephone güldü.

“Kanka,” dedi.

Hermes sırıttı. “Gördün mü Hades, biz kankayız.”

“Lanet geliyor, Hermes!” diye tersledi Hekate.

“Peki,” diyen Hermes kollarını göğsünün üzerinde kavuşturup somurttu.

Persephone’nin dikkati Hades’e dönerken bir anlık sessizlik oldu ama aslında dikkati ondan hiç ayrılmamıştı. Ona bakmadığı zamanlarda bile her zaman onun farkındaydı. Onu hissedebiliyordu, o bu dünyadaki çapasıydı.

“Sevgilim,” diye tekrar denedi Hades. “Seni eşim ve kraliçem olarak seçtim. Kabul ediyor mu-”

“Evet,” dedi.

Gözleri parlayan Hades de dahil olmak üzere herkes güldü.
"Her zaman hevesli."

Kısık sesini midesinin derinliklerinde hissetti. Bir durak-sa-ma oldu ve bu defa Hades konuştuğunda sözünü kesmedi.

"Bu diyarın insanları ve kapılarından geçecek herkes için sorumluluk kabul ediyor musun?"

"Ediyorum."

Etmmişti ama zaten hepsi bunu biliyordu. Onun kendileri için savaşmasını izlemişlerdi ve bunu tekrar tekrar yapardı.

"Ve sarayımın kanunlarına uyacağına söz veriyor musun?"

Persephone başını kaldırdı, cevabı biraz daha tereddütlüy-dü. "Evet?"

Hades kıkırdadı. "Yeterince makul."

Hermes Hades'e yaklaşarak ona bir taç uzattı. Taç, Hades'in şu anda taktığının aynısı olan siyah sarmallardan oluşuyordu. Onu eline alarak yaklaştı. Zaten uzun boyluydu ama şimdi basamaklarda üstte durduğu için, Persephone bakışlarını onda tutabilmek adına başını geriye eğmek zorunda kaldı.

"O halde halkıma, bu diyara olan bağlılığının ve sevginin bir sembolü olarak sana bu tacı sunmak benim için bir zevk, en büyük onurdur."

Persephone başını eğdi ve tacı başına yerleştirirken Hades'in göğsüne baktı. Ne kadar ağır olduğuna şaşırılmıştı fakat aynı zamanda boynuzlarının ağırlığı kadar tanıdık hissettiriyordu.

Hades elini uzatarak merdivenden çıkmasına yardım etti ve tahtlarına oturmadan önce onu yoğun bir şekilde öptü.

Köpekler ancak o zaman hareket etti. Üçü de öne fırlayıp Persephone'nin etrafını sardı, başlarını sevmesi ve kaşması için yarıp tutuşuyorlardı. Persephone de bunu yapmaktan çok mutluydu ama Hades keskin bir ısıklık çalınca üçü birden hemen oturdu.

“Ah, Hades,” dedi. “İyiler.”

“Davranışlarını gören de hiç ilgi görmediklerini sanır.”

Persephone tek kaşını kaldırdı. “Hani bilmesem, kendinden bahsettiğini düşünürdüm.”

Hermes homurdandı.

Ardından Hekate konuştuğunda sesi kalabalık odada yankılandı. “Herkes Kral ve Kraliçe’imizi selamlasın. Sonsuza dek hüküm sürsünler.”

Kalabalık tezahürat etmeye başladığında Persephone, Hades’e baktı.

“Sonsuza dek,” dedi.

“Sonsuza dek asla yeterli olmayacak,” diye yanıtladı Hades. “Hayatımın yarısını sensiz geçirmişken yetmez.”

Hayatının geri kalan yarısını onunla geçirdiğinde bu sözlerin aksini söyleyebileceğini düşündü ancak Hades’in aynı fikirde olmayacağını biliyordu.

“Belki de sana yalnız kaldığın zamanları unutturabilirim,” dedi.

“Kabul ediyorum.”

“Bunu bir meydan okuma olarak mı algıladın?”

“Hayır,” dedikten sonra sırtıttı. “Bir söz.”

SON

Yazarın Notu

Kaosun Dokunuşu'na başladığımda, bu kitabın ne kadar karmaşık bir hal alacağını tahmin ettiğimi sanmıyorum. Zor olacağını biliyordum. Hayal ettiğimden çok daha büyük olan ve yedi kitaba yayılan bir seriyi sonlandırıyordum. 2019'dan bu yana, bu karakter kadrosu büyüdüğüçe büyüdü ve onu mükemmel bir sonuca ulaştırmanın baskısını hissettim.

Uzun zamandır insanlara bu kitap hakkında iki şey bildiğimi söylüyordum: Hades'i labirentten çıkarmalıydım ve başka bir Titanomakhia daha olmalıydı ama başka hiçbir şey bilmiyordum. Büyük bir final olması için daha fazla şeye ihtiyacım olacağını düşünüp duruyordum, oysa gerçekte kitap tam anlamıyla bu iki şeyden oluşuyor ve bu da yeterli. Hem de fazlasıyla.

Bu seri için mükemmel bir sonuç ve bu kitapla gurur duyuyorum, bir araya geliş şekli için minnettarım ve bunların hiçbirini okuyucularım olmadan gerçekleştiremezdi.

Hades ve Persephone'ye olan bağılılığınız için hepinize çok teşekkür ederim. Beni asla bilemeyeceğiniz şekillerde zorladınız ve daha iyi bir yazar olmamı sağladınız. Bu seri -bu kitabınızın teşvikiniz olmadan, tüm bu dünyanın Hades'in tarafını görme talebiniz olmadan bir hiç olurdu. Sevginiz olmadan bir hiç olurdu ve bunun için sizi sonsuza kadar seveceğim.

Şimdi, muhtemelen alışık olduğunuz gibi, *Kaos*'a ilham veren şeylerin çoğuna değineceğim. Bu bölümün tamamını okumaya devam edenleri her zaman takdir ediyorum çünkü kitaplarımın araştırma yönü en sevdiğim şeylerden biri ve bu kitapta çok araştırma var.

Daha önce de belirttiğim gibi, ikinci bir Titanomakhia yazmam gerektiğini her zaman biliyordum. *Kötülüğün Dokunuşu*'nun sonunda bundan ve tanrıların döngüleri tekrarlama eğiliminden bahsetmiştim, ilk tanrılar Titanlar tarafından devrildi (teknik olarak, Cronos babası Uranus'u devirdi) ve sonra Titanlar, Olymposlular tarafından devrildi. Her biri *Kötülüğün Dokunuşu*'nda Hekate'nin Zeus'u cezalandırmaya karar verdiğinde gördüğümüz hadım etme ile başladı.

Zeus'un düşüşünün başlangıcı olarak bunu seviyorum çünkü bu aynı zamanda döngünün tekrarlanma şeklinde bir değişikliğe de işaret ediyor. Taht için yarışan bir tanrı yerine bu işlemi Hekate gerçekleştiriyor. Muhtemelen bu, Zeus'un hükümdarlığının sonuna işaret eden bu konuda etraflıca düşünmemesinin nedenlerinden biri ve aynı zamanda mit boyunca tekrar eden bir başka döngü olan çöküşünü öngören herhangi bir kehanetten kaçınmayı başarmış olmasıdır.

Zeus, ilk karısı Metis'in biri kendisini devirecek olan iki çocuk doğuracağını öğrendiğinde, onu kandırarak bir sineğe dönüştürür ve yutar. Zeus, bir su perisi ve tanrıçası olan Thetis'i,

babasından daha yüce bir oğlu olacağı kehanetinde bulunulduktan sonra Peleus'la evlendirmeye karar verir. (Bu ister ondan ister Poseidon'dan bir oğul doğurmuş olsun, böyleydi.)

Bir noktada, bu kehanetin Tanrıların Kralı'nı hedef aldığını ve bundan kaçınamayacağı bir zamanın geleceğini hissetmeye başladım, bu da babasıyla büyükbabasının başına gelen kaderin onun için de geleceği ve kaçınılmaz olarak başka bir Titanomakhia'ya yol açacağı anlamına geliyordu.

Titanlar ve Olymposlular arasındaki savaş hakkında bildiklerimizin çoğu, Hesiodos'un esasen bir yaratılış efsanesi olan, temelde Titanomakhia'nın başlangıcını ve sonunu içeren eseri *Tanrıların Doğuşu*'ndan gelmektedir. Titanlar ve Olymposlular arasındaki gerçek on yıllık savaş ayrıntılı olarak anlatılmadığı için, başka bir on yıllık savaş olan Truva Savaşı'ndan ilham aldım.

Truva Savaşı

Truva Savaşı sırasında Zeus savaşın, dünyanın nüfusunun azalmasına yardımcı olacağına inanarak çoğunlukla tarafsız kalmıştır. Bu seri boyunca da benzer bir duruş sergiler, diğer tanrılar onu çağırırsa bile, müdahale etmemeyi tercih eder. Hera, özellikle Truvalılar tarafından küçümsendiğini hissettiği için harekete geçmişti. Ancak Zeus tanrıların müdahale etmesini yasaklamıştı, bu yüzden Hera, Hypnos'un yardımıyla onu baştan çıkarmaya karar verdi. Bu da tanrıları onun emrine itaatsizlik etmeleri için serbest bıraktı.

Hera aynı planı *Kaos*'ta da uygular ve bunun tek istisnası, Zeus en sonunda uyuduğunda onun gökyüzüne asılmasını emretmesidir. Bunu, daha önce onu devirmeye çalıştıktan sonra kendisine aynısını yapmasının intikamı olarak görmektedir.

Kaos'a eklediğim bir diğer unsur da birçok kültürde yaygın olan cenaze oyunlarının Apollo için yapılmasıydı. Bunlar özellikle Truva Savaşı sırasında Patroclus için düzenlenen oyunlara bir göndermeydi. Başlangıçta genellikle bir savaş arabası yarışı yapılırdı ancak *Kötülüğün Dokunuşu*'nda zaten bir savaş arabası yarışı sahnem olduğu için, tanrıların etkinliğe savaş arabalarıyla gelmesini sağlayarak buna gönderme yapmaya karar verdim.

Tapınakların basılıp rahip ve rahibelerin öldürülmesi, Achilles'in bir şehri basıp Apollo'nun bir rahibesini esir aldığı ve rahibenin tanrıya onu kurtarması için yalvardığı zamana bir göndermedir. Apollo, hayvanlara, erkeklere, kadınlara ve çocuklara veba oku atarak Achilles ile adamlarına misilleme yapar. *Kaos*'ta, rahibeler öldürüldükten sonra ilk savaş başlatmak için ilk oku Artemis'e attırdım.

Herkül'ün On İki Görevi

Labirentte Herkül'ün görevlerine dair birkaç referans vardı. Bunlar arasında Nemea aslanı, Erymanthian domuzu ve Girit boğasının öldürülmesi yer alıyor. Bu üçünden, Girit boğası aslında efsanede Theseus tarafından öldürülmüştür. Labirente bu meydan okumaları dahil etmenin *A Game of Retribution* ile güzel bir şekilde bağlantılı olduğunu hissettim ve onların ortaya çıkışı Hera'nın Theseus'la ilişkisini daha da karmaşıktırdı. Hera, Herkül'den nefret ediyordu ve onu çıldırtarak karısını ve çocuklarını öldürmesine neden oldu, bu da sonunda görevlere yol açtı.

Nemea aslanı hakkında kılıç benzeri pençeleri ve kokuşmuş nefesi gibi efsaneden ayrıntılar vardı. Hades'in aslanı öldürme şekli aynı zamanda aslanın Herkül tarafından öldürülme şeklidir. Herkül ayrıca aslanın derisini hayvanın kendi pençelerini kullanarak yüzmüştür.

Hermes'in labirentte bir bebek olarak görünmesi, bebek Hermes'in yer aldığı birkaç efsaneye (Apollo'nun sığırlarını çaldığı efsane gibi) bir göndermedir.

Jason ve Argonotlar

Altın Post destanının tamamı, Jason'ın postu geri alırken karşılaştığı zorluklara bir göndermedir.

Argonotlar Ares'in adasına vardıklarında, ok benzeri tüyleri olan kuşlar tarafından kovalanırlar. Bu kuşların Stymphalian kuşlarına benzediği söylenir ama ben onların daha küçük bir versiyonunu yapmayı tercih ettim. Çünkü onları kitabın başlarında labirent sahnesinde de kullandım. Ek olarak, Argonotlar silahlarını kalkanlarına vurarak onları gürültüyle kovaladılar, bu yüzden Hermes'in çığlık atmasının hem alakalı hem de komik olacağını düşündüm.

Jason ve Argonotlardan kullanmadığım tek unsur, Hephaestus'un ateş püskürten boğaları oldu. Bundan bahsediyorum çünkü labirentteki Girit boğası bronz zırh giyiyor. Bu, Hephaestus'un bronz boğalarına bir göndermedir ancak aynı değil.

Daha Küçük Referanslar

Hades labirentteyken Theseus ona labirent duvarlarını yeniden inşa etmesi için meydan okur. Bu, *Aeneis*'e bir göndermedir. Aeneas, Roma'yı kurmak için Truva'dan kaçtığında Kartaca'da durur ve Roma'nın daha sonra yıkacağı şehrin etrafındaki surların inşasına yardım eder.

Galanthis, Herkül'ün annesi Alcmene'nin bir hizmetkârı ya da arkadaşıydı (efsaneye göre). Temelde, Herkül'ün Hera'nın isteklerine rağmen doğma sebebidir ve bu nedenle bir kediye veya gelinciğe dönüştürülerek cezalandırılmıştır. *Kaos*'ta onu Charon gibi yol gösterici bir ruh olan eudaimon'a dönüştürdüm. Eudaimon'lar iyi ruhlardır ve bazen tanrılaştırılmış kahramanlar oldukları söylenir. Neye benzediklerine dair kesin bir açıklama yoktur ancak bazıları yılan olarak tasvir edilmiştir, bu yüzden bir tanesinin kedi gibi görünmesinin mümkün olabileceğini düşündüm.

Hermes; Hades ve Persephone'ye Ares'in ona eski zamanlardan bir iyilik borcu olduğunu söyler. Hermes, Ares'i iki dev tarafından bronz bir kavanozun içine hapsedilmekten kurtardığı zamana gönderme yapıyor.

Daha çok referans var ama sanırım burada duracağım.

Bu destanın bittiğine üzülenler için, her güzel şeyin biri sonu olduğuna inananlardanım ama endişelenmeyin. Aphrodite ve Hephaestus ile geri döneceğim.

Sevgilerimle,

Scarlett

Yazar Hakkında

USA Today çok satan yazarı Scarlett St. Clair, bir Muscogee Nation vatandaşıdır ve Hades x Persephone serisi, Adrian x Isolde serisi, Fairy Tale Retelling serisi ve *When Stars Come Out* kitaplarının yazarıdır.

Kütüphanecilik ve bilgi yönetimi alanında *master*, İngilizce yazarlık alanında lisans derecesine sahiptir. Yunan mitolojisine, cinayet gizemlerine ve öbür dünyaya takıntılıdır. Kitaplar, turne tarihleri ve içerik hakkında bilgi için lütfen scarlettstclair.com adresini ziyaret edin.

SERİNİN DİĞER KİTAPLARI

KESİLMİŞ, DEĞİL, YEDİM FOMULARINI
KİMİ İÇİNE KİTAPLA FOMULU
YILLAR YAKA DÜŞÜK ADE BÜYÜK
DEĞİL KİMİ İÇİNE BÜYÜK YAKA

KARANLIĞIN

DOKUNUŞU

SCARLETT ST. GLAIR

MAKİNE FİREPHONE

ERİŞİMİNİZ İÇİN KİTAPÇIĞI
KİTAPÇIĞI İÇİN KİTAPÇIĞI

KÖTÜLÜĞÜN DOKUNUŞU

SCARLETT ST. CLAIR

HAYAT & FENOMEN

BAZEN KADEM YIKIM GETİRİR

YIKIMIN DOKUNUŞU

SCARLETT ST. CLAIR

HADES X PERSEPHONE

